

Giới thiệu Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ

Truyện Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ thuộc thể loại truyện xuyên không, tác giả Mạc Nghiên Yên miêu tả tính cách nhân vật và các tình tiết hài hước đều khá rất sâu sắc cuốn hút người đọc.

Nữ chính xuyên qua nhập vào tiểu thư của nhà họ Diệp nhưng không may cả gia thế gặp họa nhờ bám theo Nhan Nhiệm Y mà được cứu giúp. Kể từ hôm đó nàng theo Nhan Nhiệm Y phiêu diêu giang hồ.

Một cuộc phiêu lưu giang hồ đầy sóng gió bên cạnh đó là những tiếng cười vô cùng sáng khoái hi vọng mang đến cho quý độc giả một trải nghiệm mới khi đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cùng Đường

"Giết người a, chạy mau!"

Diệp Linh Cẩm mới mơ màng tỉnh dậy, tiếng gào thét ở phía xa liền khiến cho nàng cảm thấy cực kỳ quỷ dị. Khoác áo, đi ra khỏi phòng mới phát hiện, đáng lẽ ra có không ít hạ nhân trong viện, giờ phút này lại không thấy một bóng người. Trên đất vương vãi, tán loạn đồ đạc, có thể thấy, người rời đi rất vội vàng.

"A. . . . ." Một tiếng hét thảm từ viện khác truyền đến.

Diệp Linh Cẩm rời khỏi viện. Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi để cho nàng mơ hồ cảm thấy, Diệp gia vốn cực kỳ giàu có, luôn hô phong hoán vũ ở Yên Thành, sợ là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Tuy nói xuyên qua thời không, là người của hai thế giới, dưới tình huống này, nàng vẫn không nhịn được run rẩy. Dù sao, đây là lần đầu tiên thấy cảnh tượng máu me cùng thi thể ngổn ngang khắp nơi. Nàng kinh hoàng chạy về viện, muốn tìm chỗ trốn. Tuy viện của đại tiểu thư ngốc của Diệp gia luôn vắng vẻ, nhưng không có nghĩa là người khác sẽ không tìm được.

"Đừng. . . . . Đừng tới đây!" Nàng nghe được giọng của Diệp Linh Đoạn, cũng chính là muội muội nàng, Diệp gia nhị tiểu thư, hơn nữa thanh âm ở rất gần.

Diệp Linh Cẩm núp ở trong núi giả, co lại thân thể. Nàng không phải là người lãnh huyết vô tình, nhưng dù xuyên qua trên người Diệp gia đại tiểu thư ngu ngốc không được coi trọng hơn một năm rồi, thật ra lại rất ít tiếp xúc cùng người Diệp gia. Vốn còn chưa có cái tình cảm gì, nói chỉ đến hiện tại, nàng đi ra ngoài chỉ có thể chịu chết. Nàng vừa vì Diệp gia nhị tiểu thư mà sầu não, vừa cầu nguyện nàng ấy đừng chạy tới nơi này.

Diệp Linh Đoạn, một thân bạch y đã sớm bần sắp không nhìn ra nguyên dạng, lần một vòng lại chạy vào viện của Diệp Linh Cẩm, sau đó mấy hắc y nhân cầm kiếm xuất hiện. Hắc y nhân dần dần tiến tới gần, trong mắt tựa như mang vẻ giễu cợt nhìn Diệp Linh Đoạn bị bao vây, rồi từ từ cầm kiếm lên.

"Đình. . . . ." Thoi điểm ngàn cân treo sợi tóc, chột kiếm của hắc bị đánh bay ra.

Sau đó, một bạch y nam tử từ trên nóc nhà bay xuống, nhanh như chớp đánh tan mấy hắc y nhân bên cạnh Diệp Linh Đoạn, rồi ôm lấy Diệp Linh Đoạn.

Hắc y nhân dĩ nhiên không chịu từ bỏ, tiến lên mấy lần nhưng vẫn bị cản lại. Xem ra bạch y nam tử chỉ muốn cứu người, không muốn làm dây dưa vô nghĩa.

Cứ như vậy, Diệp Linh Cẩm núp ở trong núi giả nhìn bạch y nam tử đem Diệp Linh Đoạn rời khỏi.

Trong lòng hơi lạnh, thời điểm xem tiểu thuyết, ảo tưởng lúc chính mình gặp nguy hiểm sẽ có một bạch y nam tử hiện thân cứu nàng, nhưng thực tế thì rất tàn khốc. Nàng chỉ là Diệp gia đại tiểu thư ngu ngốc bị lãng quên, không ai nhớ tới nàng, không ai quan tâm an nguy của nàng.

Diệp Linh Cẩm tiếp tục núp ở trong núi giả, hoảng sợ nhìn đám hắc y nhân lục soát khắp nơi, sau đó rời khỏi viện.

Xem ra là vì tìm đồ gì đó mà thôi. Nhưng nàng nghĩ không ra, những tên hắc y nhân này nhìn qua chính là người giang hồ, mà một tiểu thư như Diệp gia thì có thứ gì hay khiến người giang hồ coi trọng?

Thanh âm dần dần nhỏ đi, nhưng Diệp Linh Cẩm sợ bọn họ đi rồi quay lại, vẫn không dám bước ra ngoài. Quả nhiên, có một người từ trong viện lướt qua, khinh công tựa hồ tốt vô cùng.

Rốt cuộc, Diệp Linh Cảm chịu đựng qua cái đêm đen, dài đằng đẵng này, trời đã sáng. Bọn hắc y nhân dù công lực thể nào cũng không dám can rờ tàn sát bữa bãi ban ngày.

Nàng từ từ đi ra, nhìn một mớ hỗn độn trong viện của mình, lại đi tới những viện khác, không có một người nào sống. Thi thể ngổn ngang, vẻ mặt kinh khủng, Diệp Kế cũng chính là phụ thân của nàng, còn có kẻ mẫu nàng, cũng đều đã ngã xuống trong phòng.

Sợ hãi trong lòng lớn hơn bị thương, nàng lao đảo chạy ra ngoài.

"A!" Nàng đụng phải một tử y nhân, chẳng lẽ hung thủ lại trở về rồi hả ?

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hu Hu, Híc Híc, Kẻ Mẫu!

Nàng ngẩng đầu hoảng sợ nhìn hắc hắc. Hắc hắc không có che mặt, tóc chính tề buộc ở phía sau, một đôi mắt sâu không thấy đáy, mang trên mặt nụ cười ám áp, được xưng tụng là phong thần tuần lãng.

"Mặc dù đã tới chậm nhưng vẫn còn người còn sống." Hắc hắc quan sát nàng.

Chẳng lẽ không phải là hung thủ? Mà là tới giúp một tay?

Diệp Linh Cảm nghĩ tới nghĩ lui một hồi, người này tuy không tới giết nàng, nhưng cũng không thể tùy tiện tin tưởng, vẫn là tiếp tục đóng kịch thôi.

"Oa. . . . ." Diệp Linh Cảm lập tức khóc lên, ngọng nghịu nói: "Phụ thân, mẫu thân, Đại Hoàng, màu đỏ, không để ý tới Cẩm nhi rồi. . . . ."

Từ Y nam nhân bị nàng dọa sợ hết hồn. "Người chính là cái ngốc tử, khụ, Diệp Linh Cảm?"

"Hu hu hu hu. . . . . Đại Hoàng!" Ngốc Tử? Diệp Linh Cảm trong lòng cười ha ha một chút. Mặc dù không có hiểu rõ tại sao tử y nam tử này đến, nhưng hôm nay, Diệp Linh Cảm từ giả bộ đáng thương để đeo dính lấy hắc hắc, cũng không còn lựa chọn khác.

"Đại Hoàng là chó của ngươi sao?" Tử y nam nhân, cũng chính là Nhan Nhiễm Y, hỏi. Tên thô tục như vậy không phải gọi chó thì là gì.

Diệp Linh Cảm vừa khóc vừa giương mắt trừng hắc hắc, "Ngươi mới là chó! Nàng là nha hoàn của ta! Ngươi ngu sao! Oa oa oa. . . . ." Dáng vẻ hết sức buồn cười.

Dưới ánh trăng mờ ảo, không thấy rõ vẻ mặt của Nhan Nhiễm Y.

Cư nhiên bị một ngốc tử ghét bỏ rồi.

Nhan Nhiễm Y tiếp tục ôn hòa mà nói: "Ngươi ở đây, ta tiến vào xem một chút." Dứt lời liền muốn đi vào, mới phát hiện vạt áo bị một bàn tay nắm lấy, trên tay mang theo chút nước mắt, có thể có nước mũi.

"Không được! Ừm. . . . . Ngươi nếu đi thì ta phải làm thế nào?"

Nhan Nhiễm Y nhìn y phục của mình, lại nhìn Diệp Linh Cảm khóc giống y như mèo, mỉm cười, sau đó hỏi: "Tại hạ khi nào nói qua muốn dẫn ngươi đi?"

Thấy chết mà không cứu, khôn kiếp! Diệp Linh Cảm trong lòng thầm mắng mấy chục lần. "Oa. . . . . Người xấu! Kẻ mẫu!"

Lúc này, trăng sáng tựa hồ lại bị mây che, Diệp Linh Cảm cũng không nhìn thấy vẻ mặt tử y nam nhân.

Nhan Nhiễm Y suy cho cùng cũng từng trải việc đời, sẽ không cùng ngốc tử so đo. "Đi thôi, cùng đi." Tùy ý để Diệp Linh Cảm lôi kéo y phục của hắc hắc, đi vào.

Diệp Linh Cảm thật ra không muốn đi vào nữa, thi thể đầy đất đều trở thành ác mộng mỗi đêm trong tương lai của nàng. Nàng tiếp tục nghẹn ngào, tận lực cúi đầu, tầm mắt tránh ra những thi thể kia, nhưng lại không thể để cho tử y nam nhân nhìn thấy.

Nàng đi theo tử y nam nhân đi khắp một vòng. Cảm thấy. . . . . Tựa hồ. . . . . Hắc hắc cũng đang muốn tìm cái gì. . . . .

"Đi thôi! Người của quan phủ sắp tới rồi. Bù gia sẽ xử lý hậu sự."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Không Nên Đuổi Ta Đi

Diệp Linh Cẩm tiếp tục nắm y phục của tử y nam tử, cùng hắn ra ngoài. Trong lòng cất giấu nghi vấn, Bù gia? Chính là Bù gia có quan hệ tốt với Diệp gia sao?

Sau này, nàng nên đi đâu, sinh tồn ở cái thế giới này thế nào? Diệp Linh Cẩm không tự chủ được thoáng nhìn bóng lưng nam nhân áo tím, len lén cong cong khóe miệng, đeo bám trước đã, rồi hãy nói.

Diệp Linh Cẩm đi theo hắn vào một khách sạn. Vừa vào phòng, liền có một nữ nhân tới đón.

"Công tử."

Chỉ thấy nam nhân áo tím vừa gật đầu, vừa nhìn về phía Diệp Linh Cẩm.

Nước mắt trên mặt Diệp Linh Cẩm sớm đã bị thổi khô, chỉ còn dư lại đất cát, còn có vệt nước mắt, hết sức buồn cười.

"Buông tay ra. . . . ." Nhan Nhiễm Y nhìn thoáng y phục của mình bị nhăn nhúm, nói.

Diệp Linh Cẩm "Oa" một tiếng, cúi người xuống ôm lấy bắp đùi nam nhân áo tím, nói: "Kế mẫu! Đừng đuổi con đi! Cẩm nhi sẽ nghe lời, hu hu hu hu." Nước mắt nước mũi chảy ra đều dính lên người hắn.

Nha hoàn bên cạnh, bật cười ra ngoài, liền che miệng lại.

Nhan Nhiễm Y cười âm áp nói: "Ta tên là Nhan Nhiễm Y. . . . . Ta không đuổi người đi, nhanh đi tắm đi."

Nhan Nhiễm Y. . . . . Diệp Linh Cẩm lập lại trong lòng. Danh tự đại nam nhân mà như vậy. . . . Nghĩ tới đây, trong lòng ón lạnh.

Tay Diệp Linh Cẩm vẫn không buông ra, ngẩng gương mặt đầy lệ lên... tươi cười nói: "Có thật không? Kế mẫu?" Diệp Linh Cẩm không nhìn thấy Nhan Nhiễm Y cười thầm, đôi tay ôm thật chặt bắp đùi hắn.

Nha hoàn đứng bên, buồn cười nhìn y phục công tử của mình, tiến lên giải vây, từ từ kéo Diệp Linh Cẩm, dịu dàng nói: "Cô nương yên tâm đi, công tử nói không, chính là sẽ không. Trước tiên, đi cùng nô tỳ tắm một cái đã, nhìn xem, khuôn mặt nhỏ nhắn bị bẩn này."

Sau khi gội rửa sạch bùn đất trên thân thể, cắt tỉa lại tóc, thay y phục sạch sẽ xong, Diệp Linh Cẩm được nha hoàn Vi Đăng đưa về phòng.

Nhan Nhiễm Y đổi một thân thanh y, đã sớm ngồi ở trước bàn, ưu nhã thưởng thức trà, thỉnh thoảng ném một hai món điểm tâm trên bàn.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm khê khinh bỉ nhìn hắn. Mặc dù nàng không thể không thừa nhận Nhan Nhiễm Y đổi sang thanh y, mặc dù không có sự cao quý của tử y, nhưng lại tăng cảm giác phóng khoáng.

Trên mặt Nhan Nhiễm Y vẫn nở nụ cười nhu hòa: "Vi Đăng, giúp Diệp cô nương ăn chút gì đi."

"Ha ha, kế mẫu thật tốt!" Diệp Linh Cẩm ngơ ngác nhìn Nhan Nhiễm Y.

Không thèm nhìn đến ánh mắt kỳ dị chung quanh, Nhan Nhiễm Y hớp một ngụm trà, dùng hành động chứng minh, hắn không muốn cùng kẻ ngu so đo.

"Cô nương, há mồm. . . . ."

Diệp Linh Cẩm quệt mồ hôi đầy tay Vi Đăng ra, về mặt đứng đắn nhìn lướt qua nàng ta, lại thoáng nhìn sang Nhan Nhiễm Y, nghiêm túc nói: "Ta không phải kẻ ngốc, biết tự mình ăn!" Dứt lời, tự đưa tay lấy một miếng điểm tâm nhỏ bỏ vào trong miệng, nhai rất sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Trí Tuệ của Ngốc Tử

Nếu như không phải hai mắt nàng vô hồn, người khác nhất định sẽ tin nàng thật không ngốc.

Chỉ là, một kẻ ngốc nghiêm túc nói mình không ngốc, thật sự mắc cười.

Vi Đăng buồn cười.

Thật ra thì đã quen bị cười nhạo, nhưng Diệp Linh Cẩm không cảm thấy sự khinh bỉ trên mặt Vi Đăng, chỉ có thuần túy vui vẻ, nhất thời thêm mấy phần hảo cảm với nàng.

"Vi Đăng, vậy ngươi cũng đừng có chấp nàg." Nhan Nhiễm Y không nhanh không chậm nói.

Ăn xong, thân kinh căng thẳng được buông lỏng, liền có chút mệt mỏi. Diệp Linh Cẩm giống như đứa bé bị ngược đãi, thận trọng lôi kéo tay áo Nhan Nhiễm Y bên cạnh, khéo léo nói: "Kể mẫu, mệt, ngủ, ngủ. . . . ." Diệp Linh Cẩm trong lòng thấy ớn lạnh, càng ngày càng buồn nôn rồi.

Mặc dù động tác rất trẻ con, nhưng Diệp Linh Cẩm diễn xuất không chút ngượng ngịu.

"Vi Đăng, mang Diệp tiểu thư đi nghỉ ngơi thôi." Nhan Nhiễm Y nói.

Thấy Nhan Nhiễm Y đối với nàng hồ hững, Diệp Linh Cẩm cũng không buông tay. Trong lòng nghĩ: Nhan Nhiễm Y này, thân phận không rõ, lai lịch không rõ, vĩnh viễn mang biểu tình không nóng không lạnh làm người khác đoán không ra hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Trước mặt loại người này phải bớt diễn xuất, ngộ nhờ bí mật bị bại lộ sẽ không tốt.

Diệp Linh Cẩm ở trước mặt Vi Đăng, hết sức chứng tỏ nàng "thông minh". Tự cời y phục, tự đắp chăn lên. Trước khi nhắm mắt còn đang hoàng nói: "Đăng Đăng, ngươi xem, ta không ngốc."

Tựa hồ thật sự quá mệt mỏi, một giấc này Diệp Linh Cẩm ngủ rất sâu, không có mơ thấy gì.

Nhan Nhiễm Y hình như rất bận, trong mấy ngày kế tiếp, Diệp Linh Cẩm gần như không hề thấy hắn. Vi Đăng thỉnh thoảng sẽ tới thăm nàng, một ngày ba bữa chưa từng thiếu, không nói muốn tìm nàng..., nàng cũng sẽ không chủ động xuất hiện.

Diệp Linh Cẩm đối với việc này không có gì bất mãn. Dù sao không có ai sẽ đối tốt với người khác vô điều kiện, Vi Đăng chỉ là nghe theo chỉ thị của Nhan Nhiễm Y tới chăm sóc cuộc sống thường ngày của nàng, nàng ấy cũng làm đúng trách nhiệm. Về phần Nhan Nhiễm Y, Diệp Linh Cẩm cũng không xem hắn là đại thiện nhân, nhưng là ngày đó xuất hiện tại Diệp gia, hơn nữa còn mang nàng đi, đều không chỉ là trùng hợp. Nàng đi theo hắn là có mưu đồ khác, hắn sao lại không có?

Lại qua vài ngày, Nhan Nhiễm Y bảo Vi Đăng giúp nàng đặt mua mấy bộ y phục cùng với một chút vật phẩm thường dùng.

Giờ phút này, Diệp Linh Cẩm đang cùng Nhan Nhiễm Y ngồi trong một chiếc xe ngựa rộng rãi.

Lần đầu tiên ngồi xe ngựa, mặc dù có đệm, nhưng nàng vẫn bị sốc nảy, vô cùng khó chịu, mà bên kia, Nhan Nhiễm Y vẫn dựa vách xe, nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ không bị ảnh hưởng.

Diệp Linh Cẩm không biết là phải đi nơi đâu, vì nàng ngu dại, không nên có ra quá nhiều nghi vấn. Dọc theo đường đi, Diệp Linh Cẩm trừ thỉnh thoảng gọi hai tiếng "Kể mẫu", vẫn duy trì trầm mặc cùng vẻ mặt đờ đẫn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thần Thâu

"Dừng lại nghỉ ngơi một chút đi!" Nhan Nhiễm Y nói. Dứt lời xuống xe ngựa đi tới một quán trà phía trước.

Mặc dù đoạn đường này không phải đi rất vội vàng, nhưng toàn thân Diệp Linh Cẩm lắc lư, rất đau nhức rồi. Được Vi Đăng đỡ xuống, Diệp Linh Cẩm đi tới trà quán, mà phu xe được thuê đến nghỉ ngơi một bên.

Chung quanh có dân chúng bình thường, cũng có giang hồ nhân sĩ trông hơi hung tàn. Ba người bọn họ chọn vị trí hẻo lánh ngồi xuống, kêu ba tách trà.

Hôm nay Nhan Nhiễm Y lại mặc một thân áo tím, đám người nơi này hơi bất ngờ. Còn Diệp Linh Cẩm ăn mặc bình thường, diện mạo cũng không đặc biệt xinh đẹp, lại hơi giống nha hoàn.

Diệp Linh Cẩm tiếp tục theo nguyên tắc im lặng là vàng, lặng lẽ cầm ly trà, không nói lời nào.

Nhưng, tựa hồ đặc trưng của nữ xuyên qua gần đây bắt đầu ứng nghiệm lên người nàng. Bọn họ vừa nghỉ ngơi không bao lâu, đã nhìn thấy một thân lam y đột nhiên xuất hiện, ở đằng sau là mấy người cầm đao, kiếm, cùng mấy loại binh khí nàng không biết.

"Địch Tinh! Ngươi đứng lại cho lão tử! Giao Trường Sinh Dẫn ra đây!"

Lam y nam tử mạnh mẽ tránh thoát đường kiếm xung quanh, nhảy lên ngọn cây, dựa vào cành cây, thờ ơ, thoáng nhìn xuống những người đó, nói: "Các người gọi gia gia ta đứng lại, thì gia phải đứng lại sao? Lại nói Trường Sinh Dẫn, gia gia ngươi không có lấy, các người đuổi theo ta suốt dọc đường có một hay không."

Dân chúng xung quanh đã sớm trốn ra xa xa rồi, mà Diệp Linh Cẩm chú ý tới, khi những người kia nói đến Trường Sinh Dẫn, mấy người giang hồ vốn đang uống trà mắt chợt sáng lên, giống như hơi rục rịch.

Mà Nhan Nhiễm Y, vẫn nhàn nhả tựa như không có chuyện gì mà uống trà.

Trường Sinh Dẫn? Là thứ gì?

"Ta nhỏ vào! Người nào không biết đình đình đại danh thần thái Địch Tinh? Dù là đồ của Hoàng đế, lão tử ngươi cũng có thể trộm được, lại nói, có người nói nhìn thấy ngươi vào đêm Diệp gia gặp chuyện không may xuất hiện ở phụ cận Diệp gia, ngươi lại giải thích thế nào?"

Diệp gia? Diệp Linh Cẩm hồi hộp trong lòng, chẳng lẽ vật Trường Sinh Dẫn này có liên quan tới Diệp gia? Trí nhớ lại không khỏi trở về đêm huyết tinh kia.

Hơn một năm kinh nghiệm giángu đã giúp Diệp Linh Cẩm luyện thành bản lĩnh "Tĩnh tự tâm trung quá, diện thân kiếm thượng lưu" (Cảm xúc giấu trong lòng, bình thân đeo trên mặt), nhưng mà ở trước mặt Nhan Nhiễm Y thâm sâu khó lường, Diệp Linh Cẩm không dám khinh thường. Nàng cúi đầu, nhìn ly trà.

Địch Tinh lưu manh cười nói: "Nghe nói? Nghe ai nói?"

Một người khác trong đám người trông không quá hung hăng, rút kiếm ra, nắm trong tay, nói: "Ngươi cần gì phải ngại biện? Khinh công của bọn ta không bằng ngươi, nhưng là nếu như vô lâm hào kiệt cùng hợp sức, ngày ngày đuổi giết, ngươi có thể dễ sống sao? Ta khuyên ngươi sớm khoanh tay chịu trời đi, đừng giãy dụa vô ích."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trích Tinh Thánh Thủ

"Ha ha, bắt được gia gia thì hãy nói!" Nói xong Địch Tinh phi thân, bay thẳng vào quán trà, dân chúng chung quanh cả kinh chạy trốn bốn phía, tình thế nhất thời hỗn loạn.

Diệp Linh Cẩm dù sao cũng là có chút sợ, nhưng nhìn Nhan Nhiễm Y hờ hững, một kẻ ngu như nàng cũng không tiện tùy ý chạy trốn. Nàng muốn cho Nhan Nhiễm Y cảm thấy ngạc nhiên từ Diệp Linh Cẩm có loại tình cảm chim non tình kết(1), quán hấn, kẻ cận hấn.

"Kể mẫu. . . . ."

"Không có việc gì." Nhan Nhiễm Y nói.

Nhưng ai biết cái tên Dịch Tinh đó ở trong quán trà chạy vòng quanh trên chóc những người giang hồ kia, cuối cùng còn đi vòng qua bên cạnh bọn họ.

Diệp Linh Cẩm chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, bóng người lại nhanh chóng không thấy. Kinh công thật thần kỳ!

Những người giang hồ kia cố hết sức đuổi theo, nhưng thủy chung không đụng tới góc áo của hắn, bọn họ càng đuổi càng xa, quán trà đơn sơ này cũng từ từ yên bình một chút, nhưng dân chúng vẫn chưa hoàn hồn.

"Ai . . . . . Đòi . . . . . Không có ngày nào được an tĩnh cả!" Lão bá mua trà thở dài nói.

Diệp Linh Cẩm suy nghĩ tới chuyện cái tên Dịch Tinh kia có liên hệ với Diệp gia, mặt vẫn không có gì thay đổi, trầm mặc không nói.

Sau đó bọn họ lại lên đường.

"Ai . . . . ."

Xe ngựa đột nhiên dừng lại.

"A. . . . ." Đầu Diệp Linh Cẩm bịch một tiếng đập vào thành xe.

"Công tử. . . . ."

Không chờ Vi Đăng nói xong, Nhan Nhiễm Y liền từ trong xe bước ra, trên mặt chưa đựng nụ cười thân nhiên, nhìn thấy Dịch Tinh cũng không cảm thấy kinh ngạc. "Trích tinh thánh thủ. . . . . Ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Tại hạ họ Nhan, tên Nhiễm Y." Nhan Nhiễm Y hất hất sợi tóc rũ xuống, một động tác tùy tiện lại rất phong lưu.

"Nếu biết gia gia ta, còn dám ám hại ta?"

Dịch Tinh? Diệp Linh Cẩm ở trong xe cẩn thận lắng nghe.

"Tại hạ chỉ là người bình thường, nào dám giờ thủ đoạn nhỏ gì."

"Ít nói nhảm, đưa thuốc giải ra đây!"

"Ha ha, chẳng qua trong nửa canh giờ không có nội lực thôi, sau nửa canh giờ liền vô sự, cần gì phải có thuốc giải? Không bằng dùng nửa canh giờ này, nói chuyện một chút như thế nào?"

"Hừ, ta và ngươi không quen không biết, có cái gì hay mà nói?" Dịch Tinh tâm tình không tốt.

"Tỷ như. . . . . Ngươi trong một đêm diệt cả nhà Diệp gia?" Giọng của Nhan Nhiễm Y hết sức bình thản, tựa như đang hỏi bằng hữu "Hôm nay ăn cơm không?".

Dịch Tinh nghe cũng không vui mừng, "Giết người? Ai giết người? Ta đây không phải không có chuyện để gây sao! Còn nữa, Trường Sinh Dẫn này ngay cả bóng dáng gia gia đây cũng chưa gặp qua! Bớt bảm gia gia!"

Nhan Nhiễm Y không chút để ý nói: "Há? Nói như vậy, ngươi thừa nhận mình đã đi qua Diệp gia rồi à?"

"Hừ, đi qua thì sao? Chuyện Diệp gia không liên quan tới gia gia ta, ngươi tin không!"

"Tại hạ đương nhiên tin. . . . ."

"Vậy mới vừa rồi, ngươi chơi ta!"

Nhan Nhiễm Y không trả lời, chỉ lập tức vén rèm xe lên.

(1) chim non tình kết: đại khái chỉ những chú chim non khi vừa sinh ra nhìn thấy vật gì chuyển động đầu tiên thì cho đó là mẹ của mình. Tập tính in vết của động vật.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Thánh thú cùng thánh thú

Diệp Linh Cẩm đang chuyên tâm lắng nghe, thấy hấn liền giật thót tim, hoàn hảo không có lộ ra chân tướng gì.

"Vị này là Diệp gia đại tiểu thư. . . . . Không biết đêm đó Dịch huynh có phát giác chuyện gì bất thường hay không, kính xin cặn kẽ nói cho tại hạ biết, cũng cho Diệp gia một công đạo." Nhan Nhiễm Y nghiêm nghị nói.

Tên Nhan Nhiễm Y này là tôi giúp năng, không, là giúp Diệp gia hay sao? Diệp Linh Cẩm lại không nghe nói qua Diệp gia có quan hệ rất tốt với tên họ Nhan nào, hơn nữa đối phương còn là giang hồ nhân sĩ.

Địch Tinh nhìn Diệp Linh Cẩm một chút, Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu lên mặt đỏ ửng nhìn Địch Tinh, dáng dấp không bằng Nhan Nhiễm Y, phải nói tương đối bình thường, mặc lam bố y, nhưng cả người toát ra phong thái sáng khoái, làm hấn thêm mấy phần anh tuấn.

"Thật sự là ngốc nữ của Diệp gia sao?" Địch Tinh lưu manh nói.

Giọng điệu này khiến Diệp Linh Cẩm có mấy phần khó chịu. "Tình tình thánh thú. . . . . Thánh thú. . . . ." Diệp Linh Cẩm dựa vào nguyên tắc kẻ ngốc hoặc là trầm mặc không nói, nếu mở miệng sẽ phải nói những lời làm cho người ta kinh ngạc không dứt.

Địch Tinh không giống Nhan Nhiễm Y thâm tàng bất lộ như vậy, nghe lời nói Diệp Linh Cẩm, mặt nhất thời tối đen: "Ngốc tử! Là trích tinh thánh thú! Thánh thú!"

Nhan Nhiễm Y ở một bên nhìn, nhàn nhạt cười.

Diệp Linh Cẩm lại quay đầu, lôi kéo tay áo Nhan Nhiễm Y, chậm rãi nói: "Kể mẫu. . . . . Thánh Thú, hung. . . . ."

"Ha ha. . . . . Ngốc tử này đùa thật vui, năng thật ngốc sao?" Địch Tinh nhìn có chút hả hê cười to.

Diệp Linh Cẩm nghiêm trang nhìn Địch Tinh, nói từng chữ từng chữ: "Ta, không, có, ngốc." Sau đó liền nghiêng đầu không nhìn bọn họ mà ngẩn người.

"Ha ha ha ha. . . . . Ngươi không ngốc. . . . . Ngươi không ngốc. . . . ."

"Dịch huynh, không biết suy tính ra sao rồi?" Nhan Nhiễm Y hỏi.

Địch Tinh thu lại nụ cười, sờ cằm nói: "Cho Diệp gia công đạo có quan hệ gì với ta? Ta cũng chỉ là đạo tặc, cũng không phải là đại hiệp gì cả, đạo này, lại có người kêu đạo tặc đi làm chuyện tốt, buồn cười, quá buồn cười."

Nhan Nhiễm Y tựa hồ sớm đoán được hấn có thể trả lời như vậy, không bất mãn, chỉ nói tiếp: "Chuyện này dĩ nhiên có lợi đối với Dịch huynh. Tra ra chân tướng, Dịch huynh cũng có thể miễn bị người đuổi giết, khôn nhiều, rửa sạch hiềm nghi. Nghe nói. . . . . triều đình gần đây muốn phái người tới tra xét. . . . ." Còn lại khỏi cần nói.

Tặc dĩ nhiên sợ quan nhất.

Địch Tinh nhú mày."Hừ, ta là trích tinh thánh thú, có thể bị bọn họ bắt hay sao?"

"Dĩ nhiên sẽ không rồi, nhưng nếu mất đi nội lực, không cách nào dùng khinh công, hơn nữa hành tung bị tiết lộ."

Địch Tinh tròn to mắt, hỏi: "Ngươi. . . . . Có ý gì?"

Nhan Nhiễm Y tiếp tục cười nhàn nhạt, tựa hồ người đang uy hiếp người khác căn bản không phải hấn. "Ý tứ dĩ nhiên chính là được ngươi đang trúng phải, không mất đi hiệu lực nhanh như vậy đâu. . . . . Không bằng Dịch huynh lên đường cùng với chúng ta, cùng nhau tìm ra chân tướng, như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cô bé quà khăn đỏ gặp gỡ đại sói xám

Địch Tinh cắn răng, đảo tròn mắt, nói: "Tốt!"

Thật ra thì thời điểm nói đến có thể tránh khỏi đuổi giết, cùng quan phủ, Địch Tinh liền động lòng, mặc dù những thứ kia không làm gì được hắn, nhưng làm người đều sợ phiền toái, huống chi hắn đang phạm không ít án tại hoàng cung.

Diệp Linh Cẩm âm thầm thở dài. Ai. . . . . Cô bé quàng khăn đỏ thánh thú làm sao đầu lại đại sói xám kẻ mẫu đây? Ngoan ngoan nhận tội thôi.

Kể từ khi Địch Tinh theo cùng, mỗi ngày đều sẽ đụng phải những kẻ giang hồ cản đường. Diệp Linh Cẩm ngồi ở trong xe ngựa hết than lại thở, lần này lại là một bọn giang hồ.

Rốt cuộc là ai gây nghiệt đây. . . . .

Bọn họ chỉ tìm Địch Tinh, cho nên mỗi lần, Diệp Linh Cẩm đều núp ở trong khoang xe cũng coi là an toàn.

Chờ giải quyết bọn hắc y nhân xong, Địch Tinh mệt mỏi chui vào xe ngựa, Nhan Nhiễm Y sau đó thoải mái lên theo, hai người tạo thành sự đối lập rõ ràng.

"Ta nói. . . . . Ngươi có phải hay không cố ý! Biết rõ ta không có nội lực, nhất định chờ bọn họ vừa bắt được ta mới bằng lòng tới giúp ta!" Cô bé quàng khăn đỏ Địch Tinh vừa thở vừa nói.

Nhan Nhiễm Y sửa sửa y phục, hết sức ôn hòa mà nói: "Bọn họ đến tìm chính là Địch huynh ngươi, tại hạ sẽ không tự nhiên đoạt danh tiếng của Địch huynh."

Địch Tinh giựt giựt khóe miệng, cắn răng nghiêng lợi: "Được, ngươi lợi hại! Nếu lão tử bị bắt xem ngươi làm thế nào!" Ý là bị bắt thì cũng không giúp ngươi nữa rồi.

"Địch huynh cũng không thẳng thắn với tại hạ, nếu ngươi có thể thẳng thắn, tại hạ tự nhiên đem xem Địch huynh thành người mình, tự nhiên sẽ lo lắng cho Địch huynh, nếu không, giữ lại cũng vô dụng." Ý là, ngoan ngoãn nói đi, nói thì về sau ca bảo kẻ ngươi.

Diệp Linh Cẩm nhìn cô bé quàng khăn đỏ cùng đại sói xám ngươi tới ta lui, trong lòng thay cô bé quàng khăn đỏ đau buồn một chút.

. . . . .

"Được, lão tử nói cho ngươi biết!"

Quả nhiên, cô bé quàng khăn đỏ lại thua rồi.

Đắc thắng, đại sói xám lại chấp tay, mặt áy náy nói: "Thật sự là tình thế vội vã, mới đắc tội Địch huynh, hi vọng Địch huynh bỏ qua cho."

Diệp linh Cẩm giựt giựt khóe miệng. Đại sói xám dối trá ghê. . . . .

Địch Tinh cũng giựt giựt khóe miệng.

"Thật ra thì, đêm đó ta nghe được chuyện Trường Sinh Dẫn, tâm ngứa ngáy phải đi nhìn một chút, nhưng, thời điểm ta đi tới, đã quá chậm. Phát hiện còn có người, ta liền núp vào, nhìn thấy một bóng người màu trắng mang theo một nữ nhân bay đi, sau lại nghe đến một tên cầm đầu đám hắc y nhân nói một câu ‘ làm sạch sẽ đi, rút lui. ’ Vốn là không có gì, chẳng qua cảm thấy thanh âm này giống như từng nghe qua, ngày thứ hai thì bắt đầu bị người giang hồ đuổi bắt, cho đến hai ngày nay ta mới có thời gian suy nghĩ kỹ một chút, thanh âm này thật đã nghe qua, nhưng là không nhớ ra là ai."

Tâm Diệp Linh Cẩm khẽ rung động, thì ra đêm hôm đó, sau khi bọn hắc y nhân rời đi, cái bóng đáng bay xẹt qua mà nàng nhìn thấy là Địch Tinh, còn nữ nhân được cứu đi chính là Diệp Linh Đoạn.

Nhan Nhiễm Y nghe, trầm mặc không nói .

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Diệp Linh Cẩm vốn là gốc tử, không nên có bình luận hoặc là cảm tưởng gì cả.

Địch Tinh tựa hồ nghĩ tới hồi trước bị đuổi bắt, còn bây giờ vừa bị đuổi bắt lại mất nội lực, vừa bị kẻ lòng dạ khó lường tính toán uy hiếp, càng thêm buồn bực.

Trong xe ngựa nhất thời yên tĩnh lại, chỉ c

Diệp Linh Cẩm toát mồ hôi hột. Cô bé quàng khăn đỏ tức đến mức hồ đồ rồi, hiện tại không có nội lực, thật muốn bản thân chôn theo đại sói xám sao. Vấn đề là, nàng chỉ là một quần chúng đứng xem, không rõ tình huống, cũng phải chôn theo sao!

Dĩ nhiên, cô bé quàng khăn đỏ vẫn còn lý trí.

Diệp Linh Cẩm ở một bên thoảng nhìn Nhan Nhiễm Y nhắm mắt ngồi đó, trong lòng thầm than ông trời bất công, tại sao lại cho đại sói xám về ngoài tốt đến vậy.

Rốt cuộc, bọn họ lại tiến vào thành —— Lịch Thành, một thành thị phồn hoa cách xa đế đô.

Nhưng Diệp Linh Cẩm lúc này lại cực kỳ rối rắm. Mỗi tháng luôn có mấy ngày nọ kia kia, ban đầu thật vất vả để chấp nhận một sự thật không có WSJ. Nàng mơ hồ cảm thấy bụng không quá thoải mái, hơn nữa tính tới tính lui, cũng đã đến ngày, không xê xích gì nhiều. Nhưng hôm nay nàng cũng không trang bị gì sẵn!

Thế nhưng làm sao nói ra cái tình huống này đây?

Nói thẳng? Mình có thể bị bại lộ hay không. Hơn nữa, nói cho Vi Đăng, trên căn bản cũng là báo cáo cho Nhan Nhiễm Y. Không cần đâu. . . . . Dù phiên a 囧! Hơn nữa thường sẽ bắt đầu đau một hai ngày trước đó. . . . . Nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, mà nàng lại còn mặc váy màu vàng nhạt.

Diệp Linh Cẩm hết hồn hết vía theo chân bọn họ đi đến một khách sạn, thuê bốn gian phòng. Bên trái nàng là Dịch Tinh, gian phòng bên phải là Vi Đăng. Bên phải gian đó là Nhan Nhiễm Y.

Thừa dịp bọn họ không chú ý, len lén đi ra ngoài mua chút vải bông ...?

Bụng không thoải mái làm nàng càng thêm lo âu. Cũng may đến khách sạn, tất cả mọi người ai bận việc nấy, Nhan Nhiễm Y bình thường vốn mặc kệ nàng, Vi Đăng không được Nhan Nhiễm Y chỉ thị, căn bản cũng sẽ không nhìn đến nàng. Dịch Tinh liên càng không cần phải nói rồi, trừ thỉnh thoảng sẽ lại trêu chọc nàng.

Chú thích:

(1) Kế mẫu xuân tâm (春天后母心): Một bộ phim Trung Quốc sản xuất năm 2006, bởi Hãng phim Thượng Hải và Công ty TNHH Tập đoàn Liên lạc Viễn thông Thượng Hải kể về một người phụ nữ nuôi dạy năm đứa con nhà chồng trong thời Dân Quốc.

(2) WSJ: một từ hiện đại để chỉ băng vệ sinh cá nhân của người Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Trào Lưu Giả Làm Nha Hoàn

Hơn nữa chợ ở ngay phía trước, nếu như hiện tại nàng đi ra ngoài, rồi lập tức trở về, cũng sẽ không bị phát hiện.

Diệp Linh Cẩm cẩn thận từng li từng tí, đi qua phòng của Vi Đăng và Dịch Tinh, đi xuống lầu, nhanh chóng ra cửa, sau đó lập tức đổi sang vẻ mặt của người bình thường.

Rất lâu không làm người bình thường, gần người gần như đã thành thói quen của nàng.

Tới thời điểm ngồi ở trong xe ngựa nàng đã sớm nhìn kỹ đường đi, đi xuyên qua hai con hẻm nhỏ là đường ngắn nhất.

Đến một cái hẻm nhỏ gần chợ, loại con hẻm không người, giống chỗ mà người xấu hay xuất hiện trong tiểu thuyết, Diệp Linh Cẩm thầm nghĩ trong lòng.

Đột nhiên một chiếc khăn cũ rách rưới bị ném tới trước mặt nàng.

Trên khăn có một mùi kỳ lạ làm nàng khó mà chịu nổi.

Tại sao cầu huyết như vậy. . . . . Tại sao lại không giống trong sách, mang theo thuốc mê không màu không mùi phải là khăn trắng như tuyết chứ . . . . .

Làm sao mà cái này bản đến thế. . . . .

Nhất thời, trong lòng Diệp Linh Cẩm như rom rạ bị vạ con ngựa phi lên, nhưng không cần đợi phi qua hết, nàng cũng đã hôn mê.

Chờ đến lúc Diệp Linh Cẩm tỉnh lại, nàng đang nằm ở trên đất, trong một phòng còn có ba bốn cô nương.

Đây chẳng lẽ là kỹ viện? Vì trình tiết nàng giữ gìn cho đến bây giờ, vẫn đành tiếp tục giả bộ ngu.

Vì vậy Diệp Linh Cẩm từ từ ngồi dậy.

"Cô nương, cô đã tỉnh?" Một lục y nữ từ ở bên cạnh nói.

Diệp Linh Cẩm không nhìn nàng, chỉ nhìn chung quanh, nhìn thoáng qua bốn cô nương này, có phần yếu ớt, xem cách ăn mặc, chắc đều không phải là nữ nhi gia đình giàu có gì.

Bị bắt đều không phải là tiểu thư nhà giàu, tại sao mình cũng bị chộp tới đây?

Diệp Linh Cẩm cúi đầu nhìn y phục của mình, giắt giắt khoe miệng. Nhan Nhiễm Y để người ta làm y phục cho nàng chả phải ngay đúng bộ y phục theo trào lưu giả làm nha hoàn hiện nay sao.

Quả nhiên là kẻ mẩu độc ác. . . . . Diệp Linh Cẩm mắng Nhan Nhiễm Y ngàn vạn lần trong lòng. Nếu không phải vì hấn keo kiệt không cho mình mua y phục giống như cũ, cũng sẽ không bị xem là nha hoàn để bị lừa gạt đến kỹ viện.

"Cô nương?" Lục y nữ từ lại gọi.

Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu lên, hai mắt vô thần nhìn nàng, đi tới góc tường, ngồi xuống.

"Thì ra là ngốc tử!" Một người khác cất giọng nói. Diệp Linh Cẩm chỉ nhớ rõ đó là một cô nương tựa vào bên tường, làm như vô cùng yếu ớt.

Là do không nghe lời tú bà, bị dạy dỗ sao? Đến lúc tú bà tới, trước tiên phải làm bộ hợp tác, đoán ý nói hùa (1), tránh cho da thịt chịu khổ. Diệp Linh Cẩm nghĩ trong lòng.

Nữ nhân kia thờ dài một hơi lại nói: "Quả nhiên là ngốc tử, thì ra máu ngốc tử cũng dùng được, bọn họ sao chẳng chuyên nghiệp gì, phải tìm người què, người mù, ngốc tử mà lấy máu! Dù thế nào đi nữa, bọn chúng dù còn sống hay chết đều cũng giống nhau, bất những người bình thường như chúng ta làm cái gì!" Thanh âm cuối cùng có chút bén nhọn.

Diệp Linh Cẩm không để ý đến lời nói cay nghiệt của nàng, mà chú ý tới trọng điểm.

Chú thích:

(1) Đoán ý nói hùa : đoán ý người khác rồi dùng ngôn ngữ hoặc hành động của mình để làm theo như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bị Bắt Lấy Máu

Lấy máu? !

Thanh lâu lại lấy máu sao!

"Ken két. . . . ." Cửa được mở ra.

"Mấy kẻ mới vừa mang về tỉnh lại rồi thì mang đi." Diệp Linh Cẩm giờ phút này căn bản không dám ngẩng đầu.

Nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện.

Hai người đỡ nàng đi ra ngoài.

Ra khỏi gian phòng, nàng mới phát hiện này tựa hồ không giống kỹ viện, mà giống nhà dân. Chẳng lẽ không phải kỹ viện? Đây lại là nhà riêng của phú hào?

Nàng bị đưa đến một căn phòng khác.

"Nha đầu, ngẩng đầu lên." Một người phụ nữ trung niên lên tiếng.

Thấy Diệp Linh Cẩm không có phản ứng, trực tiếp nâng cằm của nàng lên.

"Ừ. . . . . Dáng dấp cũng không tệ lắm, cũng là xử nữ, chỉ là. . . . ." Một phụ nhân vẫy vẫy tay trước mặt Diệp Linh Cẩm, lại kêu nàng hai tiếng.

"Lần này làm sao lại mang ngốc tử tới?" Phụ nhân nhú nhú mày.

"Hừ. . . . .Mất cả buổi không ngờ lại bắt phải ngốc tử!" Đại hán bên cạnh nói, Diệp Linh Cẩm có thể cảm thấy đại hán chán ghét nàng.

Phụ nhân suy tư một lát, nói: "Lúc ấy tiên nhân kia chỉ nói phải là máu xử nữ, cũng không nói ngốc tử thì không được, hơn nữa ta thấy nàng cũng coi như bình thường, trực tiếp đi lấy máu thôi."

Thật muốn phun máu!

Không đợi Diệp Linh Cẩm nghĩ nên làm thế nào, liền bị kéo sang một bên, mà giờ phút này, dao găm đã cách cổ tay nàng rất gần.

"Umh. . . . . Không cần, không cần!" Diệp Linh Cẩm lúc này thật sự hoảng sợ, hơn nữa một ngốc tử có cái phản ứng này cũng hết sức bình thường. Nàng dùng cách giãy giụa để giải tỏa nỗi sợ hãi trong lòng.

Dao sắc bén, một chén nhỏ.

Không cần đâu! Nàng sợ đau, sợ chảy máu.

"Bộp. . . . ." Một cái tát lạnh lạnh vang dội đánh vào mặt Diệp Linh Cẩm, nàng bị đánh đến mức thấy trời đất mù mịt, té trên đất.

Đại hán tức giận nói: "Cầm ngay, chỉ là đồ ngốc mà còn dám lộn xộn!"

Nói xong, đi tới bắt lấy tay Diệp Linh Cẩm, gọn gàng cắt đứt một nhát dao.

"A. . . . ." Nước mắt chảy ra không sao khống chế được, Diệp Linh Cẩm hiện tại từ đau, cái gì cũng đều không biết, ngay cả vết thương được băng bó lại, rồi bị ném lại vào phòng đều trong lúc vô tri vô giác.

Cả nhà Nhan Nhiễm Y nguoi. . . . . Cả nhà mụ già nguoi. . . . . Tổ nội thành đại hán. . . . . Lúc này Diệp Linh Cẩm đã khôi phục ý thức, tựa vào góc tường, mắng bọn họ, trừ việc đó, nàng thật không biết có thể làm gì.

Lần đầu tiên cảm thấy vô lực như thế, tuyệt vọng đến vậy, ngay cả đêm Diệp gia bị diệt môn cũng chưa từng có cảm giác này. Một ngốc tử không thân không thích, ai sẽ đến cứu nàng?

Là cái kẻ cứu nàng dẫn đi, sau đó cũng không ngó ngàng đến nàng, Nhan Nhiễm Y sao? Hay kẻ chỉ nghe theo chỉ thị mà làm việc, Vi Đăng? Hay kẻ chỉ biết xem mình là ngốc tử mà trêu chọc, Địch Tĩnh? Rồi kẻ hiện giờ chắc phải còn sống, Diệp Linh Đan? Nghĩ đến chỗ này, Diệp Linh Cẩm liền nghĩ tới tên bạch y nam tử cứu Diệp Linh Đan. . . . Sau đó lại nhớ tới mình bị bỏ rơi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Nhiễm Y

Không có ai có thể nương nhờ sao. . . . . Cũng đúng, nàng ở chỗ này ngay cả một gia đình nhỏ nhỏ cũng không có, không có khuynh thành xinh đẹp, không có sắc sảo thông minh. Bạch y đại hiệp làm sao sẽ tới cứu một ngốc tử.

Đau đớn trên cổ tay đã chiếm hết tất cả giác quan của nàng, nàng đã không thể thấy được các cô nương cùng phòng xung quanh.

Giữa phòng đặt một bàn com. Mặc dù không có khẩu vị, Diệp Linh Cẩm vẫn cố miễn cưỡng vươn tay trái cầm ăn một chút. Người là sắt, com là thiết a.
. . . . .

Sau đó, Diệp Linh Cẩm vừa mơ mơ màng màng.

Loáng thoáng, vài tiếng huyền não xôn xao trước mặt đánh thức Diệp Linh Cẩm. Khẽ mở mắt, ngọn đèn dầu rất sáng, bóng người lác lác.

Giờ phút này nàng không chỉ đau ở cổ tay, hơn nữa bởi vì mất máu mà suy yếu, bụng cũng bắt đầu quặn đau rồi, tất cả đau đớn khiến cho nàng chảy mồ hôi lạnh.

"Lâm viên ngoại. . . . . Còn không khoan tay chịu trời. . . . ."

"Mọi người đứng yên không được cử động, các ngươi vào lục soát. . . . ."

Có người tới cứu rồi hả ? Ánh mắt Diệp Linh Cẩm sáng lên.

Mấy cô nương cùng phòng nghe thấy động tĩnh, vì vậy hô to lên.

Cuối cùng, bọn họ rốt cuộc bị tìm được.

Diệp Linh Cẩm nhìn thấy một nhóm người vọt vào, còn có Nhan Nhiễm Y một thân thanh y. Nhất thời giống như nhìn thấy người thân, Diệp Linh Cẩm tựa vào góc tường chảy ra nước mắt.

Đi cùng với hắn chính là Vi Đăng.

Mơ mơ màng màng, Diệp Linh Cẩm được Nhan Nhiễm Y bế lên. Giờ phút này nàng bởi vì vui sướng, đau đớn, không có cảm thấy ngượng ngùng, hơn nữa không thể nào để một cô nương như Vi Đăng tới ôm nàng.

Bên tai ồn ào, cảnh tượng không ngừng biến hóa, đợi đến cuối cùng rốt cuộc yên tĩnh lại, Diệp Linh Cẩm nhận ra , rốt cuộc đã trở lại khách sạn.

"Nha. . . . . Công tử. . . . ."

"Thế nào?" Nhan Nhiễm Y ôm Diệp Linh Cẩm nghiêng đầu nhìn Vi Đăng đang đỏ mặt.

Trong hoàn cảnh yên tĩnh, đối thoại của bọn họ khá rõ ràng truyền vào tai Diệp Linh Cẩm.

"Ách. . . . . Công tử, người, người trước tiên nên đặt Diệp tiểu thư xuống đi." Vi Đăng tiếp tục đỏ mặt nói.

Nhan Nhiễm Y kỳ quái nhìn Vi Đăng một chút, để Diệp Linh Cẩm nằm trên giường. Diệp Linh Cẩm chạm được giường có gắng lạng lẽ mở mắt, thấy Nhan Nhiễm Y một thân thanh y, sau đó. . . . . Nhan Nhiễm Y thật nghiêm y rồi.

Mặt của Diệp Linh Cẩm đỏ bừng lên, trong lòng kêu rên: tại sao lại như vậy, thì ra lời nói kỳ quái của Vi Đăng là bởi vì cái này này.

Vừa nằm xuống, một cái chăn đã bay tới trùm lên trên người nàng, bao gồm đầu. Diệp Linh Cẩm lúc này vô cùng cảm tạ Vi Đăng đã giúp nàng có thể núp ở trong chăn đồ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Nữ nhân xấu hổ

"Cái đó. . . . . Công tử. . . . . Người trước tiên đi đổi một bộ y phục thôi. . . . ." Lỡ tai Diệp Linh Cẩm lúc này càng thêm bén nhảy, có thể nghe được đối thoại của bọn họ.

"Thế nào. . . . ."

Nhan Nhiễm Y im bất, sau đó là một loạt tiếng bước chân.

Mặt của Diệp Linh Cẩm càng thêm đỏ rồi, về sau làm sao mà đi gặp người. Hơn nữa nam nhân cổ đại đối với thứ kia của nữ nhân vô cùng kiêng kỵ, cảm thấy đó rất bẩn thỉu.

Không biết Nhan Nhiễm Y khi nhìn thấy trên thân thanh y của hắn có dính một vệt đỏ, trên mặt sẽ biểu tình như thế nào.

Sau đó Vi Đăng tới bụng thuốc, uống vào khiến bụng ảm áp, không có khó chịu nữa, sau đó lại đem vải bông tới, cùng vải thảo mộc hỏi gì đó.

Diệp Linh Cẩm thấy những thứ đó, mặt vừa đỏ.

Vi Đăng bật cười: "Diệp tiểu thư cũng biết xấu hổ a. . . . . Biểu tình của công tử mới vừa rồi thật rất đặc sắc."

"Đăng Đăng. . . . ." Diệp Linh Cẩm cắt đứt lời Vi Đăng, cầm lấy những thứ đó, sau rồi rầm nhìn nàng.

"Diệp tiểu thư muốn ta đi ra ngoài sao?" Vi Đăng nhìn nàng dò hỏi.

Diệp Linh Cẩm ngơ ngác gật đầu một cái.

Chờ Vi Đăng rời khỏi, Diệp Linh Cẩm lập tức đổi sang trạng thái phát điên. Mắt mặt quá mức rồi, về sau làm sao mà đi gặp người. . . . . Vừa tự nói với mình, nàng là ngốc tử, không cần phải để ý nhiều như vậy.

Diệp Linh Cẩm giả bộ làm ngốc tử hơn một năm cũng không có phát hiện, nhưng là nàng không xác định chính mình lần nữa có thể lại ngây ngô đối mặt Nhan Nhiễm Y hay không.

Đã thay vấy dính huyết sắc, nằm lại trên giường. Dù sao cũng mất khá nhiều máu, một lát, nàng vẫn chưa có thể thoải mái lắm.

Vốn tưởng rằng Nhan Nhiễm Y sẽ làm đại phu tới xem nàng một chút, nhưng cuối cùng, cũng là Vi Đăng mang đến vài chén thuốc.

Lại uống thuốc, Diệp Linh Cẩm nhìn chén thuốc kia nhú nhú mảy. Ngay cả đại phu cũng không đến nhìn, liền đưa tới thuốc đắng như vậy, không biết nên có đáng tin cậy không.

Nhìn Vi Đăng bụng thuốc, Diệp Linh Cẩm lắc đầu một cái, ý bảo không cần. Mỗi lần nàng đều mạnh mẽ từ chối, nhưng không có lần nào là thành công. Bởi vì Nhan Nhiễm Y kẻ mẫu này nói một câu "Nàng không uống liền thuốc".

Nhìn động tác muốn thuốc của Vi Đăng, Diệp Linh Cẩm ngoan ngoãn nhận bát thuốc, hai mắt vô hồn, mặt không chút thay đổi nói: "Cẩm nhi ngoan, Kẻ mẫu không cần hung. . . . ."

Mấy ngày sau, Diệp Linh Cẩm dần dần đã khá nhiều. Vết thương trên cổ tay cũng bắt đầu dần dần khép lại, Diệp Linh Cẩm một mình nằm ở trên giường, nhìn cổ tay, nghĩ tới sự kiện kia về sau như thế nào, những người đó bị bắt a, mấy cái thiếu nữ kia chắc cũng được cứu ra.

"Ken kết" cửa bị đẩy ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lòng tốt của cô bé quàng khăn đỏ

Ngốc tử lại đang ngăn người

Diệp Linh Cẩm giựt giựt khoe miệng, ngốc tử không ngăn người thì còn làm gì? Nói câu này có quá thừa không?

Trong Diệp Linh Cẩm còn tồn tại một 'Diệp Linh Cẩm' khác, mà 'Diệp Linh Cẩm' này lại có những hành động mà Diệp Linh Cẩm bình thường không thể làm trước mặt người khác.

Cái người mà nói câu thừa thãi như thế dĩ nhiên chính là cô bé quàng khăn đỏ Dịch Tinh rồi.

Diệp Linh Cẩm lười để ý hấn, nhưng cái 'Diệp Linh Cẩm' bên trong thì đang ồn ào la hét: Cô bé quàng khăn đỏ, sao cứ trêu chọc ta, có bản lĩnh đi tìm đại xối xám lớn mà trêu chọc

Dịch Tinh cũng không quan tâm xem Diệp Linh Cẩm có để ý hấn hay không, xê dịch cái ghế đến gần mép giường, thở dài: Người cũng thật đáng thương, cả nhà bị giết sạch, còn lại là một kẻ dần, nhà ta năm đó cũng bị kẻ thù đuổi giết, đều chết sạch.....

Diệp Linh Cẩm im lặng, nàng không nghĩ tới Dịch Tinh lại có một thân thế bi kịch như vậy

Dù sao, làm kẻ ngốc cũng có chỗ tốt luôn vui vẻ sống qua ngày, không cần lo âu nghĩ ngợi điều gì.

Sau đó thả tay vào trong lòng ngực lấy ra một chai thuốc, rồi vươn tay tháo miếng băng vết thương trên cổ tay của Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cầm nhìn hấn, rút tay lại. Hấn muốn làm gì. rắc muối hay xúc hạt tiêu lên miệng vết thương?

Đừng nhúc nhích. Dịch Tinh giữ chặt lại: Lão tử hôm nay bị thần kinh hay sao ta?

Diệp Linh Cầm tránh không được, bất đắc dĩ đành phải trơ mắt nhìn cô bé quàng khăn đỏ Dịch Tinh đem bột trắng trong bình rắc lên miệng vết thương của mình.

Không có gì xảy ra, không có cảm giác rất buốt, hay đau xé da trên miệng vết thương. Cô bé quàng khăn đỏ này rốt cuộc muốn làm gì?

Dịch Tinh lấy băng gạc bọc lại quanh tay Diệp Linh Cầm, rồi nhìn xuống hưởng thụ thành quả chính mình.

‘Diệp Linh Cầm’ lại giựt giựt khóe miệng.

Trời a ..... hôm nay chắc ta uống nhầm thuốc rồi. Cô bé quàng khăn đỏ Dịch Tinh lại đau khổ than lên khiến ‘Diệp Linh Cầm’ xem xông ra.

‘Diệp Linh Cầm’ gật đầu liên tục. Đúng vậy, đúng vậy, rốt cuộc hôm nay Dịch Tinh đại gia uống lộn thuốc gì, trúng loại gió nào.

Ta tự nhiên lại đem thánh dược chữa thương cho kẻ ngốc này dùng. Đây là dược mà chỉ có phi tử hoàng đế mới có thể dùng a!....

Thánh dược trị thương, Diệp Linh Cầm đã từng xem qua trong tiểu thuyết, loại dược này rất đặc biệt chỉ dành cho phi tử dùng, không hề lưu lại sẹo. Nhưng sao lại tự nhiên cho nàng dùng?

‘Diệp Linh Cầm’ nháy mắt hóa đá

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bộ mặt phản quan ,xin chào

Những lời đó khiến Diệp Linh Cầm hết sức cảm động. Sau đó lại suy nghĩ kỳ quái: cô bé quàng khăn đỏ chính là cô bé quàng khăn đỏ, mạnh mẽ nhưng mềm lòng a. . . . . Sao có thể đầu cùng đại sói xám. . . . .

Sau một loạt hành động đáng kinh ngạc của Dịch Tinh, Diệp Linh Cầm ngồi ở trên giường ngăn người nhìn cổ tay mình, khẽ mỉm cười, nói: "Thì ra thì vẫn có người đối xử tốt với ta sao. . . . ."

. . . . .

Vài ngày sau, có người đến tìm Nhan Nhiễm Y, còn muốn gặp cả Diệp Linh Cầm.

"Diệp tiểu thư, đi chậm một chút sẽ tốt hơn a. . . . ." Vì Đãng vừa dẫn Diệp Linh Cầm đi, vừa nhắc nhở.

Diệp Linh Cầm tò mò, rốt cuộc là ai, muốn gặp Nhan Nhiễm Y thì không sao, nhưng tại sao lại muốn tìm nàng?

Lần đầu tiên gặp lại Nhan Nhiễm Y sau khi trải qua sự kiện "Nhuộm y", trong đầu suy nghĩ lung tung, lập tức lại nghĩ tới chuyện làm bản y phục của hấn, Diệp Linh Cầm không khỏi đỏ mặt.

"Quan công tử hình như là không kết giao cùng người giang hồ chúng ta?"

Diệp Linh Cầm vừa tới cửa liền nghe thấy thanh âm chậm rãi có thể tức chết người của Nhan Nhiễm Y

"Công tử, Diệp tiểu thư tới."

Diệp Linh Cầm theo phản xạ ngẩng đầu, nhìn thấy một mỹ nam khoảng hơn hai mươi tuổi mặc trường bào màu đỏ sậm, đầu đội kim quan, mày kiếm tóc mai, trong mắt lộ ra sắc bén, khóe miệng khẽ mỉm, khuôn mặt vô cảm. So sánh với Nhan Nhiễm Y, làm cho người ta cảm giác Quan công tử chính là người nghiêm túc, cẩn thận, tỉ mỉ.

"Ừ. . . . ." Nhan Nhiễm Y cũng không có nhìn nàng, giương mắt tiếp tục nói với Quan Hoán Chi: "Người đã đến, hãy cho một kẻ giang hồ lỗ mãng như tại hạ được xem quan lại của triều đình làm việc như thế nào, tại hạ cũng muốn học hỏi một chút, để sau này trừ bỏ một chút khí tức lỗ mãng của bản thân."

Diệp Linh Cầm cảm thấy may mắn khi Nhan Nhiễm Y không nhìn nàng, nếu không nàng sợ mình không khống chế được, mặt lại ửng hồng lên. Còn tiểu

“Cầm Diệp Linh “ ở bên trong đã giật giật khoe miệng. Đại sói xám đối trả, gạt người, đem người ta làm cho không xuống đài được.

Quan Hoán Chi vẫn mang bộ mặt phán quan như cũ, không để ý đến Nhan Nhiễm Y.

"Diệp cô nương, tại hạ là Quan Hoán Chi, là người phụ trách vụ án ‘ bắt cóc thiếu nữ lấy máu ’ ."

Thanh âm trầm thấp trong trời lạnh lùng đem Diệp Linh Cầm kéo về thực tế.

". . . . ." Diệp Linh Cầm nhìn hấn một chút, lại nhìn Nhan Nhiễm Y một chút, sau đó cúi đầu, chơi ngón tay, trong lòng im lặng phê phán y phục của Nhan Nhiễm Y, mặc dù không phải dùng duy nhất một loại y phục , nhưng nhiều nhất vẫn là y phục màu tím.

Quan Hoán Chi: ". . . . ."

Thay đổi một vẻ mặt tương đối nhã nhặn: "Diệp cô nương, không cần phải sợ, ta chỉ là tới hỏi một chút về chi tiết vụ án thôi ."

". . . . ." Vẫn chơi ngón tay

"Những người bị hại đều được đến hỏi, cho nên. . . . . Kính xin Diệp cô nương phối hợp." Thanh âm của Quan Hoán Chi càng thêm ôn hòa.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bộ mặt phán quan

Diệp Linh Cầm ngẩng đầu lên nhìn, mới vừa rồi hấn còn bày ra nét mặt lãnh khốc mà giờ đây lại cố gắng làm ra vẻ mặt ôn hòa , làm Diệp Linh Cầm thiếu chút nữa không nhận được mà bật cười, vì vậy lại lập tức cúi đầu. Nhưng 'Diệp Linh Cầm' bên trong lại không chút kiêng kị cười đập bàn

Quan Hoán Chi đang cố gắng làm nét mặt ôn hòa nhưng có chút ần nhẫn tức giận. Hấn hít vào một hơi, khuôn mặt giãn giữ lại chuẩn bị hiện ra.

Nhan Nhiễm Y ở một bên nhìn thật lâu cuối cùng mới mở miệng: " À.... Tại hạ vừa rồi quên không nói, nàng trời sinh đã là ngốc tử, e là không trả lời được vấn đề mà công tử hỏi"

"....." Quan Hoán Chi giựt giựt khoe miệng, giang hồ quả nhiên không có người hiền lành. Thành kiến về người giang hồ trong lòng hấn lại thêm một tầng nữa.

Hấn không có phát hiện về mặt của hấn hôm nay so với mấy tháng trước tốt hơn nhiều.

'Diệp Linh Cầm' thở dài, tiểu thần bộ đáng thương..... Nhan Nhiễm Y khẽ cong khoe miệng, Diệp Linh Cầm thấy hấn cười hết sức ác liệt. Nàng bỗng nhiên nhớ đến việc hấn keo kiệt cho nàng mặc đồ như nha hoàn dẫn đến chuyện bị bắt cóc đi lấy máu. Vì thế sự đồng tình với tiểu thần bộ cùng với nỗi oán hận kẻ mẫu chất chứa trong lòng, Diệp Linh Cầm quyết định đùa dai một phen.

Diệp Linh Cầm ngơ ngác nhìn Quan Hoán Chi chậm rãi nói: " Mỹ nam ca ca.....Tốt....." Sau đó quay qua nhìn Nhan Nhiễm Y, nói: " Kế mẫu....Hur "

Sau khi Diệp Linh Cầm nói xong đã cảm thấy mình rõ là muốn đi tìm chỗ chết, không nói đến vụ "Nhiễm Y" nhất định sẽ bị đại sói xám báo thù. Lần này lại đắc tội với Nhan Nhiễm Y, mình nhất định sẽ không có đường sống nha. Hơn nữa bây giờ nàng đang ăn của hấn, dùng đồ của hấn, ngộ nhờ bị hấn ghét bỏ, hấn ném nàng đi thì làm sao giờ?

Nhan Nhiễm Y:"....."

Tâm tình Quan Hoán Chi chợt tốt lên

" Nhan công tử ngược đãi nha hoàn của mình như vậy sao?" Rất hiếm khi Quan Hoán Chi nói ra những lời này.

' Diệp Linh Cầm' trong lòng nhất thời tức giận muốn lật bàn (ノ=㏊=)ノ—— Ai là nha hoàn hả?.....Đồ không có mắt nhìn. Vậy mà vừa rồi nàng lại nhất thời mềm lòng đi đắc tội với kẻ mẫu.

"Diệp cô nương, tại hạ là Quan Hoán Chi, phụ trách .....vụ án" Diệp Linh Cầm bắt chước nghiêm trang nói chuyện nhưng mà trên mặt cố gắng trở nên ôn hòa với Quan Hoán Chi.

"Tại hạ vừa mới phát hiện, thì ra là nhặt được bảo vật a..." Nhan Nhiễm Y nhếch khoe miệng nói.

Diệp Linh Cẩm cố gắng bắt chước nhưng không thể nào bắt chước giống được vì nàng đang già nọc mà. Nói tóm lại là về mặt nhìn hết sức khó coi.

Quan Hoán Chi nhớ khi nãy mình cũng cố gắng làm về mặt ôn hòa, khi quay đầu lại thấy Nhan Nhiễm Y làm mặt khi đùa giỡn, khuôn mặt hân nhát thò đen lại.

"Khụ....nếu Diệp cô nương đã như vậy, bản quan cũng không nên hỏi điều gì." Quan Hoán Chi bày ra kiểu cách nhà quan : " Bản quan còn một chuyện nữa, chính là đến nói cảm ơn, đa tạ Nhan công tử đã cung cấp manh mối, tên Lâm Viên Ngoại kia dạ nghe một người nói cách 7 ngày uống một chén máu tươi của xử nữ sẽ được trường sinh bất lão. "

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Về mặt tạm biệt của phán quan

Hóa ra là vì Trường Sinh, Diệp Linh Cẩm cảm thấy buồn cười.

Chờ một chút.....có phải là do Nhan Nhiễm Y cung cấp đầu mối? Hắn tìm ra được nàng? Là hắn có ý sắp đặt hay là hắn dùng phương pháp khác tìm ra được nàng?

Diệp Linh Cẩm không nhận được ngẩng đầu nhìn Nhan Nhiễm Y.

Vừa đúng lúc Nhan Nhiễm Y quay đầu nhìn lại, về mặt Diệp Linh Cẩm lập tức trở nên ngốc nghếch. Chẳng qua tự nhiên nhớ đến vật áo bị nhiễm đỏ của hắn lập tức cảm thấy lúng túng. Cũng may mình là kẻ ngốc.

"Con người một khi có tiếng tăm và giàu có, liền bắt đầu tìm kiếm sự trường sinh bất tử, lưu luyến mọi thứ trên thế gian, đó đều là nhược điểm của con người,...." Nhan Nhiễm Y khinh thường cười một tiếng: "Đã có quyền thế, nhưng cuối cùng cũng không thắng được sinh lão bệnh tử, trên đời này làm gì có cái gì trường sinh bất tử, những kẻ ngu muội kia chỉ biết lợi dụng lòng tin của con người."

Hiếm khi Diệp Linh Cẩm nghe được một lời nói nghiêm chỉnh của Nhan Nhiễm Y, "Diệp Linh Cẩm" trong lòng vừa gật đầu vừa bắt chước giọng nói của Nhan Nhiễm Y, sau đó học theo Nhan Nhiễm Y cười khê, còn lén bổ sung thêm một câu: "Loài người các ngươi đều là kẻ ngu ngốc"

Quan Hoán Chi nghiêm mặt nói: "Nhan công tử nói có lý". Dường như Nhan Nhiễm Y cũng không phải là người lỗ mãng, những hành động xấu xa trước kia của hắn cũng nhanh chóng bị xóa đi, trong lòng Quan Hoán Chi kêu lên: "Người trong giang hồ đều là những điều dân ngu ngốc" không thể dễ dàng phủ định lý thuyết đó như vậy được.

"Nếu không còn chuyện gì, bản quan còn có việc công cần giải quyết, vì vậy xin cáo từ." Quan Hoán Chi đứng dậy nói.

Nhan Nhiễm Y mỉm cười nói: "Sau này còn gặp lại!"

Quan Hoán Chi nhàu mày, thà rằng lần sau sẽ không đến nữa. Hắn khẩu thị tâm phi nói: " Sau này còn gặp lại!" Ai ngờ rằng sau này sẽ gặp lại thật.

"Vi Đăng, tiễn Quan công tử, à không, tiễn Quan đại nhân ra về." Nhan Nhiễm Y nheo mắt nói.

Nhìn Vi Đăng tiễn Quan Hoán Chi ra về, Diệp Linh Cẩm suy nghĩ mình hắn là cũng nên rút lui, cho dù không phải là cô bé quảng khăn đỏ, nhưng ở chung một chỗ với mẹ kế nhiều thêm một giây là nguy hiểm thêm một phần.

Nhưng nàng không biết nên đi như thế nào. Cứ như vậy mà đi? Liệu mình có bị bại lộ hay không, dù sao thì Nhan Nhiễm Y cũng rất phúc hắc. Ở đây chờ hắn cho đi rồi mới đi? Mặc dù có thể tiếp tục ngăn người, nhưng nhìn về phía Nhan Nhiễm Y, nàng cảm thấy rợn cả tóc gáy, nhờ đâu hắn ghi hận thì làm sao bây giờ, hắn là người trong giang hồ, giết người không chớp mắt, quan phủ muốn bắt hắn cũng không thể bắt được.

Cuối cùng, vất vả đầu tranh, Diệp Linh Cẩm quyết định ngồi yên tại chỗ, cúi đầu chơi ngón tay.

Nàng không dám nhìn Nhan Nhiễm Y, không biết hiện tại hắn đang làm gì. Diệp Linh Cẩm cảm thấy áp lực rất lớn từ bốn phía.

"Diệp Linh Cẩm...." Diệp Linh Cẩm nghe thấy mẹ kế soi xám từ từ nhớ tới tên nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cái gọi là Trường Sinh

Nàng bị dọa sợ đến mức thiếu chút ngã từ trên ghế xuống.

"Ha ha...." Diệp Linh Cẩm nghe thấy Nhan Nhiễm Y hứng thú cười một cái, không thấy được vẻ mặt của hắn, trong lòng Diệp Linh Cẩm càng không yên.

"Công tử...." giọng nói Vi Đăng vang lên, giống như mưa mùa hè. Nàng ý mà không trở lại, không biết chừng mình sẽ bị mẹ kế chinh cho đến chết.

Thật ra thì, Nhan Nhiễm Y mới chỉ nói ba từ, cười một tiếng.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm như một kẻ tiểu nhân đang cắn khần tay, lệ rơi đầy mặt ㅈㅈ___ㅈㅈ kêu lên: "Vi Đăng ơi.....Mau đưa ta đi với!" Cụ thể như nào mời tham khảo về mặt của con thỏ Tư Cơ khi cắn khần tay.

"Công tử, bây giờ có nên đưa Diệp tiểu thư về phòng chưa?" Vi Đăng hỏi.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm ra sức gật đầu.

Diệp Linh Cẩm không nghe thấy sói xám trả lời. Trong lòng nhảy lên bang bang.

Một lát sau Diệp Linh Cẩm mới nghe được âm thanh: "Ừ.....đưa đi đi...."

Rời khỏi mẹ kế Nhiễm Y, ngay lập tức Diệp Linh Cẩm cảm thấy dễ thở, một mình ở trong phòng ngăn người. Vết thương trên cổ tay đã kéo da non, chỉ dùng thuốc của Dịch Tinh, vết sẹo đang từ từ nhạt dần. Nhìn nó ngày càng nhạt đi, Diệp Linh Cẩm hồi tưởng lại những chuyện gần đây.

Thật ra nàng cũng không nhất thiết phải đi theo Nhan Nhiễm Y, mặc dù dường như hắn đang đi tìm chân tướng thảm họa diệt môn của Diệp gia, nhưng lại đang bảo vệ cái được gọi là: "Trường Sinh dẫn"? Diệp Linh Cẩm thật sự không tin có thể Trường Sinh, nếu không tại sao trước kia hoàng đế dốc toàn lực để tìm kiếm thuật Trường Sinh mà cuối cùng vẫn phải điền tên vào sử sách, để lại những lăng mộ san sát nhau? Thật ra thì, đối với thảm họa diệt môn của Diệp gia nàng cũng không thực sự quan tâm, những người mất mạng kia và nàng cũng không có nhiều giao tình lắm.

Chẳng qua là, ở trên đời này, nàng không thể dùng tới thủ đoạn để kiếm sống, nếu như không có ai cho nàng ăn, mặc, ở, nàng không biết mình nên làm gì bây giờ. Gây dựng sự nghiệp cho riêng mình? Đâu có đơn giản như vậy.

Xuyên qua đến đây lẽ loi một mình, không có bất kỳ người thân nào, nhưng chỉ cần vẫn còn sống là tốt rồi, cho nên tạm thời vẫn nên dựa vào Nhan Nhiễm Y, những cái khác không liên quan tới nàng, nàng cũng không muốn bị dính vào chuyện gì, cho nên, sẽ tiếp tục giả vờ ngu ngốc, sống ở bên trong thế giới của mình.

Ở Lịch Thành hơn nửa tháng, dường như Nhan Nhiễm Y cũng không có ý định rời khỏi, hơn nữa bình thường cũng không biết là đi đâu.

Diệp Linh Cẩm cả ngày ở khách điểm một mình ngăn người, nàng có chút mơ màng, cả ngày như vậy, không có mục tiêu, cũng không có sức hoạt động, không biết là mình nên làm cái gì.

Chi nha - cửa được mở ra.

"Ngốc tử." Dịch Tinh - kẻ vừa không có việc gì lại thường xuyên không biết tung tích ở đâu.

Tuy nhiên trải qua chuyện lần trước, cách nhìn của Diệp Linh Cẩm với Dịch Tinh đã thay đổi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ai nói là kẻ ngốc thích ăn mút quả!

Tiếp tục ngăn người...

"Ngốc tử, có muốn đi ra ngoài chơi hay không?"

Ngẩng đầu nhìn lên trời nói: "Muốn...."

Thật ra thì Diệp Linh Cẩm cũng muốn ra ngoài một chút, nếu cứ tiếp tục cả ngày ngồi buồn bực trong khách điểm sẽ suy nghĩ lung tung mất, có cảm giác lúc đó coi như nàng không ngốc cũng sẽ biến thành kẻ điên, tự mình làm cho mình phát điên.

Địch Tinh sờ sờ cằm: "Hắc hắc, vậy thì đi cùng lão tử. Trên đường nhớ kỹ đi sát ta, đừng gây chuyện biết không ngốc tử."

Diệp Linh Cẩm từ từ đi theo sau Địch Tinh, cuối cùng vẫn cảm thấy trong mắt cô gái quảng khăn đỏ có tính toán: "Được". Xem xem rốt cuộc trong hồ lô hẳn là đang bán thuốc gì.

Thật ra cô gái quảng khăn đỏ cũng không phát hiện, mình nói điều kiện với kẻ ngốc là một hành động rất ngây thơ.

"Này, cầm lấy!"

Lúc này, trong tay Diệp Linh Cẩm đang cầm một xâu mứt quả mà cô bé quảng khăn đỏ Địch Tinh mua cho nàng ở bên đường. "Diệp Linh Cẩm" trong lòng đang đập đầu vào tường nói: "Này cô bé quảng khăn đỏ, rốt cuộc là ai nói cho người biết rằng ta thích ăn loại đồ ăn mà trẻ em thích ăn: mứt quả..... Lẽ nào ngày đó trong đầu người cho rằng trẻ con và kẻ ngốc đều thích ăn cái này sao?"

Thấy Diệp Linh Cẩm cầm mứt quả ngẩn người, Địch Tinh nhủ này: "Thế nào, không thích sao? Nhiều màu đỏ trông thật ngon nha!"

(ノ=Д=)ノ—— cái này hợp với người hơn đó! "Diệp Linh Cẩm" trong lòng đập bàn gào thét.

Nhưng trên thực tế Diệp Linh Cẩm rất thân nhiên ----- kỳ thật vẻ mặt cũng không thay đổi khi cầm mứt quả, ăn một miếng, sau đó lộ ra nụ cười đầy răng, nói với Địch Tinh: "Ha ha.....Ăn ngon lắm!"

"Ừ.....ngoan....." Địch Tinh hài lòng sờ sờ đầu Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm thật sự muốn đem móng vuốt của hân đánh xuống, rõ ràng là cô bé quảng khăn đỏ ngây thơ, còn giả bộ người lớn cái gì! o(〃^〃o#).

Cứ như vậy Địch Tinh mang theo Diệp Linh Cẩm đi lại trên đường.

Nhìn bóng lưng Địch Tinh, đột nhiên Diệp Linh Cẩm thấy buồn cười, ở trong mắt người khác, trông hai người bọn họ có phải rất giống huynh muội hay không? Ca ca khó tính mang theo con của mẹ kế.

Đi đến một chỗ rẽ, đột nhiên Địch Tinh đi chậm lại.

Diệp Linh Cẩm đưa mắt nhìn. Thì ra là cô bé quảng khăn đỏ gặp phải đại sói xám.

Làm sao lại có thể trùng hợp như thế? Diệp Linh Cẩm nhìn gáy Địch Tinh. Chẳng lẽ là do cô bé quảng khăn đỏ có ý?

Bên cạnh đại sói xám Nhan Nhiễm Y còn có một cô nương xinh đẹp? Diệp Linh Cẩm nhìn Địch Tinh một cách kỳ quái, chẳng lẽ cả ngày cô bé quảng khăn đỏ bị đại sói xám hành hạ, tự nhiên đối với đại sói xám này sinh tình cảm không đúng nào đó?

Quả nhiên là trạng thái thích bị ngược M nha.....

Nhan Nhiễm Y và cô nương xinh đẹp cùng đi vào một cửa hàng.

Địch Tinh nghiêng đầu, biểu lộ gương mặt giống như Nhan đại sói xám cười nói: "Có nhìn thấy không, mẹ kế của người đang ở nơi nào, đi tìm hân đi, hân có thể cho người nhiều đồ ăn ngon hơn." Dĩ nhiên, công lực của cô bé quảng khăn đỏ chỉ có thể lừa gạt một "kẻ ngốc" như Diệp Linh Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cô bé quảng khăn đỏ giả trò

"Diệp Linh Cẩm" trong lòng khoe miệng co rút. Rốt cuộc cô nương xinh đẹp kia là nữ thần của Địch Tinh hay sao mà Địch Tinh lại nổi giận? Còn nữa Địch Tinh vì sự hành hạ của Nhan Nhiễm Y mà yêu hân có đúng không? Không ngờ cô bé quảng khăn đỏ Địch Tinh không có nội lực chỉ là thuần túy rảnh rồi đến mức nội thương, lại muốn đến phá hỏng chuyện tốt của đại sói xám?

Tại sao lại muốn nàng đi chứ.....Nhờ đâu chọc giận Nhan Nhiễm Y, hậu quả là điều nàng không thể tưởng tượng nổi.....Nàng thù đắc tội với cô bé

quàng khăn đỏ còn hơn là đặc tội đại sói xám.

"Tại sao lại không đi?"

Để tránh bị quấy rầy, đem mút quả ra ăn....

"Nơi đó mẹ kể người có đồ ăn ngon."

Tiếp tục ăn mút quả.... Chớ làm phiền....

"Ngoan, ngốc từ, đi nhanh đi!"

Xin chào, hiện tại ta không có chuyện gì ở đây, lát nữa sẽ liên lạc với ngài sau...

"Không cho người ăn mút quả nữa, đi mau!" Dứt lời, thẹn quá hóa giận cô bé quàng khăn đỏ Dịch Tinh cướp lấy xâu mút quả trong tay Diệp Linh Cẩm, nhưng vì đang ở trên đường nên động tác không thể quá thô lỗ.

Muốn lợi dụng nàng ư? Hừ hừ, kẻ ngốc cũng không phải là có thể lợi dụng.

Diệp Linh vừa cùng hấn tranh cướp, vừa cố ý đưa cô bé quàng khăn đỏ đi về hướng đại sói xám vừa đi.

Cũng may là trên đường náo nhiệt, bọn họ nháo loạn một hồi như vậy cũng không ai chú ý, coi như nhìn thấy cũng cho là người đang đùa bỡn với nhau.

"Hừ...hừ, lần nào cũng là lão tử rơi vào thế hạ phong....Nhan Nhiễm Y hai ngày nay đều đi tìm cô gái này, chưa kể là thực sự để ý đến nàng hay là còn mưu đồ khác, lần này phải để cho hấn kinh ngạc, để không uổng công ta nhiều ngày không có khinh công như vậy mà vẫn bắt ta đi lừa gạt trên đầu người khác...." Dịch Tinh vừa cướp vừa nói.

(_ _ |||) Cô bé quàng khăn đỏ thật là rảnh rỗi đến nội thương. Diệp Linh Cẩm cảm thấy xấu hổ.

"Ngoan, ngốc từ! Lần này thành công lần sau sẽ đưa người đến chỗ tốt hơn." Dứt lời, nhấn tâm đẩy nàng đi.

Quá bất ngờ, Diệp Linh Cẩm không kịp đề phòng, lùi lại phía sau mấy bước, xâu mút quả cũng bị bắn ngược trở lại, tiếp xúc thân mật với khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, để lại màu đỏ của đường.

Phía bên này, Nhan Nhiễm Y cũng cùng cô gái xinh đẹp đó đi ra.

Nhất định là đã bị nhìn thấy, trong lòng Diệp Linh Cẩm kêu lên. Không thể bỏ chạy. Vì vậy, không thể làm gì khác nàng liền bày ra bộ mặt thương tâm nhìn xâu mút quả, sau đó quay đầu đi về phía Nhan Nhiễm Y, làm bộ như nhìn thấy hấn, đi tới.

Thật ra thì khoảng cách giữa hai bọn họ cũng chỉ là khoảng hai mươi ba mươi thước.

"Mẹ kế....." Diệp Linh Cẩm cứ mang bộ mặt như thế đứng bên đường nhìn Nhan Nhiễm Y.

"Nhan công tử, vị cô nương này.....Người có biết không?" Bách Hiểu không hiểu nhìn Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm mơ hồ cảm thấy nụ cười dối trá quanh năm không đổi của đại sói xám kia trở nên có chút cứng nhắc: "Ừ....Đúng vậy."

Bách Hiểu nhìn khuôn mặt có dính chút đường đỏ, một tay cầm mút quả, một tay nắm lấy vạt áo Nhan Nhiễm Y của Diệp Linh Cẩm. Diệp Linh Cẩm quay đầu nhìn nàng nở nụ cười rục rịch.

"Cô nương này....." Đầu óc có phải có chút không bình thường?

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Sư muội Cẩm nhi

Nhan Nhiễm Y đã hiểu ý của Bách Hiểu, cúi đầu nhìn Diệp Linh Cẩm cao vừa đến vai hấn, nói: "Thật ra đây là sư muội của tại hạ. Sư phụ qua đời, ta không đành lòng để một người ngốc nghếch như nàng một mình ở trên núi, nên đã mang nàng ra ngoài". Hấn sờ sờ đầu Diệp Linh Cẩm, dường như trong giọng nói thật sự có chút buồn phiền.

Thật sự có thể giả bộ sao....Diệp Linh Cẩm có cảm giác Nhan Nhiễm Y có thể lấy đầu của nàng bất cứ lúc nào. Sư muội? Sao lại không phải nha hoàn? Chẳng lẽ đại sói xám đang có tính toán gì khác?

"Nga? Ngược lại ta càng ngày càng hiểu kì, rốt cuộc sư phụ Nhan công tử ở đâu vậy?" Bách Hiểu khôn khéo cười một tiếng.

Thật ra thì Diệp Linh Cẩm cũng rất tò mò muốn biết xem đại sói xám từ đâu trong rừng đi ra ngoài. Khu rừng kia có đúng là thế ngoại đào viên, mây bay trên mặt đất, cỏ xanh biếc như tấm đệm, nhiều kỳ trân dị bảo, lại có thể tạo ra một Nhan Nhiễm Y trái với ý trời và sinh vật như vậy.

Khỏe miệng Nhan Nhiễm Y khẽ nhếch lên, vỗ vỗ đầu "sư muội mình", không chút để ý nói: "Bách Hiểu cô nương người thường được gọi trên giang hồ là Bách Hiểu Sanh, lai lịch của tại hạ e rằng không thể làm khó được cô nương..."

Bách Hiểu che miệng cười: "Nhan công tử thế nào lại khiến cho người ta đội phải một cái mũ to trên đầu như vậy, tuy nhiên....Bôn cô nương đối với Nhan công tử thực sự tò mò, chắc chắn sẽ hảo hảo đi điều tra một chút" Hiển nhiên, Bách Hiểu là một nữ nhân hết sức khôn khéo.

"Ha ha...." Nhan Nhiễm Y cười dịu dàng một tiếng.

Diệp Linh Cẩm nhìn khuôn mặt tươi cười của Nhan Nhiễm Y, trong não nảy sinh ra một cảnh tượng - Nhan đại sói xám bề ngoài là cười ha hả, nhưng trong lòng đang hung hăng mắng một câu: f*** you.... Thiếu chút nữa Diệp Linh Cẩm bật cười vì trí tưởng tượng phong phú của mình. Dĩ nhiên, tưởng tượng cũng sẽ chỉ là tưởng tượng, đại sói xám căn bản không nói được tiếng Anh.

"Nhìn xem....Chúng ta lại đang đứng tán gẫu ở bên đường, quanh đây vừa vặn có một quán trà, không bằng công tử mang theo sư muội cùng ta đi ngồi uống trà một chút?"

"Đương nhiên là được...."

Mơ hồ cảm thấy quan hệ giữa hai người bọn họ dường như không đơn giản chỉ là quan hệ nam nữ thông thường, trong lòng Diệp Linh Cẩm đem Dịch Tinh ra mắng trăm ngàn lần. Nàng không muốn bị kéo vào bất kỳ chuyện gì. Diệp Linh Cẩm mặc dù rất muốn thoát thân, nhưng trên thực tế vẫn cảm thấy là không thể làm gì khác hơn là nắm lấy y phục Nhan Nhiễm Y đi theo bọn họ.

Đến quán trà, bọn họ gọi bình trà, còn gọi cho Diệp Linh Cẩm một đĩa điểm tâm.

"Ra bên ngoài, sư muội đều do Nhan công tử chăm sóc sao?" Bách Hiểu tay cầm cái ly, giương mắt hỏi.

Nhan Nhiễm Y khiêm tốn cười cười, nói: "Cầm nhi căn bản có thể tự chăm sóc cuộc sống hằng ngày của bản thân mình."

Một tiếng "Cầm nhi" làm cho Diệp Linh Cẩm có cảm giác ớn lạnh, nàng cố gắng không chế để mình không bị run rẩy, nhưng không ngờ đến cảm bị hai ngón tay thon dài nắm được, kéo đầu sang, đối diện là gương mặt tuấn tú của Nhan Nhiễm Y đang cười một cách dịu dàng.

Thiếu chút nữa Diệp Linh Cẩm bị dọa sợ đến mức muốn nhảy lên. Nàng cố gắng để mặt mình không co quắp, nhưng hiện giờ chính nàng cũng không xác định được trên mặt mình rốt cuộc là có biểu tình gì?

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Mẹ kế yêu nữ nhi đến sốt ruột

Lực chú ý toàn thân tập trung vào hai ngón tay thon dài đang nắm trên cằm, dĩ nhiên, không phải là kích động, cũng không phải là xấu hổ, mà là sợ, là cảm giác ớn lạnh. Quá kinh khủng!

Bách Hiểu lấy từ bên hông ra một cây quạt, mở ra: "Xem ra thật không dễ dàng gì với Nhan công tử!"

Nhan Nhiễm Y nâng khuôn mặt Diệp Linh Cẩm lên, không biết từ đâu lấy ra một cái khăn tay, tỉ mỉ lau chùi vết đường trên mặt Diệp Linh Cẩm, trả lời: "Cũng không quá khó khăn, Cầm nhi rất biết nghe lời, rất dễ dàng chăm sóc"

Khuôn mặt Nhan đại sói xám phóng đại lên nhiều, nhịp tim Diệp Linh Cẩm nhất thời tăng nhanh, một nam tử đột nhiên ở gần mình như vậy, bảo không sợ, không thẹn thùng mà còn rất dễ chịu, đó chắc chắn là giả, hướng chỉ về bề ngoài của Nhan đại sói xám cũng coi như là rất tốt.

Bây giờ hiển nhiên Diệp Linh Cẩm đã quên đi cảm giác buồn nôn, chẳng qua là tiếp tục không chế ánh mắt ngốc nghếch của mình, không chế mình để không xấu hổ. Công lực của Nhan đại sói quả nhiên là thâm hậu, da mặt cũng rất dày nha....

"Ngô.....Đau" Diệp Linh Cẩm kêu lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, quay đầu rời khỏi móng vuốt của Nhan đại sói xám. Trạng thái vừa rồi quá là kinh khủng.....Rốt cuộc Nhan đại sói xám đang muốn làm cái gì.....

Bách Hiểu phe phẩy cái quạt cười nói: "Thì ra lệnh sư muội gọi là Cẩm nhi, tiểu nữ còn tưởng là Nhan công tử vô cùng che chở vị sư muội, đến mức ngay cả tên cũng không muốn cho người ta biết!"

Trong lòng Diệp Linh Cẩm đỏ mặt. Đến bây giờ mấy câu nói của Bách Hiểu, mỗi câu đều thay đổi cách xưng hô, cái gì mà "tiểu nữ", cái gì "người ta" rồi còn cái gì mà "bỏ cô nương", xem ra đây là một cô nương không dễ trêu chọc.....

Nhan Nhiễm Y cầm khăn đặt lên bàn, nâng chén trà lên uống một ngụm, nói: "Thật biết nói đùa....Hơn nữa dựa vào Bách Hiểu cô nương là một người có nhiều tâm tư, cho dù tại hạ không nói ra, Bách Hiểu cô nương tự nhiên cũng có thể điều tra ra được."

Bách Hiểu cầm cây quạt lên che miệng: "Nhan công tử thật đúng là.....Biết rõ là hiện tại người ta không tra được! Sao lại còn cố gắng tăng bốc ta như thế."

Diệp Linh Cẩm vội phải nghe bọn họ đánh Thái Cực quyền, bởi vì nàng đang rất tức giận khi phát hiện ra cái khăn mà Nhan đại sói xám vừa dùng để lau mặt cho nàng là khăn lau a! Xin chú ý! Là khăn lau! Trong lòng nàng thật sự không thể bình tĩnh nổi!

Nàng rất muốn thô bạo lật bàn, nhưng nàng không thể, chẳng qua là kìm nén duy trì vẻ mặt co quắp, "Diệp Linh Cẩm" trong lòng đã sớm lật vô số cái bàn đập cụng rồi.

"Lệnh sư muội dường như có chút mất hứng?" Bách Hiểu rót cho Diệp Linh Cẩm một chén trà.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm hồi hộp một phen. Lúc này vẻ mặt co quắp của nàng muốn đóng băng.

Nhan Nhiễm Y đưa tay sờ sờ đầu "sư muội mình", thuận theo ý tứ, nói: "E rằng là vì ra ngoài đã lâu, có chút tức giận. Cũng không còn sớm nữa, như vậy tại hạ và Cẩm nhi từ biệt cô nương ở đây." Dứt lời, thuận thực lời kéo Diệp Linh Cẩm đứng lên.

"À ừ....Nhan công tử thật yêu nữ nhi đến sớt ruột."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Cô bé quần khăn đỏ bỏ chạy

"Ha ha.....Cẩm nhi tứ cố vô thân, tại hạ thân là sư huynh đành phải thay sư phụ chăm sóc nàng." Nhan đại sói xám che giấu lương tâm nói.

Trong đầu Diệp Linh Cẩm tự động sửa lời Nhan đại sói xám nói "ha ha" thành "f*** you", thật ra thì hiện tại nàng càng muốn cười Nhan Nhiễm Y "ha ha", đến nói dối cũng cần phải có bản lĩnh mới được....Rốt cuộc không biết trong khu rừng nào có đủ tinh hoa, để nàng đi tu hành hai năm, sau khi trở về mới có thể đấu trí lại với hắn được.

"Lần sau sẽ cùng Bách Hiểu cô nương tâm sự." Nhan đại sói xám chỉnh sửa y phục cho chỉnh tề rồi chào hỏi Bách Hiểu vài câu, mang theo Diệp Linh Cẩm đi.

Diệp Linh Cẩm nắm lấy y phục Nhan Nhiễm Y đi theo, trong lòng muốn nói: Nhan đại sói xám y phục chỉnh tề....Thật xứng với bốn chữ "mặt người dạ thú"!

Ra khỏi quán trà Nhan đại sói xám cứ chậm rãi đi, Diệp Linh Cẩm không thể làm gì khác hơn là đi theo sau hắn, tư thế này, thật có cảm giác của cha và con gái.....Nghĩ tới đây, Diệp Linh Cẩm rung mình một cái, theo bản năng buông lỏng nắm tay đang nắm lấy y phục Nhan đại sói xám, mặt xụ ra.

Bỗng nhiên, Diệp Linh Cẩm nhớ ra mình đang còn đi theo sau bước chân Nhan đại sói xám, không thể để lộ ra ngoài, vì vậy ngay lập tức khôi phục lại khuôn mặt co quắp. Thật may là Nhan đại sói xám không quay đầu lại, nhưng mà, để cho nàng tiếp tục nắm lấy y phục của hắn, dù như thế nào thì Diệp Linh Cẩm cũng không nguyện ý. Có lẽ vẫn cứ nên đi theo như vậy thôi.

Vừa mới đi tới cửa khách điếm, đã nhìn thấy một bóng người nhảy lên lầu hai, ung dung đứng ở ngoài lan can. Một đám dân chúng phía dưới kinh ngạc nhìn.

Đi vào mới phát hiện đó là cô bé quần khăn đỏ Địch Tinh!

Hắn đã khôi phục lại nội lực sao? Diệp Linh Cẩm không khỏi nhìn bóng lưng màu tím phía trước một chút.

"Hừ..hừ..... Nhan Nhiễm Y, nội lực của lão tử đã phục hồi, người đừng mơ tưởng có thể gây sức ép cho lão tử nữa, thanh sơn lục thủy, sau này chúng ta sẽ không gặp lại!" Địch Tinh đứng ở ngoài lan can kêu gào. Gặp phải Nhan Nhiễm Y hơn một tháng trước chính là đoạn thời gian xui xẻo nhất trong cuộc đời hắn! Hiện tại hắn chỉ muốn cách xa cái người sâu không lường được này càng xa càng tốt.

Diệp Linh Cầm hơi cao hứng. Cô bé quàng khăn đỏ vừa rồi đã phá hư chuyện tốt của Nhan đại sói xám, hiện tại lại phui mông một cái chuẩn bị đi, lần này đúng là Nhan đại sói xám bị thua thiệt.

"Ngốc tử....Cám ơn người đã giúp ta một tay.....Nếu như người sau này không đi theo Nhan Nhiễm Y nữa, ta lúc nào cũng hoan nghênh người, tạm biệt!" Dứt lời, Dịch Tinh tung người lên, biến mất dưới vòm mái cong cong.

"....." Nhìn theo hướng Dịch Tinh biến mất, Diệp Linh Cầm cau mày, trong lòng nguyên rủa hấn ngã từ trên mái nhà xuống. Dịch Tinh đi như thế chẳng phải đã để lại cho nàng một mối thù sao....Đi rồi còn không bỏ qua cho nàng. Nàng chắc chắn Nhan Nhiễm Y sẽ giận chó đánh mèo....

Diệp Linh Cầm thu hồi ánh mắt, quay người lại vừa đúng lúc đụng phải Nhan Nhiễm Y.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Hang sói

Nhan Nhiễm Y một thân tử y hướng Diệp Linh Cầm cong cong khoe miệng, dường như không bị chuyện tình của Dịch Tinh làm cho cảm thấy không vui. Ánh mặt trời buổi chiều tà chiếu vào làm nổi bật lên nụ cười nhu hòa của hắn, lướt qua tử y càng tôn lên vẻ đẹp của xương quay hàm đường như sương sớm rực rỡ, làm cho cả thân mình thêm mấy phần thanh nhã.

Đẹp thì đẹp thật, nhưng mà quá mức nguy hiểm. Trong lòng Diệp Linh Cầm phê bình. Trời lạnh rồi, có lẽ mình nên mặc thêm quần áo.....

Cũng may Nhan Nhiễm Y chẳng qua là cười bí hiểm với nàng một cái rồi quay đi.

Một trận gió lạnh thổi qua, Diệp Linh Cầm run lên. Ngày hôm nay quá lạnh, vẫn là nên trở về phòng sẽ an toàn hơn.

Thật ra thì bây giờ đang là mùa xuân ấm áp.

"Công tử.....Dịch Tinh....."

"Ta đã biết, người không cần nói."

Lúc đi ngang qua Diệp Linh Cầm nghe được đoạn hội thoại của Vi Đăng và Nhan Nhiễm Y.

Cách nói chuyện của Nhan Nhiễm Y vẫn như cũ không nhanh không chậm, dường như không bởi vì Dịch Tinh rời đi mà không vui vẻ.

Hắn không phải đang muốn điều tra chuyện tình của Diệp gia sao? Dịch Tinh là một đầu mối quan trọng, Nhan Nhiễm Y cứ để cho hắn đi như vậy sao? Vậy hắn làm thế nào để có thể thông qua giọng nói để nhận ra được kẻ cầm đầu?

Diệp Linh Cầm mang theo một bụng đầy nghi vấn trở về phòng, chờ đợi bữa tối. Buổi chiều ăn mứt quả thật cũng no rồi! Ngọt đến phát ngấy, hiện tại nàng đang rất muốn ăn mặn.

"Diệp tiểu thư.....Công tử mời ngài qua ăn cơm tối."

Vi Đăng tới thông báo.

Nhan đại sói xám mời mình qua ăn cơm? Trong lòng Diệp Linh Cầm cảm thấy vô cùng khó hiểu.

"Mẹ kè.....Ăn cơm.....Không đi....." Diệp Linh Cầm mơ màng ngẩng đầu lên nhìn Vi Đăng.

Vi Đăng cười cười, giống như đang dụ dỗ một đứa trẻ: "Làm sao lại thế này hả Diệp tiểu thư? Trước kia người quần lầy công tử lắm mà....."

(_ _ |||) Diệp Linh Cầm cảm thấy xấu hổ. Nàng quần lầy Nhan đại sói xám khi nào chứ, nàng không muốn sống nữa sao.

"Ăn ngon....." Sợ có khi là Hồng Môn yến cũng nên.

"Tất nhiên...." Vi Đăng vừa trả lời vừa dụ dỗ để Diệp Linh Cầm chui vào hang sói.

Nhan đại sói xám một tay chống đầu, nghiêng trên ghế, vài sợi tóc tản ra rơi xuống, lướt nhẹ qua cái cằm nhọn, che khuôn mặt lại, áo khoác ngoài màu tím, lư hương trên bàn khói xanh lượn lờ, như tạo ra mình bức bình phong mỏng.

Vừa vào hang sói liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Hấp dẫn! Trong đầu Diệp Linh Cầm hiện ra hai chữ này!

"Tối rồi à? Vậy bắt đầu ăn thôi!" Nhan Nhiễm Y không ngần đầu lên nói rồi chậm rãi đứng lên, khôi phục lại dáng vẻ ôn hòa.

Quả nhiên là cảm thú, cảm thú! Khí chất như này, quá là cảm thú đi!

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cười như trộm được chó

Vì Đẳng đưa Diệp Linh Cẩm tới trước bàn ăn xong liền đi ra ngoài bảo người ta dọn thức ăn lên.

Về mặt hiện tại của Diệp Linh Cẩm đang đại ra, nhưng thật ra nội tâm bên trong đang rất thấp thòm.

Nhan Nhiễm Y ngồi đối diện với nàng.

Chỉ trong chốc lát, tiểu nhị đã đưa com tới lên xong.

Nhìn một đĩa rồi lại một đĩa, trong lòng Diệp Linh Cẩm lặng lẽ co rút khóe miệng. Quả nhiên Nhan đại sói xám giận chó đánh mèo, mà không là đánh một kẻ ngốc mới đúng.

Bánh hoa quế, bánh đậu xanh, bánh xích đậu, bánh hoa mai, còn có mấy món nàng không nhớ ra tên, cộng thêm hai chén cháo đường....

Trong lòng tiểu Diệp Linh Cẩm dựa vào lan can hỏi ông trời: đây là muốn nàng chết ngọt trong đường sao.....ㄗㄗ__ㄗㄗ

Nhan Nhiễm Y ném vài hóp rồi để xuống: "Ngọt như vậy thì ăn có gì ngon đâu....." Nhíu mày nhìn Diệp Linh Cẩm một chút, thấy nàng không động tới một miếng nào, liền hỏi: "Thế nào sao lại không ăn? Không phải ngươi thích ăn đồ ngọt sao....."

"....." Diệp Linh Cẩm rất muốn hỏi hắn là nghe ai nói như vậy.

Nhan Nhiễm Y cầm chén lên rót trà vào uống xong, lại tiếp tục nói: "Những thứ này so ra kém hơn xâu mứt quả mà Dịch Tinh mua cho sao....."

Ngụ ý chính là: chỉ một xâu mứt quả Dịch Tinh mua cho mà đã có thể mua chuộc được ngươi ư.....Diệp Linh Cẩm đương nhiên có thể hiểu rõ như vậy.

Rốt cuộc thì Nhan Nhiễm Y yêu bao nhiêu thì liền hận bấy nhiêu.

ㄗㄗ__ㄗㄗ.....

"Mứt quả.....Ăn không ngon.....Mẹ kế.....Tốt....."

"Vậy sao? Ngươi biết ta tốt sao?" Như vậy ta sẽ đối tốt với ngươi hơn chút nữa.

Nhan Nhiễm Y gấp một miếng bánh hoa quế đặt vào chén Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm nhíu mày một cái, nói: "Ngọt.....Không ăn....." Bị Nhan Nhiễm Y đối xử "tốt nhiều hơn một chút", Diệp Linh Cẩm cảm thấy đời nàng sẽ không thể yêu được nữa.....

"Ăn không ngon sao.....Sau này có thích ăn mứt quả nữa không....."

Câu nói này ngụ ý ra sao Diệp Linh Cẩm cũng đã hiểu ra: sau này còn muốn vì một xâu mứt quả mà đi cùng người khác nữa không.....

Diệp Linh Cẩm lắc đầu một cái.

Thật ra thì Diệp Linh Cẩm có cảm giác mình bị oan. Đúng là Dịch Tinh mua mứt quả cho nàng, nhưng nàng căn bản chưa từng nói là thích ăn nó cả.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Mứt quả

Mấy ngày sau, Diệp Linh Cẩm vẫn an phận ở trong phòng, thỉnh thoảng nguyên rửa Dịch Tĩnh ra cửa gặp phải quan, trộm đồ thì bị người ta bắt được, nhân tiện suy nghĩ về cuộc sống.

Thỉnh thoảng Nhan Nhiễm Y cũng tới thăm nàng, hẳn ngồi uống trà, còn nàng thì ngồi ở chỗ khác ngắm người. Vì vậy so với trước kia thì hai người gặp mặt nhau nhiều hơn.

Chung quy thì Diệp Linh Cẩm vẫn cảm thấy Nhan Nhiễm Y chịu khó đến thăm nàng như vậy chỉ để nói cho mình biết chủ nhân của sủng vật là ai, đừng để sau này lại có người mới chỉ dùng một xâu mứt quả là có thể lừa gạt.

Điều này càng làm cho Diệp Linh Cẩm nghĩ rằng sau này mình có phải là nên ngoe nguẩy cái đuôi chào đón mỗi khi Nhan Nhiễm Y đến, rồi lại ngoe nguẩy cái đuôi vui vẻ đưa tiễn hay không nữa. (_ _ |||)

Từ khi Diệp gia xảy ra chuyện không may đến nay đã hơn một tháng, ở Lịch Thành cũng đã hơn nửa tháng, khách điểm này gần như đã bị nàng biết được hết mọi ngõ ngách. Tiểu nhị trong khách điểm cũng rất thân thiện, thấy nàng là một kẻ ngốc, còn thỉnh thoảng giúp đỡ nàng. Diệp Linh Cẩm đi theo Nhan Nhiễm Y coi như không phải lo lắng chuyện cơm áo, cuộc sống như thế này mặc dù không có động lực, không có mục tiêu, nhưng cũng coi như không phải buồn không phải lo. Chẳng qua thỉnh thoảng nàng nằm mơ thấy một số chuyện không muốn nhớ tới, ví dụ cái đêm mà Diệp gia gặp chuyện không may đó. Dù sao trong đêm đó, có quá nhiều cảnh tượng làm cho nàng kinh sợ. Nàng không muốn nhớ đến chuyện này, nhưng thỉnh thoảng bị tỉnh giấc lúc nửa đêm khiến nàng nhận ra mình sẽ vĩnh viễn không thể quên được chuyện này.

Gần đây Nhan Nhiễm Y và Bách Hiểu thường xuyên gặp nhau, cho dù là Nhan Nhiễm Y có ý đồ gì, Diệp Linh Cẩm chỉ có thể hy vọng Bách Hiểu kia có thể thu phục được con sói này.

Trên thế gian này vô quýt dày luôn có móng tay nhọn nha! Diệp Linh Cẩm vô cùng tin tưởng những điều này. Ngoài ra còn có một câu: "Cái gì của người khác thì sớm hay muộn gì cũng phải trả lại cho họ."

Diệp Linh luôn ôm tâm lý khuất phục trước uy nghiêm của Nhan Nhiễm Y.

~~~~~

Nhưng mà, có một điều Diệp Linh Cẩm hoàn toàn không nghĩ đến, Bách Hiểu một mình đến đây tìm nàng. Σ(°Д°;)∩. Có lẽ chẳng qua là vì nàng đang sống nương tựa vào Nhan Nhiễm Y, là một sự muội ngu ngốc nhiều năm của hắn mà thôi.

"Cầm nhi cô nương." Bách Hiểu ngồi bên cạnh bàn nhìn Diệp Linh Cẩm đang ngồi ở mép giường chơi đùa với ngón tay.

Ngẩng đầu, liếc mắt nhìn, cúi đầu, tiếp tục chơi ngón tay.

Không phải Diệp Linh Cẩm có địch ý với nàng, đơn giản chỉ là, đây là hình thức mà kẻ ngốc đối xử với những người xa lạ.

Bỗng nhiên, một xâu đồ đồ được đưa tới trước mặt Diệp Linh Cẩm.

"Lần trước nhìn thấy Cầm nhi cô nương thích ăn mứt quả, lần này ta đến liền mang theo một xâu....." Bách Hiểu một tay phe phẩy quạt, vừa tươi cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Cô bé quàng khăn đỏ không phải là người

Có người mới thích ăn mứt quả ý.....Ở một góc âm u, tiểu Diệp Linh Cẩm ngồi chồm hổm, tay không ngừng vẽ vòng vòng trên mặt đất, trong miệng nhớ đến phải nói cái gì.

Loài người vẫn cứ ngu xuẩn và ngu ngốc như vậy.....Trong lòng Diệp Linh Cẩm thở dài, nhưng vẫn nhận lấy xâu mứt quả, cười ngơ ngác với Bách Hiểu một cái. Như thế mới để lại chút mặt mũi cho nữ nữ.....

Có trời mới biết bây giờ nàng cảm ghét bao nhiêu cái loại mứt quả vừa chua vừa ngọt lại vừa hồng này như thế nào.

Ăn mút quả xong, Bách Hiểu không định đi về, rất tùy ý tiếp tục ngồi xuống, rót chén trà rồi uống.

Đến đâu đâu như không có quan hệ với mình, không thận trọng chút nào, có thể tự biên tự diễn, quả nhiên đây mới chính là khí phách của nữ vương nha, cả đời này mình sợ là không có hy vọng trở thành nữ vương. Diệp Linh Cẩm suy nghĩ.

"Cầm nhi cô nương ở nơi này đã quen chưa?"

Ha ha.....Thói quen.....Có thói quen là bị hấn đem thành nha hoàn mà còn bị bắt đồ máu....

"Bình thường Nhan công tử đối xử với người rất tốt....."

Ha ha.....Tốt.....Rất tốt.....Tốt giống như sự ác độc của mẹ kế..... Dĩ nhiên, nàng không phải muốn nói tất cả mẹ kế đều xấu.

Thấy Diệp Linh Cẩm không để ý tới nàng, Bách Hiểu cũng lười phải nói chuyện.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy vui vẻ tự đắc, có lẽ chỉ là nàng ta cảm thấy tò mò, đây chính là toàn bộ tin tức mà Bách Hiểu thu thập được sao? Sau lần lỗ vốn đó nàng quyết định sẽ không làm gì trái ý Nhan Nhiễm Y nữa.

Hai bên đều tự nhiên làm việc của mình.

Không lâu sau, hình thức đó bị một sinh vật trái với ý trời từ trong rừng đi ra đánh vỡ.

"Nghe Vi Đăng nói Bách Hiểu cô nương đến tìm tại hạ." Hôm nay Nhan Nhiễm Y mặc một thân tử y, bên ngoài khoác một cái áo choàng xanh.

Nhìn có vẻ không phù hợp với khí chất bên ngoài của Nhan đại sói xám! Σ(°Д°;)> Ở trong lòng Diệp Linh Cẩm đánh giá như vậy.

Bách Hiểu đứng dậy một cách tự nhiên, cười cười với Nhan Nhiễm Y nói: "Vấn cớ mấy ngày trước đánh cùng Nhan công tử cuối cùng tiểu nữ cũng tìm ra cách phá giải, không phải là nên tới tìm Nhan công tử sao? Nhưng lại không biết là Nhan công tử không có ở đây, hơn nữa cũng không cam lòng đi về như vậy,, nên mới đến chỗ Cầm nhi cô nương nhìn một chút, nhân tiện chờ Nhan công tử trở về....."

"Bách Hiểu cô nương là khách, tại hạ lại không thể hảo hảo chiêu đãi, ngược lại lại để cho cô nương phải chăm sóc sư muội, thật là thất lễ....." Người không có việc gì tới nhìn sư muội của ta làm gì.

Bách Hiểu lắc lắc cái quạt nhỏ, nói: "Cầm nhi cô nương khéo léo, là một người mà ta rất thích!" Ta tình nguyện ngồi nói chuyện với sư muội người.

.....nhìn qua ý tứ lời nói của bọn họ, cuối cùng chỉ có một câu mà nàng thích nghe. Trong lòng Diệp Linh Cẩm tấm tắc khen

"A? Không ngờ Bách Hiểu cô nương lại và Cầm nhi lại hợp nhau như thế."

Ăn ý với một kẻ ngốc? Đây không phải là lời nói lừa gạt làm tổn thương người khác sao.....Đại sói xám quả là hết thuốc chữa, ngay cả cô nương xinh đẹp như vậy cũng không buông tha.....Trong lòng Diệp Linh Cẩm cảm thán. Thật ra thì nếu cô bé quàng khăn đỏ Định Tinh ở đây, nói không chừng sẽ có chút hã hê, dù sao hấn cũng biết hấn không phải là người duy nhất bị như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cung chiêu

Bách Hiểu cầm cây quạt che miệng, không trả lời.

Động tác này quả là phong tình vạn chủng, đây mới thật sự là phụ nữ nha.....Trong lòng Diệp Linh Cẩm cảm thán

"Thật ra thì, tại hạ có một yêu cầu hơi quá đáng." Nhan Nhiễm Y thở dài với Bách Hiểu.

Nói thật là bây giờ Diệp Linh Cẩm rất muốn đứng trước mặt Nhan Nhiễm Y, sau đó xách thắt lưng hấn kêu lên: Người cầu xin ta đi.....Có cầu xin thì ta cũng không đồng ý với người.....Dĩ nhiên tất cả những điều này chỉ tồn tại trong suy nghĩ nàng.

Người tồn tại rất sâu trong suy nghĩ của ta.....Không hiểu tại sao Diệp Linh Cẩm rất muốn hát câu hát này lên.

Bách Hiểu thu cây quạt mỉm cười: "Nhan công tử cứ nói đi, đừng ngại."

Vì vậy, Nhan Nhiễm Y từ rất không khách khí lúc đầu trở về bộ dạng miễn cưỡng làm cho người ta cảm thấy không được tôn trọng nói: "Gần đây Vi

Đặng có chuyện không thể ở lại đây, tại hạ cũng thường xuyên đi ra ngoài, Bách Hiểu cô nương có thể chăm sóc cho sự muội tại hạ trong lúc tại hạ đi ra ngoài được không? Dĩ nhiên, hàng ngày tại hạ sẽ đón Cẩm nhi về."

Đây là đang nhờ người khác chăm sóc sủng vật của mình sao.....Không đúng, đây là phó thác mới đúng!

Vì Đặng muốn rời đi? Thật ra Diệp Linh Cẩm cũng không biết cả ngày Nhan Nhiễm Y làm những việc gì, chỉ thấy hắn thi thoảng đi dạo phố uống trà, cộng thêm việc thỉnh thoảng đi trêu chọc nàng.

Bách Hiểu chậm rãi mở cây quạt ra, khoe miệng nhếch lên, nói: "Rất vui lòng được giúp đỡ....."

Cứ như vậy thôi sao.....Diệp Linh Cẩm trơ mắt nhìn Nhan Nhiễm Y coi mình như là sủng vật, mà không, là phó thác mình cho một người khác.....

"Đa tạ.....Vừa rồi cô nương nói không phải đến là để chơi tiếp ván cờ sao? Bây giờ vừa vặn chúng ta có thể đi trao đổi nghiên cứu một phen." Nhan Nhiễm Y cười với vẻ khiêm tốn, thật đúng là đỉnh cao của bốn chữ "mặt người dạ thú". O(∩_∩)o

Vì vậy, Diệp Linh Cẩm đành nhìn một đôi "trao tài gái sắc" đi nghiên cứu thảo luận.

Không ngoài dự đoán, mấy ngày sau, Diệp Linh Cẩm mặc áo ngủ bằng gấm đi theo Nhan Nhiễm Y đến hang ổ của Bách Hiểu, một tòa nhà tương đối yên lặng trong Lịch Thành - Giang Hồ Vãn.

Cái tên rất khí khái.

Diệp Linh Cẩm đi theo Nhan Nhiễm Y, tiện thể quan sát kết cấu trạch viện xung quanh, nếu nói đến Diệp gia giàu có như khói trong thành có đông dân số thì tên tuổi của Bách Hiểu trên giang hồ cũng không khác biệt lắm. Trong lòng nàng cảm thán: thì ra Bách Hiểu này còn là một phú bà đích thực.....

Diệp Linh Cẩm đi sau vạt áo Nhan Nhiễm Y theo gia đình đi vào.

Lúc này Bách Hiểu một thân y phục trắng thanh lệ đang ngồi trước bàn đọc sách, nhìn đến trên bàn thì thấy một đồng tài liệu. Cúi đầu, môi khẽ mím lại, một lần tóc khẽ xoa bên vai, trông vô cùng động lòng người.

Nữ nhân khi làm việc nghiêm túc là đẹp nhất nha.....Diệp Linh Cẩm cảm thán. Minh sẽ vĩnh viễn không bao giờ đạt tới cảnh giới kia.

"Đến rồi sao....." Nhận ra bọn họ đã đến, Bách Hiểu ngẩng đầu lên.

Nhan Nhiễm Y chấp tay nói: "Thật sự là đã làm phiền rồi...."

"Việc nhỏ thôi, Nhan công tử trở nên khách khí như vậy từ khi nào?" Y phục trắng, tóc đen, đôi môi, ánh mắt sáng ngời, chiếc quạt nhỏ từ gỗ đàn hương, phong thái yểu điệu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Danh tiếng trên giang hồ

Cùng so sánh với Diệp Linh Cẩm một thân áo váy màu đỏ đã làm mất đi vài phần mỹ lực của phái nữ. Dĩ nhiên, một kẻ ngốc thì có cái gì gọi là mỹ lực phái nữ chứ.....Nếu nàng ăn mặc tốt một chút, nhất định cũng không kém nàng ta. Trong lòng nàng thật muốn nôn.

Nhan Nhiễm Y xoay người, sờ sờ đầu Diệp Linh Cẩm nói: "Cẩm nhi, đến khi hoàng hôn xuống ta sẽ tới đón ngươi.....Ở đây nhớ cố gắng ngoan ngoãn không được gây thêm phiền toái cho Bách Hiểu cô nương....."

Nhìn dáng vẻ dối trá này của hắn, kỳ thật Diệp Linh Cẩm rất không muốn để ý đến hắn. Nàng vẫn còn không biết là rốt cuộc tại hắn lại đưa nàng tới nơi này. Trong lòng Diệp Linh Cẩm không khỏi có chút phiền não, nhưng tất cả tâm tình không thể biểu hiện trên mặt, điều này càng làm cho tâm tình nàng xấu đi.

Diệp Linh Cẩm ngửa đầu lên, bộ y phục màu đỏ càng làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của nàng, khuôn mặt đó làm cho người ta cảm thấy cần phải yêu thương: "Vâng..... Cẩm nhi sẽ thật biết điều....."Đột nhiên Diệp Linh Cẩm không muốn giả bộ ngốc nữa, chung quy cảm thấy có chút gì đó không được tự nhiên không được thoải mái cho lắm.

Lòng ghen tị của nữ nhân quả nhiên lợi hại.....Nhìn dáng vẻ của Bách Hiểu, nàng có chút tự ti mặc cảm.....Nữ nhân và cô gái có gì khác biệt sao.....Dù sao thì số tuổi thực tế của Diệp Linh Cẩm cũng đã 22 tuổi rồi a.

Nhan Nhiễm Y nhanh chóng rời đi. Để lại Diệp Linh Cẩm ở bên người Bách Hiểu.

"Cảm nhi cô nương ngồi đây một chút đi.....Ta còn một số việc vẫn chưa xử lý xong." Bách Hiểu sai người bưng cho Diệp Linh Cẩm mấy đĩa điểm tâm và bình trà, sau đó quay lại ngồi trước bàn làm việc.

Giải trí một lát, Diệp Linh Cẩm đã cảm thấy nhàm chán. Nàng hoàn toàn không biết ý đồ của Nhan Nhiễm Y khi đưa nàng tới đây, bởi vì hẳn nên biết rằng nàng có năng lực tự giải quyết mọi việc, trừ việc yêu cầu ăn cơm.

"Cô nương, Quan công tử cầu kiến....." Diệp Linh Cẩm phát hiện bộ y phục màu vàng nhạt đó được nha hoàn ở nơi này mặc rất nhiều, đột nhiên nàng cảm thấy may mắn là kể từ khi xảy ra sự kiện "nhuộm đồ y phục" thì không thấy cái quần kia đâu nữa.

Bách Hiểu ngẩng đầu lên: "Mời Quan công tử ra phòng khách, chờ một chút ta sẽ tới..... Nhân tiện ngươi đưa Cảm nhi cô nương đi chăm sóc cho tốt."

Đương nhiên Bách Hiểu sẽ không đưa theo Diệp Linh Cẩm đến nơi mình xử lý công việc. Dĩ nhiên Diệp Linh Cẩm cũng không biết nàng vừa ngây ngô ở lại trong phòng tài liệu, nơi mà người giang hồ phải tốn nhiều vàng bạc mới có thể đổi lấy chút thông tin.

Diệp Linh Cẩm lặng lẽ đi theo nha hoàn ra ngoài.

Đi trên hành lang dài, từ phía đối diện đi tới là một người mặc trường bào màu đen, mười phần uy nghiêm.

Đi gần đến, Diệp Linh Cẩm mới phát hiện, cái người toàn thân tỉ mỉ, ngay cả một sợi tóc cũng không mọc lệch chính mỹ nam phán quan Quan Hoán Chi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Bỏ trốn mất dạng

"Mỹ ca ca. . .", Diệp Linh Cẩm dừng lại, hai mắt mở to nhìn Quan Hoán Chi. Chỉ thấy gương mặt trước mắt lạnh lùng nhưng anh tuấn, đôi lông mày hơi cau một cái, chỉ là rất mơ hồ thoáng qua, sau đó Quan Hoán Chi gật đầu với Diệp Linh Cẩm một cái để tỏ ý.

Ước chừng là nhớ lại quá khứ không vui, Diệp Linh Cẩm nhìn trời. . . rất muốn xoa nhẹ lên khuôn mặt Phán quan bị Sói xám lớn làm thương tổn tâm linh kia, nhưng nàng biết, nếu như nàng tiếp tục chào hỏi với hắn thì sẽ chỉ là họa vô đơn chí, cho nên nàng quyết định, hay là rưới thêm chút dầu lên lửa đi! Bởi vì mới vừa rồi nàng thật rất không vui vẻ! Sự thật chứng minh, tâm tình của người ta không tốt sẽ trở nên tồi tệ, bất kể là thông minh như Nhan Nhiễm Y, hay là giả bộ ngu như Diệp Linh Cẩm.

"Mỹ ca ca. . ." Diệp Linh Cẩm thừa dịp Quan Hoán Chi đi qua bên người nàng, liền kéo tay áo hắn lại.

Quan Hoán Chi ngừng lại, mặt hơi đen (khó chịu).

"Mỹ ca ca không nhớ rõ Cảm nhi sao. . . làm sao lại ngốc như vậy. . ." Diệp Linh Cẩm lộ vẻ mặt khờ dại hỏi.

Quan Hoán Chi cho dù muốn đánh người cũng không cách nào xuống tay, bị người ta chộp được chứng cứ cho tội danh “công tử nhà quan ức hiếp thiếu nữ nhà lành” sẽ không tốt, sau này hắn vẫn còn muốn lăn lộn đây.

“Cô nương, ngươi ở chỗ này một mình sao?” tên khốn kiếp Nhan Nhiễm Y kia ở đâu?

"Uh, kẻ mẩu bỏ ta rồi. . . . ."

Nha hoàn bên cạnh bị việc cố ý đề thấp giọng nói, giả bộ thần sắc ưu thương của Diệp Linh Cẩm chọc cho phì cười một cái.

"Ách, cô nương chớ khổ sở. .". Quan Hoán Chi kỳ thật không biết an ủi người.

Diệp Linh Cẩm thiếu chút nữa bị bộ dạng không được tự nhiên này của Quan Hoán Chi làm cho tức cười.

"Sao mỹ ca ca lại tới nơi này. . . .", thật ra thì nàng rất tò mò, chỗ tốt của việc làm kẻ ngốc chính là muốn nói cái gì, muốn hỏi cái gì, căn bản cũng có thể nói ra, không cần suy nghĩ quá nhiều.

"Ách, . . Ta. . . Ca. . . Ca, ca đến tự nhiên là có chuyện, cho nên trước không giúp ngươi được, tới nay tới tìm ngươi chơi”. Hai chữ “ca ca” này thật lòng mà nói hắn rất khổ sở, rất không được tự nhiên, dĩ nhiên, hắn sẽ không trở về chơi đâu, hắn nói dối thôi.

Hắn xoay người, nói với người dẫn đường: “Đừng để cho Bách Hiểu cô nương đợi lâu, chúng ta nên đi thôi”. Dứt lời, liền đi theo người dẫn đường, không nhìn cặp mắt đờ đẫn, lộ vẻ sầu não, suy nghĩ của Diệp Linh Cẩm.

Nhìn Quan Hoán Chi rời đi giống như trốn, Diệp Linh Cẩm rất là vui sướng trong lòng, vì thế, trong nháy mắt đã cười lên "ha ha".

Nha hoàn của nàng nhìn theo không hiểu ra sao, cuối cùng tổng kết: ý tưởng của kẻ ngốc luôn khác người, không cách nào lý giải nổi.

Diệp Linh Cẩm đi theo nha hoàn vòng bên đông, vòng bên tây, trong lòng cảm thán: giang hồ này nghe ra thật là phức tạp, bí mật bên trong nhất định là không ít nhưng nàng không có hứng thú. Ngộ nhờ không cẩn thận để cho nàng phát hiện ra cái gì lại bị cuốn vào tranh chấp nhà ai thì nàng phải làm sao? đường giang hồ này đi loạn không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đàn Hương động tình

Đến gần tối, Quan Hoán Chi không đến một mình, mà đi cùng là Bách Hiểu và Nhan Nhiễm Y.

"Khiến cho Bách Hiểu cô nương thêm phiền toái rồi." Sờ sờ đầu.

Diệp Linh Cẩm thật khó chịu, không để ý tới hấn nữa, nghiêng đầu cười cười với Bách Hiểu: "Chỗ của tỷ tỷ chơi đùa thật vui . . ."

"Cảm nhi cô nương xem ra cũng thích náo nhiệt, ngày trước đi theo Nhan công tử sống ở trên núi chắc là luôn cùng Nhan công tử . . . Hai người nhất định là hết sức thân thiết". Bách Hiểu che miệng cười khê.

Diệp Linh Cẩm có cảm giác thật ra thì Bách Hiểu đến bây giờ vẫn muốn từ trong miệng nàng moi ra chút gì đó nhưng mỗi lần đều bị nàng mơ mơ màng màng làm cho lẩn quẩn rồi, một kẻ ngốc hỏi một đấng, trả lời một nẻo, thật sự là người bình thường.

Thân thiết? Diệp Linh Cẩm chỉ muốn cười ha ha.

Nhan Nhiễm Y mỉm cười không có trả lời. Nhưng hấn tiếp tục dùng hành động bày tỏ hai người rất thân thiết.

Hấn nắm tay Diệp Linh Cẩm, nói: "Hôm nay phiền toái Bách Hiểu cô nương rồi, chỗ của cô nương nghe nói nhiều người trong giang hồ năm mơ cũng muốn ở, để Cảm nhi ở chỗ này, làm loạn thêm cũng không tốt"

"Nhan công tử khách khí, ta thấy Cảm nhi cô nương thật sự đáng yêu, mới muốn thân cận hơn một chút." Bách Hiểu cong cong cặp mắt. Diệp Linh Cẩm cảm thấy đôi mắt này có thể nói chuyện, mà còn có thể nói thật, cũng có thể là nói dối.

"Đơn giản là tại hạ đang trải qua chuyện này nên hiểu rõ, dừng lại mấy ngày nên đi rồi"

"Phải đi sao. . . Thật là nhanh!" Trong giọng nói tựa như mang theo một loại đáng tiếc, nhưng không phân biệt rõ thật, giả.

Phải đi. . . . . Nên đi nơi nào. . . . . Diệp Linh Cẩm thật tò mò.

"Ba ngày sau, tại hạ làm chủ, để tỏ lòng thành, xin mời cô nương nể mặt". Nhan Nhiễm Y vô cùng khách khí nói, quả thật cũng coi là tao nhã lễ độ.

Bách Hiểu phe phẩy cây quạt đàn hương. "Đó là tự nhiên. . . ."

Diệp Linh Cẩm mơ hồ cảm giác được Bách Hiểu này thật tao nhã uyển chuyển, rồi lại có vài phần dao động chán nản. Nhìn lại Nhan Nhiễm Y vẫn cười ôn hòa như cũ, không chút nào thất lễ, lại không hề đặc biệt, hấn tựa hồ đều cười tự nhiên với mỗi một người.

Ai . . . nữ nhân nha, Diệp Linh Cẩm cảm thán trong lòng. Bách Hiểu sợ là đã động tình đối với Nhan Đại sói xám rồi, nhưng mà nàng là nữ nhân kiêu ngạo, bảo nàng mở miệng thế nào đây? Hơn nữa đối phương còn là Nhan Nhiễm Y, là nhân vật đào hoa tuyệt thế.

Đối thoại còn lại nàng đều không có nghe thấy, hoàn toàn đắm chìm trong suy tưởng của mình, mãi đến sau đó bị Nhan Nhiễm Y dắt đi.

Về tới khách sạn, Diệp Linh Cẩm bị Nhan Nhiễm Y trực tiếp dắt đến phòng của hấn. Bởi vì Vi Đăng không có ở đây, Nhan Nhiễm Y kêu tiểu nhị đưa bữa ăn tối lên, hai người rơi vào bầu không khí trầm mặc, bắt đầu dùng cơm.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tiệc tiễn đưa

"Chúng ta, ba ngày sau rời khỏi nơi này, đi Liễu Thành, sau đó một đường đi thẳng tới Đan thành tìm Bùi gia, suy cho cùng, sau khi Diệp gia gặp chuyện không may, Bùi gia là người thứ nhất chạy tới, hơn nữa muối muối người cũng ở Bùi gia, Bùi gia và Diệp gia qua lại thân thiết, người Bùi gia chưa chấp Diệp Linh Đoạn, người trên giang hồ cũng không thể nói gì hơn".

Cứu Diệp Linh Đoạn chính là Bùi gia hay sao? Diệp Linh Đoạn hẳn là được bảo vệ rất tốt. ..

Diệp Linh Cẩm không hiểu sao Nhan Nhiễm Y lại bắt đầu nói với nàng nhiều như vậy, nhưng mà vất vả lắm Nhan đại sói xám mới để ý nàng khi ở chung với nhau, dù sao nàng cũng nên nể mặt mà?

"Muội muội?"

"Ừ . . . Diệp Linh Đoạn . . . ."

Diệp Linh Cẩm không thể không thừa nhận, lúc Nhan Nhiễm Y không làm chuyện xấu thật rất ôn hòa, làm cho người ta rất thoải mái.

"Đoạn nhi. . . . . Tốt. . . . . " Sau đó lại trầm mặc ăn cơm. . . . .

Nhan Nhiễm Y hẳn không phải là người thích xen vào việc của người khác, nhưng tại sao nhặt lấy kẻ rất ngốc là nàng, lại còn một mực tìm kiếm chân tướng Diệp gia gặp chuyện không may? Diệp Linh Cẩm vắt hết óc suy nghĩ.

"Ngần người cái gì, ăn cơm. . . . ." Nhan đại sói xám mỉm cười gấp miếng thịt bỏ vào trong chén Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm thích nhất là thịt, Nhan Nhiễm Y này thật là rất được lòng nàng. Nếu như Nhan Nhiễm Y che giấu bản chất ác liệt, vẫn nên như thế này thì thật tốt, thật rất thích hợp để làm mẹ. . . . .

Còn lại ba ngày, Nhan Nhiễm Y không đưa Diệp Linh Cẩm đi lại giang hồ nữa, chính hắn cũng không đi ra ngoài, lúc ăn cơm, Diệp Linh Cẩm liền đến trong phòng Nhan Nhiễm Y. Vì vậy ba ngày nay, tiểu nhị đi vào đưa cơm, nhìn thấy đều là, một công tử áo tím đang đọc sách uống trà, một tiểu nha đầu ở bên cạnh ngẩn người.

Diệp Linh Cẩm cũng rất kinh ngạc, nàng và Nhan Nhiễm Y lại có một ngày có thể an tĩnh ngồi ở trong một gian phòng như vậy.

Ngày cuối cùng ở Lịch Thành, Nhan Nhiễm Y dắt theo Diệp Linh Cẩm mời Bách Hiểu đến quán rượu tương đối nổi tiếng của Lịch Thành bên bờ Trường Giang để ăn cơm cũng xem như là lời chia tay, sau bữa cơm này, bọn họ bắt đầu lên đường rồi.

Bách Hiểu mặc y phục màu xanh nổi bật, sợi tóc buộc tùy ý, mặc dù rất kiêu diễm, nhưng lại có mùi vị nữ tử từ giang hồ cứng cỏi và hào phóng, thoát nhìn hết sức quyến rũ.

Giao ly rượu lên "Cảm ơn Bách Hiểu cô nương mấy ngày này đã chiếu cố" Nhan Nhiễm Y vẫn như cũ, mặc áo choàng màu tím viền vàng, phía sau lưng là mặt Trường Giang bao phủ sương mù, càng tăng thêm vẻ tuấn tú của hắn.

"Chỉ là việc rất nhỏ thôi, chuyện Diệp gia bị diệt môn Nhan công tử nhờ ta điều tra không có chút manh mối, nhưng trên giang hồ truyền ra, con gái của Liễu Như Sương, Diệp gia đại tiểu thư vẫn còn sống trên đời, Diệp Linh Cẩm rất có thể còn sống nhưng mà khi tin tức này truyền ra, tiểu nữ tử vẫn còn chưa tra ra, thật thẹn với danh hiệu giang hồ Bách Hiểu Sanh này."

Diệp Linh Cẩm khiếp sợ trong lòng. Nàng bị bại lộ rồi?

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đối tượng mọi người tìm kiếm

"Không sao. . . . . khiến cho Bách Hiểu cô nương tổn hao tâm trí rồi" Nhan Nhiễm Y lại nâng ly.

Bách Hiểu cười khẽ, uống một hơi cạn sạch. Nói: "Xấu hổ. . . . . Ta sẽ tiếp tục điều tra."

Diệp Linh Cẩm có cảm thấy không khí này là lạ.

"Còn có. . . . ." Bách Hiểu khẽ nhú mày lại "Nhan công tử, mặc dù ta không có chút manh mối nào nhưng mà ta cũng sẽ tiếp tục điều tra. Có Nhan công tử ở đây, ta sẽ không thất bại hai lần đâu! Nếu như không tra ra chút gì, làm sao xứng đáng với danh hiệu của ta"

Diệp Linh Cẩm lẳng lặng ăn phần ăn của mình, không nói chen vào. Thình thoảng, Nhan Nhiễm Y lại gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén của nàng.

Xem ra. . . . . là đã tìm hiểu rõ ràng ý thích của nàng rồi. Thật ra thì Diệp Linh Cẩm không biết làm sao hôm nay nàng lại không có chút cao hứng nào.

Trong phòng ăn, cách vài cái bàn có ba đại hán diện mạo hết sức hung ác, tay cầm đại đao rất giống trong tiểu thuyết võ hiệp, có biệt danh là "Gấu đen mù vô địch" hay "sư tử ba đầu sáu tay", nhìn giống hệt nhau.

"Ai. . . Nghe nói con gái của Liễu Như Sương là Diệp Linh Cẩm vẫn còn sống. Diệp gia gặp chuyện không may, đêm đó đã được người cứu đi cũng chưa chết, nói không chừng Trường Sinh Dẫn ở trên người của nàng" Một đại hán nói.

Tên còn lại để đại đao xuống, cầm vò rượu lên uống liền một hơi, nói: "Nếu có thể tìm được người con gái này của Liễu Như Sương, sẽ biết được Trường Sinh Dẫn ở nơi nào, tìm được rồi, ta và ngươi, cuộc đời này huynh đệ ba người chúng ta không phải lo, bạc và nữ nhân, muốn cái gì có cái đó".

Người còn lại phụ họa nói: "Đúng vậy. . . Nghe nói người con gái này của Liễu Như Sương là một kẻ ngốc. Đáng tiếc Liễu Như Sương năm đó dù sao cũng là một mỹ nhân. Nhưng con gái của bà ta lại là một kẻ ngốc, trái lại sẽ dễ dàng tìm kiếm, hơn nữa nghe nói bọn họ đã tới Lịch Thành".

Hiển nhiên, bộ dạng ba người giống hệt nhau. Nơi này, Nhan Nhiễm Y, Bách Hiểu, Diệp Linh Cẩm dĩ nhiên là nghe được. Trong lòng Diệp Linh Cẩm thoáng "lộp bộp".

Nhan Nhiễm Y nhìn Diệp Linh Cẩm bên cạnh ngăn người ra, liền nói với Bách Hiểu: "Xem ra, nơi đây không thể ở lâu được, vốn muốn mời Bách Hiểu cô nương cùng ăn một bữa thật ngon, sau đó cáo từ. . . Thật là thất lễ rồi". Dứt lời, liền kéo Diệp Linh Cẩm, đề đầu của nàng xuống.

Diệp Linh Cẩm hiểu được Nhan Nhiễm Y lo lắng người khác sẽ thấy vẻ mặt dờ dẩn của nàng, hoặc là sợ nàng đột nhiên ngất người ra sẽ bị người khác phát hiện.

"Xe ngựa ta đã phân phó người chuẩn bị tốt rồi, ta sẽ tiễn đưa các ngươi rồi đi" nữ nhi giang hồ quả nhiên là không câu nệ tiểu tiết.

"cảm ơn"

Ba người ra khỏi quán rượu, xe ngựa dừng ở cách đó không xa. Thật ra thì đã ở ngoài thành Trường Giang rồi, chỉ là cảnh sắc nơi này rất đẹp, nên mỗi ngày có rất nhiều người đến ngắm cảnh, câu cá, người sinh sống ở chỗ này mới mở quán rượu.

Nhan Nhiễm Y kéo Diệp Linh Cẩm hướng về phía Bách Hiểu. Ba người làm tư thế cáo biệt.

"Thật ra thì ta biết rõ, nàng không phải sư muội của ngươi mà là Diệp gia đại tiểu thư, Diệp Linh Cẩm" Bách Hiểu nhìn Nhan Nhiễm Y, nhàn nhạt nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Công tử vô tình

Nhan Nhiễm Y mỉm cười: "Lấy sự thông minh và tài trí cùng với mạng lưới tình báo của Bách Hiểu cô nương, không khó để phát hiện"

"A? Ngươi không hoài nghi, lời đồn đãi trên giang hồ là có người mua tin tức từ chỗ của ta sao?" Bách Hiểu phe phẩy nhẹ cây quạt đàn hương cười một tiếng.

Diệp Linh Cẩm thừa nhận, nàng thật rất đẹp.

"Tại hạ tin tưởng cô nương" Nhan Nhiễm Y vẫn cười ôn hòa.

"Vậy sao"? nụ cười của Bách Hiểu phai nhạt dần, "như vậy thật cảm ơn Nhan công tử đã tin tưởng"

Diệp Linh Cẩm cũng tin tưởng nàng. Hơn nữa, nàng biết, Bách Hiểu thật sự yêu thích Nhan Nhiễm Y. Nàng nhìn qua vẻ mặt của Nhan Nhiễm Y, rồi thở dài một tiếng, lại muốn cười. Nam nhân ưu tú như vậy, cho dù ai cũng không thể cưỡng lại được, nàng hơi buồn rầu.

Dĩ nhiên, Diệp Linh Cẩm đã biết rõ bộ mặt thật của Nhan Nhiễm Y.

"Như vậy, tại hạ từ biệt ngay tại nơi đây, ngày khác, chúng ta trở lại Trường Giang này thưởng thức khoảng không gian xuân sắc vậy! Cáo từ" Nói xong, kéo Diệp Linh Cẩm xoay người, lên xe ngựa.

Tiếng xe ngựa vang lên lộc cộc, lộc cộc.

Diệp Linh Cẩm nhìn Nhan Nhiễm Y từ biệt, hán không quay đầu liếc mắt một cái, cứ rời đi thật tự nhiên, quả nhiên là không tìm không phải. . .

"Ngán người cái gì". Dựa nghiêng trong xe ngựa, Nhan Nhiễm Y lười biếng liếc mắt nhìn Diệp Linh Cẩm một cái, nói.

Diệp Linh Cẩm bị giật mình "Bách Hiếu tỷ tỷ. . đi rồi.. . Cẩm nhi. . thật khó chịu"

"Ha ha. . . . Người cũng biết luyên tiếu sao?" Nhan Nhiễm Y cười cười.

Diệp Linh Cẩm nghiêm túc nhìn Nhan Nhiễm Y nói: "Cẩm nhi. . . Cái gì cũng biết!"

Nhan Nhiễm Y miễn cưỡng cười một tiếng nói: "Phải... . Người cái gì cũng biết! Gần đây nghe ta. . . . Nghe lời mẹ một chút, đừng gây chuyện, mẹ kể sẽ cho người ăn thịt"

Diệp Linh Cẩm nghe Nhan Nhiễm Y tự xưng mẹ kế, thật rất muốn cười, rất có cảm giác thành tựu nhưng ngay sau đó lại không khỏi dâng lên cảm giác bi thương. Bước đường giang hồ này quả nhiên là không dễ đi.

Nghĩ tới đây, Diệp Linh Cẩm nhìn về phía Nhan Nhiễm Y, biểu lộ ra vẻ mặt vô cùng thân thiện với hắn, nhưng thực ra là nụ cười rất ngây ngô.

"Ngaoan, đừng cười ngây ngô nữa" Nhan Nhiễm Y híp mắt nói.

". . . . ." Người mới cười ngây ngô!

Từ Liễu Thành đến Lịch Thành, còn cách vài cái trấn nhỏ.

"Nhan công tử, hôm nay chúng ta nghỉ lại trấn nhỏ phía trước một đêm, tối mai là có thể đến Liễu Thành rồi. . ." người đánh xe và xe ngựa đều là do Bách Hiếu chuẩn bị.

"Làm phiền rồi". Nhan Nhiễm Y lập tức vén lên 1 góc rèm xe nói.

Người đánh xe là một đại thúc hơn ba mươi tuổi, hết sức thật thà nói: "Công tử đừng khách khí, tiểu thư nhà ta đúng là đã có dặn đi dặn lại... Lại nói, tiểu thư nhà ta vừa xinh đẹp vừa thông minh, trên giang hồ cũng xem như mọi người đều biết đến, chỉ là... không có ý định lo việc chung thân đại sự, làm cho mấy người chúng ta vô cùng lo lắng".

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thông báo

Điều này dĩ nhiên là nói đến đại sự cả đời trong suốt hai mươi năm qua của giang hồ Bách Hiếu Sanh.

Nhan Nhiễm Y khẽ mỉm cười chuyển đề tài: "Còn bao lâu thì đến thị trấn nhỏ phía trước?"

Mặc dù phu xe thật thà nhưng không hồ đồ, biết Nhan Nhiễm Y có ý nói sang chuyện khác nên không tiếp tục đề tài ban nãy: "Còn nửa canh giờ nữa là đến nơi."

Diệp Linh Cẩm ngồi xe ngựa rất vất vả. Có lẽ, cưỡi ngựa sẽ thoải mái hơn một chút. . . . . Nàng nghĩ thầm.

Chợt một tiếng xé gió truyền đến, hai bóng người lao ra chặn trước xe ngựa, phu xe kinh ngạc, vội kéo cương ghim ngựa lại.

Diệp Linh Cẩm không cẩn thận chúi đầu về phía trước, trong lòng than thở: Cú va đập này có thể biến mình thành kẻ ngốc.

Nhưng... kết quả lại nằm ngoài dự đoán, Diệp Linh Cẩm lấy một tư thế vô cùng ‘chân chó’, ôm lấy ‘đuôi sói’ của Đại sói xám Nhan Nhiễm Y đang ngồi vững như bàn thạch ở bên cạnh.

Bởi vì động tác khá đột ngột, hệ số khó khăn khá cao, búi tóc của nàng xoã xuống hơn nửa, mái tóc đen nhánh xoả xuống lưng, một vài lọn lông xoả trên cổ, cổ áo hơi mở, đôi lập cùng cái cổ trắng nõn, lại có một sợi tóc trượt vào đôi môi đỏ thắm. Diệp Linh Cẩm không biết, lúc này cả người nàng toả ra vẻ nữ tính của một cô gái.

Vẻ đẹp nữ tính thể hiện trong lúc lơ đãng càng làm cho người ta kinh ngạc.

Lúc này nếu người khác vén rèm xe ngựa lên chắc chắn sẽ cho rằng hai người vừa làm chuyện khiến người ta đỏ mặt.

‘Mắt sói’ của Nhan Nhiễm Y híp một cái.

Ý thức được cái mình đang ôm lúc này là đuôi sói, trong lòng Diệp Linh Cẩm rên rỉ: thà va đập còn tốt hơn. . . . . Ta không muốn sống nữa!

"Ha ha ha a. . . . ." Diệp Linh Cầm lại hướng về phía Nhan Nhiễm Y thể hiện chiêu bài cười khúc khích, vừa bò dậy, thuận tiện giúp Nhan Nhiễm Y sửa lại y phục bị năng làm nhăn.

Hai mắt Nhan Nhiễm Y nhắm nghiền, tựa đầu nghỉ ngơi, vẻ mặt không biểu lộ gì.

Trong lòng Diệp Linh Cầm lại lo sợ hơn, phần nộ rút móng vuốt của mình lại, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Trong xe ngựa lại trở nên yên ắng như cũ.

"Xảy ra chuyện gì?" Nhan Nhiễm Y lười nhác hỏi.

"Nhan công tử. . . . . bên ngoài. . . . . hai người đó đang đánh nhau. . . . ." Phu xe vén rèm lên nói, liếc nhìn Diệp Linh Cầm, sau đó ho nhẹ một tiếng, rút đầu lại.

Gặp phải giang hồ báo thù rồi hả ? Ban đầu Diệp Linh Cầm còn tưởng rằng đường không dễ đi nên xe ngựa mới phải dừng lại.

Nhan Nhiễm Y liếc nàng một cái, sau đó đứng dậy vén màn xe.

Diệp Linh Cầm vô cùng tò mò nhìn từ khe hở ra bên ngoài, chỉ thấy một bóng áo màu xanh dương cùng một bóng áo đỏ sẫm đang 'bất phân thắng bại', thật ra hơn một nửa là một người chạy một người đuổi.

Chỉ nghe được một tiếng"Ai! Gặp các ngươi thật tốn nhiều công sức!" Sau đó, bóng áo màu xanh dương bước lại gần.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Gặp lại chính là duyên phận

"Chạy đi đâu!" Bóng áo màu đỏ sậm đuổi theo.

Bóng áo màu xanh dương chính là Cô bé quảng khăn đỏ Dịch Tinh đã mất tích bấy lâu! Hắn đang lấy tư thế 'vô mồi' nhào về phía Đại sói xám Nhan.

Việc này vẫn không thể khiến cho Diệp Linh Cầm kinh ngạc bằng việc người đuổi theo sau hắn là Quan Hoán Chi.

Nhan Nhiễm Y nhìn thấy hai người 'ngươi đuổi ta chạy', mỉm cười, từ trên xe bước xuống.

Nụ cười này, ở trong đầu Diệp Linh Cầm lại có thâm ý khác, giống như một con sói nhìn một con mồi đã nhắm trúng từ lâu, biết trước được nó sẽ rơi vào ma trảo của mình, hoặc là. . . . . thương hại một cách đối trá đối với con mồi đó?

Diệp Linh Cầm cũng hề quên lúc Dịch Tinh mất đi về phách lối khi ở khách điểm tại Lịch Thành.

Dịch Tinh chạy đến trước xe ngựa, xoay người nói với Quan Hoán Chi: "Ngừng. . . . . Ngươi đuổi theo đã đủ chưa vậy. . . . ."

"Về vụ án Diệp gia, ngươi là người rất khả nghi. . . . ." Mày kiếm Quan Hoán Chi hơi nhú.

Mặc Dịch Tinh bắt đầu dõ: "Lão tử đã nói lão tử trong sạch, ngươi có thể hỏi hắn, hoặc nàng. . . . .", lại chỉ về phía Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cầm đang nhô đầu ra.

Dịch Tinh tỏ vẻ thân thiết đi tới bên cạnh Nhan Nhiễm Y, nói: "Nhan huynh, đã lâu không gặp! Gần đây thế nào?" Nhìn Diệp Linh Cầm hơi nhô đầu ra với búi tóc đã xoã gần nửa, quần áo hơi xộc xệch, hắn chợt sáng tỏ nhìn về phía Nhan Nhiễm Y cười cợt: "Không nhận ra giang hồ Bách Hiểu Sanh khá thông minh, nhưng trông thế này. . . . . Hắc hắc, chỉ là đáng đáp đũa ngọc không tôi, có thể dạy dỗ được."

Diệp Linh Cầm chợt hiểu hắn đang nói gì, cảm thấy trên mặt hơi nóng. Nàng rất muốn lù vào trong xe ngựa sửa sang xong rồi ra ngoài đem cái miệng không che đầy này của Dịch Tinh xé nát. Nhưng nàng là một đứa ngốc, chỉ có thể tiếp tục nhắm mắt giả vờ điềm nhiên như không có gì.

Nhan Nhiễm Y vẫn duy trì nụ cười mê người, không rõ thâm ý.

Quan Hoán Chi ho nhẹ một tiếng, bước đến chào hỏi.

Dịch Tinh nói: "Chuyện của Diệp gia không liên quan đến Lão tử, chẳng qua Lão tử chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua. Việc này ta đã giải thích qua với bọn họ

rồi, nhưng đêm đó Nhan công tử có mặt ở hiện trường, còn cứu Đại tiểu thư Diệp gia." Lại chỉ vào Diệp Linh Cẩm.

Quan Hoán Chi nhìn về phía Diệp Linh Cẩm.

"Ha ha. . . . . Ca ca xinh đẹp. . . . . thần thú. . . . ." Diệp Linh Cẩm ngây ngốc cười một tiếng.

"Là Thánh Thủ Trích Tinh!"

"Nhan công tử, chúng ta lại gặp mặt. . . . ."

"Gặp lại chính là duyên phận." Nhan Nhiễm Y mặt kiêu chiều bài nộ cười.

Duyên phận a duyên phận. . . . . Diệp Linh Cẩm phụ hoạ trong lòng. Đồng thời thầm mắng Dịch Tinh liên lụy đến mình, Quan Hoán Chi là quan a, chuyện gì liên quan đến quan phủ chính là phiền toái, hơn nữa chuyện của Diệp gia căn bản nàng không muốn xen vào nữa, chỉ muốn tránh thật xa để sống qua ngày.

"Vị này chính là Đại tiểu thư Diệp gia Diệp Linh Cẩm?" Quan Hoán Chi hỏi.

Nhan Nhiễm Y gật đầu một cái.

"Nhan công tử, ta là người được triều đình phái tới để điều tra vụ án ở Diệp gia, chúng ta có thể nói chuyện một lúc được không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đại sói xám đáng sợ

Nhan Nhiễm Y khoanh tay trước ngực, khoe môi khê nhếch hỏi: "Có một thị trấn nhỏ không xa phía trước. . . . ." Ngu ý là muốn nói chuyện phiếm ở nơi rừng núi hoang vu như thế này sao?

Quan Hoán Chi há miệng huyết sáo, có tiếng vó ngựa truyền đến từ phía xa, càng ngày càng gần.

Một con ngựa toàn thân màu đen chạy tới.

"Nhan công tử muốn đi Liễu Thành sao? Tại hạ có một tòa biệt viện ở Liễu Thành, hôm nay chúng ta nghỉ qua đêm ở thị trấn nhỏ trước mặt, nhân tiện nói chuyện một chút." Dứt lời, xoay người lên ngựa.

Trường bào màu đỏ sậm đến từng chi tiết, một đôi mắt sáng bức người, giống như tất cả những gì giả dối đều không thể che giấu dưới mắt hắn, hoà hợp với tuấn mã cao lớn, cả người Quan Hoán Chi tản ra sự khí phách.

Diệp Linh Cẩm ngây ngốc nhìn.

"Cầm Nhi, vào đi. . . . ." Chẳng biết lúc nào Nhan Nhiễm Y đã đi tới trước xe ngựa, nhìn Diệp Linh Cẩm đang hé ra nửa cái đầu.

Tìm Diệp Linh Cẩm lộp bộp một tiếng, thẳng tắp xoay đầu nhìn Nhan Nhiễm Y, sau đó rụt đầu lại, hi vọng không để lộ ra sơ hở.

Hai tiếng “Cầm Nhi” này của Nhan Nhiễm Y ngày càng thuận miệng rồi.

"Tốt lắm, không có chuyện của Lão tử, ‘son trường thủy viễn’ (núi cao sông dài – khoảng cách xa xôi, rộng lớn), không hẹn gặp lại!"

Diệp Linh Cẩm liếc nhìn Nhan Nhiễm Y đang ngồi cạnh mình, theo tính cách có thù phải báo của Đại sói xám, sẽ để con mồi mình đợi đã lâu trốn thoát sao?

Nhưng Nhan Nhiễm Y chỉ khép hờ đôi mắt, một tay đùa nghịch chiếc lá vừa rơi trên áo Diệp Linh Cẩm, khoe miệng hàm chứa một nụ cười tự tin, hoàn toàn không có ý muốn ngăn cản. . . . .

Thế này không khoa học. . . . . Diệp Linh Cẩm nghĩ trong lòng.

. . . . .

"Đứng lại. . . . ." Quan Hoán Chi nhìn hắn.

Dịch Tinh không vui."Có thể chứng minh Lão tử không liên quan, đưa ngốc đó được Nhan Nhiễm Y cứu, nếu ta là hung thủ, Nhan Nhiễm Y có thể thả

ta sao?"

"Ta chưa nói ngươi là hung thủ, chỉ nói là ngươi có liên quan đến vụ án này, là nhân chứng. . . . . Huống chi, mấy tháng trước có nhiều nhà quan lại ở kinh thành bị mất trộm, việc này chắc hẳn liên quan đến ngươi rồi. . . . . Lại nói, mấy ngày trước đây ở trong một thị trấn nhỏ phụ cận, còn dấu vết gây án của ngươi. . . . . Thế này đủ để ta bắt ngươi được rồi." Vì thế nên ngoan ngoãn đi theo đi, có thể lập công chuộc tội.

Địch Tinh không cam lòng ngồi bên cạnh phu xe, bĩu môi nói với Quan Hoán Chi: "Không phải là ta sợ ngươi. . . . . Chẳng qua chỉ cảm thấy đứa ngốc đáng thương, giúp nàng tìm ra chân tướng thôi." Lại quay đầu vén rèm lên cười bỉ ổi một tiếng: "Nhan huynh. . . . . Không quấy rầy chuyện ‘mạnh khoẻ’ của ngươi."

Nhan Nhiễm Y không nói gì.

Diệp Linh Cẩm: ". . . . ." quá đủ rồi Địch Tinh. . . . . Mấy ngày không thấy da mặt lại dày hơn, trách không được lại bị Quan Hoán Chi đuổi theo! Trong lòng Tiểu Diệp Linh Cẩm rất muốn hung hăng quát cho Địch Tinh một trận.

Đồng thời, Diệp Linh Cẩm không biết Quan Hoán Chi giữ Địch Tinh lại là trùng hợp, hay là việc nằm trong dự tính và suy đoán của Nhan Nhiễm Y? Nếu thật là trong dự tính, vậy cũng thật đáng sợ. . . . .

Một ngựa một xe lại tiếp tục lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Vâng lệnh của cha mẹ

Giờ phút này, bốn người Nhan Nhiễm Y, Quan Hoán Chi, Địch Tinh, Diệp Linh Cẩm đang ngồi trong một căn phòng của một khách điểm tại một thị trấn nhỏ.

"Vào đêm Diệp gia gặp chuyện không may Nhan công tử đã đưa Diệp tiểu thư đi?"

"Đúng vậy. . . . ." So với khuôn mặt nghiêm túc của Quan Hoán Chi, khuôn mặt Nhan Nhiễm Y lại lộ vẻ lười biếng nhưng không khiến người khác cảm thấy không được tôn trọng.

"Như vậy xin hỏi, khi ngươi đến Diệp gia đã thấy chuyện gì?" Bộ dáng Quan Hoán Chi lộ vẻ ‘đang có việc công’.

Nhan Nhiễm Y liếc mắt nhìn Diệp Linh Cẩm, nói: "Lúc ấy ta và phải Cẩm Nhi ở cửa, sau đó lại dẫn nàng về chăm sóc, trên dưới Diệp gia không còn ai sống sót."

"Nói như vậy, rất có thể Diệp cô nương biết chuyện gì đó?" Quan Hoán Chi nói.

Tất cả mọi người nhìn về phía Diệp Linh Cẩm.

Tâm tình Diệp Linh Cẩm tâm vô cùng phức tạp, thật ra nàng cũng không biết chuyện gì, hơn nữa chuyện này càng kéo dài càng phức tạp, nàng vẫn cố không dính líu đến, ai ngờ lại trở thành trung tâm.

Nàng không có tình cảm gì với Diệp gia, chuyện của Diệp gia không liên quan gì đến nàng.

Đầu tiên Địch Tinh thở dài: "Ai. . . . . Nàng là đồ ngốc, hỏi nàng có ích lợi gì."

Diệp Linh Cẩm rất đồng ý với lời nói của Địch Tinh, nàng là một đứa ngốc, cho nên, mọi chuyện đừng dính dáng đến nàng.

Trong phòng trầm mặc một lúc.

Quan Hoán Chi đột nhiên hỏi: "Tại hạ thật tò mò, Nhan công tử xuất phát từ động cơ gì mà xuất hiện ở Diệp gia, hơn nữa lại cứu Diệp cô nương, sau đó cứ dẫn nàng theo? Bù gia cứu Nhị tiểu thư Diệp gia là bởi vì hai nhà có quan hệ tốt. . . . ." Như vậy. . . . . Ngươi thì sao?

Điều Quan Hoán Chi hỏi cũng là điều trong lòng Diệp Linh Cẩm vẫn muốn hỏi.

"Cha mẹ tại hạ và mẫu thân Diệp Linh Cẩm có chút quan hệ, đúng lúc ấy tại hạ vừa ra ngoài, cách Yên Thành không xa, nhận được tin của cha mẹ nói nếu Trường Sinh Dẫn vẫn còn ở Diệp gia thì chắc chắn sẽ đem lại tai họa cho Diệp gia, muốn tại hạ chăm sóc tốt con gái của dì Liễu, tại hạ liền quyết định ở lại. Đêm đó, nhìn thấy tín hiệu cầu cứu của Diệp gia thì mới biết quả thật Diệp gia đã xảy ra chuyện, khi chạy tới, Diệp gia Nhị tiểu thư được cứu đi, chỉ còn lại Cẩm Nhi thôi. . . . ."

Thì ra là khi ấy ‘cha’ Diệp Linh Cẩm còn thả tín hiệu cầu cứu. Hoá ra cha mẹ Nhan Nhiễm Y lại quen biết ‘mẹ’ nàng?

Thì ra là, nàng không cần bám theo hắn, hắn cũng sẽ dẫn nàng theo.

Quan Hoán Chi trầm ngâm nói: "Lúc ta hỏi thăm dân chúng phụ cận, quả thật có người nhìn thấy thứ gì đó giống như pháo hiệu." Sau lại chột nói "Không biết Nhan công tử có tính toán gì không?"

"Dĩ nhiên là đi tới Bù gia ở Đan thành Bù gia, tìm được người lúc ấy xuất hiện ở Diệp gia và Diệp Nhị tiểu thư hỏi một chút. . . . ." Ngón tay thon dài nâng lên ly trà, hớp một ngụm trà tiếp tục nói: "Ta vâng lệnh của cha mẹ, nhất định là tìm ra chân tướng chuyện xảy ra ở Diệp gia .

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bại lộ trên giang hồ

Khuôn mặt Quan Hoán Chi vẫn nghiêm túc như cũ, trường bào đồ sộ sậm tí mĩ đến từng chi tiết lộ vẻ anh khí bức người, rất có tính thần. "Triều đình rất quan tâm đến thăm án diệt môn của Diệp gia, ta phụng mệnh điều tra vụ án này, hi vọng Nhan công tử có thể hợp tác với ta."

"Tại hạ không muốn hợp tác cùng quan phủ, nhưng nếu là 'Thần Bộ' (chức quan bộ đầu của phủ nha) như Quan công tử, dĩ nhiên là ‘nhạc ý chỉ chỉ’ (sẵn lòng hợp tác)." Ý Nhan Nhiễm Y là, hắn không muốn có quan hệ gì với triều đình nhưng nếu Quan Hoán Chi chịu giúp một tay thì đó là tốt nhất.

Quan Hoán Chi nói: "Chuyện này Nhan huynh không cần phải lo lắng, ta chỉ cần đảm bảo chân tướng với triều đình là được."

Nhan Nhiễm Y liếc Diệp Linh Cẩm vẫn lẳng lặng ngồi ở một bên, nói: "Nếu đã như vậy, sau này chúng ta là bằng hữu."

Bọn họ hàn huyên tới khi trời tối mới xuống lầu ăn cơm.

Bốn người ngồi một bàn, Diệp Linh Cẩm nhìn xung quanh, phát hiện có không ít người giang hồ.

Tại sao tới chỗ nào cũng gặp người giang hồ. . . . . Diệp Linh Cẩm vô cùng buồn, hung hăng chọc chọc đĩa cá trước mặt.

"Đưa ngốc nguoi làm sao vậy. . . . ." Một miếng thịt bay vào miệng Dịch Tinh.

Diệp Linh Cẩm cười ha ha.

Nhan Nhiễm Y ưu nhã gấp thêm đồ ăn cho Diệp Linh Cẩm, lại còn nhẹ giọng nói ra: "Cẩm Nhi. . . . . Quên lúc đi đã đồng ý với ta cái gì rồi hả ?" Nếu quên nguoi chắc chắn sẽ chết.

Đồng ý cái gì? Ngoan ngoãn không gây chuyện?

Mà Nham Nhiễm Y, kẻ vừa gây hoạ lại bày ra tư thế rất nhân nhã.

Quan Hoán Chi nhẹ giọng nói: "Dịch huynh, nguoi có biết bây giờ có bao nhiêu người đang truy tìm Diệp cô nương không?"

Dịch Tinh lập tức hiểu ra, ngoan ngoãn ăn cơm.

Diệp Linh Cẩm cũng lập tức hiểu ra. Đặc điểm tương đối dễ nhận để tìm ra nàng chính là ‘ngốc’. . . . . Đám người tham lam kia không buông tha bất kỳ một cô gái nào có vẻ ngu dại, ai cũng đều liếc trộm một chút . Người tham lam quả thật đáng sợ, nhất là đối với khát vọng 'trường sinh'.

Nhưng Diệp Linh Cẩm không biết mình nên làm như thế nào, nếu là một ‘kẻ ngu’ quá nghe lời, quá rõ, vậy chẳng phải là kẻ ngu sao? Huống chi những người nàng phải đối mặt đều rất thông minh, dĩ nhiên, trừ Dịch Tinh.

Sau nàng lại nghĩ, thật ra thì cúi đầu trầm mặc, giữ vững ánh mắt trống rỗng là đủ rồi, vừa có thể không để cho người ta phát hiện, cũng có thể không để cho mấy người ngồi trước mặt phát hiện ra.

Dùng xong cơm tối, bọn họ lại trở về phòng, tính toán kế hoạch sau này.

Dịch Tinh lười phải nghe hai người có đầu óc cực kỳ phức tạp là Nhan Nhiễm Y và Quan Hoán Chi nói chuyện, trong lúc nhàm chán lại nhìn Diệp Linh Cẩm đang ngồi ngoan ngoãn ở một bên.

Quan Hoán Chi không nói nhiều, Nhan Nhiễm Y lại rất lười nói chuyện, thật ra thì cuộc đối thoại của bọn họ cũng không được bao lâu.

Thấy bọn họ ngừng lại, Dịch Tinh hiếu kỳ nói: "Các nguoi có nhận ra hôm nay đưa ngốc rất nghe lời không? Nhất là lúc nói đến chuyện kia khi ăn cơm?"

Chương 40: Đứa ngốc ta mất hứng

Địch Tinh đã phát hiện ra cái gì sao?

Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu lên, ánh mắt trống rỗng nhìn ba người, chậm rãi nói: "Bởi vì. . . . . Ta. . . . . Mất hứng. . . . ." Cố gắng thể hiện dáng vẻ đa sầu đa cảm, muốn buồn cười bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Địch Tinh “Phì” một tiếng, bật cười nói: "Ta còn cho rằng đứa ngốc nguoi đột nhiên thông suốt. . . . ."

Quan Hoán Chi nhủ mảy nói: "Hiện tại phải bảo vệ tốt Diệp cô nương, nhưng Diệp cô nương. . . . . Khụ. . . . . biểu hiện của nàng... dễ lộ rõ, sợ là mọi người sẽ phát hiện ngay."

"Chuyện này không đơn giản. . . . Bảo đứa ngốc không “biểu hiện” chẳng phải rất ngu ngốc sao. . . . ." Địch Tinh nói.

Diệp Linh Cẩm giật giật khoé miệng, vì sao con thỏ này trộm nhiều đồ như vậy mà không bị bắt. . . . .

"Ta. . . . . vốn. . . . . không. . . . . ngu. . . . ." Diệp Linh Cẩm nghiêm túc nói từng chữ.

"Ha ha ha ha. . . . . Ngốc tử nguoi đang nói đùa." Địch Tinh ôm bụng cười.

Nhan Nhiễm Y đi tới sờ đầu Diệp Linh Cẩm nói: "Ừ. . . . . Không ngốc. . . . ."

Khoé miệng Quan Hoán Chi giật giật.

Cổ nhân ngu ngốc a. . . . . Diệp Linh Cẩm giấu cột trong lòng.

"Ta thấy. . . . . để đứa ngốc không bị người ta phát hiện là ngu ngốc, không có khả năng. . . . ."

Quả thật rất khó giải quyết.

"Ba người chúng ta đều thấy rõ. . . . ."

Khoé môi Nhan Nhiễm Y khẽ nhếch, lại vuốt tóc Diệp Linh Cẩm, khẽ khom người xuống, dịu dàng nhìn Diệp Linh Cẩm nói: "Cẩm Nhi. . . . . lúc trước hứa với ‘mẹ kế’ cái gì? Ngoan ngoan không nói gì được không. . . . . Nghe lời có thịt ăn. . . . ." Giọng nói thật là ôn hòa, lời nói nhỏ nhẹ như hai người đang yêu.

Chỉ có Diệp Linh Cẩm biết trong lời nói này mang theo bao nhiêu uy hiếp. Chỉ có sinh vật ‘ngịch thiên’ như Nhan Nhiễm Y mới có thể thần nhiên tự gọi bản thân mình là “mẹ kế”, còn biến thái uy hiếp một kẻ ngu.

Dưới “uy sói”, Diệp Linh Cẩm chỉ có thể cúi đầu.

"Được. . . . . Không nói lời nào. . . . . Ăn thịt. . . . ."

Địch Tinh chắc chắn, tự nhủ: "Thì ra đứa ngốc này thích thịt a. . . . . Trách không được lúc đầu ta đưa một xâu mứt quả lại không thích."

Nhắc tới mứt quả Diệp Linh Cẩm cũng rất tức giận. Trong lòng Diệp Linh Cẩm bé nhỏ muốn lật bàn (ノ=㌦=)ノ——: mứt quả đáng chết!

Nhắc tới sự kiện này, Sói xám Nhan liền đứng dậy, nhìn về phía Cô bé quàng khăn đỏ ý tứ sâu xa cười một tiếng.

Nụ cười này, đẹp đến mức ‘kinh thiên động địa’, khiến Cô bé quàng khăn đỏ Địch Tinh cảm thấy rét lạnh khắp người, khiến Diệp Linh Cẩm vỗ tay khen hay trong lòng.

"Ha ha. . . . . Không còn sớm, ta nên đi ngủ, ngày mai còn phải lên đường, các nguoi cũng nghỉ sớm đi." Địch Tinh muốn bỏ chạy.

"Địch huynh, lần trước ăn trộm không thành công và lần trước nữa ở Đế đô (kinh thành). . . . ."

"Hiện tại số người chứng kiến chuyện xảy ra ở Diệp gia là rất ít, nguoi không thể bắt ta." Địch Tinh vừa nói vừa đi ra ngoài cửa.

Chương 41: Quan hệ

Quan Hoán Chi chấp tay với Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm, vừa vội vàng đi theo vừa nói: "Bổn quan chỉ muốn nói một vài chuyện riêng với người. . . . ."

Nhìn Dịch Tinh chạy ra ngoài nhanh như làn khói, tim Diệp Linh Cẩm đập rất nhanh. Thật hy vọng Quan Hoán Chi sẽ dùng hình phạt riêng để treo ngược hắn lên. . . . .

"Mẹ kìa. . . . . Ngủ. . . . ." Diệp Linh Cẩm lôi kéo vạt áo Nhan Nhiễm Y, chẳng biết tại sao, Diệp Linh Cẩm không thích ở gần Nhan Nhiễm Y, dường như những ý định của nàng không thể gạt được hắn.

"Đi thôi. . . . . dẫn người đi ngủ. . . . ." Đại sói xám Nhan bị 'tình mẹ' chói lọi chiếu rọi, dắt tay Diệp Linh Cẩm, đưa nàng trở về, dĩ nhiên, bị một nam tử nắm tay, Diệp Linh Cẩm rất xấu hổ, trong lòng không ngừng mặc niệm: mẹ con mẹ con mẹ con. . . . .

Ngày thứ hai, bọn họ dậy thật sớm lên đường.

Dịch Tinh cười một con ngựa lấy từ trong trấn, đi bên cạnh Quan Hoán Chi. Nếu nói quan và cướp cười ngựa đi cạnh nhau, hơn nữa, một người là Quan lớn, một người là Cướp, không phải người bình thường nào cũng có thể chứng kiến cảnh tượng này.

Dĩ nhiên, Diệp Linh Cẩm không biết tóm lại con ngựa này của Dịch Tinh là trộm hay là mua, chỉ là thấy cướp lại bỏ tiền ra mua ngựa. . . . . Ai. . . . . Không nói cũng được.

Diệp Linh Cẩm vẫn ngoan ngoãn như cũ cùng 'mẹ kìa' nhà nàng ngồi vào xe ngựa.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy hôm nay xe ngựa đi rất chậm khiến nàng muốn ngủ gật, vì vậy liền mơ mơ màng màng ngủ.

Không biết qua bao lâu, xe ngựa ngừng, Diệp Linh Cẩm cau mày, hai mắt mông lung. Đến nhanh như vậy?

"Xem ra. . . . . Còn phải che giấu cẩn thận." Giọng nói của Nhan Nhiễm Y giống như dòng suối róc rách lọt vào tai Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm ngáp một cái, mông lung trước mắt tan đi, đập vào mắt là đôi mắt của Nhan Nhiễm Y. Không lẽ câu nói vừa rồi là nói với nàng?

Lập tức chuyển sang trạng thái cười khúc khích: "Ha ha ha a. . . . ."

Nhan Nhiễm Y nghiêng đầu ra khỏi xe ngựa.

". . . . ." Xem ra Nhan Nhiễm Y đã mặc kệ nàng.

Trái tim nhỏ của Diệp Linh Cẩm vô cùng sầu não, sau đó cũng theo ra ngoài.

Ra khỏi xe ngựa mới phát hiện, căn bản bọn họ không đến Liễu Thành mà là đang 'dã ngoại'. Quan Hoán Chi một tay dắt ngựa, một tay cầm kiếm, trong mắt lộ ra uy nghiêm. Trên miệng Dịch Tinh ngậm một cọng cỏ, đứng cạnh ngựa, khoe miệng hàm chứa một nụ cười muốn xem trò vui.

"Ba vị huynh đài, không biết vì sao đi theo chúng ta suốt dọc đường?" Quan Hoán Chi bày ra dáng vẻ 'thâm văn phạm nhân'.

Mà ba người kia là ba vị đại hán trong quan rượu bên hồ Lịch Thành. Ba người vừa nhìn thấy Diệp Linh Cẩm xuất hiện, sáu con mắt đồng loạt nhìn về phía nàng, trong mắt lóe sáng.

Nhìn thấy ánh mắt như sói như hổ của ba vị đại hán, theo bản năng Diệp Linh Cẩm rút sau lưng Nhan Nhiễm Y, trong lòng cảm thán, tại sao cùng lăn lộn trên giang hồ mà diện mạo lại khác nhau nhiều đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 42: Này! Tiểu tử mặt trắng

Một người vác trên vai cái đại chùy nhìn Diệp Linh Cẩm nói: "Đừng nói linh tinh, không cần gạt người khác, đây nhất định là con gái của Liễu Như Sương đúng không thẳng góc kia."

Trong lòng tiểu Diệp Linh Cẩm lặng lẽ co rút khóe miệng. Rõ ràng, nàng đã rất biết điều..... Chẳng lẽ bẩm sinh nàng đã là kẻ ngu sao?

Nhan Nhiễm Y quay đầu nhìn nàng một chút.

Cái nhìn này Diệp Linh Cẩm hiểu chính là hấn đang nghiên cứu xem thật sự nàng có như ngu ngốc như vậy không.

"Thiên hạ nhiều kẻ ngốc như vậy, có phải là ngươi định thấy kẻ ngốc nào thì sẽ bắt kẻ ngốc đó?" Dịch Tinh ngậm cổ cười nhạo nói.

Kẻ vai vác đại chùy tiếp tục nói: "Có tin đồn con gái Liễu Như Sương đêm đó được cứu đi, xem từng người các ngươi khí phách đều phi phạm, huống chi sự kiện Diệp gia có liên quan đến Trích Tinh thánh thủ, nếu như đây không phải là nàng, các ngươi sẽ vây quanh một kẻ ngốc sao Quan công tử?"

Câu nói kế tiếp quả nhiên là đúng. Bên mình nhiều người như vậy, nhưng Diệp Linh Cẩm lại thấy xung quanh đặc biệt trống trải, mặc dù đang là mùa xuân sinh sôi nảy nở, nhưng cũng hoang vu làm cho người ta buồn bã. Quan Hoán Chi phụ trách thẩm án diệt môn của Diệp gia là chuyện mọi người đều biết, Dịch Tinh và vụ án diệt môn của Diệp gia không ngừng đề ý mà còn làm loạn lên là chuyện ai cũng biết.

Người vác đại chùy dường như là nhân vật quan trọng, hấn nhìn Quan Hoán Chi một chút, sau đó nói: "Quan công tử, ngươi là người của triều đình, từ trước đến nay giang hồ và triều đình không liên quan đến nhau, ta khuyên ngươi không cần can thiệp vào chuyện trong giang hồ, đi về sớm một chút đi!" Vừa nhìn về phía Diệp Linh Cẩm nói, lộ ra tình thế bất buộc cười: "Này! Tiểu tử mặt trắng kia, ngoan ngoãn giao con gái của Liễu Như Sương ra đây đi!"

Tiểu tử.....mặt trắng.....Diệp Linh Cẩm mím môi, vẻ mặt hơi vặn vẹo, trong lòng tiểu Diệp Linh Cẩm đã sớm cười đến đau bụng. O(*≥▽≤)ツ
Thật ra thì không phải Diệp Linh Cẩm khi đối mặt với nguy hiểm không biết sợ, nhưng chẳng qua là đại hán đó đã nói ra lời mà nàng cho là đúng sự thật.

"Nếu không phải ở đây.....Thì bất quá có thể giao Trích Tinh thánh thủ cho các ngươi....."

Diệp Linh Cẩm đứng sau lưng Nhan Nhiễm Y, không cách nào thấy rõ vẻ mặt của hấn, chẳng qua là nghe thấy giọng nói của hấn có phần nhu hòa.

"Nhan Nhiễm Y ngươi không có nghĩa khí!" Dịch Tinh kêu lên. Dĩ nhiên, mấy tiểu nhân vật này đối với đại danh鼎鼎鼎鼎 của Trích Tinh thánh thủ không có biện pháp.

Diệp Linh Cẩm thực nghi ngờ Nhan Nhiễm Y có thật biết cái gì gọi là "nghĩa khí" sao.....

"Đại ca, đừng nói nhảm với nàng cái gì nữa? Trục tiếp xông lên!" Một người khác vừa nói xong liền vung hai cây đao hướng về phía Nhan Nhiễm Y.

Hấn muốn trực tiếp đánh Nhan Nhiễm Y, có lẽ là đánh giá tên mặt trắng này dễ đối phó, cho dù không bị chém xuống thì cũng bị hù dọa đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Giao cho ngươi

Diệp Linh Cẩm sợ hãi nhắm nghiền hai mắt núp sau lưng Nhan Nhiễm Y. Sau đó, chỉ nghe thấy bên tai một trận gió lướt qua, mặc dù nhắm hai mắt nhưng vẫn cảm giác được có một đạo ánh sáng trắng xẹt qua. Hai mắt nhắm lại làm Diệp Linh Cẩm có cảm giác mình giống như đang ở trong một không gian màu đen vô tận, không chạm được cái gì ở xung quanh. Nàng muốn đưa tay bắt lấy cái gì đó, nhưng vẫn sợ ánh đao, sợ đủ loại nguy hiểm không nhìn thấy nên không dám đưa tay ra.

Lát sau, chỉ nghe thấy âm thanh của vật nặng rơi xuống vang lên, cùng với tiếng kim loại rơi xuống đất tạo ra âm thanh "loảng xoảng" vang dội.

"Mở mắt ra đi....."

Giọng nói của Nhan Nhiễm Y phảng phất bên tai nàng, Diệp Linh Cẩm chậm rãi mở mắt ra. Đến khi nàng nhìn theo hướng Nhan Nhiễm Y, Nhan Nhiễm Y đã nhìn sang phía ba người kia. Hôm nay hấn mặc một thân áo màu xanh, hoàn toàn là dáng vẻ của công tử văn nhã, cả người nhu hòa trở thành trung tâm sắc xuân của mảnh hoang vu này.

"Chắc chắn, Nhan huynh đệ, thân thủ quả là xinh đẹp." Dịch Tinh nghĩ thật may mắn là mình không chọc đến Nhan Nhiễm Y, xem mấy cái vừa rồi, chẳng qua chỉ là một góc của tảng băng.

"Hắc hắc, còn muốn đánh nhau sao?" Dịch Tinh cả lơ cả phát nhìn ba người kia.

Đại hán vai vác đại chùy nhận ra mấy người đều thâm tàng bất lộ, cũng đoán được mình không có phần thắng, ngăn hai người còn lại nói: "Hôm nay ba huynh đệ chúng ta tài nghệ không bằng người, tuy nhiên cứ coi như chúng ta không tìm đến thì vẫn sẽ có những người khác. Đến lúc đó các người không thể đầu lại số đông.....Hừ hừ.....Sau này còn gặp lại!"

Vì vậy, một tổ ba đại hán có chút tiêu điều rời đi.

Diệp Linh Cẩm cũng hiểu ra rằng đừng có đuổi theo giặc cùng đường, huống chi đây chẳng qua chỉ là một ít nhân vật. Hơn nữa bọn họ nói rất đúng, coi như bọn họ không đến thì vẫn sẽ có những người khác.

"Xem ra đoạn đường tiếp theo sẽ có nhiều việc vui đây!" Dịch Tinh ngâm cò, vuốt vuốt đuôi ngựa.

Quan Hoán Chi ánh mắt lạnh lùng như băng quét qua hán một vòng nói: "Thật không ngờ là thanh danh của Trích Tinh thánh thủ lại lan xa như vậy" Sau đó nhìn Diệp Linh Cẩm một chút, cuối cùng, nói với Nhan Nhiễm Y một câu, rồi nhảy lên lưng ngựa.

Hắn để lại câu nói: việc này giao cho người.

Điều này làm đầu óc Diệp Linh Cẩm mờ mịt không hiểu rõ.

Nhưng Dịch Tinh lại bị câu nói lạnh lùng của Quan Hoán Chi làm cho giật mình một cái, ngượng ngùng nhảy lên ngựa, cười nói với Quan Hoán Chi: "Hắc hắc.....Đầu có.....Đầu có.....Sau này ta nhất định sẽ khiêm tốn, khiêm tốn.....Bí mật để không bị người khác nhận ra!"

"Còn ngây ngô cái gì, lên xe đi!"

Diệp Linh Cẩm ngoan ngoãn ngồi lên xe ngựa.

Nhan Nhiễm Y lên sau, rèm che vẫn chưa hoàn toàn rũ xuống, cả người bị khuất ánh sáng, không nhìn rõ được vẻ mặt.

Dường như là.....đang cười? Trong lòng Diệp Linh Cẩm suy nghĩ. Chung quy cảm thấy hắn đang tính toán cái gì đó.

Rèm rũ xuống, mọi thứ đều khôi phục lại như bình thường. Xe ngựa bắt đầu lấy tốc độ bình thường di chuyển.

"Cảm nhi.....Đến đây." Nhan Nhiễm Y lộ ra nụ cười thân thiện.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đồ trang sức

Ở đây không thể nói cái gì, khi hai cùng ở trong xe ngựa, Diệp Linh Cẩm luôn ngồi ở trong góc, cách Nhan Nhiễm Y một khoảng cách khá xa, rất có dáng vẻ bị mẹ kế ngược đãi.

Nhất định là có chuyện gì đó.

Diệp Linh Cẩm thấp tha thấp thỏm di chuyển từng chút lại một.

Sau đó, bất ngờ không kịp đề phòng, cánh tay bị người nào đó bắt được, búi tóc trên đầu bị một cái tay thả xuống, tóc dài bay là tả xuống, khoác lên vai, dính cả vào trên mặt.

"Ừ.....Xem ra không phải là không có thuốc nào cứu được." Nhan Nhiễm Y nói.

Diệp Linh Cẩm cứ ngây ngốc như vậy, mặc cho đôi tay Nhan Nhiễm Y thả sức đùa nghịch với tóc của nàng.

Dần dần nàng kịp phản ứng.....Vừa rồi nói là không có thuốc chữa, ý nói là nàng đã lớn.....Một người đàn ông giễu cợt bề ngoài của một người phụ nữ, giễu cợt nàng không có mùi vị của nữ nhân, đây không phải là chuyện có thể dễ dàng tha thứ!

Nhưng mà.....Vào giờ phút này, đối mặt với con sói này, nàng chỉ có thể nhin. ㄗㄗ____ㄗㄗ

Diệp Linh Cẩm rất muốn tìm cái gương, muốn nhìn một chút xem bộ dạng hiện tại của mình là như thế nào, mà không, phải nói đúng hơn là xem đáng về

hiện tại bị thâm tới chừng nào. Nàng hoàn toàn không hiểu Nhan Nhiễm Y muốn làm cái gì.

Sau khi Nhan Nhiễm Y buông tay, ngay lập tức Diệp Linh Cẩm ngồi trở về trong góc, về mặt oán giận nhìn Nhan Nhiễm Y, dường như muốn tố cáo chuyện xấu vừa rồi hấn lăm.

Nghiêng người dựa vào, nhắm mắt, Nhan Nhiễm Y hoàn toàn không thấy gì.

"Mẹ kè....."

"Ngoan.....Không nghe lời sẽ không có thịt ăn....." Hoàn toàn không nhìn nàng.

"....."

Thời gian còn lại trên đường, Diệp Linh Cẩm luôn rất muốn sờ tóc mình một chút xem rốt cuộc nó đang có hình dáng gì, nhưng mỗi lần đưa tay lên lại bị khuất phục dưới uy nghiêm của Nhan Nhiễm Y đành phải rút tay về.

Rất là khổ não nha.

Cuối cùng, trước khi mặt trời lặn, mấy người đã đi đến Liễu Thành.

Xe ngựa đi thẳng vào trong Liễu Thanh, âm thanh bánh xe lăn hòa vào tiếng vỗ ngựa, truyền tới lỗ tai Diệp Linh Cẩm tiếng vang hết sức thanh thúy. Diệp Linh Cẩm cảm thấy có chút kỳ quái.

Nàng hơi vén rèm lên, nhìn ra phía ngoài một chút.

Xung quanh chỉ mấy quán nhỏ thưa thớt, không nhiều khách cho lắm, không có âm thanh phố phường, có vẻ hết sức vắng vẻ tiêu điều. Tuy nhiên, từ tiêu điều này dùng để hình dung về một thành trì không nhỏ làm Diệp Linh Cẩm cảm thấy có chút không phù hợp.

"Ta có trạch viện ở Liễu Thành, chúng ta tới đó ở....." Bất chợt, Quan Hoán Chi cười ngựa xuất hiện ở cửa sổ, làm Diệp Linh Cẩm sợ hết hồn, tay run lên buông rèm xuống.

Lúc rèm buông xuống gặp phải đúng lúc gió thổi nhưng tóc của Quan Hoán Chi một cọng cũng không bay lên, hết sức chỉnh tề. Lờ lờ còn chưa nói xong đã bị ngắt đứt nên sắc mặt hấn không được tốt lắm.

Sau đó, đột nhiên Diệp Linh Cẩm phản ứng kịp, nhớ ra bên ngoài là một người không nên chọc tới, lại còn là một vị quan. Nàng tự nhiên lại run tay buông rèm xuống.

Vì vậy, lại ngượng ngùng vén rèm lên, lộ ra nụ cười khúc khích: "Ha ha ha.....Ca ca xinh đẹp....."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Đại nhân không chấp kẻ ngốc

Đại nhân không nên chấp kẻ ngốc

"Nhan huynh, nhà chúng ta ở Liễu thành có một trạch viện, mặc dù hơn ba năm không ghé qua, nhưng nếu không chê, vẫn có thể ở lại....." Quan Hoán Chi nhìn Diệp Linh Cẩm một chút rồi sau đó chuyển sang nhìn Nhan Nhiễm Y nói: "Nhìn qua Nhan huynh giống như là một người lão luyện."

Nhan Nhiễm Y nhìn Diệp Linh Cẩm một chút, rồi quay đầu về phía Quan Hoán Chi, cười cười nói: "Như vậy không còn gì tốt hơn.....Không ngờ nhà Quan công từ cách xa để đồ như vậy mà ở Liễu Thành còn có trạch viện." Có tiền như vậy, đều không phải là mồ hôi nước mắt của nhân dân sao.

"....." Quan Hoán Chi cười ngựa đi.

Nhan Nhiễm Y không thèm để ý đến thái độ của Quan Hoán Chi, tiếp tục dựa vào, thoát nhìn rất là mãn nguyện.

Diệp Linh Cẩm tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Hắc hắc.....Ngốc từ!"

Địch Tinh cùng với bộ mặt sung phù xuất hiện bên cạnh cửa sổ.

Diệp Linh Cảm: "....." "

"Bá" một cái, chiếc rèm rơi xuống dứt khoát, mang theo một trận gió nhỏ. Lần này không phải là Diệp Linh Cảm trượt tay cũng không phải là do tay nàng run rẩy, mà nàng cố ý, đúng thế là cố ý.

Quay đầu lại thì nhìn thấy vẻ mặt không rõ vui buồn của Nhan Nhiễm Y đang nhìn nàng.

Miệng nàng xụ xuống tận cổ, khuôn mặt lộ vẻ bất mãn nói: "Thần thú.....không thích.....ghét....." Ngược lại với cái miệng thì vẻ mặt lại lộ vẻ lấy lòng: "Mẹ kể tốt nhất!"

"Ngoan....."

Diệp Linh Cảm cảm thấy Nhan Nhiễm Y dường như đang cười sung sướng. Nhưng nàng không sao hiểu nổi đột nhiên hắn cười như vậy là vì cái gì.

Tuy nhiên, khi bọn hắn đến trạch viện của Quan Hoán Chi, sau một hồi thu dọn, Diệp Linh Cảm trở lại phòng, trong lúc vô tình nhìn thấy mình trong gương, sau đó đã hiểu ra.

Vốn chỉ đơn giản là búi tóc bị Nhan Nhiễm Y phá tung ra, tất cả tóc bị vén tùy ý lên, rủ xuống vài sợi, giống như hắn chẳng qua tiện tay nhưng nhìn kỹ lại có thể phát hiện ý định của hắn. Vài sợi tóc đen làm nổi bật vẻ khéo léo tinh xảo của khuôn mặt, đôi môi trời sinh mang theo màu đỏ chói mắt, hai mắt sáng rực làm cho khuôn mặt của cô gái trong gương tăng thêm vẻ thướt tha, cũng có một chút phong cách của Nhan Nhiễm Y ở bên trong.

Không thể không nói, kiểu tóc này có thể thay đổi cả một con người.

Trong lòng Diệp Linh thấy mình có lúc nhu mì xinh đẹp có lúc kiêu ngạo, trải qua cảm giác đó, nhìn người trong gương dường như không giống mình khi đang mơ màng, vì thế có lẽ nên cảm tạ Nhan Nhiễm Y? Xuyên không tới thành kẻ ngốc, cho dù là ở Diệp gia thì cũng không ai chải đầu búi tóc cho nàng, mình là một kẻ ngốc, càng không thể để ý về bề ngoài như vậy.....Mà Nhan Nhiễm Y dường như chỉ tùy tiện chỉnh sửa, mà đã có thể hoàn thành một tâm nguyện chôn tận đáy lòng của nàng bấy lâu nay.

Chờ cho tâm tình hồi phục lại, Diệp Linh Cảm lại bắt đầu suy nghĩ lung tung. Xem ra bản thân nàng cũng không phải là ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Yêu! Có thật là tốt hơn không?

Suy nghĩ hậu quả trước sau, biết Nhan Nhiễm Y hành động như vậy để cải trang cho nàng. Ai mà không biết Đại tiểu thư của Diệp gia là một nha đầu ngốc, xem ra sẽ không ngờ đến ngay lập tức lại có thể có mùi vị nữ nhân như vậy..... Dĩ nhiên Dịch Tinh sẽ không để ý chuyện này, mà lại bắt Quan Hoán Chi một nam nhân cả ngày nghiêm mặt đi chải đầu vấn tóc "phục vụ" nữ nhân.....suy nghĩ một chút liền nổi cả da gà lên. Dĩ nhiên không thể làm gì khác hơn là giao cho công tử nhìn qua có vẻ ôn hòa Nhan Nhiễm Y.

Sau đó, nàng lại buồn bực nghĩ tại sao dường như Nhan Nhiễm Y có vẻ rất tinh thông chuyện trang điểm của một cô gái? Thật sự là tính cách của mẹ kế sao? Hoặc có lẽ là, nếu như theo lời Quan Hoán Chi nói, hắn là kẻ lão luyện trong chốn phong trần, thì những người trong nhà đều không cần kẻ mi tô môi đi?

"Đồng đồng đồng....." Cửa bị gõ vang, tuy nhiên dường như chẳng qua đó chỉ tượng trưng cho lễ phép, không đợi Diệp Linh Cảm nói gì, cửa đã bị đẩy ra.

Ánh trời chiều còn lại xuyên thấu qua cửa chiếu vào một bóng dáng đang đi tới, nụ cười ngàn năm không đổi của Nhan Nhiễm Y, từ cửa chậm rãi đến gần.

"Có đẹp mắt không?"

"Đẹp.....Nhìn đẹp....."

"Thích là tốt rồi.....Sau này ngoan ngoãn nghe lời, đi ra ngoài không được tùy tiện nói chuyện, tùy tiện hành động thì có thể tiếp tục đẹp mắt như vậy."

"Vâng.....Nghe lời.....Mẹ kể.....Là thần tiên?"

Nhìn Diệp Linh Cảm có kiểu tóc mang mùi vị của nữ nhân lại mang theo vẻ mặt ngơ ngác như vậy thật có chút buồn cười.

"Mẹ kể làm ảo thuật....."Nhan Nhiễm Y nói khoác mà không biết ngượng.

"Thật là lợi hại....."

Nhan Nhiễm Y cười cười sờ đầu Diệp Linh Cẩm, Diệp Linh Cẩm phối hợp cúi thấp đầu xuống, một ngồi một đứng, độ cao kém nhau như vậy, Nhan Nhiễm Y nở nụ cười thích ý, cộng thêm tay áo màu xanh của hắn, trong lòng Diệp Linh Cẩm không khỏi nảy lên một câu nói, làm cho bức họa này có thêm dòng chữ viết miêu tả: Sờ đầu chó mà cười. (_ _ |||)

"Cười khúc khích cái gì....."

"....." Nàng thật sự không hề cười khúc khích.

"Đi ăn cơm thôi....." Nhan Nhiễm Y kéo tay dắt nàng đứng lên, sau đó lại không để xuống.

Diệp Linh Cẩm đi sau Nhan Nhiễm Y nửa bước, hơi hơi cúi đầu xuống, bày ra dáng vẻ ngoan ngoãn để mẫu thân dắt đi.

Nhan Nhiễm Y dừng lại, nhìn Diệp Linh Cẩm đang cúi đầu nói: "Ngẩng đầu lên....."

"Nga....." Diệp Linh Cẩm khuất phục trước uy của mẹ sói, nâng đầu lên.

"Sau này đi ra ngoài đều phải như thế này....."

Hắn lại muốn làm gì đây....."Vâng....."

Trong lúc tiếp tục đi, Nhan Nhiễm sẽ dừng nửa bước.

Ánh sáng màu cam chiếu vào trên người hai người đang dắt tay sóng vai đi mang theo dư vị khó tả.

"Liễu Thành này thật là lạnh lẽo, người ở nơi này cũng thật là, luôn buồn bã ỉu xìu, nhìn như mỗi người đều như con ma ồm....."

Vừa mới đi đến cửa, đã nghe thấy giọng nói của Dịch Tinh.

Nhan Nhiễm Y dắt Diệp Linh Cẩm vào.

Địch Tinh nhìn bọn họ một chút, cười xấu xa nói: "Yêu.....Thật sự sẽ tốt hơn? Chuyện bắt đầu khi nào? Nhan huynh ánh mắt huynh đúng là rất tốt, đây chính là khẩu vị của huynh sao....."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đan Dược

"Lúc này Dịch huynh đang nói ma bệnh gì?" Nụ cười mím trên mặt Nhan Nhiễm Y vẫn không có chút biến hóa, tựa hồ không chút nào để ý đến lời nói của Dịch Tinh nhưng lại rất khiêm tốn cười cắt đứt lời của hắn.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy không ai có da mặt dày hơn hắn. Lộ vẻ mặt tươi cười của người tốt nhưng lại làm chuyện xấu, lại còn lộ ra cảm giác “thiên kinh địa nghĩa” (lý lẽ chính đáng), tựa như là chuyện rất bình thường.

"À, mới vừa rồi . . . Ta đã đi kiểm tra các nơi. . ." Dịch Tinh lập tức dừng lại, nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của Quan Hoán Chi, ngượng ngùng nở nụ cười, nói tiếp: "Ta nói, mới vừa đi dạo Liễu Thành một chút, phát hiện tất cả mọi người nơi này đều có vẻ bị bệnh, ngay cả đứa trẻ cũng thế, cả tòa thành đều vậy, không hề nào nhiệt".

“Ồ” Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm cùng ngồi xuống trước bàn cơm, sau đó nhìn về phía Quan Hoán Chi.

Quan Hoán Chi trầm ngâm: "Ba năm trước ta đã tới đây, lúc đó, Liễu Thành mặc dù không thể so sánh với Lịch Thành phồn hoa nhưng cũng rất náo nhiệt. Hiện tại, quả thật cả tòa thành này có gì đó không đúng lắm".

Đúng là Thần Bỏ Quan Hoán Chi, tự nhiên có hứng thú đối với tất cả những chuyện kỳ quái và cũng cảm thấy có trách nhiệm phải gánh vác. Cách hành sự của hắn và Nhan Nhiễm Y hoàn toàn trái ngược nhau.

Một tay Nhan Nhiễm Y vuốt nhẹ ly trà, làm như việc đó không liên quan đến mình.

Bọn hạ nhân (tôi tớ) đã bung món ăn lên. Bởi vì Liễu Thành cách xa với Đế Đô, ngày thường Quan gia có vẻ rất bận rộn nên hiếm khi đến, đó là lý do người ở lại trông coi nhà cửa cũng tương đối ít, các món ăn trên đều do lão quản gia đích thân làm lấy.

"Thiếu gia, thực ra Liễu Thành đã xảy ra chuyện gì?" Lão quản gia hỏi.

"Lưu thúc, cho là có chuyện gì?" Quan Hoán Chi hỏi Lưu quản gia.

Diệp Linh Cẩm vừa nắm vạt áo của mình ngắm nhìn, vừa chú ý lắng nghe. Dịch Tinh tò mò nhảy tới. Tay Nhan Nhiễm Y vẫn vuốt ve ly trà.

"Thật ra thì . . . người của Liễu Thành mỗi ngày đều uống đan dược, cho nên tất cả mọi người mới có bộ dạng uể oải, không phấn chấn, cả tòa thành cũng không còn cảnh nào nhiệt".

"Đan dược? Chẳng lẽ là vì Trường Sinh Bất Lão?" Dịch Tinh vui đùa nói.

"Dịch công tử nói đúng".

"Hả?" Dịch Tinh nhảy một bước tới trước mặt Lão quản gia.

Lại là Trường Sinh Dẫn? Diệp Linh Cẩm thấy khó hiểu trong lòng, không có cách gì để diễn tả cảm giác của mình.

Người khác không một ai chú ý đến tay đang vuốt ve cái ly trà của “người nào đó” cũng dừng lại.

Quan Hoán Chi nhàu nhàu mày: "Lần trước ta tới Liễu Thành là cách đây ba năm, trong ba năm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Kính xin Lưu thúc hãy nói rõ với chúng ta". Dứt lời, hắn khiêm tốn quay về phía Quản gia chấp tay.

Diệp Linh Cẩm có thể tưởng tượng ra, lúc Quan Hoán Chi phá án cũng biểu hiện như vậy

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nhan huynh, chuyện này người thấy thế nào ?

"Không dám . . . . lão nô thật hồ thẹn". Đưa tay đỡ Quan Hoán Chi, Lưu thúc tiếp tục nói, "Ước chừng là hai năm trước thôi. . . một thôn bên cạnh Liễu Thành đã xảy ra trận ôn dịch, người của cả thôn đều chết hết, ôn dịch cũng lây lan đến Liễu Thành, đã làm chết một số người. Người dân Liễu Thành hàng ngày đã quen với cuộc sống an bình, hưởng lạc khi gặp chuyện như thế liền bị hoảng sợ, lòng người cả tòa thành đều hoang mang.

Sau đó, có một đạo sĩ xuất hiện chữa trị hết bệnh ôn dịch. Bởi vì may mắn sống sót sau tai nạn nên người dân Liễu Thành coi hắn như là Thần Tiên. Vị Thần Tiên này còn nói, hắn biết chữa trị tất cả các loại bệnh tật, hơn nữa còn biết phương pháp làm cho người được trường sinh bất lão".

Trường Sinh Bất Lão? Diệp Linh Cẩm cười lạnh trong lòng. Không ai có thể tránh được sinh lão, bệnh tử, có thể thấy được, người nói ra những lời ngu xuẩn như vậy thì căn bản không phải là cao nhân, trên thế giới này căn bản cũng không có thần tiên.

Về mặt mọi người trở nên ngưng trọng.

Lão quản gia nói tiếp: "vì sợ hãi bệnh ôn dịch nên mọi người bắt đầu cầu xin vị Thần Tiên kia chỉ dẫn phương pháp kéo dài tuổi thọ, cuối cùng vị Thần Tiên đã để lại một đơn thuốc và nói cứ làm theo đơn thuốc này thì có thể luyện chế ra đan dược trường sinh bất lão".

"Trường Sinh Bất Lão? vậy mọi người đều uống đan dược và đã trở thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ mà không một ai hoài nghi đơn thuốc này là giả sao?" Dịch Tinh không nhịn được liền hỏi.

"Nghe nói đơn thuốc này xuất phát từ Thủ Thành, không biết như thế nào lại bị hư hỏng một góc, có hai vị thuốc không thể nhìn ra được nhưng tất cả mọi người vì sợ chết, lại mong muốn được trường sinh nên tự mình thêm vào này nọ. Có một số người uống đan dược tự luyện ra bị trúng độc đã chết, một số người uống lại không có việc gì. Lúc đầu uống cảm thấy rất hưng phấn, nhưng về sau không còn hiệu quả nữa nên họ nghĩ rằng thứ mình thêm vào đơn thuốc là không đúng".

Nghe xong, mọi người rơi vào trầm mặc.

Vẫn là Dịch Tinh phá vỡ không khí trầm mặc trước: "Các người nói xem, người trong Thành không có việc gì sao lại học đòi theo đạo sĩ tu luyện Kim Đan cái gì chứ, thật là buồn cười mà".

Diệp Linh Cảm hiểu được, khi một người đối diện với cái chết thì họ càng mong muốn được sinh tồn. Giống như nàng là người của hai thế giới, nàng càng thêm quý trọng tính mạng của mình và muốn sống thật tốt. Mà có người vì mong muốn sinh tồn, thậm chí có chút nông nổi bệnh hoạn, nhất là trình độ kỹ thuật và tư duy không phát triển, mọi người giống như người cổ đại ngu muội.

"Nhan huynh, chuyện này ngươi thấy thế nào?" Quan Hoán Chi nhìn về phía Nhan Nhiễm Y.

"Xem ra Quan huynh muốn ở lại Liễu Thành thêm mấy ngày nữa rồi" Nhan Nhiễm Y nhếch môi.

Diệp Linh Cảm cảm thấy kỳ quái không thể tưởng tượng nổi, trong lòng tựa hồ có cái gì rất không đúng, nhưng lại không có cách nào diễn tả được là cái gì. Nàng là kẻ ngốc, cũng không thể tùy tiện hỏi này, nọ. Dù sao cũng không liên quan đến nàng, chỉ cần mình thật tốt, những chuyện khác cũng không cần phiền lòng, cho nên vẫn là để cho bọn họ phiền não thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đại sói xám, nhẹ nhàng một đao

Diệp Linh Cảm lôi kéo tay áo Nhan Nhiễm Y. "Ta đói bụng rồi . . ."

"Nhan Phu Nhân đói bụng sao? Ta đi thúc giục món ăn còn lại, Thiếu gia, các người ăn trước đi!". Lão quản gia không cho Diệp Linh Cảm là kẻ khờ ngốc, chẳng qua là thấy vị phu nhân này rất thẳng thắn.

Tiếng gọi "Nhan Phu Nhân" này, làm cho cả người Diệp Linh Cảm run lên, nụ cười vạn năm không đổi của Nhan Nhiễm Y bị cứng đờ, nhưng chỉ xảy ra trong nháy mắt.

"Làm phiền Lưu thúc rồi". Quan Hoán Chi nhìn lão quản gia mang theo người làm đi xuống bếp, quay đầu nhìn về phía Nhan Nhiễm Y, nói: "Xem ra Nhan huynh quả thật tinh thông thuật cải trang, vì an toàn sau này, đành ủy khuất người vậy. À, các người thật có tướng làm vợ chồng, trong khoảng thời gian này bắt đầu tập thích ứng trước đi thôi".

Diệp Linh Cảm đối với hai chữ "ủy khuất" vô cùng bất mãn, rốt cuộc là ai bị ủy khuất? Quan Hoán Chi mặt than này cũng quá thừa dịp bỏ đá xuống giếng đi, nhưng đến cùng, người hấn tổn hại là ai?

Địch Tinh sờ sờ mũi nói: "Nhan huynh đệ, thật là thủ đoạn a! ngày sau người nên chăm sóc ngọc tử của ta thật tốt!"

Đi chăm sóc em gái người! Trong lòng Diệp Linh Cảm đã sớm lửa giận ngập trời rồi. Đối với những tư tưởng cổ xưa như thế này, Diệp Linh Cảm cảm thấy rất buồn bực trong lòng.

Nhan Nhiễm Y để ly trà trong tay xuống, ngẩng đầu lên, hướng Địch Tinh điềm đạm cười một tiếng. Diệp Linh Cảm cho rằng nụ cười như vậy của Nhan Nhiễm Y có tên gọi là: "nhẹ nhàng một đao".

"Hắc hắc, ngọc tử không phải đói bụng rồi sao, nhanh ăn thôi". Cô bé quàng khăn đỏ nhận thấy sói tính của Nhan Nhiễm Y bắt đầu lộ ra, liền nói sang chuyện khác.

Diệp Linh Cảm mới không muốn bỏ qua cho Địch Tinh dễ dàng như vậy.

"Mẹ kè . . . Thật là thủ đoạn. . . ." Diệp Linh Cảm ngờ ngác tái diễn lời nói của Địch Tinh.

Địch Tinh: ". . . . . Ha ha. . . . ."

Nhan Nhiễm Y sờ sờ đầu Diệp Linh Cảm, cười cười nói: "Cảm nhi chớ bắt chước theo hấn, không biết giữ miệng mồm như vậy, trong tương lai chính mình cũng sẽ không có kết quả tốt".

Đại sói xám vào lúc này nhất định rất trực tiếp.

"A. . . . ."

Món ăn lục tục được dọn lên.

"Làm phiền cô nương đưa món ăn này đến trước mặt vị công tử áo lam kia được chứ. . . ." Nhan Nhiễm Y chỉ món ăn trước mặt hắn, đối với việc chia thức ăn nha hoàn cười cười, đỏ mặt, cúi đầu, mím môi, lại thẹn thùng liếc nhìn Nhan Nhiễm Y, sau đó đem món ăn đưa trước mặt Dịch Tĩnh.

Diệp Linh Cẩm biết món ăn này, nó có tên khoa học là “Giáp Ngư”, tên thông dụng là Vương bát (con rùa, con ba ba).

Nhan Nhiễm Y quay sang Dịch Tĩnh cười cười, tỏ vẻ đối với hắn rất quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Dạy dỗ đứa nhỏ như thế hả?

Dịch Tĩnh tự nhiên hiểu được ý tứ của Nhan Nhiễm Y, khoe miệng hắn co quắp một chút, sau đó cười ha ha, cầm đũa lên đâm vào Giáp Ngư. "Nhan công tử thật là khéo hiểu lòng người".

Bốn chữ "Khéo hiểu lòng người" dùng cho một nam nhân, thật là có chút không ổn. Vậy mà, Nhan Nhiễm Y hơn hờ tiếp nhận, giống như người khác đang khen hắn thật, rồi lễ phép đáp lại một câu: "Quá khen!"

Dịch Tĩnh: ". . . . ."

Chỉ có Diệp Linh Cẩm và Quan Hoán Chi là im lặng nhất .

Quan Hoán Chi vẻ mặt không chút biểu cảm, cứ ăn uống, thỉnh thoảng ghé mắt nhìn bọn hắn, nhưng Diệp Linh Cẩm cảm thấy Quan Hoán Chi nhìn hai người bọn hắn đánh võ mồm trong lòng tất nhiên vui sướng, giống như được đâm bàn vậy.

"Người của Liễu Thành có bộ dạng uể oải, không phân chán, nhưng người làm trong nhà ngược lại từng người tinh thần rất lanh lợi, nhất định là đã làm phiền Lưu thúc thường ngày chăm sóc tốt. Cha, mẹ ta vẫn luôn biết ơn người". Quan Hoán Chi đối với lão quản gia Lưu Thúc thực sự rất tôn trọng.

Lão quản gia bên cạnh sợ hãi: "Lão gia và phu nhân khiến cho lão nô cảm thấy hổ thẹn, đó là việc nên làm mà. Lão nô vốn một thân, một mình, trước kia cũng đã trải qua rất nhiều chuyện rồi, nên cũng không cầu xin cái gì Trường Sinh Bất Lão nữa. Về phần người làm, cũng có người len lén uống đấm được nhưng sau đó bị phát hiện và đuổi đi toàn bộ. Xung quanh trấn và thôn còn rất nhiều người ở lại, cũng không có bị ảnh hưởng gì".

"Thật khổ cực cho Lưu thúc".

.....

Sau khi ăn xong, mọi người ngồi trong đại sảnh uống trà, Diệp Linh Cẩm ngồi một bên chơi đàn. Nàng cảm thấy mình và Nhan Nhiễm Y đã bị ràng buộc với nhau rồi.

Dịch Tĩnh đương nhiên là nói nhiều nhất, tất nhiên hắn không dám chọc giận Quan Hoán Chi, vì vậy liền cùng Nhan Nhiễm Y ngơoi một câu, ta một câu, trong giọng nói lại phần nhiều là ngơoi “có ngon” thì đầu cùng ta đi, cô bé quảng khăn đỏ vô cùng hứng thú với Đại sói xám.

"Ai. . . ở cùng một chỗ với các ngơoi thật là nhàm chán, không bằng bây giờ lão tử đi ra ngoài chợ xem quán rượu, rap hát gì đó cho sáng khoái một chút!" Dịch Tĩnh đứng ở cửa đại sảnh, nhìn trắng sáng trong sân.

Không ai để ý đến hắn.

Hắn quay đầu lại, hướng về Diệp Linh Cẩm đang chơi đàn nói: "Ngốc tử. . . . . Có muốn theo lão tử ta đi vui đùa một chút không?"

"Mẹ kế không cho . . . . . Cùng ngơoi. . . . . Nói chuyện. . . . ." Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu nhìn hắn, rồi cúi đầu nói.

". . . . ."

"Nhan Nhiễm Y, ngơoi sao dạy dỗ đứa nhỏ này như vậy hả!" Bị ngốc tử ghét bỏ, Dịch Tĩnh dĩ nhiên là rất tức giận.

"Ta. . . Không. . . Phải là . . . .đứa. . .nhỏ. . . ." Diệp Linh Cẩm lại ngẩng đầu lên, nhìn Dịch Tĩnh, nghiêm túc nói.

Dịch Tĩnh: ". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Bỏ quan không nhúng tay vào chuyện của võ lâm

Nhan Nhiễm Y tỏ ý khen ngợi, liền sờ sờ đầu Diệp Linh Cẩm nói: "Cầm nhi ngoan, ngày mai sẽ cho ngươi ăn thịt" bộ dạng sờ đầu và lời nói của Nhan Nhiễm Y vô cùng giống nữ nhân, cảnh tượng hết sức quý dị.

Diệp Linh Cẩm: ". . . . ."

Địch Tinh một tay chống nạnh: "Nhan Nhiễm Y! tốt, tốt, ngốc tử đã bị ngươi dạy hư! Hừ, lão tử đi một mình".

"Tại hạ khuyên Địch huynh chớ nên đi thi tốt hơn". Nhan Nhiễm Y không để ý đến thái độ của Địch Tinh liền ôn hòa nhắc nhở nói. Mỗi kẻ nhếch, cái cằm hơi gầy gò, dưới ánh đèn nhìn hết sức thu hút.

Địch Tinh nhìn hấn một cái, nghiêng đầu, đi ra ngoài.

Sau đó. . . . .

"Nhan Nhiễm Y! ngươi lại hạ độc lão tử! việc ấy thực hiện lúc nào hả!" Địch Tinh cực kỳ tức giận quay lại.

"Địch huynh, con Phách Vương kia ăn ngon sao. . .". Thái độ của hấn càng ôn hòa, càng làm cho người ta thêm tức giận (tớ chẳng hiểu con phách vương là con gì! Nguyên văn: “那只霸王好吃么”).

Diệp Linh Cẩm trong lòng cực kỳ bội phục công lực chọc giận của Nhan Nhiễm Y, cũng bội phục bản lãnh hạ độc của hấn.

"Ngươi. . . . Ngươi. . . Ngươi. . .". Địch Tinh một tay chỉ vào Nhan Nhiễm Y, cứ "Ngươi" đến nửa ngày mà không nói được "Ngươi" thế nào.

"Địch huynh chớ lo lắng, đại khái ngày mai công lực của ngươi sẽ khôi phục. . ."

Cô bé quàng khăn đỏ Địch Tinh thờ phỉ phò, trừng mắt nhìn hấn, giống như là chỉ muốn tự tay mình bóp chết con sói xám lớn này. Rồi lại đột nhiên chuyển hướng sang Quan Hoán Chi bên cạnh đang xem kịch vui, nói: "Quan đại nhân! Lần này, chuyện “đơn thuốc” là do ngươi quản không phải?"

Về mặt Quan Hoán Chi không có biểu tình, từ từ nâng ly trà lên, nhấp một ngụm, lại từ từ để xuống, rồi thông thả nói: "Bỏ quan không nhúng tay vào chuyện võ lâm". Giọng điệu hơi có chút quan uy (uy nghiêm của quan phủ).

"Vậy ngươi đuổi bắt lão khắp nơi làm gì hả!" Địch Tinh há to miệng thở hổn hển.

Đối với Quan Hoán Chi hấn dám giận nhưng không dám bộc phát. Thật ra thì cho dù kẻ đó là Nhan Nhiễm Y thì hấn cũng không thể bộc phát được.

Quan Hoán Chi không ngẩng đầu nhìn Địch Tinh đang cực kỳ tức giận mà chỉ lạnh lùng nói: "Nhưng ngươi lại trộm đồ vật phi pháp".

"Ngươi. . .". Người ta là Quan nhân, Địch Tinh không thể làm gì khác hơn là bỏ cuộc. Đối với diễn xuất này, Diệp Linh Cẩm cảm thấy rất vui vẻ.

"Nhan huynh am hiểu sử dụng thuốc sao?" Quan Hoán Chi nhìn về phía Nhan Nhiễm Y vẫn đang mỉm cười hỏi.

"Hiểu sơ thôi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm không tin là hấn hiểu sơ. Dĩ nhiên, Quan Hoán Chi cũng không tin. "Như vậy, tại hạ nghĩ phải làm phiền Nhan huynh một chuyện".

"Cứ nói đừng ngại".

"Tại hạ cảm thấy chuyện ở Liễu Thành rất kỳ quái, nếu tại hạ lấy được phương thuốc do tên đạo sĩ kia, năm đó lưu lại, kính xin Nhan huynh xem hộ một chút, có thể nhìn ra dấu vết gì hay không".

"Vui lòng ra sức".

Hai người hoàn toàn không nhìn thấy bộ dạng đang xù lông của Địch Tinh bên cạnh.

Cô bé quàng khăn đỏ nhằm chán dành trở về phòng ngủ. Nhan Nhiễm Y và Quan Hoán Chi không phải loại người nói nhiều, hơn nữa Diệp Linh Cẩm cũng đang nhìn ngắm (chơi đùa) các ngón tay của mình mà không nói lời nào, không khí trong đại sảnh có chút nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Vợ ngốc

Quan Hoán Chi và Nhan Nhiễm Y cùng ngồi uống trà một lát, ngắm trăng một lát, sau đó giải tán.

Diệp Linh Cẩm vẫn không nói gì với Nhan Nhiễm Y, tự động trở về phòng của mình.

Trải qua một chặng đường bốn ba, bọn họ đều muốn nghỉ ngơi thật nhiều.

Buổi chiều ngày thứ hai, trời trong nắng ấm. Sáng sớm Định Tinh đã bị Quan Hoán Chi "xin" ra ngoài cùng nhau rồi. Sau khi dùng xong cơm trưa, Nhan Nhiễm Y ngồi uống trà trong sân, phơi nắng, rồi mới dẫn Diệp Linh Cẩm ra ngoài.

Nhan Nhiễm Y không nghiêm túc, cổ chấp giống như Quan Hoán Chi, chỉ dẫn theo Diệp Linh Cẩm chậm rãi đi dạo bên đường, nhưng Diệp Linh Cẩm đi bên cạnh lại vô cùng quẫn bách. Bởi vì, vào giờ phút này, nàng một thân váy tím cùng áo tím của Nhan Nhiễm Y có vài phần giống 'áo đôi', tóc miến cường bị kéo, hơi tán loạn. Diệp Linh Cẩm đối với việc mình đóng giả một thiếu phụ là vô cùng bối rối. Không sai, bọn họ đang đóng giả thành vợ chồng.

Liếc nhìn Nhan Nhiễm Y đang đi bên cạnh, vẻ mặt thích ý hưởng thụ ánh mặt trời sau buổi trưa, khoe miệng mỉm cười, nhìn đã biết thích thú!

Đóng giả vợ chồng với một đứa ngốc còn dương dương tự đắc như vậy, Nhan Nhiễm Y cũng có thể coi là kì nhân bậc nhất ở cổ đại. Diệp Linh Cẩm thở dài.

Cảnh xuân ấm áp kèm theo sự mệt mỏi của những người trên đường, thừa thốt vài người bán hàng rong ở chợ. Không biết là vì sự ấm áp này hay vì việc luyện đan được, ai trông cũng phờ phạc rã rượi, ánh mắt tan rã, không hề có dáng vẻ 'làm ăn', có người thỉnh thoảng còn ngáp.

Nhưng Liễu thành đúng là một nơi rất tốt, tinh thần tốt, chủ yếu đều là người ngoài. Nếu những người truy tìm Diệp Linh Cẩm tìm đến đây, có thể sẽ nhanh chóng phát hiện ra.

Đi bên cạnh Nhan Nhiễm Y, Diệp Linh Cẩm cảm thấy những ánh mắt nhìn mình đến từ những người ở Liễu thành, dường như mang theo thương xót, hoặc giống như Thần Phật Trường sinh nhìn nhân loại trong Luân hồi.

Nàng cảm thấy tư tưởng của bọn họ rất buồn cười, tuy buồn cười nhưng trong lòng lại bắt đầu thôn thức.

Dường như Nhan Nhiễm Y cũng cảm thấy Liễu thành không có gì đáng xem, dẫn theo Diệp Linh Cẩm đi dạo các khu cư trú.

Hai bên đường lớn rộng rãi, trạch viện mọc lên như rừng rậm, là nơi ở của những gia đình giàu có ở Liễu thành. Mái ngói xanh đỏ, những tấm biển chạm khắc tên phủ, lại tràn ngập khói toà, cùng với cửa phủ lạnh lùng, có vài phần không chân thực.

Sau đó hai người đi qua khu bình dân. Nhà cửa san sát, có vài nhà đang mở cửa, loáng thoáng có thể nhìn thấy cảnh tượng tiêu điều bên trong.

"Mẹ. . . . . Con muốn cha. . . . ."

"Chớ quấy rầy, cha con đang luyện đan đến giai đoạn mấu chốt, mấy ngày nữa sẽ xong, đến lúc đó nói không chừng có thể trường sinh bất lão, nếu không được thì cũng có thể không mắc bệnh tật gì! Đến lúc đó một nhà chúng ta được sống vui vẻ qua ngày rồi!"

Một thiếu phụ đang ngồi ở cửa sàng lọc được liệu.

Một bé trai 5,6 tuổi đang đứng cạnh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Phu nhân xin thương xót

Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm đến gần họ.

Lúc này Diệp Linh Cẩm mới nhìn rõ đứa bé này. Trong ấn tượng của nàng, đứa bé 4, 5 tuổi bao giờ cũng mắt to đen láy nhìn người ta, dáng dấp trắng trẻo mập mạp hoặc là mềm mại yếu ớt, nhưng bé trai trước mặt này lại xanh xao vàng vọt, trên mặt không có tí thịt nào, một đôi mắt bé hơi vằn đục trên khuôn mặt gầy gò lại trở thành mắt to.

Diệp Linh Cẩm có chút đau lòng. Đồng thời lại cảm thấy những người theo đuổi thuật trường sinh ở Liễu thành đều trở nên bệnh hoạn, ngay cả một đứa bé cũng không bỏ qua.

Nhan Nhiễm Y không hề dừng bước, Diệp Linh Cẩm cũng không. Bọn họ tay nắm tay đi qua. Đi ngang qua bé trai thì Diệp Linh Cẩm lại đối diện cùng đôi mắt to lơ đãng của nó, trong lòng đau xót.

Đi qua, sau đó đi xa.

Diệp Linh Cẩm không dừng lại chỉ trích người phụ nữ ngu ngốc đó, bởi vì nàng biết, cứ cho là nàng có thể giải thích cho một người hiểu không thể ‘trường sinh’ được, nhưng những người khác thì làm thế nào? Chuyện như vậy, nàng không thể dốc sức, hơn nữa nàng cũng không phải người không biết tự lượng sức mình. Chuyện của Diệp gia còn đang không muốn bị dính dáng, làm sao nàng lại đi quan tâm chuyện người khác?

Nhưng hình ảnh đôi mắt to lơ đãng không ngừng hiện ra trước mắt, trải qua bao lâu đấu tranh lòng kiên định lại có chút rối loạn rồi. Bàn tay không bị Nhan Nhiễm Y nắm lặng lẽ siết chặt vạt áo.

"Công tử. . . . . Làm ơn làm phúc. . . . ."

Một ông lão ăn xin chìa tay ra trước mặt Nhan Nhiễm Y.

Nhan Nhiễm Y một thân trường bào màu tím, ôn hòa anh tuấn giống một con dê béo. Nhưng, hắn là một con sói.

Thấy Nhan Nhiễm Y không có phản ứng, ông lão ăn xin lại chuyển hướng sang Diệp Linh Cẩm. "Vị phu nhân này làm ơn làm phúc. . . . . nhìn những đứa bé nghèo khổ này..". Đưa tay chỉ mấy đứa trẻ mặc những chiếc áo rách nát ở con hẻm nhỏ bên cạnh.

"Tỷ tỷ. . . . . Làm ơn làm phúc. . . . ." Mấy đứa bé mắt mờ to nói. Mặc dù những đứa bé này nhỏ gầy, nhưng ánh mắt lại sáng ngời, tinh thần cũng rất tốt.

Trẻ con là cái dễ làm người ta cảm động nhất.

Diệp Linh Cẩm dừng bước, kéo Nhan Nhiễm Y.

"Mẹ kìa. . . . . Bọn họ. . . . ." Diệp Linh Cẩm giống như một đứa trẻ đang đòi kẹo.

Nhan Nhiễm Y xoay người liếc Diệp Linh Cẩm, khóe miệng nở nụ cười vụn vặt không thay đổi.

"Lão nhân gia. . . . . Chúng ta từ bên ngoài tới, không biết vì sao Liễu thành lại đến nông nỗi này."

Ông lão ăn xin thấy Nhan Nhiễm Y tao nhã lễ độ, liền đáp lại: "Aiz. . . . . Hiện tại nhà nào cũng luyện đan dược, ngay cả những người lo kẻ sinh nhai cũng đi luyện đan dược rồi, nên mới vắng lạnh như vậy."

"Tại hạ thấy bộ dáng bọn họ rất bất ổn, ngược lại lão nhân gia cùng đám trẻ đằng kia, mặc dù chịu đựng con đói nhưng tinh thần lại rất tốt. . . . ." Nhan Nhiễm Y nhìn về phía mấy đứa trẻ còn đang núp bên trong con hẻm.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Có muốn hay không không liên quan

Ông lão ăn xin cười cười, nói: "Aiz. . . . . Tất cả là do thứ đàn được bỏ đi này. Không biết ăn vào có cái gì tốt. Lão nhân gia ta từng trải nhiều, nhìn cũng nhiều, biết ăn no sống tốt là được rồi, những thứ đồ bỏ như ‘trường sinh bất lão’ kia cũng chỉ những người nhà có tiền mới mò ra được, những đứa bé này đều là con nhà nghèo, bây giờ ăn cơm no là được, nghĩ những thứ khác làm gì!"

"Lão nhân gia suy nghĩ rất thông suốt. . . . ."

"Ha ha. . . . . Chỉ là ta đã một bó tuổi rồi, sống cũng sống đủ rồi! Cũng không cầu xin cái gì!"

Diệp Linh Cẩm nhìn ông lão ăn xin, lại nhìn mấy cái đứa bé, trong lòng cảm thấy: bọn họ nghèo khó nên chỉ cầu ăn no mặc ấm, không hề để tâm đến ‘trường sinh’, ngoài ra cuộc sống ở Liễu thành là tốt nhất, năng giả bộ ngu thế này, không để ý tới chuyện của Diệp gia, mới có thể sống tốt, vui vẻ mà làm thôi. . . . .

Nhan Nhiễm Y cho ông lão ăn xin một ít bạc. "Chút bạc này, mua cho bọn trẻ một ít thức ăn. . . . ."

"Cám ơn. . . . . Cám ơn. . . . . Công tử và phu nhân đúng là người tốt!"

Mặc dù bị gọi là phu nhân, nhưng nhìn ánh mắt cảm kích của bọn họ, trong tim Diệp linh Cẩm xuất hiện một cảm xúc từ lâu chưa có —— cảm động.

Bầu trời dần dần ố vàng, mặt trời chiều ngả về phía Tây.

Nhan Nhiễm Y nhìn bọn họ, nói với Diệp Linh Cẩm: "Chúng ta trở về thôi. . . . ."

Trong lòng Diệp linh Cẩm nặng nề, nắm tay Nhan Nhiễm Y, bóng dáng hai người dần dần kéo dài.

"Thật ra thì. . . . . Có một số việc không liên quan đến việc có muốn hay không, nếu là trách nhiệm của người thì có trốn cũng không thoát. . . . ."

Nhan Nhiễm Y chợt nói.

Tìm Diệp linh Cẩm Tâm ‘lộ bộ’ một tiếng, nhìn về phía Nhan Nhiễm Y. Hắn cũng không nhìn nàng, dường như đang lẩm bẫm. Dần dần ánh mặt trời hoàng hôn rơi trên trán hắn, sống mũi, đôi môi, trên cằm, khiến cho gò má của hắn càng thêm nhu hòa.

Tóm lại hắn có ý gì? Hắn đã phát hiện ra sao?

Đáng tiếc, Nhan Nhiễm Y cũng không nói gì thêm, hai người lặng lẽ trở về.

Đến lúc ăn cơm tối, Quan Hoán Chi và Dịch Tinh cũng đã về, mấy người vừa ăn vừa nói những chuyện hôm nay thu hoạch được.

"Tuy nói Liễu thành này không có sức sống, nhưng cũng là một địa phương tốt, tối thiểu chỉ cần người ngoài đều có thể phân biệt được." Nhan Nhiễm Y nói.

Quan Hoán Chi gật đầu một cái.

Dịch Tinh nói: "Đúng vậy a. . . . . Những người nhìn có tinh thần tốt là người ngoài, nếu những người truy tìm đứa ngọc đến đây chúng ta cũng có thể phát hiện!" Sau đó gấp một miếng thịt vào trong bát Diệp Linh Cẩm, nói: "Đúng không đứa ngọc. . . . . ăn thịt!"

Dịch Tinh xem tổng quan mọi chuyện đều tốt.

Diệp Linh Cẩm nhìn qua Dịch Tinh, ngoan ngoãn ăn cơm. Thật ra thì bây giờ lòng nàng vẫn tràn ngập câu nói ban chiều của Nhan Nhiễm Y. Tóm lại là có thâm ý gì. . . . .

Một đôi đứa chợt đề lại đôi đứa mà nàng định đưa lên miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Thứ người khác cho không thể ăn

Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu.

Chủ nhân đôi đũa này chính là Đại sói xám nào đó. Mà trên đôi đũa Diệp Linh Cẩm đang kẹp chính là miếng thịt mà Dịch Tinh động cơ không thuận khiết gấp cho.

Thật ra lúc này Diệp Linh Cẩm có chút sợ khi nhìn thấy Nhan Nhiễm Y, sợ nhìn thấy nụ cười thoáng qua nơi khoe miệng hắn, dường như mọi chuyện đều nhìn thấu, đều không thể che giấu trước mắt hắn.

Nhan Nhiễm Y cười với nàng. "Thứ người khác cho. . . . ."

"Không thể ăn!" Diệp Linh Cẩm nói tiếp, sau đó vô cùng ghét bỏ gấp miếng thịt kia ra. Đối mặt Nhan Nhiễm Y, đều phải trên 12 vạn tinh thần, cho dù hắn phát hiện ra cái gì.

Chỉ là. . . . . miếng thịt đáng thương vô tội kia. . . . .

Nhan Nhiễm Y buông đũa xuống, sau đó giơ tay lên, sờ đầu Diệp Linh Cẩm "Ngoan. . . . ."

Diệp Linh Cẩm: ". . . . ."

Quan Hoán Chi ngồi một bên lặng lẽ nhìn: ". . . . ."

"Nhan Nhiễm Y! Người có ý!" Một Cô bé quàng khăn đỏ bộc phát.

Một Đại sói xám đại phát thiện tâm, dĩ nhiên không để ý tới hắn, mà là cầm đũa gấp miếng thịt gà thịt vào bát Diệp Linh Cẩm, sau đó ‘ấm áp’ nói: "Ăn. . . . ."

Sau đó, hắn hài lòng nhìn Diệp Linh Cẩm ăn, lại quay đầu nhìn về phía Quan Hoán Chi hỏi: "Phương thuốc lúc đầu đã tìm được chưa."

Quan Hoán Chi lắc đầu một cái, mặt không chút thay đổi.

Cuối cùng Dịch Tinh cũng hiểu được công và tư phải rõ ràng, lúc cần nói chuyện chính thì phải nói chuyện chính. "Đi rất nhiều nhà, người ta cũng không cho. . . . ."

Được coi bảo bối đan dược đang luyện, sao có thể để hai người ngoài như các người nhìn thấy? Diệp Linh Cẩm oán thầm nói.

"Cho nên. . . . . Không thu hoạch được gì?" Nhan Nhiễm Y hỏi. Nụ cười nơi khoe miệng lại có chút há hê.

Mặt Quan Hoán Chi không biểu lộ gì, không nói gì.

Lúc này, dường như tinh thần Dịch Tinh rất tỉnh táo, giọng nói cũng lớn một chút: "Hắc hắc, cũng không hẳn! Thật may là có Trích Tinh Thánh Thủ ta ở đây, ta lên vào nhà vài người, trộm được phương thuốc cạnh lò, mang ra ngoài!" Lúc nói chuyện, thần sắc tươi tắn, hết sức hài lòng. Dẫu gì lần này là theo ý của Quan gia, chuyện như thế này có bao nhiêu ăn trộm được làm? Cũng coi như không phụ cái danh hiệu ‘Trích Tinh Thánh Thủ’ này rồi.

Dường như Diệp Linh Cẩm hiểu tại sao Quan Hoán Chi không nói gì rồi. Chuyện ăn trộm thế này nhất định là hắn khinh thường, nhưng thời điểm hiện tại chỉ có biện pháp này, vì vậy không thể làm gì khác hơn là để Dịch Tinh đi. Đường đường thiếu gia Quan Gia lại phải nhờ đến ‘thần trộm’ để lấy đồ, hắn rất khinh thường.

"Há? Vậy vì sao mặt mày Quan huynh lại nặng nề như vậy?" Nhan Nhiễm Y một câu hai nghĩa.

Quan Hoán Chi liếc hắn một cái, sau đó nói: "Chỉ là không nghĩ tới, bởi vì phương thuốc ban đầu không hoàn chỉnh, sau đó mọi người lại tự mình tìm hiểu, tham khảo kiến thức y học, tăng giảm một chút trong phương thuốc, cho nên mỗi phương thuốc đều có chút bất đồng, sợ là không phát hiện được gì. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Con dâu nuôi từ bé của nhà người

Một bên Diệp Linh Cẩm thấy Nhan Nhiễm Y nghe xong, độ cong khoe môi lớn hơn một chút, cả người tản ra ánh sáng rực rỡ, kiểu rực rỡ này, hình như gọi là tự tin, nói chính xác hơn, là kiêu ngạo.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm tò mò, y thuật của Nhan Nhiễm Y thật sự cao siêu? Đạt đến cảnh giới nhất định?

"Như vậy thứ này. . . . . sau khi ăn xong lấy ra để tại hạ nhìn kỹ rồi nói. . . . ."

Quan Hoán Chi gật đầu một cái.

Nói chuyện xong, bọn họ bắt đầu ăn cơm, dĩ nhiên, ngay từ đầu Diệp Linh Cẩm đã ăn, ăn thật nhiều.

Sau khi ăn xong, bọn họ cùng ngồi uống trà, Quan Hoán Chi đưa phương thuốc mà Dịch Tinh đã trộm về cho Nhan Nhiễm Y.

Ánh sáng từ ngọn nến ở đại sảnh toả ra, mùi thơm từ lá trà thượng hạng, gương mặt Nhan Nhiễm Y cách một tầng hơi nước, nhìn có cảm giác mờ mờ, khỏe miệng nở nụ cười như có như không, chỉ là hai con ngươi tinh mịch kia nhìn chăm chú vài trang giấy, thêm mấy phần chuyên chú, cũng thêm mấy phần ngạo khí.

Quan Hoán Chi ngồi nghiêm chỉnh, hai ngón tay có tiết tấu mà gõ trên mặt bàn.

Dịch Tinh hiếu động, căn bản ngồi không yên, thỉnh thoảng lại trêu chọc Diệp Linh Cẩm.

"Đưa ngốc. . . . ."

Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu, lườm hắn, ghét bỏ nói: "Chớ quấy rầy!" Sau đó tò mò nhìn Nhan Nhiễm Y, bắt chước dáng vẻ chuyên chú kia.

Coi như Dịch Tinh mới là ‘đứa ngốc’ kia.

Dịch Tinh: ". . . . ."

Hắn rất tò mò đối với tạo hình mới của Diệp Linh Cẩm, ngày thường Nhan Nhiễm Y trông coi rất chặt, lúc này vừa hay. . . . . Hắn tự tay loay hoay cây trâm có vẽ nữ tính trên đầu Diệp Linh Cẩm, lại liếc qua dải kết trên áo nàng.

Trong mắt Dịch Tinh, mặc dù Diệp Linh Cẩm mang dáng dấp của phụ nữ, nhưng vẫn chỉ là đứa bé để chơi đùa.

Diệp Linh Cẩm tức giận tóm hắn.

Nhưng Dịch Tinh là ‘thần trộm’, tất nhiên tốc độ bàn tay hắn không phải là cái Diệp Linh Cẩm có thể so sánh, mỗi lần đều không bắt kịp.

Hai người ngồi đánh ta tránh, rất náo nhiệt.

"Chẳng lẽ 'Trích Tinh Thánh Thử' muốn đổi tên thành 'Hái Hoa Thánh Thử' rồi hả ?"

Một câu nói không nhanh không chậm cắt đứt hai người.

Diệp Linh Cẩm tròn mắt nhìn Dịch Tinh một cái, quay đầu, đối mặt với đôi mắt mang nụ cười của Nhan Nhiễm Y, trong lòng hơi hốt hoảng.

"Làm sao ta có thể ‘hái’ một bé gái như thế này? Con dâu nuôi từ bé của người thì người giữ đi. . . . . Còn ta thích cô nương ở Thủy Hồng Lâu." Ta không hứng thú với một đứa trẻ, cái miệng ghê gớm của ‘bé gái’ nhà người ta hiểu rất rõ.

(_ _ |||) Diệp Linh Cẩm xấu hổ. Bây giờ nàng mặc bộ quần áo này làm sao lại trở thành bé gái rồi. . . . . Hơn nữa nàng muốn ngực có ngực, muốn mông có mông, đây đều là điểm đặc biệt của phụ nữ trưởng thành(ノ=Д=)ノ┐┐┐ còn nữa! Con dâu nuôi từ bé là cái gì! Trừng thối!

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: ‘Mại manh’ đối với mẹ kế

(‘Mại manh’卖萌 - hành động fan-service của các anh trong ban nhạc nam khiến fan nữ phải hò hét, chảy nước miếng. . . = từ 萌 (manh) tương tự là từ "moe" (萌え) trong tiếng Nhật thường dùng cho những nv trong anime-manga, ‘moe’ có nghĩa là ‘thích quá, yêu quá...’ dùng với ai đấy)

Nhan Nhiễm Y nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Con dâu nuôi từ bé thì sao. . . . . nếu Dịch huynh là con dâu nuôi từ bé bị bắt đi của Quan huynh, Quan huynh sẽ không đi đòi lại sao. . . . ."

Quan Hoán Chi: ". . . . ." Ngón tay gõ mặt bàn run lên, suýt thì bị cong.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm bồi thêm một câu cho Quan Hoán Chi: nằm cũng bị thương. . . . .

Địch Tinh: ". . . . ."

Diệp Linh Cẩm thờ dài nói: Cô bé quàng khăn đỏ đáng thương a. . . . .

Địch Tinh tùy tiện nói: "Lão tử ta là nam! Không phải là cái gì con dâu nuôi từ bé! Còn là của hần?" Một ngón tay chỉ Quan Hoán Chi, nhưng mà đối mặt với ánh mắt giết người của đại nhân nào đó, giọng nói lập tức yếu đi, ngón tay cũng rút trở về. "Khụ. . . . . Tóm lại! Lão tử và con dâu nuôi từ bé không có bất cứ quan hệ gì!"

Diệp Linh Cẩm yên lặng cắn môi, sợ mình sẽ bật cười.

Nhan Nhiễm Y cong khoé môi cười thân thiện với Địch Tinh: "Sao tại hạ không rõ giới tính của Địch huynh? Lúc này chỉ tùy tiện nói một chút thôi. . . . ."

"Ngươi. . . . ." Một Cô bé quàng khăn đỏ tròn to hai mắt, duỗi ngón tay, "Ngươi" nửa ngày.

"Khụ. . . . ." Mỗi lần xảy ra tình huống như thế, đều sẽ có người đứng ra giảng hòa, dĩ nhiên người này chính là công tử Quan gia Quan Hoán Chi cương trực công chính, làm việc nghiêm cẩn, thái độ nghiêm túc của chúng ta.

"Nhan huynh. . . . . Có thể phát hiện những điểm kì lạ trên phương thuốc kia?"

Nhan Nhiễm Y thu lại nụ cười, cầm lên xấp giấy hần vừa đặt xuống

Quan Hoán Chi đi tới, Địch Tinh cũng không tình không nguyện vây quanh.

"Mẹ kè. . . . . Ta cũng muốn xem. . . . ." Diệp Linh Cẩm kéo áo Nhan Nhiễm Y.

Nàng vốn không muốn biết, nhưng nhớ lại mấy đứa bé nhìn thấy hôm nay, trong lòng có chút phiền muộn. Chỉ cần nhìn qua thôi, xem một chút là tốt rồi. . . . . Diệp Linh Cẩm tự nhủ như vậy.

"Đi đi đi. . . . . Ra bên kia chơi. . . . ." Về mặt Địch Tinh ghét bỏ. Rốt cuộc cũng bảo được thù. . . . .

Quan Hoán Chi nhìn nàng như vậy, không nói gì.

Diệp Linh Cẩm mở to mắt, nhìn Nhan Nhiễm Y. "Mẹ kè. . . . . Cẩm Nhi nghe lời. . . . . Mẹ kè. . . . ."

Nhan Nhiễm Y không nói lời nào, cầm tay Diệp Linh Cẩm, cứ như vậy đi tới, Diệp Linh Cẩm đã ngồi trên chiếc ghế bên cạnh hần.

Vẫn là ‘mại manh’ hữu dụng. . . . . Trong lòng Diệp Linh Cẩm có chút vui mừng, liếc nhìn Nhan Nhiễm Y.

Nhưng Nhan Nhiễm Y không nhìn nàng, mà là nhìn tờ giấy trong tay.

Hần đem mấy trang giấy mở ra. Chỉ vào chữ trên mỗi trang giấy nói: "Các ngươi nhìn. . . . . 12 vị này đều giống nhau. . . . ."

Mọi người gật đầu một cái.

Nhan Nhiễm Y tiếp tục, chỉ vào mấy vị thuốc giống nhau nói: "9 vị này rất có lợi đối với cơ thể, ngày thường có thể dùng làm thuốc bổ." Lại chỉ mấy vị thuốc giống nhau còn dư lại, nói: "3 vị này cũng là thuốc đại bổ, nhưng là. . . . ." Giọng nói của hần kéo dài hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Nghi ngờ

Diệp Linh Cẩm đã hiểu được phần nào.

"Nhưng là cái gì?" Địch Tinh tò mò hỏi.

Nhan Nhiễm Y nói tiếp: "Nhưng 9 vị thuốc này trộn lẫn với 3 vị thuốc kia. . . . . Sẽ trở thành một loại thuốc có hại. Loại thuốc này, mặc dù uống vào sẽ khiến người cảm giác thân thể nhẹ nhõm, nhưng sau một thời gian, sẽ khiến người ta sinh ra cảm giác phụ thuộc, đến lúc đó sẽ không thể dứt bỏ được nó. . . . ."

Địch Tinh sờ cằm: "Trách không được. . . . . Trách không được. . . . . Ta nghĩ bọn họ giống như bị ôn dịch dọa sợ rồi, sợ chết, đáng ra bọn họ không thể như thế a. . . . . Thì ra là thuốc này có thể gây nghiện."

Nhan Nhiễm Y gật đầu một cái.

"Xem ra. . . . . Người trị ôn dịch ban đầu không thể nghĩ ngờ gì là một người tốt ." Quan Hoán Chi cau mày nói.

Diệp Linh Cẩm âm thầm gật đầu, đồng thời lại hơi nghi ngờ.

"Nhưng, động cơ của hắn là gì?" Quan Hoán Chi nói điều này cũng là nghi ngờ của Diệp Linh Cẩm.

Người này cứu dân chúng Liễu thành trong lúc nguy nan, nhưng tại sao lại để lại một phương thuốc có hại? Còn lợi dụng những người sợ chết khiến Liễu thành trở nên như thế này?

"Nhan huynh, còn phát hiện ra điều gì sao?"

Nhan Nhiễm Y gật đầu một cái.

Đứng bên cạnh Nhan Nhiễm Y, giờ phút này Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu nhìn Nhan Nhiễm Y, cảm thấy lúc này khí thế của hắn không giống như thường.

"Còn điều gì?" Thấy Nhan Nhiễm Y gật đầu, Địch Tinh lập tức hỏi.

Nhan Nhiễm Y sờ đầu Diệp Linh Cẩm, Diệp Linh Cẩm lập tức rụt cổ lại.

"Thật ra không biết có phải trùng hợp hay không, người đó còn có âm mưu khác, những nguyên liệu trong vị thuốc này, có đến 8 vị giống các vị trong Trường Sinh Dẫn. . . . ." Nhan Nhiễm Y chậm rãi nói. Giọng nói dịu dàng mang theo từng chữ, lại âm vang trong lòng mọi người.

Diệp Linh Cẩm ngăn người.

"Nhan huynh. . . . . Làm thế nào biết được các vị thuốc trong Trường Sinh Dẫn?" Quan Hoán Chi khéo léo hỏi.

Mấy tháng trước, Diệp gia gặp chuyện không may, đồn đại rằng ban đầu người mẹ đã chết Liễu Như Sương của Diệp Linh Cẩm mang theo Trường Sinh Dẫn thoát ần giang hồ, có người vì Trường Sinh Dẫn, giết hết người của Diệp gia. . . . .

Cho tới bây giờ không một ai biết các vị thuốc trong Trường Sinh Dẫn.

Vì sao Nhan Nhiễm Y lại biết?

Giờ phút này trong lòng Diệp Linh Cẩm vô cùng hỗn loạn. Nàng chợt phát hiện, căn bản nàng hoàn toàn không hiểu rõ người đã cùng chung sống mấy tháng nay đang đứng bên cạnh.

Nhan Nhiễm Y vẫn nở nụ cười ngạo nghễ như trước: "Chuyện Diệp gia chẳng quan hệ gì với ta. . . . ." Liếc nhìn Diệp Linh Cẩm đang đứng bên cạnh. Sau đó, hắn tiếp tục nói: "Về phần các vị thuốc của Trường Sinh Dẫn, ta từng thấy qua, nhưng không hoàn toàn biết, về phần làm sao thấy được , tại sao lại thấy, thứ cho tại hạ tạm thời không cách nào nói được. Còn nữa, đừng quên tại hạ đã từng nói, gia phụ gia mẫu và mẫu thân Cẩm Nhi có mối quan hệ sâu xa. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Đó chính là sự tin tưởng

Mấy người trầm mặc không nói gì.

"Có một số việc, tại hạ không tiện nói ra, nhưng sau này mọi người sẽ biết..... kính xin mọi người tin tưởng tại hạ."

Lại một trận trầm mặc.....

"Ta tạm tin tưởng người....." Sau một lát, Quan Hoán Chi trầm giọng nói.

"Đa tạ....."

Hai bên không hiểu hết lòng nhau.

"Địch huynh....."

"Người ta làm quan còn tin tưởng người, ta còn có thể nghi ngờ gì? Ta tin tưởng thần bộ....." Địch Tinh nói ra rất dễ dàng, dường như bình thường, nhưng lại có chút gì đó không giống.

Nhan Nhiễm Y cười cười với Địch Tinh, rồi sau đó vuốt đầu Diệp Linh Cẩm nói: "Cảm nhi.....Dĩ nhiên là tin tưởng mẹ kế, đúng không....."

"Tin? Có thịt ăn thì sẽ tin....."

Địch Tinh bật cười ha ha, vẻ mặt Quan Hoán Chi cũng không cứng nhắc như trước, Nhan Nhiễm Y vẫn cười nói với Diệp Linh Cẩm: "Đó chính là tin.....Ngoan....."

Bị Diệp Linh Cẩm nói như vậy, không khí cũng không còn nặng nề như trước nữa.

Nhưng nội tâm của Diệp Linh Cẩm còn rất hỗn loạn. Bởi vì Nhan Nhiễm Y cứu nàng, cho nên bản năng lệ thuộc vào hắn, nhưng mà, hôm nay lại phát hiện, người mình lệ thuộc vào mình cũng không biết rõ, lại có quan hệ với án mạng nhà mình, có nên tiếp tục tin tưởng hắn? Hay là phòng bị hắn?

May mắn là nàng già ngọc vài năm nên nàng có thể giấu hết tất cả tâm tình của mình, trong lúc không khống chế được tình cảm, cũng có thể dùng bộ mặt ngây ngô chữa cháy.

Giờ phút này, nếu tiếp tục nói tiếp, chỉ sợ mọi người đều không có ý định đó, dù sao một câu nói của Nhan Nhiễm Y "đã từng nhìn thấy Trường Sinh dẫn" đã đủ làm cho người ta kinh sợ rồi.....

Mặc dù vẻ mặt không cảm xúc của Quan Hoán Chi vẫn giống như trước đây, Địch Tinh cũng vẫn như vậy, vẻ mặt của Nhan Nhiễm Y vẫn y như cũ làm cho người ta có cảm giác nụ cười của gió xuân, nhưng những người ở đây đều không khỏi có chút lúng túng, tuy rằng nói là tin, nhưng chuyện này vẫn cần thời gian để tiêu hóa.

"Mẹ kế.....đói bụng....." Diệp Linh Cẩm kéo vạt áo Nhan Nhiễm Y. Cần cho mọi người bao gồm cả mình chút thời gian để tiêu hóa.

Nhan Nhiễm Y cúi đầu nhìn nàng, dịu dàng nói: "Không phải vừa mới ăn cơm xong sao....."

"Đói bụng.....Ăn thịt....." Diệp Linh Cẩm không thuận theo, cũng không buông tha.

"Để ta bảo Lưu thúc đi chuẩn bị chút thức ăn....." Quan Hoán Chi nói.

"Làm phiền rồi.....Như vậy ta đưa Cẩm nhi đi trước, đến lúc đó đưa đồ ăn đến phòng Cẩm nhi là được rồi....." Dứt lời, Nhan Nhiễm Y báo cho Quan Hoán Chi và Địch Tinh biết một cái, rồi dắt Diệp Linh Cẩm rời đi.

Không biết bởi vì tay mình lạnh như băng hay là vì tay Nhan Nhiễm Y quá ấm, Diệp Linh Cẩm cảm thấy cái đất tay này đang từ từ truyền nhiệt lượng vào tay của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Ăn một miếng mạp mười cân

Lần này Nhan Nhiễm Y trực tiếp dắt Diệp Linh Cẩm về gian phòng của nàng. Diệp Linh Cẩm cảm thấy nếu là bình thường không biết chừng Nhan Nhiễm Y sẽ dắt Diệp Linh Cẩm về gian phòng của hắn ăn xong rồi mới cho nàng trở về.

Chỉ lát sau, nha hoàn bưng tới một chén cháo, một chén cháo có thịt.

Một buổi tối ăn nhiều như vậy sẽ mập lên a.....Hơn nữa còn là thịt.....Trong lòng Diệp Linh Cẩm roi lệ ㄣㄣㄣㄣㄣㄣ.

"Không phải là muốn ăn thịt sao.....Ngoan.....Ăn đi....." Nhan Nhiễm Y ngồi ở phía đối diện Diệp Linh Cẩm.

Thật sự Diệp Linh Cẩm không biết hẳn rốt cuộc là có cố ý hay không.....Hoặc là chuyện nàng giả ngốc đã bị bại lộ.

"Ừ....." Diệp Linh Cẩm cầm cái muỗng ăn một miếng rồi lại một miếng. Lúc này càng không nghĩ sẽ mập, trong lòng Diệp Linh Cẩm càng nói một câu: ăn một miếng mập mười cân. ㄣㄣㄣㄣㄣㄣ.

Thật vất vả mới có thể ăn xong, Nhan Nhiễm Y kêu người vào dọn dẹp một chút.

"Đã ăn no chưa....."

"....." Ăn để chống đỡ.....Chống đỡ đến mức ngay cả ý định buồn bực cũng biến mất, dùng toàn bộ dưỡng khí để tiêu hóa, đại não cũng không cung cấp đủ, không còn cách nào để suy tư, không còn cách nào có thể phiền muộn.

Loại người như Nhan Nhiễm Y chắc chắn sẽ không biết được cái gì gọi là "Đại não không cung cấp đủ dưỡng khí." Trong lòng Diệp Linh Cẩm cảm thán: loài người ngu ngốc a.....

"Đi ngủ sớm một chút đi.....Ngoan....." Động tác được bổ sung vào để tìm ra manh mối.

"Ừ....."

Nhan Nhiễm Y cứ đi như vậy. Sau đó, hắn gọi một nha hoàn đến giúp nàng rửa mặt. Thật ra thì hắn biết mặc dù nàng ngốc nghếch, nhưng vẫn có khả năng tự lo liệu.

Có lẽ dựa vào nguyên tắc "Nha hoàn nhà người khác thì không cần uống phí" ㄣ (ㄣ ㄣ ㄣ ㄣ) ㄣ Diệp Linh Cẩm than thở.

Chờ rửa mặt xong xuôi, nha hoàn rời đi, một mình Diệp Linh Cẩm nằm trên giường ngán người, không ngủ được.....

Vì sao không ngủ được đây.....Một là do có chén cháo kia chống đỡ, hai là do Nhan Nhiễm Y nói hắn từng xem qua phương thuốc Trường Sinh dẫn, cuối cùng là quan hệ của cha mẹ hắn và mẹ nàng Liễu Như Sương.....có nên tin hay không đây?

Diệp Linh Cẩm tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình là bói vì người trước đó mới không ngủ được.

Tuy nhiên, nàng cũng nên suy nghĩ thật kỹ.

Nàng chỉ muốn sống thật tốt ở thời đại này, nhưng tại sao dường như lại lịch của mẹ nàng là Liễu Như Sương không hề đơn giản.....Tại sao đang giả bộ ngu ngốc rất tốt, đột nhiên tới một ngày trong nhà cũng bói vì lý do nàng cảm thấy hết sức buồn cười mà bị huyết tẩy.....Tại sao Nhan Nhiễm Y lại cứu nàng, nàng cảm thấy hắn quá thần bí quá nguy hiểm, không biết hiện tại có nên tiếp tục lệ thuộc vào hắn hay không.....tại sao.....tại sao.....Giang hồ này thật là nguy hiểm nha.....

Nàng rất hối hận việc hôm nay nhất thời tò mò như vậy.....Nếu không phải biết đến những thứ này thì thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Chuyện cũ

Diệp Linh Cẩm càng nghĩ càng thấy cảm phiền, càng nghĩ càng thấy bất đắc dĩ, bất đắc dĩ mà không có chỗ nào để phát tiết, vì vậy đành đi đến trước cửa sổ, muốn mở cửa sổ, từ trên cửa sổ ngửa cổ lên hỏi ông trời.

Cụ thể động tác ra sao thì có thể tham khảo dáng vẻ người sói gào lên dưới ánh trăng.

Nhưng mà khi Diệp Linh Cẩm mở cửa sổ ra, chuẩn bị ra lan can hỏi ông trời thì đột nhiên trước mắt hiện ra một bóng người.

"A....." Diệp Linh Cẩm bị dọa sợ đến mức phải kêu lên.

"Xuyt.....Ngốc từ! Là ta!" Dịch Tinh bịt miệng Diệp Linh Cẩm lại. Hắn cũng không muốn kinh động Nhan Nhiễm Y, trước khi ngủ còn bị nàng làm tổn thương nguyên khí, thật đáng thương!

Diệp Linh Cầm bắt được tay Dịch Tinh.

"Vừa rồi nhìn thấy đèn còn sáng ta cũng suy nghĩ xem có nên trực tiếp đi vào hay không.....Nhưng hơn nửa đêm xông vào gian phòng của cô nương người ta cũng không phải là quá tốt....."

Tiểu Diệp Linh Cầm ở trong lòng co rút khóe miệng. Cuối cùng hấn cũng xem nàng là một cô nương.....Thế nào mà lại không giác ngộ ra sớm chứ.....

"Đi vào trong một chút.....Vào rồi hãy nói tiếp....." Dịch Tinh đẩy Diệp Linh Cầm một cái, sau đó tung người, nhảy từ cửa sổ vào.

Diệp Linh Cầm rất muốn hỏi hấn, hơn nửa đêm hấn nhảy cửa sổ vào gian phòng của một cô nương là định làm gì? Có lẽ hiện tại hấn cũng không coi nàng là một cô nương.....

Hóa ra Trích Tinh thánh thủ cũng có thể trở thành Hải Hoa thần thú.....

Vào trong phòng, đóng cửa sổ, Dịch Tinh không khách khí ngồi bên cạnh bàn, nói: "Kẻ ngốc như ngươi vừa rồi định làm cái gì vậy?"

Ta vốn dĩ chính là kẻ ngốc đó không được sao.....trong lòng Diệp Linh Cầm nói. Tuy nhiên nhớ đến dáng vẻ vừa nãy của mình, trong lòng rối lên, cũng may là kẻ ngốc không cần giữ hình tượng.

"Ai.....Ngốc từ.....hôm nay Lão tử ta mất hứng a....." Về mặt Dịch Tinh ưu thương nói.

Cuối cùng Diệp Linh Cầm cũng đã hiểu, Dịch Tinh đã đưa mình vào thế thụ động. Vì vậy ngoan ngoãn ngồi đối diện hấn, chờ hấn tự nói ra.

Dịch Tinh kêu mất hứng cả nửa ngày, thấy vẻ mặt Diệp Linh Cầm vẫn ngốc nghếch như cũ, cặp mắt vô thần "....."

Thở dài một hơi, Dịch Tinh bắt đầu nói: "Ngốc từ.....lần trước ta đã nói với ngươi nhà ta cũng bị diệt môn.....Thật ra thì cũng bởi vì Trường Sinh dẫn....."

Trong lòng Diệp Linh Cầm chấn động.

"Ai.....Khi đó ta còn quá nhỏ, tuy nhiên chuyện tình Trường Sinh dẫn này đã liên lụy đến rất nhiều người.....Thời điểm đó cha mẹ cũng bị giết....."

Diệp Linh Cầm có thể tưởng tượng cảnh hỗn loạn trong giang hồ lúc đó. Người người vì Trường sinh, không chừa thủ đoạn nào để lấy được Trường Sinh dẫn, làm cho rất nhiều người bị giết hại. Giang hồ mới trở lại bình thường được mấy năm nay, hôm nay lại có xu hướng.....

"Cũng không biết đám người kia làm sao có thể ngu xuẩn như vậy, có thể tin tưởng chuyện kéo dài sinh mệnh này."

Trong lòng Diệp Linh Cầm gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Để lại lý do

"Kể ra thì mẹ ngươi Liễu Như Sương cũng xem như rất thảm thương. Xuất thân trong một gia đình thế gia thần y, nhưng cũng bởi vì Trường Sinh dẫn mà không có cách nào sống bình yên qua ngày. Thật ra thì cha mẹ Liễu Như Sương cũng kỳ lạ, tự nhiên lại đi nghiên cứu cái này làm gì! Làm cho người trong giang hồ tranh giành điên cuồng, cha mẹ Liễu Như Sương chết, Trường Sinh dẫn cùng mẹ ngươi cũng mất tích....."

Thì ra là như vậy, không ngờ gia thế bối cảnh của mẹ nàng Liễu Như Sương lại không tầm thường như vậy, thế mà cuối cùng lại gả cho Diệp Kế - một thương nhân bình thường.

Vừa nói đến chuyện này, trong lòng Dịch Tinh liền cảm thấy bất bình, đập tay xuống bàn: "Dù sao mẹ ngươi cũng là người đáng thương, tuy nói rằng đã ăn cắp thân phận rút lui trong giang hồ, nhưng lại chết sớm như vậy, nghe nói đó còn là một mỹ nhân, đáng tiếc."

Nghĩ đến Nhị nương của nàng, cũng chính là mẫu thân của Diệp Linh Đoạn, ngay lập tức Diệp Linh Cầm thấy bị thương thay cho Liễu Như Sương. Gia thế không bình thường, rút lui trong giang hồ, cũng sẽ được chết già đi. Dường như cha nàng Diệp Kế sau khi sinh hạ nàng không lâu liền cưới thêm người phụ nữ khác, Liễu Như Sương tức giận, không để ý đến hấn nữa, hấn cũng từ đó là lạnh lùng với Liễu Như Sương, mãi cho đến khi Liễu Như Sương mắc bệnh mà chết. Nguyên nhân có được trái tim của một người, về già sẽ không hối tiếc. Hoặc nếu như ngay từ đầu Liễu Như Sương cứ tiếp tục

chờ đợi.

Thật ra thì, mong muốn của Liễu Như Sương, chẳng qua chỉ là cuộc sống bình bình thường thường, mây trôi nước chảy mà thôi.....

"Sau khi Liễu Như Sương chết được mấy năm, không ngờ thân phận lại bị bại lộ, làm hại Diệp gia cũng bị huyết tẩy....." Vừa nói, Dịch Tinh vừa dùng ánh mắt thương hại nhìn Diệp Linh Cẩm: "Người cũng thật là đáng thương....."

"....."

"Cho nên, chúng quy lại lão từ cảm thấy đối với người có cảm giác đồng bệnh tương liên, cũng không nhẫn tâm nhìn người phiêu bạt như vậy, nên mới đi theo, thuận tiện ta lại biết chút đầu mối, cho nên mới ở lại, cũng muốn trả lại cho người một chân tướng.....Nếu không.....người thật sự cho rằng lão từ ta sợ cái tên Quan Hoán Chi và Nhan Nhiễm Y kia sao?"

Diệp Linh Cẩm rất cảm động. Thật ra nàng vẫn luôn cảm thấy Dịch Tinh vì có một nguyên nhân gì đó nên mới ở lại. Thì ra là như vậy.....

"Ai..... Vẫn dĩ ta cũng không muốn nhớ lại chuyện Trường Sinh dẫn, cảm thấy nó khiến cho con người trở nên mờ mịt, nhưng cái tên khốn Nhan Nhiễm Y đó lại nói hần từng nhìn thấy phương thuốc của Trường Sinh dẫn.....Làm cho lão từ lại nghĩ tới chuyện năm xưa."

Dịch Tinh vừa nói vừa liếc nhìn Diệp Linh Cẩm, lộ ra vẻ mặt: có nói cho người thì người cũng không hiểu, nhưng cố gắng ra vẻ nói với người.

Tuy nói rằng rất cảm động, nhưng với ánh mắt như thế, Diệp Linh Cẩm rất muốn đánh hần.

"Còn có chuyện.....Nhan Nhiễm Y này.....không rõ lai lịch như thế nào, sâu không lường được.....Tuy ta nói ta tin tưởng hần, nhưng hần còn rất nguy hiểm, ngốc từ người không nên để hần lừa mới phải....."

Dưới ánh nến, theo dáng hai người, hiện ra hai cái bóng thật dài.

Ngay cả Dịch Tinh cũng tin tưởng Nhan Nhiễm Y hay sao? Diệp Linh Cẩm vẫn cảm thấy Dịch Tinh và Nhan Nhiễm Y có cái gì đó không đúng, nhất định sẽ không tin tưởng hần như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ai ác liệt hơn ai

Đột nhiên Dịch Tinh kêu lên một tiếng, nói: "Lão từ cũng không muốn tin tên khốn này! Nhưng Nhan Nhiễm Y là một người thông minh, nếu thật sự là hần, hần không thể nào nói cho chúng ta biết chuyện hần từng nhìn thấy phương thuốc Trường Sinh dẫn! Nếu hần thật sự đi theo Quan Hoán Chi, mang theo người đi, là có ý đồ khác, như vậy lúc này mà nói ra không phải là đang cố ý gây chuyện sao? Hơn nữa nhìn hần cười, ở nơi nào đó có chút đáng về chột dạ?"

"Nói chung là dạng về ngây ngô của người thật tốt, căn bản không cần để ý cái gì, chỉ cần biết rằng có thịt ăn là tốt rồi."

(_ _ |||) Đáng tiếc là nàng chỉ giả vờ ngây ngô, hơn nữa nàng có cảm giác mình không muốn bị kéo vào chuyện này, dây dưa không rõ với chuyện này.

Tuy nhiên lời nói của Dịch Tinh khiến lòng Diệp Linh Cẩm sáng lên một chút. Xem ra Dịch Tinh vẫn để ý.

Cho nên.....vẫn nên tạm thời tin tưởng hần? Tuy nhiên lai lịch của hần vẫn rất khả nghi.

Thuyết phục mình xong, nhất thời trong lòng không có cái gì đè nén, cảm giác ở bụng cũng tốt lên rất nhiều.

Trong phòng trở nên trầm mặc.....

"A!" Bỗng nhiên Dịch Tinh vô cùng đau đớn nói: "Lão từ làm cái gì đây không biết! Không có việc gì tự nhiên lại đến tìm kẻ ngốc này để nói nhảm! Mà lại còn nói nhiều như vậy!"

Sau đó, "tăng" một cái đứng lên, bỏ lại một câu: "Đi ngủ sớm chút đi." sau đó tự nói thầm "Hôm nay lão từ làm sao thế nhỉ." rồi mở cửa sổ lộn ra ngoài.

Ngay lập tức đã không thấy bóng dáng đâu. Chỉ còn cánh cửa sổ không khép lay động, gió thổi vào, cây nến cũng lay động theo.

Diệp Linh Cẩm có chút xấu hổ (_ _ |||). Quả nhiên khi đã đi ăn trộm nhiều, cảm thấy đi ra từ cửa sổ vẫn an toàn hơn so với cửa chính.....Khóe miệng Diệp Linh Cẩm cong lên cười cười, đi tới trước cửa sổ.

Cho dù là ban đêm, gió cuối xuân thổi cũng rất nhu hòa, thổi lên tóc trên trán Diệp Linh Cẩm, thổi cả người nàng khiến nàng cảm thấy hết sức nhẹ nhõm.

Nàng đứng một lát, rồi khép cửa sổ lại, đi ngủ.

Ngày thứ hai.....

Diệp Linh Cẩm vốn không có thói quen dậy sớm, thêm nữa tối hôm qua cô bé quàng khăn đỏ lại âm ỷ thật lâu, nên hôm nay dậy hơi muộn.

Giờ phút này, nàng đang ngơ ngác ngồi trước gương, vẫn như cũ không còn chút sức lực nào cả, cả người mơ màng.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, qua khe hở, như bị bó lại chiếu vào.

"Đồng đồng đồng....." Cửa bị gõ vang, tuy nhiên vẫn như cũ chỉ là gõ tượng trưng mấy cái, không đợi Diệp Linh Cẩm nói gì, cửa đã bị đẩy ra.

Tiếng gõ cửa tượng trưng như vậy, thanh âm cửa bị đẩy ra như vậy, Diệp Linh Cẩm cũng biết là ai.

"Thì ra người cũng đã dậy, làm gì mà ngủ thẳng một phát đến trưa vậy?" Ánh sáng rực rỡ chiếu vào chiếc áo khoác màu xanh trên người Nhan Nhiễm Y.

(_ _ |||) lại tùy tiện vào khuê phòng của nàng..... Tuy nói là đã gõ cửa, nhưng căn bản không cho nàng đồng ý hay không, trưng ra một dáng vẻ khiêm tốn, lễ độ che lại dáng vẻ thực tế rất bá đạo, động tác rất vô lại, trình độ ác liệt kia không phải Dịch Tinh có thể so sánh được.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Họa từ miệng mà ra

Diệp Linh Cẩm giương mắt, nhìn Nhan Nhiễm Y đứng ở phía sau mình trong gương, không có chút tinh thần nào nói chuyện với hắn.

"Còn chưa tỉnh ngủ à?" Nhan Nhiễm Y cười cười, cầm cái lược trên bàn, chải lấy đầu tóc đen nhánh của Diệp Linh Cẩm.

Trong gương là hình ảnh một đôi vợ chồng đầm ấm, mỹ mãn. . . Trong thật tế, Diệp Linh Cẩm cảm thấy đây là Mẹ kế và kế nữ cùng chung sống hài hòa. . . Nghĩ tới đây, trong lòng một hồi ớn lạnh đến buồn nôn.

N ngón tay thon dài vô tình lướt qua cái trán của nàng. Một loại cảm giác kỳ diệu xẹt qua trong não Diệp Linh Cẩm, nàng chưa phản ứng kịp, cổ tay đã bị Nhan Nhiễm Y bắt lấy.

Nhan Nhiễm Y đột nhiên đại phát sói tính? Diệp Linh Cẩm trong lòng hỗn loạn, nhưng đầu óc chợt thanh tỉnh, mở to hai mắt nhìn hắn chằm chằm.

"Bị choáng váng sao?" Nhan Nhiễm Y buông cổ tay Diệp Linh Cẩm ra, tiếp tục nói: "sao lại bị bệnh rồi. . . . Trở về nằm thôi. . . . Ta đi lấy thuốc".

Bị bệnh? Diệp Linh Cẩm thật lâu không có ngã bệnh. Đợi đến Diệp Linh Cẩm chậm rãi bò lên giường nằm xong, Nhan Nhiễm Y mới rời đi.

Diệp Linh Cẩm nằm trên giường, nhìn rèm che, mí mắt có chút nặng. Nhan Nhiễm Y cũng rất quan tâm nàng. . . Cho nên tạm thời vẫn nên tin tưởng hắn thôi.

.....

"Ngốc tử. . . . . Nghe nói người bị bệnh?"

Diệp Linh Cẩm vốn là ngu không sâu, Dịch Tinh cất tiếng nói liền đánh thức nàng rồi. Chờ Diệp Linh Cẩm có chút khó khăn mở mắt ra thì đã thấy Dịch Tinh đứng ở bên giường.

"Chắc, chắc. . . . Cả đêm không ngủ, ngốc tử trở nên vô cùng kì lạ vậy chứ".

". . . . ." Diệp Linh Cẩm có thể xác định, Dịch Tinh tuyệt đối không có đọc sách nhiều.

"Ai. . . . . Ta nói làm sao người mỗi lần nhìn ta liền như vậy. . . . . Cũng bởi vì ta không cho người ăn thịt?". Dịch Tinh buồn bực nói.

Chỉ vì lúc trước Mút quả của người đã hại ta thật bi thảm! Diệp Linh Cẩm rất muốn đập bàn, dĩ nhiên, hiện tại tay nàng chỉ có thể chụp xuống thanh giường. Diệp Linh Cẩm không muốn nhìn thấy hắn, vì vậy dứt khoát nhắm nghiền hai mắt lại.

Địch Tinh cho là Diệp Linh Cẩm bị bệnh không còn hơi sức nữa, nghĩ đến chuyện tối hôm qua, có chút áy náy, liền nói : "Ai . . . Ngốc tử. . . . . Người đột nhiên bị bệnh cũng là do lỗi của ta. . . Tối hôm qua chỉ là tìm người nói chuyện phiếm thôi mà, ai biết người được cưng chiều lại bị bệnh như vậy chứ. . ."

Diệp Linh Cẩm rất muốn tròn trĩnh mắt. . . . . Nàng cả ngày bị đại sói xám ngược đãi, bị cô bé quàng khăn đỏ dày vò, còn sống là rất tốt rồi, sao có thể gọi là được cưng chiều?

"Tối ngày hôm qua?"

Một con sói chẳng biết xuất hiện lúc nào, trong tay cầm một chén thuốc, đang tựa trên khung cửa, khoe miệng khê nhếch, đang nhìn bọn họ. Không biết đã đứng bao lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Mẹ kếp. . . . . Ta ngốc mà.

Ads Trong phòng hai người đồng thời cảm thấy không tốt.

Diệp Linh Cẩm kéo chăn, nhắm chặt hai mắt, ý thức như rời xa thực tế, thiết lập trả lời tự động: Ngài khỏe chứ, ý thức của ta hiện tại không có ở đây, sẽ cùng ngài liên lạc sau. . . . .

"Ha ha. . . . . Ngốc tử đừng ngủ nữa. . . . . Nhan huynh đưa thuốc tới cho người rồi, ngồi dậy Uống....uồ...ng đi! Ta còn có chuyện, sẽ không quấy rầy người đâu".

Thiết lập trả lời tự động: Ngài khỏe chứ, ý thức của ta hiện tại không có ở đây, sẽ cùng ngài liên lạc sau....Đám không nói chuyện với ta sao! trong lòng Diệp Linh Cẩm gào thét (chị này đang đấu tranh tư tưởng).

Địch Tinh nói xong, liền nghe "vù" một tiếng, dụng khinh công nhảy tót lên cửa sổ, ra sân. Kê Trộm dùng khinh công phát huy cao độ . . .

Địch Tinh rất buồn bực phải chạy trốn. Chỉ là. . . . . Mới vừa nhảy qua cửa sổ thì hần tựa hồ nhìn thấy Nhan Nhiễm Y đang cười thân thiện với hần vô cùng, nghĩ tới đây, Địch Tinh cả người run lên, xem ra, chỉ còn cách đi theo chân Quan Hoán Chi thôi. . .

Trong phòng. . . . .

Nắm hai mắt, Diệp Linh Cẩm vô cùng khản trương và lo lắng. Nàng không biết bây giờ Nhan Nhiễm Y đứng ở cửa hay đang đứng kế bên người nàng. Mặc dù nàng không biết công phu của hần sâu bao nhiêu, nhưng với võ công của hần, nếu muốn bước đi thì sẽ không dễ dàng để cho một người “kém cỏi” như nàng nghe được.

"Đã thức dậy chưa.....Tinh lại thì ngồi dậy uống thuốc thôi... ". Giọng nói ôn hòa Vạn năm không đổi, vang lên bên tai Diệp Linh Cẩm.

Quả nhiên là.....Nhan Nhiễm Y nhân lúc nàng không chú ý đã đi tới bên giường, nói không chừng bây giờ hần đang nhìn mặt nàng nở nụ cười.

Kiên quyết giả bộ ngủ!

Diệp Linh Cẩm hiểu, Nhan Nhiễm Y đã biết buổi tối hôm qua Địch Tinh chạy đến phòng nàng, nàng nhất định sẽ không được dễ chịu. Chẳng hạn như lúc trước Địch Tinh dùng Mứt quả để lấy lòng nàng, đã đủ cho nàng uống một bầu tức giận của Nhan Đại sói xám.

.....

Nhan Nhiễm Y nhẹ nhàng cười một tiếng.

Diệp Linh Cẩm trong đầu bật lên bốn chữ to: “nhẹ nhàng một đao”. Kèm theo sấm sét và gió lớn. Cả người nàng hỗn loạn. . .

"Cảm nhĩ. . . . . ngồi dậy. . . . . Uống thuốc xong ngủ tiếp. . . . . " Nhan Nhiễm Y dịu dàng nói.

Diệp Linh Cẩm không biết rốt cuộc Nhan Nhiễm Y là giả bộ hay thật lòng, nhưng là nàng biết nàng phải ngồi dậy.

"Ưm. . ." Diệp Linh Cẩm từ từ mở mắt, đôi tay trong chăn đưa ra, dụi dụi mắt, nhìn thấy Nhan Nhiễm Y mặc chiếc áo xanh đang đứng bên giường, thân thể cao lớn che khuất ánh mặt trời chiếu vào, cái bóng của hần in trên đầu giường.

"Mẹ kè. . . . . Khó chịu. . . . ." Lúc này còn là già bộ đáng thương một chút thì tốt hơn.

Nhan Nhiễm Y hướng Diệp Linh Cẩm nở nụ cười dịu dàng, giống như là từ mẫu, rồi ôn nhu nói: "Hiện tại đã biết khó chịu sao . . . . Tối hôm qua Dịch Tinh và người vui đùa, lúc đó sao không biết mặc nhiều quần áo?". Lời nói này lại làm cho Diệp Linh Cẩm trong lòng giật mình.

"Mẹ kè. . . . . Ta ngốc mà. . . ". Kè ngốc làm sao biết nhiều như vậy. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Gặp lại khăn lau

Nhan Nhiễm Y nhẹ nhàng vỗ đầu nàng một cái, cười nói: "Hiện tại biết mình ngốc?"

"Ta vốn là không ngốc. . . . ." Đây là Logic gì?.

". . . . ."

Diệp Linh Cẩm chỉ hy vọng mình nói bấy bậ thì Nhan Nhiễm Y sẽ không so đo cùng nàng.

"Uống thuốc thôi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nhớ chính xác lần trước ở Lịch Thành, mình không muốn uống thuốc, Nhan Nhiễm Y nói với Vi Đăng như thế này: "không uống liền đồ". Lần này, Nhan Nhiễm Y đang ở đây, nếu là mình không uống, sợ là hắn sẽ đồ thuốc cho nàng. Cho nên, nàng quyết định ngoan ngoãn uống thuốc, hơn nữa, đầu óc không tỉnh táo thật là có chút khó chịu.

Đang lúc nàng muốn lúc bỏ đây, sau lưng lại xuất hiện một cánh tay đỡ nàng lấy đầu nàng tựa vào. Có lẽ do Diệp Linh Cẩm mặc quần áo mỏng nên nàng cảm giác cánh tay kia mang theo độ nóng.

Chờ Diệp Linh Cẩm tựa vào ổn định, Nhan Nhiễm Y bưng chén thuốc lên, nói: "Là tự mình uống hay là ta đút cho?"

"Tự mình Uống...uồ...ng!" Diệp Linh Cẩm nhận lấy chén thuốc, uống "Ừng ực, ừng ực" một hơi cạn sạch.

Đau dài không bằng đau ngắn. . . . .Nhưng là nước thuốc thật sự quá đắng, nàng nhăn mày, có một chút nước thuốc theo miệng chảy xuống. Diệp Linh Cẩm buông chén ra, chuẩn bị dùng tay áo lau, đột nhiên có một bàn tay nâng cằm của nàng, một tay khác đưa đến bên miệng nàng.

Cảm thấy Nhan Nhiễm Y cầm một vật không rõ là gì đang lau miệng cho nàng, Diệp Linh Cẩm toàn thân chấn động, liền nhớ lại chuyện không tốt.

Một, hai tháng trước đó tại một quán trà ở Lịch Thành, Mẹ kè của nàng vì biểu hiện "sốt ruột Ái nữ" ở trước mặt Bách Hiểu, hắn cầm khăn lau bàn, lau mặt cho nàng. Vào giờ phút này, Diệp Linh Cẩm lại muốn tựa vào lan can mà hỏi ông trời vì sao. . . Vì sao nàng cùng khăn lau có duyên như vậy.

"Thế nào? Thuốc quá đắng?" Nhan Nhiễm Y nhìn về mặt muốn khóc của Diệp Linh Cẩm, hỏi.

"Ừm. . . . ."

Lau sạch sẽ khóe miệng cùng nước thuốc trên cằm Diệp Linh Cẩm, Nhan Nhiễm Y buông tay. "Uống thuốc xong rồi nằm nghỉ thôi. . . ". Vì vậy, hắn đỡ nàng nằm xuống. Diệp Linh Cẩm lúc này mới nhìn thấy trên ống tay áo của hắn có vết bẩn.

Thì ra là. . . . . Thì ra là lần này Mẹ kè của nàng không dùng khăn lau. . . . . Diệp Linh Cẩm cảm động đến muốn khóc . . . Trong lòng nàng đã sớm rơi lệ rồi, nhưng là cố gắng kiềm chế. Vì thế, về mặt có chút giống con mèo.

Chỉ là. . . . . Không cảm động được bao lâu, nhìn tay áo hắn bị dơ, Diệp Linh Cẩm liền nhớ tới sự kiện "quần áo dơ" lúc trước. . . . .Trong lòng liền suy sụp (à, lúc trước chị này đến nguyệt kỳ bị dính dơ quần áo làm dính luôn vào áo anh sói).

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Mẹ kế lai lịch không tầm thường

Thì ra là giữa bọn họ có quá nhiều kỷ niệm không hay như vậy. Đều do trí nhớ nàng quá tốt. . .

"Sao lại đỏ mặt rồi? Ngủ một lát sẽ khỏe. . . . ." Nhan Nhiễm Y sờ sờ cái trán Diệp Linh Cẩm

Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái. Lúc này, lại một người nữa đi vào.

"Nhan huynh. . . . . Diệp cô nương như thế nào?" Người đến là Quan Hoán Chi.

"Sợ là tối hôm qua gió lớn nên bị nhiễm phong hàn, không có gì đáng ngại". Nhan Nhiễm Y hồi đáp.

Quan Hoán Chi đi tới trước giường Diệp Linh Cẩm.

"Mỹ ca ca. . . Hắc hắc. . .". Diệp Linh Cẩm cả người rụt vào trong chăn, thò cái đầu ra ngoài.

Quan Hoán Chi nhìn nàng một chút, sau đó quay đầu lại nói với Nhan Nhiễm Y: "Sợ là Dịch Tinh lại đắc tội với Nhan huynh rồi. . ."

"Không có gì đáng ngại, nhiều nhất nằm đến hai ngày thì tốt. . ." Nhan Nhiễm Y bộ dạng ôn hòa, giống như đang nói: Dịch huynh ăn cơm chưa. . .

Quan Hoán Chi: ". . . . ."

Diệp Linh Cẩm thật tò mò, Nhan Nhiễm Y chinh Dịch Tinh từ lúc nào.

"Bản lãnh hạ độc của Nhan huynh rất tốt nhưng cái khác thì sao. . ."

Quan Hoán Chi nói những lời này không biết là đang khen ngợi hay đang tổn hại người ta.

"Đó là đương nhiên, tại hạ học dụng độc từ nhỏ. . .". Dường như Nhan Nhiễm Y có vẻ rất kiêu ngạo.

Dụng Độc? Diệp Linh Cẩm đột nhiên muốn đem thuốc mới vừa uống phun ra, nghe nói người học Dụng độc thì không tinh thông y thuật, nếu học y thuật sẽ không tinh thông Dụng độc. Ngộ nhờ tay hần run lên, làm sai thuốc thì làm sao bây giờ. . .

"Dĩ nhiên. . . Y thuật đối với ta cũng là không thành vấn đề. . ." Nhan Nhiễm Y bổ sung.

Diệp Linh Cẩm nhất thời yên tâm. Đồng thời cũng quyết định, bất kể là bây giờ hay về sau, không nên đắc tội với Nhan Nhiễm Y thì tốt hơn.

"Ồ"? trái lại, Tại hạ càng ngày càng hiểu về kỳ sư thừa của Nhan huynh".

Những lời này, Bách Hiểu cũng đã nói. Có thể thấy được Nhan Nhiễm Y lai lịch thật không tầm thường.

Nhan Nhiễm Y nói: "Ngày sau tự nhiên sẽ biết thôi".

Quan Hoán Chi biết hỏi nữa cũng không có tác dụng, liền nói: "Như vậy tại hạ cáo từ, không quấy rầy Diệp cô nương nghỉ ngơi. . . . ."

"Quan huynh đi thông thả. . . . ."

Tiến chân Quan Hoán Chi xong, không biết từ đâu Nhan Nhiễm Y lấy ra một quyển sách, ngồi xuống bàn bên cạnh đọc, tựa hồ không có ý định đi ra.

Đã xế chiều, ánh hoàng hôn chiếu rọi nét mặt nghiêng nghiêng của Nhan Nhiễm Y nhìn hết sức nhu hòa, Diệp Linh Cẩm nhìn một chút rồi ngủ thiếp đi. . .

Lần này, Diệp Linh Cẩm tuy là bệnh nhẹ nhưng cũng kéo dài năm, sáu ngày mới khỏi. Tuy nói Dịch Tinh lại bị Nhan Nhiễm Y hạ độc, tay chân vô lực nằm trên giường hai ngày nhưng thật sự vẫn rất khỏe mạnh.

Sau mấy ngày, mỗi lần Diệp Linh Cẩm gặp mặt Dịch Tinh thì Dịch Tinh thở dài nói: "Ai, ai, ai. . . Vì cái mạng già của lão tử, nên cách người xa một chút thì tốt hơn.."

Chương 68: Hình xăm của chim bồ câu

Chỉ có điều, cô bé quàng khăn đỏ vẫn là cô bé quàng khăn đỏ. Có câu nói: “Vết thương mau lành sẽ mau chóng bị lãng quên”.

Quan Hoán Chi vẫn điều tra chuyện Liễu Thành. Bởi vì, lúc đầu tên đạo sĩ kia lưu lại đơn thuốc thậm chí có một phần là Trường Sinh Dẫn, không biết hẳn có âm mưu gì, cho nên phải điều tra kỹ càng, nói không chừng cũng có thể tìm được chút manh mối chuyện của Diệp gia.

Diệp Tinh dưới sự áp chế của Quan Hoán Chi, bị bắt đi giúp một tay nhưng là, nhiều ngày thăm hỏi, tựa hồ không có kết quả gì.

Diệp Linh Cẩm cả ngày ở trong trạch viện Quan Gia hết sức buồn bực, Nhan Nhiễm Y thường xuyên đến trò chuyện với nàng, mặc dù không nói lời nào nhưng cứ ngồi bên cạnh, đáng vẻ xem ra rất nhàn nhã.

Hôm nay, Diệp Linh Cẩm lại cảm thấy nhàm chán, ở trong sân vừa phơi nắng vừa ngẩn người, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống làm nàng có chút uể oải. Bên cạnh, Nhan Nhiễm Y thoải mái nằm trên chiếc giường nhỏ, ngửa đầu nhắm mắt.

"Rắc, rắc. . ." Một bóng trắng bay qua đỉnh đầu Diệp Linh Cẩm, dường như là một con chim. Con chim này lướt qua Diệp Linh Cẩm, bay đến đầu trên chiếc giường Nhan Nhiễm Y.

Diệp Linh Cẩm tò mò nhìn. "Chim nhỏ. . .". Sau lại thấy rõ là một con chim bồ câu.

Nhan Nhiễm Y chậm rãi mở hai mắt ra, ánh mặt trời có chút chói mắt, hắn dùng tay che lại, chờ thích ứng, quay đầu, cảm con chim bồ câu kia lên.

Diệp Linh Cẩm mới biết, chim bồ câu này không phải là chim bồ câu bình thường mà là con bồ câu đưa thư, hơn nữa con chim bồ câu này trên chân của nó tựa hồ bị người ta xăm hoa văn. Chỉ thấy Nhan Nhiễm Y lấy ra một tờ giấy từ trên chân chim bồ câu.

Diệp Linh Cẩm chậm rãi đi lại gần. Đầu tiên là nhìn hình xăm trên chân con chim bồ câu một chút, hoa văn trên chân nó tựa như là một loại cỏ, lại tựa như là một loại hoa.

Loại cỏ này. . . Hoặc nói là hoa văn. . . Diệp Linh Cẩm thật ra là đã có thấy qua. Suy nghĩ trong chốc lát mới nhớ lại đã từng thấy qua trong di vật của Liễu Như Sương. Có lẽ. . . Nhan Nhiễm Y hoặc là cha, mẹ hắn cùng Liễu Như sương thật sự có quan hệ gì?

Lúc Diệp Linh Cẩm ngây người, mắt Nhan Nhiễm Y đã lướt nhanh qua tờ giấy kia, một tia vui vẻ bất đắc dĩ chọt lóe lên trong mắt hắn.

Đợi lúc Diệp Linh Cẩm kịp phản ứng, muốn nhìn lên tờ giấy trên tay Nhan Nhiễm Y, lại chỉ thấy hắn từ từ nắm tờ giấy trong tay rồi chậm rãi buông ra, một nhóm bột như hạt cát từ giữa ngón tay của hắn chảy xuống, sau đó bị gió thổi tán loạn. Từ đầu tới đuôi, Nhan Nhiễm Y một tay gác trên trán, bộ dạng uể oải, buồn ngủ. Diệp Linh Cẩm nhìn như hóa đá.

Con chim bồ câu kia mang hình xăm, vô tình thích hai cánh bay lên bầu trời, lưu lại một trận tiếng vang.

"Cảm nhi. . . Nhàm chán đến thế sao. . .". Thanh âm chậm rãi cất lên.

Diệp Linh Cẩm xúc lại tinh thần. "Mẹ kế. . . Thật là lợi hại. . ." Những lời này là thật lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Vợ chồng nhỏ tinh thần phấn chấn

"Vậy nên. . . . . Cẩm Nhi phải ngoan ngoan nghe lời. . . ." Nhan Nhiễm Y nói giọng điệu của mẹ kế.

Diệp Linh Cẩm nuốt một ngụm nước bọt. Vì mạng nhỏ của mình, tuyệt đối sẽ nghe lời. . . . .

Hung hăng gạt đầu tỏ vẻ quyết tâm của mình, bộ dáng ‘chú chó trung thành’.

Vì gần đây không ra ngoài, Diệp Linh Cẩm luôn búi tóc tùy tiện, khá giống một đứa trẻ. Vì vậy khung cảnh mang phong cách dạy dỗ trẻ em.

"Muốn ra ngoài đi dạo không. . . . ." Nhan Nhiễm Y hỏi.

Diệp Linh Cẩm nhớ lại cảnh tượng lúc trước, hơi do dự. Đối với một số việc, Diệp Linh Cẩm vẫn tỏ thái độ "Mắt không thấy, tâm không phiền".

Nhan Nhiễm Y từ từ đứng dậy, nói: "Ta đi thay y phục, lát nữa sẽ đưa người đi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm ". . . . ." Đã quyết định rồi, còn hỏi nàng làm gì. . . . .

Sau nửa canh giờ, một đôi trai tài gái sắc, ‘vợ chồng nhỏ’ tinh thần phấn chấn dạo chơi khắp Liễu thành.

Diệp Linh Cẩm để Nhan Nhiễm Y búi tóc cho nàng, ngoan ngoãn đi theo Nhan Nhiễm Y.

Vừa hay lúc này là một buổi trưa nắng đẹp. . . . . Các quán nhỏ trên đường đều thừa thớt.

"Mứt quả. . . . . Mứt quả. . . . ." Người bán hàng rong hô một tiếng như không còn hơi sức.

Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm đến gần: "Mứt quả này có ngọt không?"

Khó có được người mua kẹo hồ lô, người bán hàng rong liền phấn chấn tinh thần. "Đương nhiên rồi. . . . . Công tử có thể hỏi khắp đi Liễu thành, mứt quả nhà ta là ngọt nhất!"

Thật ra thì Diệp Linh Cẩm không quá thích ăn ngọt. Tiểu ca, mứt quả nhà người có thể chua một chút được không. . . . .

"Lấy một xâu thôi. . . . ."

Trả tiền, Nhan Nhiễm Y đem mứt quả đưa cho Diệp Linh Cẩm.

"Nha. . . . . Phu nhân thật là hạnh phúc!" Lúc sắp đi tiểu ca bán mứt quả nói.

Diệp Linh Cẩm rất muốn hỏi có phải hán cũng cảm thấy hạnh phúc hay không.

Nhan Nhiễm Y tiếp tục dắt tay Diệp Linh Cẩm, chậm rãi đi trên đường, dường như rất hưởng thụ ánh mặt trời.

Diệp Linh Cẩm cắn một miếng. Thật ngọt a ㄟ_ㄟ_ㄟ tiểu ca không nói láo. . . . .

Nhìn Nhan Nhiễm Y đi bên cạnh, đột nhiên nàng có suy nghĩ xấu xa.

"Mứt quả. . . . . Ăn ngon. . . . . Mẹ kếp. . . . . Ném thử một chút. . . . ." Dứt lời, tay cầm mứt quả liền dùng sức, mục tiêu là gương mặt tuần tú của Nhan Nhiễm Y.

Diệp Linh Cẩm đã sớm hình dung ra cảm giác hả hê, trong lòng cười nói: ta bôi đường lên mặt người.

Nhưng Nhan Nhiễm Y nước cờ cao siêu, dừng chân lại, quay đầu sang, cắn một miếng, nở nụ cười.

"Ha ha. . . . . Ăn ngon này. . . . ." Diệp Linh Cẩm mặt chờ đợi nhìn Nhan Nhiễm Y.

Nhan Nhiễm Y tiếp tục dắt Diệp Linh Cẩm đi về phía trước, vừa đáp: "Ừ. . . . . Ăn ngon. . . . ." Đúng là hán ăn thật.

Diệp Linh Cẩm rất vui mừng, trên mặt nở nụ cười ngây ngốc. "Ăn một miếng nữa!"

Nhan Nhiễm Y nhẹ nhàng lấy tay ngăn cản, không để ‘đứa bé’ làm ầm ĩ

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Mẹ kế người quá đả thương người

"Ăn một miếng. . . . ." Đứa ngốc tất nhiên là cố chấp, người thường không thể giải thích vì sao.

"Ngoan. . . . . Ta không ăn. . . . ."

"Ăn một miếng. . . . ."

"Tự mình ăn. . . . ."

"Ăn một miếng. . . . ."

". . . . ."

Một đôi vợ chồng gay gắt, quyết liệt đi xa, bóng dáng kéo dài.

"A. . . . ."

Đột nhiên có người ngã xuống dưới chân Diệp Linh Cẩm, nàng hoảng sợ kêu to.

Là một nam tử thon gầy khoảng 25, 26 tuổi, chỉ thấy người đó co quắp dưới chân Diệp Linh Cẩm, trợn mắt nhìn thẳng.

Nhan Nhiễm Y nhú mày, dùng bàn tay vẫn nắm tay nàng, nắm chặt hơn, tay kia ôm đầu nàng vùi vào ngực mình. "Đừng xem. . . . ."

Người xung quanh bắt đầu xôn xao.

Thật ra thì Diệp Linh Cẩm hoảng sợ do có người đột ngột ngã xuống trước mắt mình, dù sao. . . . . Đã trải qua đêm hôm đó ở Diệp gia, nàng càng thấy sợ máu tanh.

Bây giờ bị Nhan Nhiễm Y kéo, nàng có cảm giác mình rất nhỏ. . . . . trong ngực Nhan Nhiễm Y thật ấm áp, mang theo mùi thảo dược nhàn nhạt.

Có chút đỏ mặt làm thế nào ㄟㄟㄟㄟㄟ Diệp Linh Cẩm rất rối rắm.

Thật ra tình huống thật sự là thế này. . . . . Diệp Linh Cẩm bị Nhan Nhiễm Y ấn một cái, lấy tư thế mạnh mẽ lao đầu vào ngực Nhan Nhiễm Y, chứ sao. . . . . Tóm lại cảnh không quá đẹp.

"Ai nha. . . . . Chuyện gì xảy ra. . . . ."

"Vẫn nên báo quan thôi. . . . ."

Nghe xung quanh xôn xao, Diệp Linh Cẩm rất tò mò, vì vậy chậm rãi giãy giụa, ngẩng đầu lên.

Nhan Nhiễm Y buông lỏng tay ra.

Diệp Linh Cẩm rời khỏi ngực hắn, vốn định liếc nhìn biểu tình của Nhan Nhiễm Y, lại thấy Nhan Nhiễm Y nhú mày.

"Mẹ kè. . . . . Không sợ. . . . ." Diệp Linh Cẩm có ý định nói cho hắn biết, nàng không sợ hãi.

"Ừ. . . . ." Nhan Nhiễm Y vẫn cau mày, nhìn tay của mình.

Diệp Linh Cẩm nhìn theo ánh mắt hắn, chỉ thấy trên cánh tay trắng nõn của Nhan Nhiễm Y có vài vết móng tay.

Dấu vết kia là do lúc nắm tay Diệp Linh Cẩm, vậy nên. . . . . dấu vết phía trên, là do Diệp Linh Cẩm quá sợ hãi mà bám vào.

(͡° ͜ʖ ͡°) Diệp Linh Cẩm trong nháy mắt 囧 rồi. . . . . Thì ra ‘mẹ kè’ nhà nàng không phải quan tâm nàng mới cau mày, mà là đau lòng móng vuốt thon dài xinh đẹp của mình. . . . .

ㄟㄟㄟㄟㄟ thật rất đau đớn a. . . . .

"Thế nào? Không phải là không sợ sao. . . . ." Nhan Nhiễm Y hỏi.

". . . . ." Bị thương vì người. . . . .

"Tránh ra tránh ra. . . . ."

Đám quan sai chạy tới giải tán, Diệp Linh Cẩm và Nhan Nhiễm Y cũng bị đẩy lui về phía sau.

Lúc này Diệp Linh Cẩm mới dời sự chú ý của mình đến người bị ngã kia.

"Chết rồi. . . . ." Một người nói.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy đây chính là khám nghiệm tử thi trong truyền thuyết.

Xung quanh sợ hãi thôn thức một lúc lâu. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Đây là vợ ta

Nhìn một sinh mạng vừa biến mất ngay dưới chân mình, Diệp Linh Cẩm kinh ngạc, có chút đau lòng, có chút sợ, dưới chân lạnh lạnh.

"Ai là người đầu tiên phát hiện ra. . . . ." Quan sai ngáp một cái, hỏi.

Đám người đứng trước Diệp Linh Cẩm Nhan Nhiễm Y đều tản ra.

"Là hai người này. . . . ."

"Đúng vậy. . . . ." Nhan Nhiễm Y đáp lại.

"Như vậy các người cùng chúng ta đến quan phủ một chuyến. . . . ." Dứt lời, gật gù hã hê đi ra.

Nhan Nhiễm Y gật đầu một cái, kéo Diệp Linh Cẩm còn đang sững sờ, một tay vẫn cầm mút quả, vai kê vai.

Phủ quan ở Liễu thành khá cũ kỹ, mờ mờ, thiếu đi cảm giác chính nghĩa ngay giữa ban ngày một loại giữa ban ngày, ít đi cái uy nghiêm "Yên lặng", "Tránh".

Diệp Linh Cẩm và Nhan Nhiễm Y bị dẫn vào công đường.

"Là hai người phát hiện đầu tiên. . . . ."

"Phải. . . . ."

"Cụ thể tình huống thế nào. . . . ."

"Té xuống đất không ngừng co giật. . . . ."

"Có gì đặc biệt khác không?"

"Không có. . . . ."

"Ai. . . . . Vị công tử này, nghe nói nam tử kia là ngã dưới chân vị cô nương này, vì sao người đều trả lời?" Quan sai không hề để ý nâng đầu lên hỏi, sau đó lại cúi xuống ỏi.

Nhan Nhiễm Y mỉm cười, một thân áo tím không phù hợp với quang cảnh mờ tối trên công đường, nụ cười ôn hòa áp đảo xung quanh. "Vợ không tiện nói, tại hạ không thể làm gì khác hơn là trả lời thay. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nghe hiểu: đây là vợ a, ta không thể không nói thay. . . . .

Có lẽ nụ cười Nhan Nhiễm Y rất có sức cuốn hút, quan sai cũng không dây dưa nữa.

"Tên họ hai người các người. . . . ."

"Nhan Nhiễm Y." Nhan Nhiễm Y nhìn Diệp Linh Cẩm đang nhả nhận cúi đầu, thực tế là ngậy ngốc nhìn mút quả, tiếp tục nói: "Nhan Diệp Thị."

". . . . ." Tên của nàng kèm theo họ của hắn lúc nào. . . . . Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu nhìn Nhan Nhiễm Y, sau đó dờ dỏ phản kháng. . . . .

Thôi. . . . . Không so đo rồi. . . . . ㄗㄗㄗㄗ

"Thấy vậy người là bệnh chết. . . . . Tốt lắm, các người có thể đi nha. . . . ."

Bệnh chết sao? Diệp Linh Cẩm nhớ lại bộ dáng nam tử kia, cảm thấy không đúng. . . . . Thế thì là bệnh gì, bị động kinh?

"Theo ý kiến của tại hạ, sợ là nam tử kia đã trúng độc gì. . . . ." Nhan Nhiễm Y khiêm tốn mà nói.

Quan sai hỏi thăm lại ngẩng đầu lên nhìn hấn, nói: "Nhìn hai vợ chồng công tử là từ nơi khác tới thôi. . . . . chuyện như vậy ở Liễu thành không tính là ít, các người cũng không cần xen vào việc của người khác. . . . . việc luyện đan này, gây chuyện không tốt. . . . ."

Nhan Nhiễm Y không thể hiện phản ứng gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Không thể trả lời

Diệp Linh Cẩm cũng bận tâm một hồi, đan dược đáng chết. . . . . Trong lòng như có luồng sóng dữ chảy lẫn nhau. Nhưng suy nghĩ một chút tình cảnh bản thân, sóng cuộn trong lòng liền chìm xuống, chỉ còn lại từng vòng xoáy, không thể biến mất.

"Đại nhân các người cũng không quan tâm?" Nhan Nhiễm Y hỏi, giọng nói lạnh nhạt giống như đang hỏi việc nhà.

Quan sai ngáp một cái, phát phát tay: "Đại nhân cũng luyện đan a. . . . . Ai. . . . . Đi thôi đi thôi. . . . . Đừng làm trở ngại chúng ta. . . . ."

Xem ra quan phủ ở Liễu thành cũng không có thuốc chữa rồi. . . . . trong lòng Diệp Linh Cẩm Tâm có chút bi thương.

"Đi thôi. . . . ." Nhan Nhiễm Y kéo tay Diệp Linh Cẩm, ra khỏi quan phủ.

Bảng hiệu cũ kĩ của Quan phủ dần dần cách xa bọn họ.

Diệp Linh Cẩm nhìn người trên đường phố, có chút sầu não, mứt quả trong tay cũng không muốn ăn nữa. . . . . Tay vừa trượt, liền rơi trên mặt đất, nhất thời dính một lớp bụi. Diệp Linh Cẩm dừng bước lại.

Nếu ở Lịch thành hoặc là thành trấn khác, sợ là ngay lập tức sẽ có chó nhỏ đến đây. . . . . Nhưng rất ít chó ở Liễu thành. . . . .

"Rót thì thôi. . . . . Lần sau sẽ mua cho người."

Giọng nói của Nhan Nhiễm Y dịu dàng vang lên bên tai nàng.

Diệp Linh Cẩm trầm trầm lặng trong chốc lát, lời kéo Nhan Nhiễm Y tiếp tục đi, trong miệng nói: "Ta muốn ăn thịt. . . . ." Giọng nói hết sức nghiêm túc.

"Tốt. . . . . Trở về ăn thịt. . . . ."

Chờ đến Quan Gia trạch viện, Diệp Linh Cẩm mới bới phiền lòng, cả người cũng nhẹ nhàng rất nhiều.

Trong đại sảnh, Quan Hoán Chi đang ngồi cùng Dịch Tĩnh, một người trời sanh thiếu ngôn quả ngữ, không nói bàn về chuyện đứng đắn căn bản không nói thế nào, một người mặc dù nói nhiều, nhưng đối với Quan lão gia không có cách nào thoải mái, hai người nhìn nhau chẳng nói gì, chỉ có khổ lão quan gia, bị thiếu gia nhà mình kêu ở bên cạnh hầu hạ, thật không dễ chịu.

"Quan huynh và Dịch huynh đang nói chuyện gì? Trao đổi thu hoạch hôm nay?" Nhan Nhiễm Y dắt Diệp Linh Cẩm đi vào.

Dịch Tĩnh: ". . . . ."

"Nhan huynh dẫn Cẩm Nhi cô nương đến mặt trời lặn mới trở về, vừa mới làm cái gì rồi hả?" Giọng nói không nhanh không chậm, không to không nhỏ chính là của Quan Hoán Chi về mặt bình tĩnh.

Diệp Linh Cẩm: ". . . . ." mặt Phán quan cũng rất có mị lực chiến đấu, so Dịch Tĩnh mạnh hơn nhiều.

Dịch Tĩnh phụ họa nói: "Đúng. . . . . Hai người đi ra ngoài lâu như vậy làm cái gì?" Lại nhảy đến trước mặt Diệp Linh Cẩm, nói: "Đưa ngọc. . . . . Người nói. . . . ."

"Không thể trả lời. . . . ." Giọng nói âm trầm giành trước Diệp Linh Cẩm.

Sau đó, Diệp Linh Cẩm bị Nhan Nhiễm Y lôi kéo, vòng qua Dịch Tinh, đi tới rìa ghế dựa ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Kinh Phong lâu

Mỗi ngày tranh chấp mấy câu là một kiểu phương thức sống chung của bọn họ. Nếu mấy người hài hòa hữu nghị, nhượng bộ lẫn nhau, như vậy Nhan Nhiễm Y sẽ không gọi Nhan Nhiễm Y rồi, Quan Hoán Chi thì không phải là Quan Hoán Chi rồi, Dịch Tinh cũng không phải là con thỏ nhỏ. . . . .

Người cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì. . . . . dĩ nhiên là Diệp Linh Cẩm ác cảm.

Nàng rất ưa thích cuộc sống như bây giờ, nếu không phải xảy ra chuyện ở Liễu thành, nàng sẽ thoải mái hơn, yên tĩnh hơn.

"Người trên giang hồ tìm nàng tìm hùng hùng hổ hổ, nghe nói ngay cả người của Kinh Phong lâu cũng được mời tới. . . . . cẩn thận là hơn." Quan Hoán Chi cũng bỏ qua thói quen tổn hại lẫn nhau bắt đầu nói chuyện chính.

"Aiz. . . . . Cả ngày ta ra ngoài cùng người, vì sao người biết tin này ta lại không biết?" Dịch Tinh hỏi.

"Đừng quên ta là người của quan phủ. . . . ."

"Ta còn là. . . . ." Dịch Tinh ngừng miệng, cứng rắn nuốt mấy chữ "Trích Tinh Thánh Thủ nổi tiếng giang hồ" lại, hiện tại không dễ dàng dời đi sự chú ý của Quan Hoán Chi, hắn cũng không muốn để hắn ta tập trung vào mình.

Nhan Nhiễm Y mỉm cười với Quan Hoán Chi, nói: "Tin tức của Quan huynh thật linh thông. . . . ."

Diệp Linh Cẩm cảm thấy mặc dù những lời này của Nhan Nhiễm Y có điểm châm chọc, nhưng trên thực tế là biểu đạt cảm tạ.

"Không đúng! Kinh Phong lâu không phải chuyên nhận thù lao giết người sao!" Dịch Tinh chen vào nói.

Muốn giết nàng! Diệp Linh Cẩm cả kinh, vốn nghĩ chỉ bắt nàng để hỏi vị trí Trường Sinh Dẫn, sao còn phải ép nàng vào chỗ chết?

Trên giang hồ đều là đao quang kiếm ảnh, muốn giết người nào chỉ cần có năng lực, có thể giết được người đó. . . . . Nghĩ tới đây, Diệp Linh Cẩm cúi đầu che giấu ánh mắt sợ hãi, hai tay nắm chặt. . . . .

"Có thật không. . . . ." Nhan Nhiễm Y hỏi.

"Giang hồ Bách Hiểu Sanh nói có thể là giả sao?" Quan Hoán Chi hỏi đáp.

Lời Bách Hiểu Sanh nói không thể là giả, hơn nữa nàng còn có giao tình với Diệp Linh Cẩm Nhan Nhiễm Y.

Nếu là bình thường, Dịch Tinh hoặc là Nhan Nhiễm Y nhất định sẽ giấu cột Quan Hoán Chi có quan hệ không đơn giản với Bách Hiểu Sanh.

Lúc này. . . . . Diệp Linh Cẩm chỉ cảm thấy xung quanh rất yên tĩnh, cả đại sảnh có vẻ đặc biệt trống trải. Trong đầu không thể khống chế thoáng hiện rất nhiều tình huống nếu như bị bắt giết.

"Không phải muốn ăn thịt sao. . . . . Dẫn người đi ăn thịt. . . . ."

Trước mắt Diệp Linh Cẩm xuất hiện một bàn tay, ngón tay thon dài trắng nõn.

"Mẹ kìa. . . . ." Diệp Linh Cẩm ní non ngẩng đầu lên, có chút sững sờ.

"Ngoan. . . . . Dẫn người đi ăn thịt. . . . ." bàn tay kia vẫn chìa ra trước mặt nàng.

"Ừ. . . . ." Diệp Linh Cẩm cúi đầu vuốt, cúi đầu, cắn cắn môi, nước mắt thiếu chút nữa không thể khống chế trào ra. . . . . tốt rồi. . . . .

Nhan Nhiễm Y nắm tay Diệp Linh Cẩm, bỏ lại Quan Hoán Chi và Dịch Tinh, đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Phương thức vừa ngược đãi vừa cho ăn thịt

"Đưa ngốc làm sao vậy. . . . . Phản ứng càng ngày càng chậm. . . . ."

Cứ như vậy Diệp Linh Cẩm đang sững sờ bị Nhan Nhiễm Y đưa đi, sau lưng, giọng nói của Dịch Tinh vẫn chưa biến mất.

"Nhan công tử là khách, làm sao tới nơi này. . . . ."

Nhan Nhiễm Y mỉm cười với người vừa đến, dắt Diệp Linh Cẩm đi vào.

Mấy gia đình cùng nha hoàn đang chuẩn bị cơm tối, phòng bếp bốc hơi nóng, không khí nhộn nhịp.

"Nhan công tử và Diệp cô nương có gì cần giao phó?" Người đến là một phụ nữ trung niên, hơi mập, rất có dáng vẻ phúc hậu, có vẻ như là Tổng quản phòng bếp kiêm đầu bếp.

Lúc Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm vừa tới trạch viện Quan gia từng bị lão quản gia nhằm thành vợ chồng, nhưng sau đó Quan Hoán Chi đã giải thích qua, dù sao, bình thường làm gì có vợ chồng nào phân phòng ngủ, cũng biết Diệp Linh Cẩm có chút ngớ ngẩn.

"Ồ đây các người còn bếp nào trống không?" Nhan Nhiễm Y luôn thể hiện hiền lành dễ tính, khiến cho người đối diện rất thoải mái.

"Có có có. . . . ."

Một chén trà sau đó. . . . .

Diệp Linh Cẩm đang ngồi bên một chiếc bàn mà Nhan Nhiễm Y sai người bê đến, hai tay bưng mặt, nhìn Nhan Nhiễm Y một thân áo tím, đứng ở nơi không hợp với hần này, bình tĩnh ung dung chỉ huy người ta nấu cháo.

Ban đầu còn tưởng rằng Nhan Nhiễm Y sẽ đích thân xuống bếp. . . . . Aiz. . . . .

"Lại ngăn người. . . . ." Chờ sau khi chỉ huy đám người bỏ sung nguyên liệu, Nhan Nhiễm Y ngồi bên cạnh Diệp Linh Cẩm.

Mặt trời dần dần xuống núi, ánh sáng màu vàng xuyên thấu qua phòng giấy dán cửa sổ phòng bếp, chiếu trên người bọn họ, đem bóng dáng hai người đổ trên bàn.

Xuyên thấu qua ánh sáng, dường như thấy rõ từng hạt bụi.

Đột nhiên Diệp Linh Cẩm phát hiện, không biết bắt đầu từ lúc nào, mỗi buổi hoàng hôn, đều trải qua cùng Nhan Nhiễm Y. Bất kể là lúc còn ở An Dật, hay giống như bây giờ, tâm sự nặng nề ngồi cùng hần.

Thì ra, nàng cũng sợ chết giống như những người ở Liễu thành. . . . . Chỉ là, nàng không cầu trường sinh, chỉ cầu bình an sống hết kiếp này.

Chỉ là, mọi sự đều không như những gì nàng muốn. . . . .

Thật may là còn có Quan Hoán Chi 'mặt lạnh tâm nóng', Dịch Tinh 'miệng cứng lòng mềm', còn có. . . . . Nhan Nhiễm Y luôn ở bên chăm sóc giày vò nàng thuận tiện giày vò người khác đang ngồi cạnh nàng đây.

Thì ra. . . . . Không biết từ khi nào, Diệp Linh Cẩm không còn sợ hần, từ từ có thói quen bị Nhan Nhiễm Y áp dụng phương thức vừa ngược đãi, vừa cho ăn thịt, thậm chí. . . . . Khi biết hần có liên quan rất lớn đến Trường Sinh Dẫn đứt khoát lựa chọn tin hần. . . . .

"Đói bụng rồi hả. . . . ."

Một mùi thơm tràn ngập toả ra từ nồi cháo.

Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái."Ừ. . . . ."

Nàng biết Nhan Nhiễm Y dẫn nàng ra ngoài để nàng bớt sợ hãi, nhưng thật ra hần lo lắng một đứa ngốc không hiểu cái gì, hay là đã nhìn thấu tâm trạng

nàng?

Diệp Linh Cẩm không hiểu. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Địch Tinh nhỏ mọn

"Có thể ăn được rồi. . . ." Nhan Nhiễm Y đứng lên, sai người bưng nồi đến, dùng bát múc cháo đặt lên bàn, thuận tiện cầm theo một cái bát nhỏ và một cái thìa.

Nhan Nhiễm Y chủ động múc cháo, đặt trước mặt Diệp Linh Cẩm, miệng cười ấm áp: "Ta cho thêm một ít thảo dược. . . . ."

Thấy Diệp Linh Cẩm nhăn mày lại, Nhan Nhiễm Y sờ đầu nàng nói: "Để giảm đi mùi tanh của thịt, tăng thêm chút an thần, không có vị thảo dược. . . . ."

Diệp Linh Cẩm cầm thìa nếm thử một miếng.

Quả nhiên, hoàn toàn không có vị thảo dược, chỉ một mùi thơm mê người, ăn rất ngon.

"Ăn ngon không. . . . ." Nhan Nhiễm Y hỏi.

"Xem ra Nhan huynh ra được phòng khách xuống được phòng bếp. . . . ." Quan Hoán Chi cùng Địch Tinh bước vào.

Diệp Linh Cẩm: ". . . . ."

"Ta thắc mắc không biết các người đi đâu ăn thịt. . . . . Cách một cánh cửa đã ngửi thấy mùi thơm rồi. . . . ." Địch Tinh cười nói.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy, mặc dù Quan Hoán Chi ít nói, nhưng khi nói lại là những câu sâu sắc, âm thầm đâm người.

Nhan Nhiễm Y quay đầu nhìn bọn họ, không thèm để ý chút nào cười cười, hỏi đáp: "Phải nói là thao lược trên bàn cờ, chỉ huy được phòng bếp. . . . ."

Diệp Linh Cẩm: ". . . . ." Không thể coi thường da mặt Nhan Nhiễm Y.

Quan Hoán Chi: ". . . . ."

"Thơm quá a. . . . . Ta cũng muốn nếm thử một chút. . . . ." Địch Tinh nhảy đến bên cạnh Diệp Linh Cẩm, đưa tay định cầm bát.

Diệp Linh Cẩm đưa tay ngăn lại: "Của ta. . . . . Không cho. . . . ."

"Chỉ nếm thử một chút thôi. . . . . Đứa ngốc, dễ giận như vậy làm gì. . . . ." Địch Tinh đưa tay.

"Không cho. . . . ."

Hai người cứ như vậy nháo.

Mấy người làm trong phòng bếp cũng đứng bên cạnh nhìn, hôm nay chủ nhân đã đến rồi. . . . .

"Thiếu gia. . . . . Sao người lại ở đây. . . . ." Lão quản gia bước vào.

Quan Hoán Chi đáp: "Đến xem một chút. . . . ."

Lão quản gia gạt đầu một cái, nói: "Các vị không nên đến chỗ này, nhanh đi về thôi. . . . . Phòng bếp cũng nên chuẩn bị bữa ăn tối rồi. . . . ."

Nhóm người trong phòng bếp phân tán bận rộn.

Quan Hoán Chi gạt đầu một cái.

"Đi thôi . . . . . Đến đại sảnh ăn . . . . . Còn thừa để buổi tối ăn. . . . ." Nhan Nhiễm Y nói với Diệp Linh Cẩm. Ngụ ý không có phần của Dịch Tĩnh.

Lúc ăn cơm, một mình Diệp Linh Cẩm ăn cháo mà Dịch Tĩnh thèm thường, dĩ nhiên, còn không bỏ qua thịt trên bàn.

Buổi tối, bọn họ không hề đề cập đến chuyện liên quan đến Kinh Phong lâu, mà là Nhan Nhiễm Y kể lại chuyện hôm nay gặp phải người chết, cùng thái độ của quan viên ở Liễu thành.

"Chẳng phải người cũng là quan sao. . . . . sao không quan tâm?" Dịch Tĩnh nghe xong, cẩn thận từng li từng tí hỏi Quan Hoán Chi.

"Ta không xen vào chuyện của Liễu thành. . . . ."

Hai mắt Dịch Tĩnh chợt lóe: "Thật?"

"Nhưng họ cũng không thể xen vào chuyện của ta. . . . ." Quan Hoán Chi lạnh lùng liếc Dịch Tĩnh.

Dịch Tĩnh: ". . . . ." Bị nhìn thấu rồi. . . . .

"Dịch huynh muốn dựa vào người đứng đầu Quan phủ?" Nhan Nhiễm Y cười nói. Hắn cố ý vạch trần.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Ban đêm thăm dò quan phủ

Dịch Tĩnh trợn mắt nhìn hắn một cái, vội vàng quay sang nhìn về mặt của Quan Hoán Chi.

Quan Hoán Chi cau mày, dường như đang suy nghĩ chuyện gì khác.

Diệp Linh Cẩm lặng lẽ nhìn, trong lòng cảm thán: tăng băng dày ba thước, với tình hình hiện tại muốn Quan Hoán Chi chỉ bằng lực lượng trong thời gian ngắn mà có thể thay đổi quan điểm của người Liễu Thành thì không có khả năng.

"Không biết..... Người đầu tiên biết có người chết bởi Trường Sinh dẫn là người nào....." Nhan Nhiễm Y chậm rãi nói.

Quan Hoán Chi ngắt người, tùy tiện nói: "Dịch Tĩnh....."

"Hả?"

"Ban đêm đến quan phủ thăm dò một chút, xem ghi chép về Liễu Thành, hoặc tìm tư liệu ghi lại về người kia để tìm chút đầu mối....." Quan Hoán Chi nói một cách dứt khoát, không dài dòng dây dưa.

"Tại sao lại là ta?" Dịch Tĩnh chỉ vào mình, không phục nói.

"Lấy công chuộc tội....."

"....."

"Được!" Dịch Tĩnh cắn răng.

Đến khi chuộc được tội, hắn có thể đứng thẳng lưng trước mặt Quan Hoán Chi!

Một lát sau, Quan Hoán Chi và Nhan Nhiễm Y vẫn nhìn chăm chăm Dịch Tĩnh, ý nói là, trời không còn sớm, người nên đi trong lúc nguyệt hắc phong cao (Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa).....

Dịch Tĩnh chĩa ánh mắt nghiêm cứu vào hai người cả nửa ngày rồi cuối cùng.....

"Ai.....Ngốc tử, người xem ta có đáng thương không."

Cuối cùng, hắn lại tìm sự an ủi từ Diệp Linh Cẩm.

Nhưng Diệp Linh Cẩm vốn dĩ không thương hại hắn, người đáng thương nhưng người còn đáng hận hơn, mà người trước mắt này còn vô cùng đáng hận, hơn nữa người của Kinh Phong lâu muốn giết nàng càng khiến nàng vô cùng kinh sợ, mặc dù ngoài mặt đã cố duy trì thái độ bình thường.

Đến cả chơi đùa với ngón tay.....Diệp Linh Cẩm cũng lười phải làm.

"Người.....Các người thật là quá đáng....." Dịch Tinh vừa tức giận chỉ vào bọn họ, vừa lao đảo lùi về phía sau, đến khi lùi đến cửa thì để lại một câu: "Lão Tử đi!"

Diệp Linh Cẩm nghe tiếng liền ngẩng đầu lên thì đã không thấy bóng dáng Dịch Tinh nữa rồi.

Sau khi Dịch Tinh đi, Quan Hoán Chi ngồi lại lên ghế dường như có điều gì đó cần suy nghĩ.

Nhan Nhiễm Y ngồi bên cạnh Diệp Linh Cẩm, thi thoảng nhìn nàng cười cười.

"Chuyện của Liễu Thành....." Quan Hoán Chi thở dài một câu.

Diệp Linh Cẩm biết Quan Hoán Chi cảm thấy bất lực.

"Lần này Quan huynh giao thiệp với giang hồ là vì thảm án diệt môn của Diệp gia....." Nhan Nhiễm Y bình tĩnh nói.

Không sai.....Khi khói mù lượn lờ xung quanh, nhân lúc mọi chuyện còn khó bề phân biệt, phải hiểu rõ được mục tiêu ban đầu của mình thì mới không bị lạc.

Ba người lẳng lặng chờ đợi, hy vọng Dịch Tinh có thể mang về tin tức hữu dụng.

Ánh nến lập lòe, Diệp Linh Cẩm nhìn chăm chăm vào ánh nến ngắn người, cặp mắt có chút sưng lên ê ẩm.

"Ai.....Ta đã trở về!"

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Điều vì Trường Sinh

Cánh tay của Diệp Linh Cẩm vừa cử động, đầu gác lên tay cũng trượt ra, tỉnh giấc. Nàng không biết mình đã ngủ trong bao lâu, tuy nhiên xem ra đã là giờ Tý.

Vài sợi tóc của Dịch Tinh tung bay, có cảm giác hăng hái, khác hoàn toàn so với lúc bình thường.

"Như thế nào?" Nhan Nhiễm Y hỏi.

Dịch Tinh đi thẳng đến trước bàn ngồi xuống, thở dài, thở hổn hển nói: "Ai.....Đừng có hy vọng gì, ghi chép về trận ôn dịch hai năm trước chỉ có hai dòng chữ, về người kia cũng chỉ nói đó là một người trẻ tuổi, rất thần bí.....chỉ có....."

"Chỉ điều tra được những cái này?" Quan Hoán Chi hỏi.

Dịch Tinh gật đầu một cái.

Mọi người rơi vào trạng thái trầm mặc.....Mặc dù đêm đã khuya, nhưng không ai thấy buồn ngủ..... Dù sao.....thần bí quá thật sự làm cho người khác không hiểu nổi.

"Xem ra.....Con đường điều tra vụ án lần này của Quan huynh không hề thuận lợi a....." Nhan Nhiễm Y thoải mái cười cười nói.

"Đây là lần thứ hai....." Quan Hoán Chi trả lời.

Dịch Tinh kinh ngạc: "Còn có lần trước sao?"

"Chuyện bất cóc thiếu nữ uống máu ở Lịch Thành....."

Diệp Linh Cẩm cho rằng vụ án ấy Quan Hoán Chi đã phá được. Nếu không có những lời kia..... Đột nhiên nàng nhớ ra, mặc dù vụ án kia so với vụ án Diệp gia chỉ là chuyện nhỏ.....nhưng đều là vì Trường Sinh!

Nghĩ đến đây, Diệp Linh Cẩm cảm thấy rung mình.

Là trùng hợp hay do người khác cố ý gây nên?

Trong đại sảnh lại là một mảnh trầm mặc, hiển nhiên là tất cả mọi người đều đang nghĩ đến chuyện đó.

"Chuyện ở Liễu Thành và Trường Sinh hẳn có liên quan nhưng chuyện ở Lịch Thành và Trường Sinh hẳn không có liên quan a....." Dịch Tinh vuốt cằm như đang suy nghĩ điều gì đó.

Không ai trả lời.....

Lúc này vẻ mặt của Diệp Linh Cẩm cũng rất nghiêm túc, cũng may là sự chú ý của mọi người đều đặt trên vụ án nên không có ai chú ý đến nét mặt của nàng.

"Không còn sớm nữa.....Cũng nên đi ngủ thôi.....Ngày mai thu dọn một chút rồi đến Đan Thành.....mọi người thấy thế nào?" Quan Hoán Chi hỏi.

Dịch Tinh hai tay giơ lên: "Ta không có ý kiến.....Cho dù ta có ý kiến thì các người cũng không để ý đến ta." (￣▽￣)

"Cầm nhĩ.....Ta đưa người đi ngủ....." Nhan Nhiễm Y đứng lên, đưa tay ra với Diệp Linh Cẩm. Dừng hành động thực tế để tỏ rõ thái độ của mình.

Thật ra thì lúc này Diệp Linh Cẩm cũng cảm thấy có chút mệt mỏi: "Ừ....."

Nhớ đến những người đang trong vùng nước sôi lửa bỏng của Liễu Thành, trong lòng nàng lại có chút buồn bã, nhưng mà, nàng không phải là loại ngây thơ cho rằng chỉ với lực lượng của bọn hắn mà trong thời gian ngắn có thể kêu gọi, thức tỉnh được người Liễu Thành.

Khi mọi người còn đang sống chung, chung quy lại sẽ phát hiện ra có một số việc mình không thể giúp gì được.....Ví dụ như, Quan Hoán Chi không có cách nào có thể giải đáp tất cả các câu đố, ví dụ như Diệp Linh Cẩm không thể trở về hiện đại, ví dụ như Dịch Tinh không thể quay lại để cứu người nhà mình, ví dụ như nhất định bọn họ phải bỏ lại mọi người trong Liễu Thành để tiếp tục đi đến Đan Thành, ví dụ như Nhan Nhiễm Y.....

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chia ra hai con đường

Hoặc có thể là..... Bọn họ sẽ tiếp tục lần theo những đầu mối của Trường Sinh dẫn, cuối cùng tất cả những câu đố cũng sẽ được giải đáp.....
Diệp Linh Cẩm nghĩ thế. Trong lòng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

"Ngủ đi....." Dưới ánh nến, khuôn mặt tuấn mỹ của Nhan Nhiễm Y có chút mị hoặc, làm cho người khác không tự chủ được phải nghe lời.....

Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái, ni non một tiếng: "Ừ....." Rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nhan Nhiễm Y chỉ để lại một ngọn đèn, rồi đóng cửa lại.

Hôm nay, bốn người bọn họ đang trên đường rời khỏi Liễu Thành đi đến Đan Thành, dường như mọi người đều cùng đến Liễu Thành nhưng dường như lại có cái gì đó không giống trước.

Vì để đảm bảo thân phận của Diệp Linh Cẩm không để người khác nhận ra, bốn người quyết định chia ra làm hai nhóm, đến Đan Thành thì hợp lại, đến lúc đó mấy người sẽ ở chung một chỗ, cho dù bị phát hiện thì cũng sẽ an toàn hơn, dù sao Đan Thành cũng là một thành trì lớn.

Quan Hoán Chi và Dịch Tinh cười ngửa đến Đan Thành trước để thăm dò tin tức.

Tự nhiên Diệp Linh Cẩm và Nhan Nhiễm Y sẽ tiếp tục đóng giả làm một cặp vợ chồng.

Về phần cụ thể ra sao, đại khái là như thế này: công tử văn nhã Nhan Nhiễm Y mang theo người vợ thân thể yếu đuối, hướng nội, ít nói đi từ Lịch Thành đến Đan Thành để khám bệnh, thuận tiện du sơn ngoạn thủy.

Người đi đường nhìn thấy công tử tuấn tú như vậy dắt vợ xuống xe, mua mút quả cho vợ ăn, mua thịt cho vợ ăn đều hâm mộ nói rằng: "Tướng công như vậy có cầu xin cũng chưa chắc đã có được!" Lại tiếp tục nhìn công tử tuấn tú rất ít khi lộ diện kia vẫn đang cúi đầu không nói lời nào, lại nhìn người vợ

được nhận những món đồ mà tướng công mua liền ăn ngay mà không có lấy một tiếng "cám ơn" hoặc là "cực khổ rồi", tiếp tục cảm thán: "Ái.....Đáng tiếc cho một công tử tuấn tú như vậy....."

Mỗi lần gặp phải chuyện như vậy, tiểu Diệp Linh Cẩm đều lặng lẽ mắng một câu: qn~ml~gb, chuyện tiếp theo sau đó đương nhiên là ăn món gì đó trên tay.

Dĩ nhiên, việc hai người cùng đồng hành ngày thứ nhất thì đến buổi tối cũng đụng phải chuyện của tất cả các nam nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết, hai người ngủ chung một gian phòng.

Bọn họ là vợ chồng, nhất định phải ngủ cùng một gian phòng.

Vì vậy, theo những tình tiết trong tiểu thuyết, nam nữ nhân vật chính phải có một phen xấu hổ, hoặc là bắn ra những tia lửa mập mờ, hoặc cũng phải là một trận thiên lôi địa hỏa.

Nhưng mà, tình huống như thế mà phát sinh trên người Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm, không có khả năng. Một người là kẻ ngốc, một người là mẹ kế, nói rộng ra thì quan hệ của bọn họ là giữa kẻ ngốc và người bình thường, nói cụ thể hơn thì quan hệ của bọn họ xem như là quan hệ mẹ con.....

Hơn nữa, Nhan Nhiễm Y cũng không phải là người lương thiện gì.....

Kết quả là.....

"Cảm nhi, ngủ đi....."

Bọn họ mới rời khỏi Liễu Thành, ở trong một khách điểm trên một trấn nhỏ bên cạnh Liễu Thành, vừa đến thì chọn phòng hảo hạng. Đúng là phòng hảo hạng có khác đúng là thật tốt, có nhiều thứ còn có một cái tháp nghỉ ngơi.

Giờ phút này, Diệp Linh Cẩm bị mẹ kế thân ái nhà nàng đem "khuê nữ" ngốc nghếch lừa đến trên tháp, để nàng ngủ ở đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Lạc Thành

Diệp Linh Cẩm kim nén nằm ở trên tháp, hai tay nắm chặt chần, im lặng cam nín.

"Ngoan.....Mấy ngày nữa đến Lạc Thành, chúng ta sẽ thuê một con thuyền, đi đường sông....."

Diệp Linh Cẩm: "....." ㄟ_ㄟ_ㄟ Hiện tại.....ta chỉ muốn giường.....

Dĩ nhiên, Nhan Nhiễm Y không thể nghe thấy được.

Chỉ thấy sau khi hấn lửa được Diệp Linh Cẩm an phận nằm xuống xong, thẳng lưng tiêu sái đi đến mép giường, cởi áo tháo thắt lưng ra.....Dĩ nhiên, vẫn mặc trung y.

Màu trắng, vải vóc sáng bóng bao quanh thân thể Nhan Nhiễm Y, nhất là khi hấn cởi quần áo mà vẫn như đang biểu diễn..... Diệp Linh Cẩm nhìn thấy hơi đỏ mặt.

Quả nhiên, để cho "khuê nữ ngốc nghếch" nhìn..... Diệp Linh Cẩm không biết là mình nên cảm thấy may mắn vì được an toàn, hay là nên buồn bực vì mình không có mị lực.

Một đêm này, dĩ nhiên không hề phát sinh chuyện cũi khô gặp phải mồi lửa.

Một đêm ngủ trên tháp khiến xương sống Diệp Linh Cẩm đau vô cùng, nhìn đến Nhan Nhiễm Y, sáng sớm đứng lên, khuôn mặt đầy vẻ thích ý tinh thần phấn chấn.

Một cảnh tượng như này, dường như khi tiểu nhị vừa vào phòng đã hiểu sang cái gì đó, khi hấn đi qua Diệp Linh Cẩm còn ngượng ngùng cười một tiếng.

Diệp Linh Cẩm rất muốn vỗ vai tiểu nhị, hỏi một câu: anh em, người đã nhìn thấy cái gì.....

Đoạn đường này, dường như Nhan Nhiễm Y và nàng rất nhân nhả, thật giống như du sơn ngoạn thủy. ㄟ (ㄟ_ㄟ) ㄟ dĩ nhiên chỉ là người ngoài nhìn được như vậy. Để cho một người bình thường dẫn theo một kẻ ngốc lại có thể vui chơi rất sung sướng, trừ phi người bình thường đã bị đồng hóa.

Tuy nhiên, không phải cả ngày lẫn đêm phải buồn bực ngồi trong xe ngựa, nhìn được cảnh sắc xinh đẹp xung quanh, cảm nhận vẻ thuần phác của dân gian, không có cái gì mà người giang hồ đuổi giết hoặc tìm bọn họ gây phiền toái, ngược lại tâm tình Diệp Linh Cẩm tốt lên hơn nhiều.

Thật sự hy vọng có thể vĩnh viễn nhẹ nhàng như vậy.....Nhưng mà..... Không biết khi nào có thể bắt đầu, trong lòng Diệp Linh Cẩm đã không bỏ được Trường Sinh dẫn..... Nhưng mà, Diệp Linh Cẩm cảm thấy mặc dù không bỏ được, nhưng nàng vẫn muốn cách xa chuyện này.

Hai ngày cứ chậm rãi trôi qua như vậy, giờ đang là giờ ngọ, bọn họ đã đến Lạc Thành. Lạc Thành tọa lạc bên một dòng sông, lại có thể tổ chức giao thông, cho nên giao thông đường thủy hết sức phát đạt. Phần lớn mọi người ở đây trước kia đều sống trên sông nước, nên mọi người ở Lạc Thành được bồi dưỡng bởi hơi nước, nam tuấn lãng thanh tao, nữ xinh đẹp động lòng người.

Cuộc sống trên nước ở Lạc Thành hết sức náo nhiệt, đúng là một nơi có nước. Buổi sáng, người bán hàng rong rong ruổi trên những con thuyền hoa, chở hàng hóa trên thuyền, cũng có người bán hàng rong trực tiếp thay đổi luồng nước đi đến chỗ người ta, hát ca dao, nếu có người muốn mua đồ, có lẽ sẽ trực tiếp để rổ xuống, để tiền trong rổ, ngoài cửa sổ có thể là một thiếu nữ, một thiếu nữ dịu dàng nước.

"Ngồi thuyền....." Diệp Linh Cẩm dùng một tay lôi kéo y phục Nhan Nhiễm Y.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Ý tưởng đáng sợ

"Nương tử.....dẫn người đi chơi đùa một chút ở Lạc Thành có được không?" Nhan Nhiễm Y cười dịu dàng nói.

Xung quanh đều là ánh mắt hâm mộ.

(_ _ |||) Diệp Linh Cẩm cúi đầu cười ha hả một tiếng. Rõ ràng là mẹ kế nhà hắn muốn ngồi thuyền đi chơi một chút.....Diệp Linh Cẩm nàng chẳng qua chỉ là được hưởng chút hào quang mà thôi.

Sau đó, hai người đi đến một chiếc thuyền, người chèo thuyền chính là một ông lão.

"Công tử, phu nhân hai người muốn đi đâu....."

"Hai vợ chồng ta mới đến Lạc Thành vẫn chưa quen thuộc lắm, ông tùy tiện chèo thuyền đưa chúng ta đi thăm quan một chút xem đi....."

"Được ....."

Diệp Linh Cẩm nhớ đến lúc mình đi thăm trấn Cổ khi còn ở hiện đại, cảm giác khi đó cũng như thế này.

So sánh với việc người ở Liễu Thành mỗi ngày đều theo đuổi Trường Sinh thì người ở Lạc Thành này sống tốt hơn rất nhiều.....Dọc đường đi, phía trước sân khấu trên nước, phía trước các quán trà còn có các thiếu nữ ngồi chơi đàn tỳ bà, làm cho người ta có một cảm giác yên bình.

Âm thanh nước chảy tựa như một khúc ca. Diệp Linh Cẩm và Nhan Nhiễm Y lặng lẽ đứng ở mũi thuyền.

Ở lại nơi này dạo chơi, nhưng nếu có thể đi theo Nhan Nhiễm Y đến sống một cuộc sống gia đình ở Lạc Thành thì cũng không phải ý kiến tồi.....Nhìn cảnh tượng sinh hoạt của người dân Lạc Thành trong đầu Diệp Linh Cẩm nảy sinh ra ý nghĩ như thế.

Đến khi Diệp Linh Cẩm phản ứng được vừa rồi mình đang nghĩ cái gì thì chân đã mềm nhũn ra, lao đảo một cái.

"Làm sao vậy....." Nhan Nhiễm Y đỡ nàng.

Diệp Linh Cẩm giống như đụng phải nước sôi, lập tức nhảy ra, cảm thấy ý tưởng mình vừa mới nghĩ trong lòng kia hết sức kinh khủng.....Hóa ra.....
Σ (_ _ * |||) ———— đá.

Nhan Nhiễm Y sửng sốt một chút rồi đã khôi phục được ngay vẻ mặt tươi cười, nhìn nàng.

"Ha ha ha ha....." Diệp Linh Cẩm nhìn Nhan Nhiễm Y cười khúc khích. "A....."

Đột nhiên đầu bị Nhan Nhiễm Y nhấn một cái, chìm vào trong ngực hắn.

"Không phải đã nói là phải nghe lời mẹ kế sao.....Làm sao lại cười ngây ngô như vậy?" Nhan Nhiễm Y nhẹ nhàng nói.

Diệp Linh Cảm hiểu ra, hóa ra vừa rồi nàng lại cười quá ngu như vậy.....Nhan Nhiễm Y chính là sợ người khác nhìn thấy.

Nàng gật đầu một cái, Nhan Nhiễm Y mới buông tay ra.

Diệp Linh Cảm nhìn ông lão phía đuôi thuyền một chút..... thật may mắn.....không phải là âm thanh quá lớn.

Tâm tình đang tốt đẹp thì bị Nhan Nhiễm Y nhắc nhở một tiếng đã hoàn toàn biến mất. Chuyện sau này vẫn chưa đến lúc nàng tính toán.....Trước mắt, bảo vệ mạng mình là quan trọng nhất.

Khi nàng và Nhan Nhiễm Y tách ra.....Đến lúc đó nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cho nên.....Vẫn còn sớm để bắt đầu độc lập là vừa.

Ngày thứ hai.....

Nhan Nhiễm Y thuê một con thuyền, đi trên đường sông, ước chừng tầm khoảng mười ngày mới có thể đến được Đan Thành.

Hắn dốc cả túi tiền xuống con thuyền này, trên thuyền chỉ có mấy người trung thành chèo thuyền, cho nên bọn họ hoàn toàn có thể ở tại một gian phòng, thậm chí là ở cùng một lúc nhiều người.

Hai người bọn họ ở gian phòng bên cạnh, dĩ nhiên, đây không phải là chuyện Diệp Linh Cảm có thể quyết định. Bọn họ cũng không say sòng, cho nên dù phải ở trên thuyền cả ngày cũng coi như thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Ta ăn hiếp Mẹ kế ta gấp trăm ngàn lần

"Muốn ăn cá sao. . . . ."

Lúc này, Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cảm kê vai đứng ở trên sàn thuyền, hắn nhìn xuống mặt nước, nói.

Thật ra thì Diệp Linh Cảm nhìn cá ẩn hiện trong nước, vẫn rất thèm ăn . . . Diệp Linh Cảm nhanh chóng đi dòi tầm mắt nhìn mấy người chèo thuyền đang bận rộn phía bên kia. Muốn nói cho Nhan Nhiễm Y: “Ta mới không muốn ăn cá đấy”. . . .

Ngày đó khi rời khỏi Đan Thành, Diệp Linh Cảm quyết định phải từ từ độc lập. . . . Nhưng lại phát hiện ra khi nàng suy nghĩ muốn ăn cái gì, sẽ có cái đó, tự mình độc lập có chút khó khăn. . . .

Nhan Nhiễm Y nghiêng đầu, cười rồi liếc mắt nhìn Diệp Linh Cảm, vừa nhìn về phía mặt nước, sâu kín nói: "Muốn ăn người chèo thuyền?"

". . . . .". Hắn nhất định là cố ý. . . . .

Gió thổi trên mặt nước không ngờ rất lớn, chỉ có điều vào đầu mùa hạ, gió nhẹ nhàng thổi tung bay tóc và quần áo của bọn họ. . . .

"Thật lợi hại. . . . ." Diệp Linh Cảm nói.

"Hả? Tại sao?"

"Bọn họ sẽ bắt được cá. . . . ." Mà người sẽ không!

Tiếng nói của Nhan Nhiễm Y êm dịu hơn so với gió đầu mùa hạ. "Cảm nhi là muốn ăn cá rồi. . . ."

"Ta muốn học bắt cá .... ". Diệp Linh Cảm nghiêm túc nhìn Nhan Nhiễm Y.

"Học bắt cá có gì tốt ... Một như vậy ... tốt hơn hết là trực tiếp chờ ăn, tránh được phiền toái ...." Nhan Nhiễm Y hướng dẫn từng bước.

". . . . ." Diệp Linh Cảm muốn toát mồ hôi. Chưa từng nghe qua: "Cho người con cá không bằng dạy người bắt cá" sao?. . . . . Nhan Nhiễm Y quả nhiên là chỉ biết gieo họa cho người, thật may là nàng không phải khờ thật, nếu không đã bị lừa rồi.

Nàng muốn là người độc lập!

"Chơi thật thích. . . . ". Diệp Linh Cảm nói.

Nhan Nhiễm Y đưa tay vỗ vỗ đầu của nàng, nói: "Nếu muốn, về sau làm một hồ cá, cho người từ từ chơi đùa. . . . ."

"....." Rốt cuộc, hẳn nghe có hiểu hay không, nàng chỉ muốn học cách bắt cá, không phải muốn chơi đùa.

"Đại Hoàng nói cá trong hồ không thể ăn. ....". Diệp Linh Cẩm nhớ rõ, "Đại Hoàng" là nha hoàn nhà nàng, đây là lần đầu tiên nàng nói cho Nhan Nhiễm Y về điều này.

Nhan Nhiễm Y khựng lại thật lâu, tựa như là mới nhớ tới "Đại Hoàng" là ai. "Đại Hoàng còn nói cái gì?" Mặt lộ ý cười.

"Đại Hoàng còn nói, muốn ăn cá sẽ phải tự mình bắt. . . .". Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu, nhìn Nhan Nhiễm Y, ánh mắt hơi đờ đẫn, tràn đầy u mê cố chấp nhưng Nhan Nhiễm Y không quay đầu lại nhìn nàng.

Diệp Linh Cẩm vẫn cố chấp nhìn hắn, nàng biết hắn sẽ không sẽ để ý đến cái ý tưởng ngu ngốc của nàng, chỉ thấy tay phải Nhan Nhiễm Y hướng vào trong nước xuất một kích, mặt nước nhất thời văng tung tóe, bọt nước bắn cao, thậm chí lên trên sàn thuyền, làm ướt giày và phần chân váy của nàng.

Diệp Linh Cẩm hoảng sợ đến sững sờ, ngơ ngác tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Mẹ kế đối xử với ta như lúc mới yêu

Kèm theo nước sông bắn lên sàn thuyền, còn có hai, ba con cá. Bọt nước rơi xuống, ba con cá ở trên sàn thuyền nhảy đánh đập, cang nhảy, cang thấp, cuối cùng ngoắt ngoắt cái đuôi, miệng mở rộng.

". . . . ." Diệp Linh Cẩm kinh ngạc, hóa đá.

Trên sàn thuyền, hai người chèo thuyền cũng có vẻ mặt này. Khi Diệp Linh Cẩm kịp phản ứng, Nhan Nhiễm Y đã đi rồi, chỉ để lại một bóng lưng.

"Trong hồ cũng có thể nuôi cá để ăn. . . . Muốn ăn cá, cũng không nhất định mình phải bắt. . . .". Diệp Linh Cẩm chỉ nghe Mẹ kế nàng để lại câu này, lời nói hơi cao thâm.

Trên sàn thuyền, cả ba người đang hóa đá.

"Cô nương. . . .". Một đại thúc là người chèo thuyền đi tới.

Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm là cô nam, quả nữ, bao trọn chiếc thuyền, hai người cũng không ở chung một gian phòng, mấy người chèo thuyền cho là công tử và tiểu thư nhà ai đã định việc chung thân đại sự, cho nên đối với Diệp Linh Cẩm vẫn là dùng lấy "Cô nương" cho tương xứng ....

Gọi thật lâu, ý thức Diệp Linh Cẩm đã quay trở lại, biểu tình vẫn còn chưa khôi phục bình thường. Quay đầu nhìn về phía vị đại thúc kia, vẻ mặt mờ mịt.

"Công tử hẳn là người lợi hại. . . ." Đại thúc hỏi tương lại cảnh tượng mới vừa xảy ra, cũng là lần đầu tiên thấy trong đời.

Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái. Lúc này thật là lợi hại. . . . .

"Xem ra Công tử có chút tức giận, cô nương đừng chọc công tử quá tức giận .... những người bình thường chúng tôi không chịu nổi a. . . . ." Đại thúc trầm thống nói.

Diệp Linh Cẩm gật đầu. Đúng vậy a. . . . . Ngộ nhờ ngày nào đó Mẹ kế nàng mất hứng, trực tiếp làm thủng một lỗ lớn trên thuyền, sau đó hẳn bay đi mất thì làm thế nào. . . . .

Đợi chút, Nhan Nhiễm Y tức giận? Diệp Linh Cẩm không hiểu người chèo thuyền từ đâu nhìn ra được. Hẳn không biết Nhan Nhiễm Y là người muôn đời không tức giận, nếu có tức giận, tuyệt đối cũng không biểu hiện ở trên mặt. Trên mặt của hắn, vĩnh viễn chỉ có nụ cười ôn hòa.

"Cô nương. . . . . Con cá này. . . . . Có muốn hay không đem đi nướng?"

Diệp Linh Cẩm lúc này mới nhớ tới mấy con cá vẫn còn ở trên sàn thuyền, gật đầu một cái. Sau đó trở lại khoang thuyền.

Chờ đến lúc ăn cơm, trong lòng Diệp Linh Cẩm cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Ăn cá. . . . ." Một đôi đũa đang gấp cá bỏ vào trong chén Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu nhìn Nhan Nhiễm Y.

"Ngần người cái gì. . . . ."

Nhìn vẻ mặt Nhan Nhiễm Y vẫn cười ôn hòa, Diệp Linh Cẩm hoài nghi, có phải hay không mình đã nghĩ quá nhiều. . . . .

Mấy ngày sau, Nhan Nhiễm Y đối với Diệp Linh Cẩm vẫn thế, chỉ là không cần hấn động thủ bắt cá thôi. Diệp Linh Cẩm thờ dài trong lòng, nói: Ta ngược đãi Mẹ kế trăm ngàn lần, Mẹ kế đối xử với ta như lúc mới yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chưa quen với mặt đất

Dĩ nhiên, ngày thường Diệp Linh Cẩm ngược đãi hấn nhưng hấn lại đối xử với nàng như đối với một cô con gái ngốc. . . điều này cũng không thể ngăn cản ý muốn độc lập của nàng.

Diệp Linh Cẩm hiện tại rất ít yêu cầu cái gì. . . . . Nhan Nhiễm Y cũng không nói bất cứ điều gì nữa. Rốt cuộc, trải qua mười hai ngày, bọn họ đã tới Đan thành.

Nhan Nhiễm Y và Quan Hoán Chi cùng Dịch Tinh ước hẹn gặp mặt ở một khách sạn, khách sạn này gọi là Đan Phượng khách sạn.

Đến khách sạn, hai người bọn họ lấy danh nghĩa vợ chồng đặt một gian phòng. Sau đó, liền đi tìm bọn Dịch Tinh và Quan Hoán Chi.

"Ngốc tử. . . . . Gần đây, người và Mẹ kế khỏe không?" Bước qua cửa, Dịch Tinh liền nhảy tới trước mặt Diệp Linh Cẩm, hỏi.

Diệp Linh Cẩm không nhìn hấn. . . . .

"Nhan huynh. . . . ."

"Quan huynh. . . . ."

Hai người tỏ ý chào nhau.

"Quan huynh, Dịch huynh đoạn đường này có được bình yên?" Nhan Nhiễm Y nở nụ cười, hỏi.

Dịch Tinh lập tức liền nở tung. "Hừ hừ. . . . . Còn hỏi chúng ta có bình yên không? Những tên kia đuổi theo ngốc tử cứ đi theo chúng ta, các người thì tốt rồi, ngồi thuyền từ từ đến. . . . ."

Nụ cười trên mặt Nhan Nhiễm Y càng tăng thêm "Cực khổ Dịch huynh rồi. . . ." Ngoài miệng nói vậy, nhưng chắc trong lòng không hề có thành ý.

Dịch Tinh trừng mắt liếc hấn một cái. "Dùng".

"Dù sao Dịch huynh đi theo chân Quan huynh, người giang hồ cũng cấp cho Triều đình một chút mặt mũi, nếu không, cũng không chỉ có bấy nhiêu người đó thôi. . . ." Nhan Nhiễm Y nói.

Dịch Tinh mắt hứn. "Lão tử không có công lao, cũng có khổ lao!"

Quan Hoán Chi liếc nhìn Dịch Tinh, Dịch Tinh lập tức ngậm miệng. Bởi vì hấn đọc được trong ánh mắt của Quan Hoán Chi bốn chữ: "Lấy công chuộc tội".

Nhan Nhiễm Y liền gật đầu xác nhận.

Dịch Tinh quyết định không lãng phí miệng lưỡi với Nhan Nhiễm Y liền đi tới bên cạnh Diệp Linh Cẩm trêu chọc nàng. "Ngốc tử, mấy ngày không thấy, tại sao lại ngây ngốc vài phần?"

Diệp Linh Cẩm mặc kệ hấn không thể đấu lại Nhan Nhiễm Y, liền bỏ chạy tìm đến so đo với kẻ ngốc như nàng.

Nhan Nhiễm Y nhìn Diệp Linh Cẩm một chút rồi đưa tay sờ sờ đầu của nàng nói: "E rằng ngồi trên thuyền đã lâu nên giờ chưa quen với mặt đất".

"....." Người mới chưa quen với mặt đất ..... Diệp Linh Cẩm thầm nói trong lòng. Chỉ là, ở lại trên thuyền rất lâu, khi xuống mặt đất, nàng có chút chóng mặt.

"A,.....Ngốc tử, vậy trước hết đứng yên một chỗ cho quen với mặt đất đi".

Mặc kệ bọn họ. . . . . Diệp Linh Cẩm quyết định một mình đi về phòng nằm, đầu thật sự bị choáng váng. Vì vậy nàng liền quay sang hướng cửa chạy đi. Từ cái lần mà Nhan Nhiễm Y bắt cá trên thuyền, dần dần, có rất nhiều chuyện Diệp Linh Cẩm đều không còn xin phép hẳn nữa.

"Ngốc tử..... Tức giận sao?" Dịch Tinh thấy Diệp Linh Cẩm quay đầu đi về phía cửa, giữ nàng lại.

Diệp Linh Cẩm quay đầu lại nhìn Dịch Tinh, lại nhìn Nhan Nhiễm Y và Quan Hoán Chi một chút, nói một câu: "Ta mệt mỏi. .... Ngủ. . . ." Sau đó quay đầu mở cửa rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Lời nói làm cho người ta giật mình

"Xem ra được dạy dỗ không tồi. . . ." Quan Hoán Chi chen vào một câu.

Còn người Dịch Tinh sáng lên, cười nói: "Chắc, chắc, những lời nói này thật hay! Xem ra bình thường không nói lời nào, thỉnh thoảng nói một câu, làm cho người ta giật mình a!" Hiển nhiên, Dịch Tinh thật không có đọc sách nhiều.

Một ánh mắt Đào quét tới, Dịch Tinh liền ngậm miệng.

Dịch Tinh đấu với Quan Hoán Chi. Quan Hoán Chi không lên tiếng, toàn thắng.

Nhan Nhiễm Y ngồi trước bàn, rót ly trà nhấp một ngụm, vuốt vuốt miệng ly. "Tình huống Đan Thành như thế nào?"

"Đan Thành dù sao cũng là thành thị phía Đông lớn nhất của Vương triều, lại có trọng binh đóng giữ. Người giang hồ thường tụ tập rất nhiều, nhưng cũng không dám làm loạn." Quan Hoán Chi cũng ngồi xuống.

"Những người đến tụ tập đều là nhân vật nhỏ, mối lo chân chính vẫn còn chưa xuất hiện. . . . ." Nhan Nhiễm Y nói.

Dịch Tinh vò đầu phụ họa nói: "Đúng vậy a. . . . ."

Quan Hoán Chi gật đầu, sau đó hỏi: "Lúc nào thì chuẩn bị đi Bùi gia?"

"Ngày mai thôi. . . . ."

"Hi vọng có thể hỏi ra chút gì !" Dịch Tinh than thở.

Quan Hoán Chi đứng lên nói: "Vậy ngày mai chúng ta đến Bùi gia hội họp, có thể lực Bùi gia bảo vệ, Diệp cô nương sẽ an toàn rất nhiều".

Nhan Nhiễm Y đứng lên, khẽ cười cười, nói: "Vậy tại hạ đi trước đây, mấy ngày này khổ cực hai vị hấp dẫn lực chú ý của đám người kia".

Dịch Tinh vòng tay trước ngực, bĩu môi nói: "Hừ, cuối cùng biết ta làm chuyện tốt. ...."

Nhan Nhiễm Y cười cười, xoay người.

"Diệp cô nương mới vừa rồi không tốt lắm. ...." Quan Hoán Chi nhàn nhạt bỏ lại một câu.

"Sợ rằng đã thật sự chưa quen mặt đất ..... Tại hạ đi xem một chút". Nhan Nhiễm Y nhếch môi, không quay đầu lại, trực tiếp đi ra ngoài.

Khi mỗi người dần dần có sự ăn ý nhau, rất nhiều việc không cần nói ra. Có đôi khi, bởi vì tính cách khác biệt mà tổn hại lẫn nhau nhưng có lẽ đó là một loại phương thức chung đụng bình thường, nếu nói với nhau lời khách sáo, ngược lại cảm thấy khó chịu.

Lại nói, lúc Diệp Linh Cẩm trở về phòng liền chiếm giữ trước cái giường lớn, Nhan Nhiễm Y dù thế nào cũng sẽ không ném nàng xuống đất. Có lẽ nàng thật sự là chóng mặt, nằm xuống không bao lâu liền ngủ mất.

Đợi đến lúc nàng tỉnh giấc, ngọn đèn lồng đã thấp lên, ánh sáng nhàn nhạt phát ra khắp phòng. Nhan Nhiễm Y không có ở đây.

Ngủ thẳng một giấc Nàng cảm thấy tốt hơn nhiều, triệu chứng chóng mặt cũng không còn nữa. Vừa mới chuẩn bị đứng dậy, cửa liền bị đẩy ra. Nhan Nhiễm Y mình mặc chiếc áo màu xanh đi vào.

"Đúng lúc đã tỉnh rồi hả ? Uống thuốc thôi . . . . ."

Nhan Nhiễm Y nhìn ra được nàng không thoải mái? Nhưng bây giờ Diệp Linh Cẩm cảm thấy khỏe rồi, hơn nữa, bản thân muốn độc lập, không thể cứ luôn dựa vào hắn.

"Không có bệnh. . . . . Không uống. . . . ." Diệp Linh Cẩm lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Quầy hàng vòng đeo tay

"Ngoan. . . . . Uống xong, sẽ dẫn ngươi ra ngoài đi dạo một chút. . . . .". Nhan Nhiễm Y tay cầm cái chén thuốc, nước thuốc bốc hơi nóng giữa hai người.

Diệp Linh Cẩm lắc đầu. "Ta không có bệnh. . . . Đi chơi. . . ." Nói rồi đứng dậy.

Nhan Nhiễm Y kiên nhẫn ấn nàng ngồi xuống, ánh đèn nhàn nhạt chiếu lên chiếc áo màu xanh của hắn trông có vẻ nhu hòa, thân thiết. "Không cần nói với ta, Đại Hoàng nhà ngươi nói, bệnh có thể không uống thuốc".

". . . . . ." Tại sao hắn còn nhớ rõ Đại Hoàng. Diệp Linh Cẩm bất đắc dĩ, nhận lấy chén thuốc uống một hơi.

Nhan Nhiễm Y cầm khăn tay lau khô miệng cho nàng.

"Sửa soạn một chút rồi đi. . . . ." Nhan Nhiễm Y sờ sờ đầu Diệp Linh Cẩm, ôn nhu cười.

Đợi một lúc thấy hắn không có ý định đi ra ngoài, vừa muốn thay quần áo nhưng cũng vừa không muốn thay trước mặt hắn, Diệp Linh Cẩm liền đứng lên cầm bộ váy đỏ đi ra ngoài mặc vào.

Lúc nàng ngồi ở trước gương chải đầu, Nhan Nhiễm Y đã cầm lấy chiếc lược, sau đó búi tóc cho Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm ngồi ở trước gương nhìn mình, nhìn Nhan Nhiễm Y trong gương. Ánh đèn vàng nhạt có chút mê hoặc. Về sau phải nghĩ biện pháp nói với Nhan Nhiễm Y, mình sẽ búi tóc mới được. Trong lòng Diệp Linh Cẩm nghĩ như vậy.

Đan Thành phồn hoa hơn Lạc Thành. Nếu đem so sánh Lạc Thành giống như một cô gái nhỏ thì Đan Thành chính là người phụ nữ phong tình vạn chủng. Buổi tối ở Đan Thành, đèn đuốc sáng trưng, xe cộ không ngừng qua lại, mùi thơm lan tỏa khắp nơi. Có lẽ là ngày gì đó, buổi tối hôm nay người bán hàng rong cũng không nghỉ ngơi.

Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm một trước, một sau đi trên đường. Diệp Linh Cẩm tạm thời dẹp bỏ những khúc mắc trong lòng, thưởng thức cảnh phồn hoa náo nhiệt.

"Cô nương. . . . . Xem những thứ kia một chút không?"

Đi tới đi lui, Diệp Linh Cẩm bị một chiếc vòng tay trong một quầy hàng nhỏ hấp dẫn, không tự chủ dừng bước.

Diệp Linh Cẩm cầm chiếc vòng tay lên. Đây là một chuỗi hạt châu màu đỏ, lớp bên ngoài hạt châu là màu đỏ trong suốt, lớp bên trong là màu đỏ đậm, có phần hơi giống với râu Mứt quả của Diệp Linh Cẩm. Còn có một sợi dây màu đen nối với hạt châu, phần đuôi buộc lại thành tua.

"Ánh mắt Cô nương thật tốt . . . . chuỗi hạt châu này người bình thường không hiểu được giá trị của nó. . . . .". Bà lão bán vòng tay nói.

Diệp Linh Cẩm biết, ít có cô nương nào chịu coi trọng râu Mứt quả, ... cô nương nhà người ta, ai lại không đặc biệt yêu thích những thứ xinh đẹp, còn mang dáng vẻ văn nhã, ai lại muốn mang theo râu Mứt quả như nàng?

Nhưng mà Diệp Linh Cẩm càng xem vòng tay này lại càng ưng ý.

"Cô nương . . . Mua đi . . Cũng không đắt lắm . . . . ."

Diệp Linh Cẩm nhớ tới việc mình tới cái thế giới này, còn chưa có mua cho mình thứ gì, liền quyết định mua nó. Sau đó. . . Nàng đột nhiên ý thức được. . . Nàng không có tiền. . . Vẫn luôn không có. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Chung giường chung gối

Sau đó, nàng quay đầu tìm Nhan Nhiễm Y, lại phát hiện, phía sau nàng chỉ có đám đông nhốn nháo, không có Nhan Nhiễm Y. Có một số việc, đã thành một thói quen.

Là tẩu tẩu.

Diệp Linh Cẩm chợt bi ai cho bản thân. . . . . Không có Nhan Nhiễm Y, ngay cả thứ đồ tốt nàng cũng không mua được.

Trên đường cái mịt mờ, đột nhiên cảm thấy không có cảm giác an toàn.

Diệp Linh Cẩm nuốt tiếc buống chuỗi vòng tay xuống, hoà vào đám đông.

"Ai, cô nương. . . . . Không cần vòng tay sao. . . . ."

Diệp Linh Cẩm băng quơ đi trong đám người, đang suy tư phải đi tìm Nhan Nhiễm Y hay là đi thẳng về.

Thật ra từ lần đi thuyền dạo ấy, Nhan Nhiễm Y đối với nàng, dường như không giống như trước, nhưng lại không thể nói khác ở điểm nào. Nhưng hấn và nàng thất lạc như lần này là lần đầu tiên.

Cứ như vậy, Diệp Linh Cẩm đi dọc theo bờ sông.

Gió đêm đầu hè nhẹ nhàng khoan khoái nhu hòa, thổi nhẹ tà áo và một vài sợi tóc loà xoà.

Diệp Linh Cẩm giơ tay lên, vén tóc sau mang tai, không để ý đến trên cầu phía bên kia, có bóng áo xanh lam đứng đó.

Diệp linh Cẩm bước lên phía trước mấy bước, xác định người nọ đúng là nhà mẹ kế Nhan Nhiễm Y nhà nàng, bên cạnh còn có một... cô gái?

Bảo sao đi nhanh như vậy. . . . . Diệp Linh Cẩm bấu môi, đi về phía cầu.

"Lúc này xin đa tạ công tử. . . . ."

"Nhắc tay chỉ lao mà thôi. . . . ." (tiện tay giúp đỡ người khác)

"Hình như công tử không phải nhân sĩ Đan thành?"

"Cô nương quả thật rất thông minh. . . . ."

"Vây. . . . . Có thể để ngày khác tiểu nữ đưa công tử đi dạo quanh Đan thành được không?"

Diệp Linh Cẩm bước lên cầu, đứng sau lưng Nhan Nhiễm Y, vừa đứng lúc nghe thấy lời nói của cô gái kia.

Cô gái kia dáng dấp xinh đẹp động lòng người, quần áo và trang sức có giá trị rất xa xỉ.

Chỉ thấy Nhan Nhiễm Y lễ độ gật gật đầu, nói: "Thật là vinh hạnh."

Diệp Linh Cẩm tựa vào thành cầu nhìn, trong lòng khinh thường đáng về vĩnh viễn dễ tính này của Nhan Nhiễm Y.

"Vây ngày khác gặp lại. . . . ." Cô gái kia nở nụ cười xinh đẹp với Nhan Nhiễm Y, sau đó rời đi.

"Cầm Nhi. . . . ." Nhan Nhiễm Y cũng không quay đầu.

Diệp Linh Cầm đi tới phía sau hắn, Nhan Nhiễm Y xoay người.

"Đi đâu?" Nhan Nhiễm Y dịu dàng cười hỏi, bóng đêm phía sau khiến cho hắn càng thêm tuần dật.

". . . . ." Diệp Linh Cầm không hăng hái trả lời. Rõ ràng là hắn không để ý mà.

Một lúc sau, Nhan Nhiễm Y tiếp tục hỏi: "Lần sau phải cẩn thận. . . . ."

"Ta ngốc. . . . ." Làm sao biết nhiều như vậy.

Diệp Linh Cầm cũng không thể khống chế giọng nói lúc này của mình.

"Đi thôi. . . . . Trở về. . . . ." Nhan Nhiễm Y dặt tay Diệp Linh Cầm.

Trở lại khách điểm, Diệp Linh Cầm về phòng trước, tâm tình rất không tốt cởi áo ngoài, xoa tóc, rửa mặt, nằm trên giường. Lần này hai người bọn họ ở cùng một căn phòng, Diệp Linh Cầm không muốn ngủ trên dưới đất nữa.

Đợi đến khi cửa bị đẩy ra thì Diệp Linh Cầm nhắm hai mắt lại, nhưng hai lỗ tai vẫn dựng lên nghe ngóng .

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Vậy thì ngủ cùng nhau đi

Đầu tiên Diệp Linh Cầm nghe thấy tiếng bước chân dừng lại, sau đó lại bước tiếp, sau đó có tiếng nước chảy , ngay sau đó là tiếng ma sát của quần áo.

Giọng nói ấm áp kèm theo nụ cười vang lên."Cầm Nhi muốn ngủ cùng ta sao. . . . ."

(_ _ |||) Diệp linh Cầm trong lòng run run. Nàng biết Nhan Nhiễm Y này nghịch thiên tuyệt thế cái gì cũng có thể làm được, cái thứ gọi "danh tiết" này, mặc dù không đáng tiền, nhất không ai lấy, nhưng nàng vẫn còn cần .

Diệp Linh Cầm từ từ mở mắt, làm bộ như bị đánh thức, sau đó nhìn Nhan Nhiễm Y, sững sờ nói: "Hôm nay nguoi ngủ trên đất. . . . ." Rất có khí thế "bà chằn".

Nhan Nhiễm Y cười cười, nói: "Cầm Nhi học những lời này ở đâu?"

"Trước kia Đại Hoàng từng nói với ta. . . . ." Diệp Linh Cầm lại muốn xin lỗi Đại Hoàng.

Nhan Nhiễm Y ngồi ở bên giường.

Diệp Linh Cầm ôm chần co người lại.

Nếu là kết hợp với một câu thuyết minh: khúc ca khai hoàn! ㄗㄗ__ㄗㄗ sẽ thấy vui ngay.

"Ha ha. . . . . Có vẻ Đại Hoàng "đầu độc" nguoi không ít. . . . . Nếu nàng không có xảy ra việc gì, thật đúng là muốn gặp một lần là xem là nguoi như thế nào. . . . ." Nhan Nhiễm Y sờ đầu Diệp Linh Cầm.

Thật may là người chết không thể đối chứng. . . . . trong lòng Diệp Linh Cầm nghĩ.

"Đại Hoàng nàng rất lợi hại. . . . ." Về mặt Diệp Linh Cầm rấtsùng bái.

"Hả? Nàng còn dạy nguoi cái gì. . . . ." Nhan Nhiễm Y một tay chống mép giường, một cái tay đùa nghịch tóc Diệp Linh Cầm.

Diệp Linh Cầm đoạt lại lọn tóc kia, trong lòng rất muốn gặm thét: một nhúm lông có cái gì hay. . . . .

"Còn có rất nhiều!" Diệp Linh Cầm đứng đắn trả lời, giống như khoe khoang kiến thức của mình phong phú.

Nhan Nhiễm Y cười càng ôn hòa."Ừ. . . . . Lại nói, thời gian không còn sớm. . . . . Ngày mai còn phải dẫn nguoi đi thăm Diệp Linh Đoạn. . . . ."

Ngày mai sẽ phải đến Bùi gia rồi hả ? trong lòng Diệp linh Cẩm rất thấp thỏm.

"Ừ. . . . . Ngủ đi. . . . ." Diệp Linh Cẩm lật người, nhắm mắt lại.

"Cẩm Nhi muốn ngủ cùng ta?"

Diệp Linh Cẩm mở mắt, trong lòng phát điên, rất muốn cắn một cái cho chết cái tên Nhan Nhiễm Y luôn ngược đãi nàng đây." . . . . ." Thần a. . . . . Bỏ qua cho ta đi. . . . .

"Vậy ngủ cùng nhau thôi. . . . ."

Sau đó tiếng ma sát quần áo cùng tiếng người nằm trên giường vang lên. Nhan Nhiễm Y đã lên giường rồi.

Quá đủ rồi. . . . . Diệp Linh Cẩm bắt đầu lật người lại, đối diện với khuôn mặt tươi cười của Nhan Nhiễm Y, rất gần mặt nàng. Diệp linh Cẩm giật mình, trên mặt lại nghiêm trang: "Mẹ kế không thể nói chuyện. . . . ." Vốn người cố ý gây sự là hắn. . . . .

". . . . ."

Diệp Linh Cẩm bổ sung nói: "Đại Hoàng nói, dù là mẹ con, cũng không thể ngủ chung rồi, trưởng thành rồi phải ngủ một mình. . . . . Cẩm Nhi đã trưởng thành. . . . ."

Tình hình là em Nyan Neko đi tập quân sự 1 tháng rồi, mình sẽ thay Neko up mấy chương mà Neko edit rồi nhưng chưa kịp up lên và có lẽ em cũng không kịp về để cùng edit nốt bộ này, cả nhà cùng cho Neko tràng pháo tay để cảm ơn những đóng góp của Neko cho bộ Ngốc thể này và cùng chúc Neko học quân sự vui vẻ và khi trở lại sẽ lợi hại hơn xưa nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thể Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Nói chuyện trắng đêm

"Xem ra quan hệ giữa ngươi và Đại Hoàng không tệ. . . . ." Nhan Nhiễm Y vừa nói, vừa từ từ vuốt ve đầu Diệp Linh Cẩm, lúc nói chuyện hơi thở phả vào mặt nàng, Diệp Linh Cẩm không có tiền đồ đỏ mặt, vì vậy liền cúi đầu che giấu, lại vừa đúng lúc rúc vào lòng Nhan Nhiễm Y. Mùi thơm thoang thoảng, khiến cho người ta cảm thấy rất thoải mái, rất an bình.

Hai người đang ở tư thế ôm nhau.

Nhan Nhiễm Y vuốt đầu Diệp Linh Cẩm nằm trong ngực mình, cong môi."Xem ra Cẩm Nhi vẫn suy nghĩ muốn ngủ cùng ta. . . . . Nhưng hôm nay ngươi không nghe lời. . . . . Vậy nên vẫn phải trừng phạt ngươi. . . . ." Nói xong, hắn đứng lên, khoác thêm áo, mở cửa đi ra ngoài.

". . . . ." Diệp Linh Cẩm đưa tay kéo chăn, nhìn Nhan Nhiễm Y ra khỏi cửa, cắn răng. . . . . Có ai ngờ, người nào mong đợi. . . . .

Mình giống như bị mẹ kế lừa giỡn ㄟㄟ__ㄟㄟ

Lại nói bên này, Dịch Tinh mới từ bên ngoài chạy hết một vòng trở lại, vô cùng ảo não chuẩn bị ngủ. . . . .

"Aiz . . . . . Đan thành nhiều người giàu nên bảo bối cũng nhiều. . . . . Nhưng . . . . . Quan Hoán Chi ơi Quan Hoán Chi!" Dịch Tinh than thở, lằm bằm lâu bầu.

Chợt, cửa sổ lập tức bị đẩy ra.

Dịch Tinh giật mình."Tiểu tặc nào dám cả gan vào tận phòng ông nội ngươi đây để ăn trộm!"

Gió thổi vào, ánh nến lay động.

Một bóng người bay vào.

"Dịch huynh. . . . . Tinh thần lúc tối khuya không tệ a. . . . ." Nam tử một thân áo xanh tuấn lãng vô song, khoe miệng nở nụ cười vạn năm không đổi. . . . .

"Sao . . . tại sao lại là ngươi?" Dịch Tinh sững sờ.

Nhan Nhiễm Y không chút khách khí vòng qua Dịch Tinh, ngồi trên giường. "Tại hạ không ngủ được, tới nói chuyện thâu đêm với Dịch huynh. . . . ."

. . . . .

Ngày thứ hai, Dịch Tinh uỷ khuất từ trên giường tỉnh lại, nhìn sang bên cạnh không có một bóng người, đập tay xuống giường, phần hận mắng câu: "Nhan Nhiễm Y người là tên khốn kiếp!"

Cô bé quàng khăn đỏ điềm đằm đáng yêu, cắn răng nghiêng lợi.

Khi Quan Hoán Chi và cô bé quàng khăn đỏ cùng ăn điềm tâm. . . . .

"Đêm qua người đi ra ngoài ăn trộm hả ?" Đột nhiên Quan Hoán Chi hỏi.

Dịch Tinh run tay. "Không! Chỉ là không ngủ được thôi. . . . ." Trong lòng vẫn kêu oan uống. Hắn không muốn để người ta biết đêm qua hắn bị Nhan Nhiễm Y chiếm giường, bản thân tội nghiệp phải nép mình trên giường, nếu chuyện này đồn ra ngoài còn đâu là thanh danh "Trích Tinh Thánh Thủ" của hắn.

Quan Hoán Chi nhưn mày.

"Thật sự không có!" ㄗㄗ__ㄗㄗ

"Ăn cơm đi. . . . ."

Cũng không biết Quan Hoán Chi có tin hắn không.

"Quan huynh. . . . . Dịch huynh. . . . . Chào buổi sáng. . . . ."

Sáng sớm hôm nay Diệp Linh Cẩm tỉnh dậy đã thấy Nhan Nhiễm Y sảng khoái tinh thần ngồi trong phòng uống trà, nàng rất tò mò tối hôm qua hắn đã đi đâu để giải quyết.

Sau đó, nàng ra ngoài với Nhan Nhiễm Y và chạm mặt Quan Hoán Chi cùng Dịch Tinh.

"Chào buổi sáng. . . . ." Quan Hoán Chi trả lời.

Dịch Tinh cúi đầu tiếp tục ăn điềm tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Bù gia

Nhan Nhiễm Y kéo Diệp Linh Cẩm ngồi xuống "Cẩm Nhi. . . . . Ăn nhiều chút. . . . ."

Diệp Linh Cẩm ý thức trong lòng: ăn xong bữa này sẽ đi đường tốt hơn sao. Ngoài ra, nàng cảm giác Dịch Tinh là lạ, như có thù oán với cái bát trên tay.

Sau khi ăn xong, bọn họ sửa soạn sơ qua, đi dạo một vòng quanh Đan Thành, giải quyết bữa trưa, đi về phía Bù gia.

Nghe nói Bù gia là Tiêu cục buôn bán, cũng có vài mối quan hệ và thế lực trên giang hồ cũng như triều đình, Diệp Linh Cẩm đến Bù gia cũng không cần quá lo lắng an toàn của mình.

Nàng cũng hiểu, bọn Nhan Nhiễm Y cảm thấy đem những chuyện không mấy an toàn này ném cho Bù gia tương đối thoải mái.

Bù trạch ở Đan thành là một nơi rất an tĩnh. Cả một tòa nhà rất lớn, trước cửa là hai tượng sư tử bằng đá, cột son son vững chãi, đủ khí phái.

"Làm phiền báo lại với Bù công tử, Quan Hoán Chi. . . . ." Quan Hoán Chi nói với người giữ cửa.

Người giữ cửa thoát nhìn có vẻ là một đại hán rất hung dữ. Chỉ thấy hắn cung kính nói: "Công tử nhà ta đã dặn, nếu là Quan công tử tới, trực tiếp mời ngài vào. Quan công tử, các vị, mời. . . . ."

Bùi Lâu Tuấn đã sớm biết bọn họ sẽ đến sao. . . . . Diệp Linh Cẩm thăm than thở, tại sao người nơi này làm việc cũng khiến cho người ta không thể hiểu được.

Vì vậy bốn người đi theo người giữ cửa bước vào Bùi trạch.

Hòn non bộ đan nhau hợp lý, hành lang quanh co, dòng suối nhỏ chảy chậm chậm, còn có một cây cầu nhỏ bắc qua, vài khóm cây cỏ, cứ đi một vòng thì không hện mà gặp một cái đình nhỏ, không có một cảnh trí tái diễn.

Diệp Linh Cẩm nhìn bốn phía, cảm thán: Bùi gia thật có tiền. . . . . Thâm mỹ không tôi. . . . .

Bọn họ tới phòng khách gặp một nam tử áo trắng.

"Vị này chính là Quan đại nhân?" nam tử áo trắng chấp tay.

Diệp Linh Cẩm biết hắn, chính là người mặc áo trắng đã cứu Diệp Linh Đoạn vào đêm Diệp gia gặp chuyện không may —— con trai độc nhất của Bùi gia Bùi Lâu Tuấn.

"Tại hạ hiện tại đang hành tẩu giang hồ, không có danh xưng ‘ đại nhân’." Quan Hoán Chi đáp.

"Thất lễ, các vị, mời vào bên trong!" Bùi Lâu Tuấn dẫn theo bốn người vào phòng khách, sai nha hoàn bưng trà, lại sai người đi tìm Diệp Linh Đoạn.

"Gia phụ tới vùng khác làm ăn, không có trong phủ, đều là người trẻ tuổi nên mọi người không cần gò bó." Bùi Lâu Tuấn chào hỏi.

Có thể thấy, hắn là một người rất biết cách xử sự khôn khéo, có thể một mình đảm đương mọi việc.

"Vị huynh đài này đi nhanh như gió, hành động thoăn thoắt, tùy ý không câu nệ, hẳn là Trích Tinh Thánh Thủ đại danh鼎鼎."

Diệp Tinh cong miệng nói: "Quá khen quá khen. . . . ." Từ lâu danh xưng ‘Trích Tinh Thánh Thủ’ này của hắn đã không có địa vị gì rồi.

"Vị này là tỷ tỷ của Đoạn Nhi. . . . ." Bùi Lâu Tuấn đi tới trước mặt Diệp Linh Cẩm, lộ ra nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Diệp Linh Đoạn

Nhan Nhiễm Y trấn an Diệp Linh Cẩm, nở nụ cười ấm áp như gió xuân.

"Ha ha. . . . . Vị này chính là công tử áo tím thần bí đã cứu Đại tiểu thư Diệp gia theo như giang hồ đồn đại?" Đối với xưng hô "Mẹ kế" này, Bùi Lâu Tuấn rất có giáo dưỡng cười ha hả.

Không thể nhận được kia. . . . . Diệp Linh Cẩm thăm thờ dài.

"Tại hạ Nhan Nhiễm Y. . . . ." Nhan Nhiễm Y khiêm tốn chấp tay, dáng vẻ ôn tồn nho nhã.

"Quả nhiên Nhan huynh là một nhân tài hiếm có, Diệp cô nương được Nhan huynh cứu, thật là may mắn, ta cũng vậy áy náy nữa rồi."

Nhan Nhiễm Y mỉm cười.

"Thiếu gia, cô nương tới. . . . ." Gia đình thông báo.

"Bùi đại ca. . . . ."

Ngay sau đó, một cô gái xinh đẹp đi tới, một thân váy hồng cùng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn càng thêm đáng yêu, một đôi mắt sáng ngời có thần.

"Diệp cô nương. . . . . Muội muội ngơngi tới."

Diệp Linh Cẩm dời tầm mắt nhìn Diệp Linh Đoạn, thần sắc có chút phức tạp, giống như là vui sướng lại như ghét bỏ.

Ngày trước ở Diệp gia, Nhị tiểu thư rất được nuông chiều chưa bao giờ thừa nhận một tỷ tỷ là kẻ ngốc này. Bình thường cả hai cũng không hề qua lại, một người trải qua cuộc sống như hòn ngọc quý trên tay, người còn lại lạng lẽ sống ở nơi không người nào hỏi thăm.

"Đoạn nhi. . . . ." Diệp Linh Cẩm không biết nên chào hỏi như thế nào.

Diệp Linh Đoạn nhìn nàng, thần sắc dần dần trở nên kích động."Đều là mẹ người. . . . . Đều là mẹ người. . . . . cái gì Trường Sinh Dẫn đáng chết . . . .
.. Hại chết trên dưới Diệp gia ta!" Nước mắt xẹt qua khóe mắt, có thể thấy Diệp Linh Cẩm hồi tưởng lại chuyện nàng không muốn nhớ đến nhất.

Trăng sáng, bầu trời về đêm, khắp nơi toàn máu, thi thể khắp nơi, kêu thảm thiết.

Diệp Linh Cẩm nghe nàng nói như vậy, trong nháy mắt sùng sốt.

"Bùi đại ca. . . . . Thật xin lỗi. . . . . Ta. . . . . Thất lễ. . . . ." Nói xong, Diệp Linh Cẩm chạy ra khỏi cửa.

"Diệp tiểu thư, thật xin lỗi. . . . . Đoạn nhi nàng chỉ là quá khổ sở rồi. . . . ." Bùi Lâu Tuấn cảm thấy ngượng ngùng.

Địch Tinh khoanh tay, nói: "Không có gì đáng ngại. . . . . Không có gì đáng ngại. . . . . Đứa ngốc của chúng ta người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của trẻ nhỏ. . . . ." Giọng nói có chút châm chọc.

T trong nháy mắt Diệp Linh Cẩm không biết là nên cảm tạ hay là nên tức giận.

"Thật ngại quá. . . . ." Bùi Lâu Tuấn thi lễ.

"Bùi huynh có nên đuổi theo Diệp Nhị cô nương. . . . ." mặt Quan Hoán Chi không biểu tình nói.

Bùi Lâu Tuấn chấp tay: "Vậy để tại hạ sai người đưa các vị đi nghỉ ngơi một lát, đường xa đến đây ắt hẳn mệt mỏi. . . . . Đợi tối nay mở tiệc tẩy trần cho các vị, sẽ nói chuyện khác. . . . . Rất xin lỗi không thể tiếp đón được. . . . ."

"Đi thông thả. . . . ." Quan Hoán Chi cùng Nhan Nhiễm Y nói.

Sau khi Bùi Lâu Tuấn đi, một ông lão dẫn bốn người tới một toà nhà.

"Chư vị. . . . . Tiếp đãi có gì thất lễ xin được lượng thứ! Có gì cần xin cứ nói. . . . ." Có vẻ đây là Quán gia

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Lời nói chứa đầy hàm ý

"Nói hay lắm!" Địch Tinh đuổi Quán gia.

"Ai. . . . . Đứa ngốc, muội muội người không vui khi gặp người! Đúng là!" Địch Tinh bất bình thay.

Thật ra thì Diệp Linh Cẩm đã không còn tức giận, tính tình Diệp Linh Đoạn chính là như vậy, lần này không tới trước mặt nàng đã là tốt lắm rồi, về phần Bùi Lâu Tuấn, Diệp Linh Cẩm cảm thấy người này cũng không tệ lắm, rõ ràng là lỗi của muội muội, Bùi Lâu Tuấn còn nói xin lỗi thay, xem ra hẳn đối với Diệp Linh Đoạn rất tốt.

"Ta đương nhiên là vui nhất. . . . ." mặt Diệp Linh Cẩm nghiêm túc nhấn mạnh.

Địch Tinh cười lớn, Quan Hoán Chi không lên tiếng.

Nhan Nhiễm Y sờ đầu Diệp Linh Cẩm nói: "Phải. . . . . Cẩm Nhi vui nhất. . . . ."

"Ta lạnh quá. . . . ." Địch Tinh hô lớn.

Quan Hoán Chi lạnh nhạt nhìn trời, sau đó nói: "Gió quá to. . . . ." Mặt nghiêm túc.

Diệp Linh Cẩm: ". . . . ." Gió đầu hè lạnh lắm sao?

"Hai vị mặc quần áo đi. . . . ." Nhan Nhiễm Y mỉm cười.

". . . . ."

Bùi Lâu Tuấn rất cẩn thận khi an bài bốn người bọn họ ở một sân viện độc lập.

Địch Tinh cùng Quan Hoán Chi trở về phòng của mình, Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm cũng trở về.

"Cảm Nhi tức giận?" Nhan Nhiễm Y đột nhiên hỏi.

Diệp Linh Cẩm lắc đầu một cái. Nàng không giận Diệp Linh Đoạn, Diệp Linh Đoạn với nàng mà nói, mặc dù quen thuộc hơn người xa lạ một chút, nhưng là giao tiếp không nhiều lắm, vậy nên không cần phải tức giận. Chỉ là, nàng có chút hâm mộ. . . . . Diệp Linh Đoạn có Bùi Lâu Tuấn đợi nàng ấy.

"Mẹ kìa. . . . ." trước cửa phòng, Diệp Linh Cẩm kéo Nhan Nhiễm Y lại.

"Thế nào?" Nhan Nhiễm Y nhẹ nhàng hỏi, giống như thái độ của hân luôn thế này.

"Ta không muốn ở chỗ này. . . . ." Đúng vậy, trong lòng nàng vẫn không muốn tới Bùi gia ở Đan thành, cái nàng muốn không phải là chân tướng rõ ràng, mà là ngày tháng yên ổn.

Vốn dĩ, nàng muốn nói là: ta muốn về nhà. Nhưng nàng không có nhà để về.

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng, nói: "Có nhiều nơi, một khi tiến vào lại không dễ dàng ra được. . . . ."

Có ý gì? Diệp Linh Cẩm cảm thấy trong lời nói của hắn có ý gì đó.

Nhìn vẻ mặt như có điều suy nghĩ của Diệp Linh Cẩm, Nhan Nhiễm Y cười sờ đầu của nàng, nói: "Vào nghỉ ngơi một chút đi. . . . ."

Đêm đó, Bùi Lâu Tuấn cho bày biện một bàn lớn đầy thức ăn, mở tiệc tẩy trần cho bọn họ.

Diệp Linh Đoạn không tới.

"Đoạn nhi nàng không thoải mái. . . . . Thất lễ."

Diệp Linh Cẩm cảm thấy lời này của Bùi Lâu Tuấn đã coi Diệp Linh Đoạn thành người trong nhà.

"Không sao. . . . . Thay chúng ta hướng Diệp Nhị cô nương vấn an." Nhan Nhiễm Y nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chết bởi an nhàn

". . . . . Tại hạ vì chư vị tẩy trần. . . . ." Bùi Lâu Tuấn bùng ly rượu lên.

Nhan Nhiễm Y, Quan Hoán Chi, Địch Tinh ba người nâng chén, sau đó, bọn họ phát hiện thêm một cánh tay nữa cũng giơ lên.

"Cạn chén. . . . ." Diệp Linh Cẩm cầm cái ly nói.

"Ăn thịt. . . . ." Nhan Nhiễm Y đặt ly rượu trên tay Diệp Linh Cẩm xuống, vỗ đầu nàng, thuận tiện gấp chân gà vào bát nàng.

Diệp Linh Cẩm: ". . . . ."

Bùi Lâu Tuấn cười nói: "Diệp cô nương thật là thiên chân đáng yêu."

"Ha ha. . . . . Thiên chân đáng yêu. . . . ." Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái, cười một tiếng ngây ngốc với Bùi Lâu Tuấn.

Thiên chân đáng yêu. . . . . Bốn chữ này. . . . . Lần đầu tiên có người nói nàng như vậy, hơn nữa, không nhìn ra châm chọc hay ghét bỏ. Bùi Lâu Tuấn này coi như không tệ. Diệp Linh Cẩm đánh giá trong lòng.

Sau đó, Diệp Linh Cẩm tỏ vẻ oán niệm nhìn Nhan Nhiễm Y. Ném một chút cũng không được sao ㄟㄟ__ㄟㄟ.

Kết quả là. . . . . Diệp Linh Cẩm gặm đùi gà, nhìn bốn người bọn họ cạn chén.

"Diệp cô nương. . . . ."

Diệp Linh Cầm nhìn về phía Bùi Lâu Tuấn. Làm gì.

Chỉ thấy Bùi Lâu Tuấn đứng lên, bung ly rượu, nói: "Ngày đó ta cứu Đoạn nhi đi, nhưng không có tìm thấy người. . . . . Nếu không phải sau có Nhan huynh. . . . . Ta thật muốn áy náy cả đời. . . . . Còn có hôm nay Đoạn nhi đã vô lễ. . . . ."

Bùi Lâu Tuấn thái độ thành khẩn.

"Cạn chén!" Thật ra thì Diệp Linh Cầm chỉ hơi bất bình vì mình là người bị ném xuống dưới mà thôi, đối với Bùi Lâu Tuấn, cảm thấy người này cũng không tệ lắm, quả nhiên Diệp Linh Đoạn đã tìm được chỗ dựa tốt.

Diệp Linh Cầm vừa nâng tay, ly rượu liền bị đoạt lấy. "Cầm Nhi không uống được rượu, ly này để tại hạ uống thay. . . . ." Nhan Nhiễm Y đứng lên, cao hơn Diệp Linh Cầm gần nửa cái đầu.

Bùi Lâu Tuấn cũng không để ý, bung ly rượu lên cạn chén cùng Nhan Nhiễm Y, uống vào.

Diệp Linh Cầm nhìn Nhan Nhiễm Y ngẩng đầu uống rượu bên cạnh, nhìn cái cằm hơi nhọn của hắn, trong lòng có chút cảm động: thật ra thì nàng cũng là người có ‘mẹ kế’ thương xót.

nhắc dù nói không biết hành động lần này của mẹ kế có đúng là thương xót nàng hay không. Tạm thời mình được an ủi một chút thôi. . . . .

Đề ly rượu xuống, Nhan Nhiễm Y cong môi khẽ mỉm cười, nói: "Nếu là tẩy trần, vậy thì không nên nói những chuyện đã qua rồi. . . . ."

Bầu trời xẩm tối, ánh nến cũng biến thành hoàng hôn.

Bùi gia không hổ là gia đình giàu có, một bữa cơm Diệp Linh Cầm ăn rất hài lòng. Sau khi cơm nước no nê, nàng cùng Nhan Nhiễm Y và ba người kia trở về viện.

"Aiz. . . . . Cơm nước no nê, đi dạo một chút để ngắm cảnh, cuộc sống này thật là thoải mái. . . . ." Dịch Tinh duỗi lưng một cái.

Diệp Linh Cầm thăm gặt đầu, nếu có thể được vậy thì tốt biết bao nhiêu.

"Chết bởi an nhàn. . . . ." Quan Hoán Chi chỉ là từ tốn nói bốn chữ.

Dịch Tinh: ". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Ai là người tốt, ai là người xấu

Diệp Linh Cầm: "....." Đầu có khoa trương như thế đâu.....

Dịch Tinh khoát tay nói: "Ta chỉ nói một chút như vậy thôi..... Ta cũng biết là chúng ta vì vụ án đó mà đến đây tìm manh mối, hy vọng có thể sớm tìm ra manh mối....."

Có lẽ đây cũng chính là hy vọng của ba người bọn họ, nhưng không bao gồm Diệp Linh Cầm. Hy vọng của nàng chỉ là có được một cuộc sống thoải mái, cho dù có đá roi, nước chảy cũng không liên quan đến nàng. Nhưng những người vô tội chết thảm ở Liễu Thành vẫn thường xuyên xuất hiện trong trí óc Diệp Linh Cầm.

Kỳ thật có đôi khi nàng cũng phải đấu tranh cực kì vất vả.

"Có một số việc chỉ có thể tự đối mặt....." Nhan Nhiễm Y không đầu không cuối nói ra một câu, lại vừa đúng lúc nội tâm của Diệp Linh Cầm đang đấu tranh dữ dội.

"Ai ai ai..... Các người càng nói lại càng mơ hồ..... Lão tử đi ngủ đây!" Dịch Tinh gấp dài một cái rồi khoát tay áo đi.

"Tại hạ cũng nên đi thôi....." Quan Hoán Chi đề lại một câu rồi đi.

Diệp Linh Cầm cảm thấy dường như còn có ý nghĩa khác, hai người bọn họ muốn đến thì cùng đến giờ đến đi cũng muốn cùng đi là sao?

"Cảm nhi....." Giọng nói dịu dàng của Nhan Nhiễm Y vang lên bên tai Diệp Linh Cẩm.

Càng dịu dàng bao nhiêu thì Diệp Linh Cẩm càng thấy không ổn bấy nhiêu.

Nhan Nhiễm Y nắm lấy tay Diệp Linh Cẩm, kéo nàng đi.

Diệp Linh Cẩm nhìn hai bàn tay đang ở cùng một chỗ của hai người, trong lòng thờ dài. Nghĩ đến sau này muốn độc lập, nhưng mà lần đó khi nàng không còn nhà để về, mẹ kế đã dẫn nàng theo, hơn nữa, trước uy nghiêm như lang sói của mẹ kế nàng luôn luôn trở nên cực kỳ không có khí phách, không dám nói không.

"Người khác cho thịt....."

"Không được ăn!" Diệp Linh Cẩm thức thời nói câu này.

Ngay sau khi phản ứng xong bỗng dưng cảm thấy có chút kì quái.

"Người khác nói muốn uống rượu....." Nhan Nhiễm Y lôi nàng đi dưới ánh trăng. Ánh trăng sáng chói như vẩy từng hạt ánh sáng lên y phục của hắn.

Được rồi..... Nàng biết là xảy ra chuyện gì rồi.

"Người khác cho rượu không thể tùy tiện uống..... Tùy tiện uống rượu, nếu gặp phải người xấu thì phải làm sao bây giờ....." Lời nói này có thể thấy trong đó là quan tâm, là ân cần dạy bảo.

Bây giờ thì Diệp Linh Cẩm đã hiểu, vì nàng không nghe lời nên mẹ kế nhà nàng mới tức giận.....

"Bùi đại ca quả nhiên không phải là người xấu....." Nàng nghĩ mình cần cố gắng tranh thủ đấu tranh một chút cho quyền lợi của chính mình.

"Nha..... Bùi đại ca....." Nhan Nhiễm Y quay đầu nhìn nàng, dưới ánh trăng, khóe miệng của hắn cong lên.

Diệp Linh Cẩm nói: "Đoạn nhi..... Nói....." Diệp Linh Cẩm cứ nói như thế này.

Nhan Nhiễm Y quay đầu, tiếp tục nhìn về phía trước. "Vây..... Ai là người tốt..... Ai là người xấu....."

"....." Như thế này thì muốn nàng phải nói như thế nào? Người tốt và người xấu..... Trẻ con đều chia con người ra làm hai loại như vậy.

"Đại Hoàng không dạy người sao?" Nhan Nhiễm Y hỏi.

Diệp Linh Cẩm: "....." Mẹ kế người buông tha cho Đại Hoàng đi..... ㄟ_ㄟ_ㄟ_ㄟ_

"Không có....."

"Như thế để ta dạy cho người....."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Đều là người xấu

Lúc này hai người đã đi đến cửa phòng Diệp Linh Cẩm, Nhan Nhiễm Y xoay người đối diện với nàng.

"Những người khác đều là người xấu....." Nhan Nhiễm Y vẫn là nụ cười làm cho người khác cảm thấy thoải mái.

"....." Ý nói chính là chỉ có hắn là người tốt..... Trên thế giới hắn chính là người mà không giống người tốt nhất. (͡_ ͡_ |||)

"Ca ca xinh đẹp thì sao?"

"Người xấu....." Nhan Nhiễm Y tiếp tục hướng dẫn từng bước.

Diệp Linh Cẩm lại hỏi: "Thần thú thì sao?"

"Người xấu....."

Diệp Linh Cẩm: "....."

Trên thế giới sao lại có người nói dối mà vẫn có thể cười nói như Nhan Nhiễm Y được cơ chứ..... Trong lòng tiểu Diệp Linh Cẩm đã quỳ xuống đất, nước mắt như sợi mì chảy xuống, hỏi ông trời.

Nàng phát hiện ra không có biện pháp trao đổi giữa bọn họ. ㄗㄗㄗㄗ

"Đi ngủ đi thôi....." Người nào đó tiếp tục cười dịu dàng.

Diệp Linh Cầm xoay người mở cửa, bước vào trong rồi đóng cửa, nằm sấp lên giường, bắt đầu đập đầu vào giường..... Thật ra nên để Nhan Nhiễm Y quý mới đúng.....

Dường như Bùi Lâu Tuấn rất bận rộn, ngày hôm sau vẫn chưa đến tìm bọn họ, chỉ sai người đến nói một tiếng, vì thế bốn người ở lại tiểu viện vừa ăn cơm vừa uống trà, nhàn nhã vui vẻ, nhưng cũng rảnh rỗi đến mức không có việc gì để làm.

Càng đến lúc tiếp cận gần với chân tướng, mà lại phải chờ đợi thì thời gian luôn luôn trôi qua rất lâu.

"Ai..... Lão tử chán sắp chết rồi, có ai muốn ra ngoài một chút không?" Dịch Tinh đứng đã được một lúc ở cái cây phía trước.

Diệp Linh Cẩm phụ họa nói theo: "Đi chơi đi chơi....." Ở bên trong tiểu viện này thật sự rất nhân chán, lại thêm nữa nàng rất xấu hổ khi nhìn thấy Diệp Linh Đoàn.

"Quan huynh nghĩ thế nào?" Nhan Nhiễm Y hỏi.

"Ra ngoài một chút cũng được....." Gương mặt vẫn không thay đổi như cũ.

Vì thế, sau khi bốn người ăn xong là đi dạo chơi trên đường cái Đan Thành.

Địch Tích vẫn chạy đông chạy tây như cũ, hoạt động không ngừng nghỉ.

Diệp Linh Cảm rất muốn nói hẳn là tính đạo tặc không hề thay đổi chút nào.....

"Đồ ngọc đồ ngọc..... Bên kia có cái khăng định ngời rất thích....." Dịch Tinh đột nhiên biến mất rồi lại đột nhiên xuất hiện lôi kéo Diệp Linh Cẩm đi đầu đó.

Diệp Linh Cẩm bị hấn kéo đi, lão đảo đi theo.

Địch Tinh có chút đắc ý nói: "Khổng đình người rất thích cái này....."

Rõ ràng là cái vòng tay mứt quả nhìn trúng tôi hôm đó....

"Thích không.....mua cho người nhè....." Nhan Nhiễm Y đã đi đến, ôn nhu nói.

Võn dĩ Diệp Linh Cảm định gât đầu, nhưng nghĩ một chút lại từ bỏ. Nàng lắc đầu nói: "Không cần....."

"Cô nương.....Là người sao? Tôi hôm đó thấy người cầm cái vòng tay này một lúc lâu, công tử sao không mua tặng cho cô nương đi....."

Trong nháy mắt Diệp Linh Cẩm cảm thấy có chút xấu hổ.

Bà lão bán đồ này lại có thể nhớ rõ ràng như vậy.

"Chắc chắc..... Có thật không đồ ngốc....." Dịch Tinh vuốt vuốt cằm.

Diệp Linh Cẩm đang nhìn cái vòng tay kia thì bỗng nhiên có một bàn tay cầm nó lên. Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu lên, người kia là một cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net.**

Chương 95: Bi lấy mất vật yêu thích

Cô gái kia cũng ngẩng đầu lên, nhìn nhìn bọn họ rồi bỗng nhiên nói: "Nhan công tử, là người sao?"

Cô gái này cũng chính là người tối hôm đó nói chuyện với Nhan Nhiễm Y ở trên cầu.

Những người xuất hiện trong buổi tối hôm đó đều đã xuất hiện đủ cả rồi..... Diệp Linh Cẩm thật nghi ngờ không biết có phải mình lại xuyên qua một lần nữa hay không.

"Lâm cô nương..... Thật trùng hợp."

"Gọi ta là Mạc Khê là được rồi....." Cô gái cười cười nói.

Địch Tinh chọc chọc Diệp Linh Cẩm nói: "Đồ ngốc..... Mẹ kế nhà người cũng bị người khác bắt cóc rồi hả....."

Diệp Linh Cẩm: "....."

Quan Hoán Chi đứng yên lặng bên cạnh không nói gì.

"Chào các vị....." Lâm Mạc Khê cười nói với ba người Diệp Linh Cẩm.

Về mặt Quan Hoán Chi vẫn như cũ không thay đổi gì cả, Địch Tinh thì nhìn về nơi khác, Diệp Linh Cẩm thì chơi với ngón tay của nàng.....

Cho nên..... Không ai để ý đến nàng.

Lâm Mạc Khê có chút xấu hổ.

"Lâm cô nương cũng nhìn trúng cái vòng tay này?" Nhan Nhiễm Y cười hỏi.

Lâm Mạc Khê gật đầu nói: "Ta thấy chuỗi vòng này nhìn rất có vẻ khác biệt"

"Vậy thì tại hạ sẽ mua tặng cho cô nương....."

"Cái này làm sao có thể....."

Nhan Nhiễm Y cười với nàng, đưa thôi bạc cho lão bà bà bán đồ, lấy đồ xong quay sang nói chuyện tiếp: "Cô nương....."

Lâm Mạc Khê khó xử cười cười nói: "Vậy thì cảm ơn Nhan công tử, ngày sau nhất định phải cảm tạ thật tốt."

Diệp Linh Cẩm trở mắt nhìn chuỗi vòng hồ lô bị một đôi móng vuốt tiếp nhận, sau đó đưa cho tỷ nữ sau lưng nàng. Diệp Linh Cẩm cũng không rõ tâm tình hiện tại của chính mình là như thế nào, cảm thấy rất khó chịu, rất muốn cướp về. ㄗㄗ__ㄗㄗ Nàng nhìn trúng vòng mứt quả ấy trước..... Sớm biết như vậy đã không mạnh mẽ, vốn dĩ định sau này mình có tiền sẽ trở lại mua sau. ㄗㄗ__ㄗㄗ

"Nhan công tử, các vị, tiểu nữ còn có việc phải đi trước, thất lễ rồi....." Lâm Mạc Khê cười cười nói.

Diệp Linh Cẩm nhìn ra đây là một cô gái có chút tâm tư, có thể hiểu được thế nào là dục tốc bất đạt, thế là nào lúc gần lúc xa.

"Lâm cô nương đi thông thả....."

Sau khi Lâm Mạc Khê đi rồi, Địch Tinh vô cùng phẫn uất nói với Nhan Nhiễm Y: "Như vậy là đưa đồ mà đồ ngốc muốn cho người khác rồi....."

"Cảm nhi nói mình không cần....." Nhan Nhiễm Y nói.

Diệp Linh Cẩm rất tức giận..... Cực kỳ buồn bực, cực kỳ khó chịu.

Sau đó, bọn họ cùng nhau đi ăn cơm rồi mua một vài thứ trở về.

Diệp Linh Cẩm đã sớm không còn hứng thú dạo phố.

Thật ra rõ ràng chính mình nói là không cần, nhưng trong lòng nàng lại rất không thoải mái, rất khó sở. Nhan Nhiễm Y đối với nàng lại giống như trước kia.

Sau bữa cơm chiều, ba người Nhan Nhiễm Y bị Bùi Lâu Tuấn đi nói chuyện chính sự, để lại Diệp Linh Cẩm ngồi mình trong sân ngắm trăng. Diệp Linh Cẩm biết bọn họ đã nói là tìm được manh mối ở Diệp gia trong buổi tối hôm đó, còn có chuyện của Trương Sinh dẫn, tuy nhiên nàng cũng có chút tò mò, nhưng mà..... Tò mò hại chết mèo, nàng không nghĩ là mình muốn biết thêm điều gì nữa.

Đột nhiên cây cối phía sau lay động.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 96: Chủ động gánh việc

Diệp Linh Cẩm đang ngẩn người dưới ánh trăng bỗng run lên. Chẳng lẽ có người muốn đến bắt nàng sao?

Nàng nhìn chăm chăm cái cây một lúc, phát hiện không có gì, có lẽ chỉ là gió thổi, liền quay đầu trở lại.

"A....."

Trước mắt xuất hiện một người.

"Người tên là gì?"

Không ngờ người đến là Diệp Linh Đoạn. Diệp Linh Cẩm ngậm miệng, nhớ đến chuyện hôm qua nên có chút xấu hổ.

"Đoạn nhi....."

Diệp Linh Đoạn không hề để ý đến nàng, tìm một tảng đá bên cạnh ngồi xuống.

Diệp Linh Cẩm cũng không so đo, trong mắt nàng thì Diệp Linh Đoạn chính là người như vậy.

"Ngồi xuống đi....."

"Ừ....." Diệp Linh Cẩm ngoan ngoãn ngồi bên cạnh nàng, cẩn thận đề phòng nhờ đâu Diệp Linh Đoạn lập tức cho nàng một cái bạt tai thì nàng còn có thể trốn ngay được.

Diệp Linh Đoạn không nói gì chỉ ngồi nhìn trời.

Diệp Linh Cẩm cũng ngẩng đầu nhìn ánh trăng.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Diệp Linh Cẩm đến thế giới ngồi cùng một chỗ với Diệp Linh Đoạn.

"Diệp .....tỷ, tỷ tỷ....."

Oạch oạch - Thân thể Diệp Linh Cẩm trượt từ trên tảng đá ngồi xuống trên mặt đất.

Tự nhiên Diệp Linh Đoạn lại gọi nàng là tỷ tỷ.

"Người làm gì vậy! Đang ngồi yên lành như thế mà lại có thể ngã xuống dưới!" Diệp Linh Đoạn trách cứ nói.

Diệp Linh Cẩm đứng lên rồi ngồi xuống xong, nghĩ thầm vị cô nương này..... Không phải là ta không ngồi được mà là do người làm ta sợ.....

Diệp Linh Đoạn cũng không trông cậy Diệp Linh Cẩm sẽ nói cái gì, thờ dài nói: "Thật xin lỗi..... Ngày hôm qua ta không nên nói người như vậy..... Ta cũng biết đây là giận chó đánh mèo..... Chỉ là, nhớ đến chuyện trong nhà, nhớ đến cha mẹ, thật sự là quá khó khăn....."

Trong lòng Diệp Linh Cẩm cảm thán: Chẳng qua Diệp Linh Đoạn vẫn còn là một đứa trẻ chưa lớn lên mà thôi..... Vốn dĩ nàng cũng không giận nàng ý.

"Diệp gia xảy ra chuyện, hiện tại chỉ còn hai người chúng ta mà người lại như vậy..... Ta sẽ cố gắng tìm ra thủ phạm, báo thù cho Diệp gia!"

Diệp Linh Cẩm thấy Diệp Linh Đoạn nói đến chuyện đó tay nắm thành quyền, có chút run rẩy.

"Đoạn nhi đừng khóc....." Diệp Linh Cẩm cảm lấy nắm tay của Diệp Linh Đoạn, từ từ tách nó ra, có chút đau lòng.

Nàng biết Diệp Linh Đoạn có bao nhiêu bất lực, trong lòng ít nhiều cũng có sự sợ hãi, lại chủ động gánh lấy trách nhiệm này. Trải qua những chuyện như vậy, từ mười sáu tuổi Diệp Linh Đoạn đã trưởng thành hơn rất nhiều.....

Diệp Linh Đoạn lấy tay xoa xoa lên mắt, kiên cường nói: "Ta không khóc..... Ta sẽ không khóc..... Không phải là trước kia ta là Nhị tiểu thư Diệp gia luôn cả ngày tùy hứng không biết trời cao đất dày là gì sao. Ta sẽ cho cha mẹ thấy ta báo thù kẻ mà đã giết những người vô tội ở Diệp gia như thế nào!"

Nhìn Diệp Linh Đoạn, bỗng nhiên Diệp Linh Cẩm cảm thấy mình cực kỳ ích kỷ, cực kỳ nhỏ bé hèn mọn, căn bản không có tư cách để Diệp Linh Đoạn

gọi một tiếng "tỷ tỷ"....

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Quá ích kỷ

"Không tồi..... Hiện tại có Bùi đại ca, lúc ấy hắn cứu ta, bây giờ cũng đối xử với ta rất tốt, một mực giúp ta truy tìm manh mối lấy lại công đạo cho Diệp gia." Diệp Linh Đoạn lau nước mắt nói.

Dưới ánh trăng, gương mặt ngây thơ này trở nên đặc biệt mỹ lệ.

Nhìn dáng vẻ Diệp Linh Đoạn khi nói về Bùi Lâu Tuấn, Diệp Linh Cẩm cảm thấy được, Diệp Linh Đoạn đã nảy sinh tình cảm với Bùi Lâu Tuấn. Nếu lúc trước người hắn cứu là mình, đối phương toàn thân áo trắng, cử chỉ không tầm thường, một mình đảm đương mọi việc, chăm sóc người khác lại tính tế chu đáo thì chính mình cũng sẽ thích hắn thôi.....

Tóm lại..... Nàng hy vọng Diệp Linh Đoạn sẽ hạnh phúc.....

"Đoạn nhi..... Bùi..... Người tốt....." Hy vọng hắn có thể chăm sóc cho người thật tốt.....

Diệp Linh Đoạn nhìn Diệp Linh Cẩm cười cười nói: "Tỷ tỷ, rốt cuộc người thật sự ngốc hay là giả ngốc....."

(_ _ |||) đương nhiên là. . . . . Giả ngốc. . . . . Trong lòng Diệp Linh Cẩm nói.

"Thật ra..... Ta và.....Uhm.....Lưỡng tình tương duyệt....." Diệp Linh Đoạn đỏ mặt ấp úng nói.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm quả nhiên đã đoán đúng. _ (_ ▽ _) _

"Nhưng mà..... Trước khi chuyện này kết thúc, ta sẽ không tính toán chuyện hôn sự....."

Nhìn dáng vẻ Diệp Linh Đoạn còn chút trẻ con như vậy, đầu mũi Diệp Linh Cẩm có chút ê ẩm. Diệp Linh Đoạn đã đặt hết mọi chuyện lên bản thân mình rồi.....

"Ồi.....Người nói xem..... Trường Sinh dẫn rớt cuộc là cái quái gì mà..... hại chết nhiều người như vậy....." Diệp Linh Đoạn và Diệp Linh Cẩm cùng ngồi trên tảng đá nhìn lên trời.

Diệp Linh Cẩm không nói gì, bởi vì nàng nhìn thấy ánh mắt kiên định của Diệp Linh Đoạn, không muốn để nước mắt chảy xuống, lại nhớ đến người đàn ông và đứa trẻ ngã xuống bên cạnh chân nàng ở Liễu Thành, nhớ đến cái đêm Diệp gia bị huyết tẩy máu chảy thành sông.

Trốn mình trong cái vòng nhỏ hẹp, không quan tâm đến những chuyện đã qua, tự cho rằng là mình có thể vui vẻ khi còn tiếp tục được sống, có phải nàng thật sự rất ích kỷ không, quá tồi tệ rồi không.....

Có một số việc, cho dù người có không muốn liên quan nhưng cũng là trách nhiệm mà người không thể bỏ xuống được.....

Trong tai Diệp Linh Cẩm vang lên lời mà Nhan Nhiễm Y nói.....

Trốn không thoát đâu..... Dường như cho dù nàng có gắng chạy trốn đến đâu thì cũng không thể thoát được.....

Đúng là nàng xuyên qua đến đây, Diệp gia, Liễu Thành, thậm chí thế giới này, đều không có một chút quan hệ gì với nàng, nàng chỉ muốn mình có thể sống thật tốt mà thôi.

"Oa..... Không phải là đồ ngốc kia sao....."

Ba người Nhan Nhiễm Y đã trở lại.

Lúc này Diệp Linh Cẩm mới lấy lại tinh thần, lại thấy Diệp Linh Đoạn đã đi lúc nào mà nàng cũng không hay biết.

"Ánh trăng....." Diệp Linh Cẩm chỉ lên trời.

Diệp Tinh đi đến bên người nàng ngồi xuống, đồng thời nhìn lên trời, sau đó nói: "Uhm..... Ánh trăng....."

Chương 98: Kế nữ trưởng thành

"Muốn. . . . . Thần Thú. . . . ." Diệp Linh Cẩm nhìn Dịch Tinh.

Dịch Tinh đã sớm không so đo với nàng là "Thần Thú" hay "Trích tinh Thánh thú". Chuyện lúc này. . . . .

"Ha ha . . . . . Ngốc tử, cái này ta không lấy trộm được đâu. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nháy giọng Dịch Tinh nói: "Lão tử . . . . . đình đình đại danh . . . . . Trích tinh Thần Thú. . . . . Thứ gì. . . không trộm được?"

"Thật không. . . . . " Quan Hoán Chi lạnh lùng phun ra hai chữ.

Dịch Tinh nhìn Quan Hoán Chi cười: "Ha ha ha . . . . . Ta đã hoàn lương lâu rồi". Lại quay nhìn Diệp Linh Cẩm nói: "Mẹ kế nguoi không phải rất lợi hại sao. . . . . Nguoi cầu hấn đi. . . . ."

Quay lại nhìn Nhan Nhiễm Y, Diệp Linh Cẩm vẫn cảm thấy rất không được thoải mái. Vòng tay của nàng cứ như vậy mà đưa cho một cô nương khác rồi . . . . . Chỉ là nhìn sắc mặt ba người có chút ưu sầu, Diệp Linh Cẩm đoán có lẽ là không có chút manh mối nào. Nàng cũng có chút ưu sầu theo. Thật ra thì sớm ngày tìm ra chân tướng cũng tốt . . . . . ít ra là Đoạn nhi có thể gả chồng. . . . .

"Cảm nhi . . . . . Quay về đi ngủ thôi . . . . . " Nhan Nhiễm Y đi tới trước mặt Diệp Linh Cẩm, nói.

"Ừ. . . . . Mẹ kế . . . . . Tự ta có thể trở về phòng . . . . . " Diệp Linh Cẩm đứng lên, nghiêm túc nói.

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng, cười cười, nói: "Tốt. . . . ." nụ cười so với gió đêm đầu mùa hè có ba phần ôn nhu. Diệp Linh Cẩm có chút kinh ngạc, Nhan Nhiễm Y cư nhiên đồng ý để cho nàng một mình trở về phòng như vậy? Lần trước không phải là bị hấn dất trở về sao.

Nàng xoay người, rồi đi.

"Chắc, chắc. . . . . Nhan huynh, kế nữ nguoi đã trưởng thành?"

Nhan Nhiễm Y khước miệng cong lên, không nói gì.

"Còn nhìn rất tốt. . . . . " Quan Hoán Chi nhìn hấn một chút nói.

"Quan huynh lúc nào đã quan tâm tới người khác rồi?" Nhan Nhiễm Y nhú mày nhìn Quan Hoán Chi.

"Đi thôi hai vị. . . . . đi uống ly trà. . . . . ". Quan Hoán Chi rồi đi.

Nhan Nhiễm Y và Dịch Tinh đi theo sau.

Lại nói, Diệp Linh Cẩm rồi đi, cũng không trở về phòng, thái độ không nóng không lạnh của Nhan Nhiễm Y làm cho nàng cảm thấy khó chịu, không khỏi phiền não, tức giận cho nên nàng đi khắp nơi, thầm nghĩ muốn hóng gió một chút để phát tiết khó chịu trong lòng.

Vô tình, Diệp Linh Cẩm đi tới cửa. Ngôi nhà này và bên ngoài có một cửa riêng, Bùi Lâu Tuần đưa bọn họ an bài ở chỗ này, cũng là vì để cho bọn họ dễ dàng đi lại dễ dàng, không bị gò bó. Có lẽ là tức giận xông lên não nên Diệp Linh Cẩm không chút suy nghĩ liền bước chân ra khỏi cửa.

Bùi gia nằm cách một con phố phồn hoa nhất của Đan Thành, như vậy vừa bảo đảm đi cho việc đi lại, vừa bảo đảm được an tĩnh.

Từ cửa đi ra ngoài, Diệp Linh Cẩm đi đến con hẻm nhỏ, ra khỏi con hẻm nhỏ Bùi gia là đến đường cái.

"Cô nương. . . . . Ta thấy nguoi ẩn đường màu đen, sẽ phải có kiếp nạn gần đây thôi, không bằng để cho ta xem cho cô một quẻ. . . . . "

Chương 99: Đại Tiên

Ads "Xem bói?" Diệp Linh Cẩm dừng bước, nhìn sang, chỉ thấy một nam nhân có hai nhúm râu nhỏ đang cười với nàng. Tâm tình Diệp Linh Cẩm hiện rất không tốt, vì vậy nàng cười xấu xa mà bước thẳng đến ngồi đối diện với Tiểu Hồ Từ.

"Đại tiên khỏe . . . . ."

"Rất tốt, rất tốt. . . . ." Tiểu Hồ Từ thấy cô nương này coi hấn như Thần Tiên thì hết sức hài lòng liền làm ra dáng vẻ tiên nhân.

Diệp Linh Cẩm chỉ vào cảm hỏi: "Đại tiên, bầu trời này người ở trong cung nào?"

"Hả?" Tiểu Hồ Từ sững sờ, đáp lại: "Thiên Cơ không thể tiết lộ được . . . ."

Diệp Linh Cẩm làm bộ hiểu ý gật gật đầu. Tiểu Hồ Từ hài lòng về râu mép của mình. Nhưng về mặt Diệp Linh Cẩm thần bí nhìn Tiểu Hồ Từ rồi ngoắc ngoắc ngón tay.

"Hả?" Tiểu Hồ Từ đến gần.

"Đại tiên a . . . . . Nguyên hình của ngươi là gì?" Diệp Linh Cẩm lấy tay bịt miệng lại.

"À?"

Về mặt Diệp Linh Cẩm . . . như ra hiểu. "Ngươi không nói, ta biết" ?

"Bầu trời này a. . . . . Mỗi Thần Tiên đều cười ngửa, Thái Thượng Lão Quân cười bò a. . . . . Có một vòng thép, vũ khí gì cũng có thể thu. Văn Thù Bồ Tát cười Sur tử xanh, Phổ Hiền Bồ Tát cười voi trắng, Nguyên Thủy Thiên Tôn cười sư tử chín đầu cũng rất lợi hại. . . . . Còn có Địa Tạng vương Đế Thích, cái gì cũng có thể nghe được. . . . ."

"A, ..." Tiểu Hồ Từ gật đầu một cái, tiếp tục duỗi cái đầu.

Chờ cả nửa ngày nhưng không nghe được đoạn kể tiếp, Tiểu Hồ Từ ngẩng đầu.

"Tại sao không nói nữa?"

"Muốn nghe?"

Tiểu Hồ Từ gật đầu một cái.

"Đưa đầu qua đây".

Tiểu Hồ Từ ngoan ngoãn đưa đầu qua. "Ai u . . . . . ." Trên đầu một hồi đau đớn, hấn lập tức rút trở về.

Diệp Linh Cẩm nắm tóc của hấn, kéo hấn đi qua, tiếp tục gõ. "Đại gia ngươi để cho ngươi làm thần tiên hả? Khi để bà cô ngốc phải không? Để gạt phải không? Có tin hay không lão nương đem Tiểu Hồ Từ ngươi tóm lấy?"

Tiểu Hồ Từ xin tha: "Đừng, đừng, đừng . . . . . bà cô, ta sai rồi. . . Ta sai rồi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm buông tay, khoanh trước ngực, nói: "Ngươi biết sai rồi hả?"

"Ta sai là không nên ở đây lừa gạt bà cô. . . . lừa gạt trên đầu người trong nghề. . ."

Diệp Linh Cẩm hài lòng gật đầu một cái . . . . . Nàng đã nhiều năm không có thông minh như vậy rồi, thì ra cảm giác thông minh . . . . . thật đặc biệt sáng khoái. . .

"Về sau không bao giờ gạt người nữa . . . . bà cô tha cho ta đi. . . . ."

Thật ra thì Diệp Linh Cẩm cũng nhìn ra đối phương là một người yếu ớt mới dám khi dễ, nếu là đụng phải người đàn ông vạm vỡ, mạnh mẽ, sớm đã co giò chạy mất rồi.

"Ai nói ngươi sau này không được gạt người hả ?"

Chương 100: Cùng một người

Diệp Linh Cẩm không phát hiện, mình thật ra cũng rất xấu xa.

"Ai?" Tiểu Hồ Tử ngẩng đầu lên.

"Lừa gạt. . . tiếp tục lừa gạt cho ta. . . Lên trên đường cái lừa gạt cho ta. . . ." Nói xong, Diệp Linh Cẩm quay đầu đi, dưới ánh trăng, bóng lưng hết sức tự nhiên.

Sau khi trêu chọc Tiểu Hồ Tử xem bói xong, Diệp Linh Cẩm thấy trong lòng tốt hơn nhiều. "Tìm vui vẻ cho mình trên sự đau khổ của người khác" những lời này vẫn còn tác dụng.

Diệp Linh Cẩm không tiếp tục đi trên đường cái mà đi vòng qua bên một con sông. Nếu là những con sông khác, sợ khắp nơi đều là thuyền hoa. Con sông này, có lẽ là ở gần gia đình giàu có thích yên lặng, mới không có bị lây nhiễm ồn ào.

Diệp Linh Cẩm ngồi ở bờ sông, một tay chống cằm nhìn về phía đối diện con sông ngẩn người.

Sau lưng, chợt có người đi đường, đi ngang qua.

Ánh trăng nhẹ nhàng chiếu vào mặt hồ, gió đêm thổi tới, mặt hồ nổi lên con sóng, ánh trăng dần dần lan ra, nhuộm thắm khắp nơi, chảy vào trong tim Diệp Linh Cẩm.

Gió thổi bay bay chiếc váy xanh mặc trên người nàng. Nàng nhớ lại rất nhiều sự việc, suy nghĩ rất nhiều, cũng từ chối rất nhiều.

"Là nàng?"

Nghe sau lưng có tiếng động, Diệp Linh Cẩm không suy nghĩ nữa, quay đầu lại nhìn nhưng bị người ta gõ mạnh một cái, trước mắt trở nên mờ mờ, cuối cùng mất đi ý thức.

.....

Tiểu viện Bùi gia, trong một căn phòng. . . . .

Địch Tinh nhàm chán cầm thanh sắt khiêu ngọn đèn nói: "Bùi Lâu Tuấn nói, lúc cứu Diệp Linh Đoạn ra, ngoại trừ một vài sát thủ thì không gặp phải kẻ đáng nghi nào. . . . Nhưng mà lại vô tình trúng độc. . . ."

"Chắc, chắc. . . ." Địch Tinh sờ sờ lên cằm, nói: "Vô tình trúng độc. . . . Cái này ta cũng có kinh nghiệm. . . . ." Dứt lời nhìn Nhan Nhiễm Y một chút.

Nhan Nhiễm Y nhìn Địch Tinh cười cười thân thiện, nói: "Địch huynh còn muốn thử một chút hay không. . . . ."

"Có lẽ, trong đó có người là cao thủ dụng độc. . . . ." Quan Hoán Chi tỉnh táo phân tích. "Bùi Lâu Tuấn võ công rất cao, có thể trong lúc hấn vô tình bị hạ độc, đối phương bất kể là võ công hay công phu dụng độc đều không thấp. . . . ."

"Đây cũng là một manh mối, trong võ lâm hiện nay, có thể làm được thế không nhiều lắm. . . ." Địch Tinh nói.

"Đúng vậy. . . . ." Quan Hoán Chi gật đầu một cái, nhìn Nhan Nhiễm Y, "Cái này không phải nói Nhan huynh. . . . ."

Nhan Nhiễm Y cầm lấy bình trà rót cho mình một ly, nhẹ nhàng hớp một cái, nói: "Dĩ nhiên. . . . ."

Mọi người trầm mặc một hồi. . . . .

"Ai. . . . Các ngươi nói. . . . . Nếu như hai chuyện này có liên quan. . . . . Người này nếu biết dụng độc và người mấy năm trước ở Liễu Thành để lại phương thuốc luyện đan có thể là cùng một người không?"

Quan Hoán Chi trầm ngâm. "Điều này có thể có khả năng. . . . .". Phía sau vụ án Diệp gia dường như có một thế lực rất lớn.

"Chỉ sợ Quan huynh nhận được vụ án khó giải quyết. . . . ." Nhan Nhiễm Y nhìn hơi có chút hả hê.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 101: Phải gọi ta là Nữ vương đại nhân

Quan Hoán Chi nhìn hẩn một cái, nói: "Nhan huynh cũng trốn không thoát đâu. . ."

Nhan Nhiễm Y không trả lời, chỉ là uống trà.

"Ta sẽ nhờ Bách Hiểu cô nương giúp một tay, tra xem trên giang hồ có bao nhiêu người có khả năng này". Quan hoán nói.

Bộ dạng Dịch Tinh "Ta biết, ngươi và Bách Hiểu có gian tình".

Quan Hoán Chi lạnh lùng quét mắt nhìn hẩn một cái.

"Nếu không còn chuyện gì nữa, vậy ta đi trước . . . ." Nhan Nhiễm Y đứng lên rồi đi, nhỏ tiếng lầm bầm: "Ta thật đúng là có chút lo lắng . . . ."

Dịch Tinh nghe được nhưng không hiểu ra sao. Chỉ thấy nói xong, Nhan Nhiễm Y cười cười có chút bất đắc dĩ, liền rời đi.

.....

"Đường chủ. . . . . Nàng tỉnh!"

Chờ lúc Diệp Linh Cầm mơ mơ, màng màng mở mắt ra đã nhìn thấy vây xung quanh nàng là một vòng tròn người mặc y phục màu đen, đơn giản mà nói, chính là một đám hán tử mặc đồng phục màu đen.

Những người này từ từ tản ra, chừa lại một khoảng trống.

"Diệp. . . . . Linh. . . . . Cầm. . . . ."

Diệp Linh Cầm nghe một nam tử dùng giọng nói hết sức dịu dàng gọi tên của nàng, ngẩng đầu, chỉ thấy bên trong một đám người áo đen, xuất hiện một người mặc y phục đen rộng thùng thình. Hơn nữa, nam tử này có đôi mắt dài, cái miệng nhỏ nhắn cùng cái cằm hơi nhọn, màu da trắng nổi bật lên mái tóc hết sức đen bóng của hẩn, nói tóm lại, hết sức xinh đẹp.

"Diệp Linh Cầm?" Nam tử lại thì thào.

Lúc này, Diệp Linh Cầm vẫn còn giữ nguyên dáng vẻ bị người ta vút trên mặt đất, có chút khó chịu. Nàng không trả lời, chỉ từ từ đứng lên, phui phui bụi đất trên người, bộ dạng như Thái Sơn có sụp đổ trước mặt cũng không đổi sắc.

Có người chen vào nói: "Diệp Linh Cầm này không phải kẻ ngốc chứ . . . . . Có phải bắt nhầm rồi hay không . . . . ."

Bên cạnh hẩn một người nói: "Làm sao có thể!"

Đám người áo đen có chút xôn xao.

Nam tử mặc y phục đen rộng thùng thình, cau đôi mày thanh tú, đôi mắt xinh đẹp đảo qua, mang theo tia bén nhọn, chung quanh dần dần yên tĩnh lại.

Diệp Linh Cầm không coi ai ra gì, quét mắt xung quanh một vòng, từ từ thử bước đi hai bước, thấy không ai ngăn trở, liền thoải mái đi vòng quanh gian phòng, muốn nhìn một chút xem đây là đâu.

Ở trong mắt người khác, đây chính không coi ai ra gì thật trắng trợn.

Có người đưa đến một chiếc ghế dài, nam tử mặc y phục đen rộng thùng thình miễn cưỡng nằm lên, một tay gát trên trán, không nói gì.

Chờ Diệp Linh Cầm đi hết một vòng quay lại, phát hiện đây là căn phòng rất bình thường, căn bản không nhìn ra được cái gì. Sau đó thấy trên chiếc ghế dài có một người xinh đẹp, kinh diễm một chút, sau đó chậm rãi nói: "Không được gọi ta Diệp Linh Cầm. . . . . Phải gọi ta Nữ vương đại nhân. . . . ."

". . . . ."

". . . . ."

Mọi người nhìn nhau. Cuối cùng đưa ra kết luận, đây là kẻ ngốc thứ thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Kinh Phong Lâu

"Diệp Linh Cẩm . . . . . Người có biết đây là đâu không. . . . ." Nam tử mặc y phục đen rộng thùng thình nhìn nàng hỏi.

Diệp Linh Cẩm dĩ nhiên không biết đây là nơi nào, đoán chừng hẳn là bọn người trong giang hồ muốn có được Trường Sinh dẫn. Hôm nay nghĩ kể, không thể làm gì khác hơn là lừa gạt bọn họ, làm bọn họ bị mê hoặc, kéo dài thời gian chờ người khác tới cứu nàng.

"Không được gọi ta Diệp Linh Cẩm, phải gọi ta Nữ vương đại nhân!" trong giọng nói của Diệp Linh Cẩm có ý trách cứ.

Nàng nghe, trong đám người có kẻ hít vào một hơi lạnh.

Nam tử mặc y phục đen rộng thùng thình mấp máy môi, bộ dạng có chút khát máu. "Vậy ta liền trực tiếp hỏi. . . . . Người biết đây là đâu không?"

"Không biết. . . . ." Diệp Linh Cẩm ngoan ngoãn trả lời. Bởi vì vừa mới nghe trong đám người hít một hơi lạnh, nói cho nàng biết nơi này dường như rất nguy hiểm.

Nam tử cong cong môi đỏ mọng, phun ra ba chữ, thiếu chút nữa khiến Diệp Linh Cẩm mềm chân trực tiếp ngã sấp xuống, ba chữ. . . . .

Lòng bàn tay Diệp Linh Cẩm đã bắt đầu đỏ mề hời, lại cố gắng trấn tĩnh, ngây ngốc cười cười, nói: "Kinh Phong Lâu là cái gì . . . . . có thể ăn được sao . . . . ."

"Kinh Phong Lâu có thể ăn tánh mạng người. . . . ." nụ cười trên gương mặt Nam tử xinh đẹp thật đáng sợ như ở Địa ngục.

Diệp Linh Cẩm cảm giác cơ mặt mình cứng ngắc, cười không nổi, chỉ có thể cố gắng giữ vững nét mặt, không lộ ra thần sắc kinh hoàng.

"Ta. . . . ." Diệp Linh Cẩm chỉ chỉ vào mình, "Ăn không ngon. . . . ."

"Ca ca. . . . . Ta đói. . . . .". Diệp Linh Cẩm biết nam tử xinh đẹp như vậy sẽ không thích hai chuyện. Một là bị người ta xem là nữ nhân, hai là bị người ta nói hấn xinh đẹp.

Diệp Linh Cẩm kêu một tiếng ca ca đã loại ra hai dạng người này, còn mượn cớ muốn cùng người ta làm thân thiết. Lúc này Diệp Linh Cẩm thật sự là đang ép mình hoàn toàn đem nam tử đối diện làm ca ca, không lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

"Đói? Chính xác là đói bụng . . . . . Đã ngủ hai ngày rồi . . . . .". Nam tử mặc y phục đen chậm rãi đứng dậy, màu tóc đen từ trên vai rủ xuống tán loạn, có chút yếu dị.

Hai ngày rồi hả ? Tại sao Nhan Nhiễm Y không tìm mình ... Diệp Linh Cẩm rất sợ.

"Ta thật thích nha đầu này .... Trước hết giữ lại .... Mang nàng đi xuống ăn một chút gì thôi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu, chỉ thấy bóng lưng màu đen chậm rãi rời đi ... Nhất thời, nàng lệ rơi đầy mặt .... Chờ người cứu không bằng tự cứu a ...

Sau đó, nàng được đưa đến một phòng nhỏ, ăn uống đầy đủ, không thiếu thứ gì. Diệp Linh Cẩm bắt đầu tìm kiếm cách để trốn đi.

.....

Bùi gia. . . . . Bùi Lưu Tuấn, Diệp Linh Đoạn, còn có Nhan Nhiễm Y ba người bọn họ ngồi trong đại sảnh.

Quan Hoán Chi vẫn cất giọng trầm ổn như cũ. "Nhan huynh. . . . . Bách Hiểu cô nương như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Cùng lắm thì huyết tẩy Kinh Phong Lâu

"Đang trên đường tới. . . . ." đáng về Nhan Nhiễm Y tao nhã lễ độ, khiêm tốn đối đãi.

Diệp Linh Đoạn có chút lo lắng nói: "Từ Liễu Thành tới đây cũng rất lâu, tỷ tỷ liệu có. . . . ."

Bùi Lâu Tuấn nắm tay Diệp Linh Đoạn, đột nhiên mặt Diệp Linh Đoạn ửng đỏ.

"Đoạn nhi đừng lo lắng. . . . . Bách Hiểu cô nương vừa lúc ở đây, đến Đan Thành dăm ba ngày có việc. . . . ."

Địch Tĩnh đứng yên một lát, ngồi một lát, thỉnh thoảng lại đứng ở cửa nhìn trời. "Ai. . . . . Các người nói Bách Hiểu đến có ích gì không. . . . . Kinh Phong Lâu sẽ nghe theo Bách Hiểu sao?"

Quan Hoán Chi trừng mắt liếc hắt một cái, nghiêm túc nói: "Lúc chúng ta đang tìm người, là Bách Hiểu cô nương đưa tin nói Diệp cô nương ở Kinh Phong Lâu, tạm thời không có nguy hiểm. . . . . Sau lại khuyên chúng ta không nên khinh cử vọng động (manh động), đợi nàng tới có thể cứu Diệp cô nương ra. . . . ." Nói xong, liếc nhìn Nhan Nhiễm Y đang ngồi ngay ngắn, khí định thần yên ở một bên.

"Thật sự có thể tin tưởng nàng sao?" Địch Tĩnh nhìn về phía Nhan Nhiễm Y.

"Đợi nàng đến đây đi. . . . . Cùng lắm thì ta huyết tẩy Kinh Phong Lâu là được. . . . ." Lúc nói chuyện hắt cong môi, như đang nói một chuyện bình thường, chỉ có những người đứng ở đây có thể cảm nhận được khoé môi hay cười này luôn phun ra những lời kinh người.

Lại nói ở Kinh Phong, cuối cùng Diệp Linh Cẩm từ bỏ ý định chạy trốn. . . . . Bởi vì Kinh Phong Lâu là một tổ chức sát thủ, chỉ bằng một người tay trái gà không chặt lại giả vờ ngu ngốc lừa gạt người khác như nàng thì chuẩn khỏi đây là phi thực tế, ngộ nhờ chộc giận "Ca ca" nhà nàng thì không tốt lắm.

Ngày hôm qua nàng mới biết "Nhận thức " ca ca tên gọi Chung Sách.

"Ca ca ——" mỗi lần bị bắt tới trước mặt Chung Sách, Diệp Linh Cẩm cũng rất chân chó nhận thân thích.

Chung Sách miễn cưỡng nằm, sợi tóc tán lác.

"Hai ngày nay thế nào. . . . ."

Diệp Linh Cẩm cười: "Tốt!" Mỗi ngày đều có tâm trạng lo sợ pháp phòng như đang xem phim bom tấn của Mỹ ㄗㄗ__ㄗㄗ

Chung Sách tùy ý cong môi, phong tình ngàn vạn. "Người là người đầu tiên Kinh Phong Lâu muốn giết, nhưng bị bắt đến đây mà vẫn còn sống. . . . ."

Diệp Linh Cẩm gật đầu trong lòng, bổ sung: ta còn muốn là người đầu tiên còn sống trở ra!

Chung Sách phát tay, tất cả mọi người lui xuống.

Diệp Linh Cẩm có chút mê man nhìn của bọn họ ra ngoài, trong lòng có chút sợ. Khí thế Chung Sách rất lớn, hơn nữa không giống hồi mới gặp, mặc dù hắt rất đẹp, nhưng khiến cho người ta thấy rét lạnh, vô tình. Đêm này, Nhan Nhiễm Y khá giống hắt.

"Mấy ngày nữa. . . . . Người có thể đi khỏi đây. . . . ." sau khi đám người lui xuống, Chung Sách vuốt vạt áo của mình nói.

Diệp Linh Cẩm cả kinh. Để nàng đi? 'Ôm bắp đùi' (nịnh bợ) đúng chỗ rồi? Nhưng nàng không nghĩ quyền lợi của một Đường chủ ở Đan thành lớn đến đâu. Nàng từ từ nghĩ tới vài tình tiết máu chó, trong lòng thấy ghê rợn: Chung Sách. . . . . kẻ ngốc như ta có tài đức gì mà được người đối xử như vậy, lại còn đắc tội Lâu chủ của Kinh Phong Lâu. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Hoa địa ngục

"Thả người đi người không vui sao. . . . ." ánh mắt hẹp dài của Chung Sách quét về phía nàng.

Vui mừng! Dĩ nhiên vui mừng! Vui đến mức tưởng chừng không giống thật."Ca ca không đi sao. . . . ."

Chung Sách cười cười, trường bào màu đen có chút xóc xếch, cả người giống như một đóa hoa địa ngục."Ngươi quả nhiên là đứa ngốc. . . . .Nhưng cũng rất đáng yêu. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nhớ lại mấy năm trước rất lưu hành một câu nói: đừng yêu anh, anh chỉ là truyền thuyết. . . . .

"Biết Bách Hiểu không. . . . ."

Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái, có chút buồn bực."Bách Hiểu tỷ tỷ rất tốt. . . . . giống ca ca tốt. . . . ." Nói xong lời này Diệp Linh Cẩm có chút hối hận, ngộ nhờ hai người này là kẻ thù thì thế nào.

Chung Sách cười cười, kèm theo bất đắc dĩ. . . . .

Diệp Linh Cẩm dường như đã hiểu ra điều gì. . . . . Cũng đại khái đoán được tại sao Chung Sách muốn thả nàng. . . . .

Buổi chiều mấy ngày sau. . . . . Bùi gia. . . . .

"Bách Hiểu cô nương. . . . ."

Quần áo trắng bệch, long đong một mồi là Bách Hiểu đến Bùi gia ở Đan thành.

"Bách Hiểu cô nương đã vất vả rồi. . . . ." Bùi Lâu Tuấn tận tình đón tiếp Bách Hiểu.

Bách Hiểu khẽ mỉm cười: "Bùi Thiếu chủ khách khí. . . . ." Cách nói chuyện rất có phong phạm.

Bình thường Quan Hoán Chi ngoại trừ nói đến các vụ án thì luôn ‘thiếu ngôn quả ngữ’ (kiếm lời) nay cũng nâng ly rượu với Bách Hiểu Sanh: "Bách Hiểu cô nương. . . . . đã vất vả rồi. . . . ."

Bách Hiểu thu hồi chiết phiến, giọng ly rượu lên: "Quan công tử không cần nhiều lời, người nợ tiền tài, cung cấp tin tức, người tới ta đi, đều là theo nhu cầu. . . . ." Dứt lời, ngửa đầu uống cạn. Nữ trung hào kiệt phải là đây.

"Nhan công tử không cần lo lắng, lệnh sư muội nhất định không có việc gì. . . . ." Bách Hiểu phe phẩy chiết phiến.

Một thân áo tím, tóc có chút tùy ý nhưng không xóc xếch Nhan Nhiễm Y mỉm cười với Bách Hiểu Sanh: "Làm phiền Bách Hiểu cô nương một đường bốn ba. . . . . ly này ta kính ngươi. . . . ." Thái độ rất thành khẩn.

Bách Hiểu dừng một chút, buông chiết phiến, nói: "Đường chủ phân đường ở Kinh Phong Lâu tại Đan thành có chút quan hệ với ta, sẽ không làm khó Diệp cô nương. . . . ."

"Đa tạ. . . . ." Nhan Nhiễm Y giọng ly rượu lên, chỉ nói hai chữ.

"Khách khí. . . . ." Bách Hiểu sáng khoái uống cạn, không chút kiêu cách.

Sau đó, nàng lại nhìn về phía Bùi Lâu Tuấn và Diệp Linh Đoạn, cười cười, vẻ mặt đã hiểu rõ mọi chuyện. Có lúc, một ánh mắt, một nét mặt, đã có thể biểu đạt lời muốn nói.

Thấy Diệp Linh Đoạn có chút đỏ mặt.

Đợi mọi người ăn được một lát, Bách Hiểu để đĩa xuống, cầm chiết phiến, nhìn về phía Dịch Tinh."Dịch Tinh Thánh Thủ sao hôm nay lại yên lặng vậy? Chẳng lẽ nhìn thấy tiểu nữ tới không được tự nhiên?" Lúc nói chuyện mặt nở nụ cười.

Dịch Tinh cười cười: "Đây không phải là sợ cô nương truy ra các ‘sự tích’ của ta. . . . ." Nói xong lại liếc Quan Hoán Chi.

Bách Hiểu chuyển đôi mắt đẹp:"Vậy phải xem bản cô nương có vui hay không. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Đáng yêu

"Ha ha. . . . . Tất nhiên là cô nương nên vui rồi. . . . ." Dịch Tinh cười làm lành. Khiến cho những người khác đều nở nụ cười.

Bách Hiểu phe phẩy chiếc phiến tròng mắt nhìn, nhìn quanh nhà, phong tình vạn chủng.

Mấy câu nói đã trao đổi thăm hỏi những người đang ngồi ở đây, không bỏ qua bất kỳ người nào. Xử sự hào phóng thỏa đáng.

Thiên hạ này, vô lâm này, nếu nói mỹ nữ, xinh đẹp hơn Bách Hiểu có rất nhiều, nhưng là phong thái khí độ có thể khiến mọi người cứng họng tại chỗ, thậm chí giang hồ khâm phục, chỉ có giang hồ Bách Hiểu, Bách Hiểu cô nương.

Ngày thứ hai. . . . .

Diệp Linh Cẩm còn chưa tỉnh ngủ, liền bị người kéo. Mơ mơ màng màng trang điểm rửa mặt xong, lại bị dẫn ra ngoài.

"Đưa ngốc. . . . . Máy ngày nay sống tốt không?"

Nghe được thanh âm quen thuộc, Diệp Linh Cẩm mở to mắt, là Dịch Tinh!

"Chắc chắn. . . . . Máy ngày không thấy, hình như béo lên một vòng lớn, ngay cả mẹ kế mà người cũng không cần. . . . ."

(ノ=Д=)ノ——— béo chỗ nào. . . . . Nhắc tới Nhan Nhiễm Y, Diệp Linh Cẩm vội vàng nhìn về phía hắn, máy ngày không thấy, có chút nhớ.

Chỉ thấy mẹ kế nhà nàng một thân áo tím thon dài, tóc đen rũ xuống, cách nói chuyện vẫn phong hoa vô song (không hoa nào bì kịp =)))))). Nhưng Nhan Nhiễm Y cũng không nhìn về phía Diệp Linh Cẩm, mà là trò chuyện với cô gái áo trắng tóc đen đứng bên cạnh.

Lại là. . . . . Bách Hiểu. . . . .

Diệp Linh Cẩm không nói cảm giác của mình đối với Bách Hiểu là gì. Nàng thường thức khí độ tài hoa và thông tuệ của nàng ấy, nhưng đối diện với nàng ấy, nàng sẽ không được tự nhiên, có thể nói là khá tự ti.

"Bách Hiểu. . . . . Người ta đã thả rồi. . . . ." Chung Sách nằm trên nhuyễn tháp tinh xảo, mắt lạnh nhìn đám người trước mặt.

Bách Hiểu ngẩng đầu, nhìn về phía Chung Sách, nói: "Ta có vài lời muốn nói với người. . . . ." Sau đó quay đầu lại nói với Nhan Nhiễm Y nói: "Nhan công tử, các người đưa Diệp cô nương về trước. . . . . chuyện còn lại giao cho ta."

Nhan Nhiễm Y nhìn Bách Hiểu, nói: "Bách Hiểu cô nương. . . . . Cần thận. . . . ."

Bách Hiểu phe phẩy chiếc phiến cười cười.

"Cầm Nhi. . . . . Tới đây. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nhìn Nhan Nhiễm Y và Bách Hiểu, chẳng biết tại sao lại thấy khó chịu. Nàng biết Chung Sách nhất định có khúc mắc với Bách Hiểu, hoặc là nói Chung Sách có tình ý với Bách Hiểu Sanh. . . . .

Chung Sách cũng vì Bách Hiểu, thả mình rồi, hắn sẽ như thế nào? Đột nhiên cảm thấy Chung Sách cũng là một người si tình.

"Ca ca. . . . ." Diệp Linh Cẩm nhìn Chung Sách đang nằm trên nhuyễn tháp, mắt lạnh nhìn đám người đang nói chuyện, cảm thấy hắn rất cô độc.

"Ha ha. . . . . Đã tới cứu người rồi, lại không muốn đi sao. . . . . Quả nhiên là đưa ngốc. . . . ." Chung Sách cười xinh đẹp. "Nhưng rất đáng yêu. . . . ."

Diệp Linh Cẩm mỉm cười với Chung Sách. Nàng cũng không ghét Chung Sách.

"Đưa ngốc người không muốn đi hả ?" Dịch Tinh nhảy tới trước mặt Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm ngoan ngoãn đi về phía Nhan Nhiễm Y. "Mẹ kế. . . . ." Giọng điệu bình thường.

Preview chương 106: "Người còn muốn giả vờ đến lúc nào?"

Là lời của ai nói với ai, mọi người cùng đón chờ chương sau nhé! Càng ngày càng hấp dẫn rồi ạ!

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Còn muốn giả vờ đến lúc nào

"Quan huynh . . . . . Chẳng lẽ đang nghĩ diệt trừ phân đường này của Kinh Phong Lâu?" Nhan Nhiễm Y không nhìn Diệp Linh Cẩm, mà là trêu chọc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Quan Hoán Chi, vẫn giống như trước.

Quan Hoán Chi quét mắt nhìn Nhan Nhiễm Y khiến người ta có cảm giác áp bức, lại quét mắt nhìn Diệp Linh Cẩm, sau đó xoay người, nói: "Đi thôi. . . . ."

Đi thẳng về phía trước, Dịch Tinh đuổi theo sau.

"Đi thôi. . . . ."

Nhan Nhiễm Y nắm tay Diệp Linh Cẩm, thân nhiên nói.

Cứ như vậy bọn họ rời khỏi phân đường của Kinh Phong Lâu tại Đan thành.

"Bách Hiểu. . . . . Gặp người lần thứ nhất thật là khó a. . . . ."

Lúc này, trong đại sảnh phân đường của Kinh Phong Lâu Đan thành chỉ còn lại Chung Sách và Bách Hiểu. Trong giọng nói của Chung Sách mang theo bất đắc dĩ và run rẩy.

"Chung Thiếu chủ. . . . ."

"Người cho rằng, ta thả Diệp Linh Cẩm, Lâu chủ sẽ không trách ta sao. . . . ."

Chung Sách ngồi dậy, một đôi mắt phượng phiếm hồng, tâm tình có chút kích động.

"Lâu chủ là cha người. . . . ."

"Vậy nên. . . . . vậy nên người thấy không có việc gì? Ngay cả một chút áy náy cũng không cho ta sao. . . . . Người biết rõ. . . . . Người biết rõ ta đối với người. . . . ."

Chung Sách cúi mặt, quét mắt nhìn về phía bàn trà.

Đĩa đựng trái cây vỡ tan, phát ra tiếng vang thanh thúy, từng quả nho lăn đến bên chân Bách Hiểu.

"Chung Thiếu chủ. . . . . Chúng ta chỉ có một vài lần giao dịch tình báo. . . . . Có một số việc. . . . . không thể miễn cưỡng được. . . . ."

Bách Hiểu nói có chút bất đắc dĩ cùng sâu não. . . . .

. . . . .

Lại nói bốn người Nhan Nhiễm Y, lúc này ở Bồi trạch có vẻ rất trầm mặc. Thám thính rất nhiều vụ án liên quan đến phân đường của Kinh Phong Lâu, nhưng không có cách nào động đến hần, điều này khiến cho Quan Hoán Chi luôn xem cái ác như thù phải thay đổi cách hành xử của mình. Nhan Nhiễm Y một đường dắt Diệp Linh Cẩm, nụ cười trên mặt vẫn nhàn nhạt như thường ngày, nhưng không hề lên tiếng. Trong lòng Diệp Linh Cẩm cũng không được tự nhiên, cũng lười nói chuyện.

Khó nhất chính là Dịch Tinh không chịu được yên lặng, thích ồn ào. Dọc đường không có ai nói chuyện, không có ai để ý hần, đành phải tự nhẩn nhẩn vậy.

"Tỷ tỷ. . . . . Tỷ tỷ. . . . . Người đã về. . . . ."

Vừa tới cửa, Diệp Linh Đan tiến lên đón, vẻ mặt như trút được gánh nặng khiến Diệp Linh Cẩm cảm thấy ấm áp trong lòng.

"Đoạn nhi. . . . ."

Đứng bên cạnh Diệp Linh Đan, là Bồi Lâu Tuấn."Diệp cô nương bình yên vô sự trở về. . . . ."

"Phải. . . . ."

Nhan Nhiễm Y đáp."Ta có chút chuyện. . . . . Đi trước. . . . . Xin lỗi không tiếp chuyện được. . . . ."

Nói xong, nắm tay Diệp Linh Cẩm bước qua mọi người.

Diệp Linh Cẩm có chút sững sờ, lão đảo một cái. Nhan Nhiễm Y cũng không bước chậm lại. Diệp Linh Cẩm thấy tay bị nắm rất chặt, phản kháng nhưng không dùng được.

"Đau. . . . . Mẹ kế. . . . . Đau. . . . ."

Nhan Nhiễm Y không nói gì, vẫn dắt Diệp Linh Cẩm về phòng của nàng, sau đó buông lỏng tay, đưa lưng về phía nàng.

Diệp Linh Cẩm ngu ngốc cũng biết Nhan Nhiễm Y đang tức giận. Nàng có chút lo lắng, cảm giác mình sắp bị hành hạ, lại còn đóng cửa nữa, không cho người khác nhìn thấy, thật không có mặt mũi.

Vì vậy Diệp Linh Cẩm rón rén xoay người, từ từ đóng cửa lại, cài chốt, cố gắng không phát ra âm thanh, sau đó xoay người chuẩn bị tự thú.

"Người còn muốn giả vờ đến lúc nào?"

"A. . . . ."

Vừa mới xoay người, đã thấy màu tím loé lên, còn chưa phản ứng kịp, lưng của nàng liền hung hăng va vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Người thật không biết sao

Cảm giác đau đớn truyền từ lưng khiến Diệp Linh Cẩm sững sốt, lấy lại tinh thần thì phát hiện, màu tím, trước mắt toàn là màu tím, không thấy được cái gì, mà Nhan Nhiễm Y đang ôm nàng, ấn người vào ván cửa.

Nhan Nhiễm Y cúi đầu nhìn nàng, trên mặt vĩnh viễn là nụ cười ôn hòa nay đã có phần bất đắc dĩ. "Giận đối đủ chưa. . . . ."

Tim Diệp Linh Cẩm đập rất mạnh, căn bản không dám ngẩng đầu. Nàng cũng không biết tóm lại mình thấy không được tự nhiên ở chỗ nào, hành động bộc phát bất chợt của Nhan Nhiễm Y khiến cho nàng kinh sợ quá lớn.

"Ồ Kinh Phong Lâu sống không tệ? Có biết người khác tìm người rất vất vả và không?"

Diệp Linh Cẩm có thể cảm giác hô hấp của Nhan Nhiễm Y phả ra trên đỉnh đầu.

Nhan Nhiễm Y chợt cười cười, cười ra tiếng. "Ha ha. . . . . Làm sao người biết. . . . . Đúng vậy a. . . . . Người ngốc. . . . . Làm sao người biết. . . . ."

Diệp Linh Cẩm cảm giác mình bị Nhan Nhiễm Y truyền khí thế cường đại áp bức, chỉ có thể lấy tay chống đỡ lồng ngực của hắn.

Cánh cửa phát ra tiếng vang.

"Mẹ kè. . . . . Mẹ kè. . . . ." Diệp Linh Cẩm cất lực kêu, hi vọng Nhan Nhiễm Y có thể tỉnh táo một chút.

Chợt, cảm Diệp Linh Cẩm bị nắm chặt. Nhan Nhiễm Y ép Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu lên, nhìn hắn.

Diệp Linh Cẩm lúc này mới phát hiện ra, Nhan Nhiễm Y không còn giữ biểu tình vĩnh viễn bộ khiêm tốn đối đãi người khác, hắn lúc này, cúi đầu, mặt giống như chìm trong bóng ma, không thể nhìn rõ, nhưng có thể cảm giác vô cùng nguy hiểm.

"Diệp Linh Cẩm. . . . . Người muốn núp trong vỏ tới khi nào?" Nhan Nhiễm Y nắm cầm nàng, khuôn mặt ghé sát nàng, chậm rãi, hơi thở trực tiếp phả vào mặt Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm bị hắn hỏi không biết làm sao. Thật ra thì nàng biết, Nhan Nhiễm Y đã nhìn ra, nàng đang giả vờ ngốc nghếch.

Hơi thở nam tử của Nhan Nhiễm Y bao phủ nàng, mặt hắn ghé sát vào nàng, lúc nói chuyện dường như môi của hắn cũng chạm vào mặt nàng, cánh mũi của hắn cũng cọ vào mặt nàng.

Mọi giác quan của Diệp Linh Cẩm lúc này vô cùng nhạy cảm.

"Tại sao không nói chuyện? Há?" Giọng nói của Nhan Nhiễm Y giống như đang nỉ non, kèm theo sự bất đắc dĩ.

Diệp Linh Cẩm bị hỏi như vậy rất mơ hồ, bởi vì hơi thở của Nhan Nhiễm Y, trong đầu rất trống rỗng.

"Aiz. . . . . Người nói ngịch chương Nhan Nhiễm Y này kéo đưa ngốc đi chỗ nào rồi. . . . . Ta thấy bọn họ vừa mới đi thôi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nghe ngoài cửa loáng thoáng truyền đến giọng nói của Dịch Tinh.

Nhất thời, nàng không dám trả lời.

"Bên ngoài. . . . . Có người bên ngoài. . . . ." Chúng ta đừng dính sát vào cửa được không. . . . .

"Há? Có người? Có người thì sao. . . . . Người không phải là kẻ ngốc. . . . ." Nhan Nhiễm Y cười hỏi, giống như Đại sói xám nhìn con mồi trốn không thoát khỏi tay mình.

Nụ cười mê người lại trở về trên khuôn mặt Nhan Nhiễm Y, nghĩ đến, hắn đã tỉnh táo lại rồi. . . . .

". . . . ." Diệp Linh Cẩm nhất thời không biết trả lời thế nào, nàng còn không biết có nên quyết định dừng việc giả vờ ngốc nghếch không, bởi vì, nếu như không ngu, cái nàng phải đối mặt, chính là vụ án diệt môn của Diệp gia, có liên quan đến câu đó Trường Sinh Dẫn của mẫu thân nàng.

Nhan Nhiễm Y trở lại bình thường, Diệp Linh Cẩm cũng không còn sợ nữa, trước mắt quan trọng nhất là hoàn cảnh bây giờ của bọn họ, ... Không . . . . . Là tư thế. . . . .

Nhan Nhiễm Y có vẻ cũng không trông cậy vào câu trả lời của Diệp Linh Cẩm, vẫn nắm cầm Diệp Linh Cẩm, đứng im tại chỗ .

Nếu Nhan Nhiễm Y tức giận, cho dù là cười cũng sẽ khiến cho người ta cảm thấy như đang trong tiết trời giá rét vào tháng ba, không nhìn được phát run, ánh mắt tươi cười như muốn từ từ hành hạ người ta cho đến khi chết, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, Diệp Linh Cẩm chuyển mắt, không dám nhìn hán, mặc cho hơi thở của hán vẫn phả trên mặt nàng.

Hai người cứ giằng co như vậy.

Trong phòng rất ít ánh sáng, hơi mờ mờ, ánh mặt trời xuyên qua khe cửa, từng chùm rơi vào, có thể thấy bụi bặm bay lừng lờ.

"Aiz. . . . ." Nhan Nhiễm Y thở dài, buông lỏng tay ra, nghiêng người.

Thoát khỏi áp bức, Diệp Linh Cẩm lập tức né ra, cách xa Nhan Nhiễm Y, cảm giác mình tạm thời an toàn, mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía Nhan Nhiễm Y.

Ánh sáng phản chiếu, Diệp Linh Cẩm nhìn hán, cảm thấy cả người hán không giống như thật.

Nhan Nhiễm Y đi tới trước bàn, ngồi xuống, khôi phục bộ dạng định thần trong quá khứ, rót một ly trà.

Diệp Linh Cẩm dần dần tỉnh táo lại đã bắt đầu suy nghĩ về vấn đề Nhan Nhiễm Y vừa hỏi. Nhan Nhiễm Y đã sớm biết nàng là đang trốn tránh. . . . . Vì sao vẫn để mặc nàng? Hán luôn ở gần nàng, sao còn. . . . . Nàng không dám tự mình đa tình. . . . .

Nhan Nhiễm Y, phong thái người này vĩnh viễn xuất trần, cử chỉ không tầm thường, là một nam nhân luôn ôn tồn nho nhã với mọi người, đầu tiên là cứu nàng, sau đó là thu dưỡng nàng, hiện tại. . . . .

Diệp Linh Cẩm biết rõ gần đây mình cáu gắt vì cái gì, mất hứng cái gì. . . . .

"Mẹ kè. . . . ." Diệp Linh Cẩm thừ kêu một tiếng.

Nhan Nhiễm Y gọt ly trà, rũ mắt. Đây là động tác trước sau như một của hán lúc uống trà.

"Mẹ kè tại sao. . . . . Tại sao chưa chấp ta. . . . . Đối xử tốt với ta như vậy. . . . ." Diệp Linh Cẩm hỏi đứt quãng, vẻ mặt ngây ngô.

Chỉ trong tình trạng này, Diệp Linh Cẩm mới dám hỏi.

Đường cong khoẻ miệng Nhan Nhiễm Y càng lớn, nụ cười có chút bàng hoàng, có chút bất đắc dĩ."Ngươi thật không biết ư. . . . ."

Diệp Linh Cẩm trở mặt.

"Ngươi có biết. . . . . Ngươi có biết. . . . . Có một số việc, một khi thành thói quen, sẽ rất khó sửa lại. . . . ." Nói xong, "Cạnh" một tiếng, ly trà trên tay hán bị đập vỡ, mảnh vụn trắng bắn tung toé, nước trong ly trà văng trên trên mặt đất.

Diệp Linh Cẩm sợ đến run người.

Nhan Nhiễm Y đứng lên, xoay người, lưu lại một câu"Ngươi tốt nhất suy nghĩ kĩ một chút đi. . . . ." Sau đó mở cửa, rời đi.

Cho đến khi Nhan Nhiễm Y đi khỏi, cửa bị đóng, Diệp Linh Cẩm vẫn còn lo lắng .

Ngoài cửa. . . . .

"Aiz? Nhan huynh. . . . . Thế nào?" Dịch Tinh và Quan Hoán Chi đứng ở trong sân, nghe được tiếng ly vỡ vụn.

Nhan Nhiễm Y vén sợi tóc bị gió thổi bay lúc đi ra, cười cười, nói: "Không có gì. . . . . Dạy dỗ kẻ nữ thôi. . . . ."

Mặc dù là đang cười, nhưng lại khiến Dịch Tinh run lên.

Quan Hoán Chi nhìn hán một cái, nói: "Dạy tốt rồi chứ. . . . ."

Nhan Nhiễm Y gật đầu một cái, "Bắt nàng úp mặt vào tường sám hối."

"Vậy cùng ra ngoài uống rượu thôi. . . . ."

Nhan Nhiễm Y nở nụ cười nhìn Quan Hoán Chi, chỉ nói một chữ: "Tốt. . . . ." Biểu thị tất cả.

"Đi một lúc. . . . .Ta cũng đi uống rượu!" Dịch Tinh ồn ào.

Bên trong phòng. . . . .

Diệp Linh Cẩm vì câu nói kia, sững sốt nửa ngày.

Thói quen? Làm sao nàng không hiểu. . . . . Nàng chính là sợ thói quen như vậy. . . . . Thói quen được Nhan Nhiễm Y chăm sóc, thói quen chịu đựng tính cách Nhan Nhiễm Y, bắt nạt Dịch Tinh. . . . . Thói quen mỗi ngày đi cùng Nhan Nhiễm Y. . . . .

Nàng vẫn sợ rằng, sẽ có một ngày nhất định phải từ bỏ thói quen này. . . . .

Làm sao nàng không hiểu chứ . . . . .

Cứ như vậy, Diệp Linh Cẩm ở trong phòng, từ hoàng hôn ngồi cho đến lúc xẩm tối, ngồi cho đến khi có ánh đèn rực rỡ.

"Đông đông đông ——" tiếng gõ cửa, Diệp Linh Cẩm nghĩ là Nhan Nhiễm Y.

"Đông đông đông ——"

Diệp Linh Cẩm xác định không phải hán, Nhan Nhiễm Y gõ cửa, luôn luôn tượng trưng gõ mấy cái, rồi tự mình đẩy cửa tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Úp mặt vào tường sám hối

Diệp Linh Cẩm đi tới mở cửa.

"Tỷ tỷ. . . . ." Trên tay Diệp Linh Đoạn bung com và đồ ăn.

"Đoạn Nhi. . . . ."

Diệp Linh Đoạn đi vào, đem đồ ăn đặt trên bàn.

"Nghe Dịch Tinh nói người bị Nhan công tử bắt bẻ quan. . . . . Ta tới đưa một ít đồ ăn cho người. . . . ."

". . . . ." Bẻ quan.

Nàng rất đói bụng.

Diệp Linh Đoạn ngồi trước bàn, nhìn Diệp Linh Cẩm ăn com.

"Tỷ tỷ. . . . .Từ trước cho tới nay, ta vẫn chưa hỏi. . . . . Nhan công tử đối với người tốt có không. . . . ."

Diệp Linh Cẩm ngừng tay một lúc.

"Mẹ kè. . . . . Tốt. . . . . Có thịt ăn. . . . ." Nói xong, lại phối hợp nhìn đồ ăn mặn chay kết hợp.

Diệp Linh Đoạn bật cười "Phi" một tiếng.

"Chờ sau này, tất cả mọi chuyện kết thúc. . . . . Ta. . . . . Ta sẽ thành thân với Bùi đại ca. . . . ." Diệp Linh Cẩm nói áp ứng, có chút đỏ mặt."Đến lúc đó, sẽ chăm sóc người. . . . ."

"Bùi đại ca rất tốt, sẽ không để ý, như người vậy, luôn đi theo Nhan công tử, cũng không phải là biện pháp hay. . . . ."

Trong lòng Diệp Linh Cẩm cảm thấy vô lực.

Theo đạo lý mà nói, là nên chờ Diệp Linh Cẩm thành thân rồi mới đến Diệp Linh Đoạn. . . . .

"Tốt lắm tốt lắm. . . . . Chỉ nói là nói. . . . . Ta còn không chắc sẽ gả cho Bùi đại ca. . . . ."

Diệp Linh Đoàn không nhìn thấy biểu tình cô đơn trên mặt Diệp Linh Cẩm.

"Người còn có thể đi theo Nhan công tử. . . . ."

"Ừ. . . . ." Diệp Linh Cẩm ngờ ngạc lên tiếng.

Diệp Linh Đoàn đã trưởng thành, nếu là lúc trước, nàng sẽ không nghĩ nhiều như vậy. . . . . Những ngày này, nàng đã trải qua bao nhiêu chuyện. . . . .
Diệp Linh Cẩm có chút đau lòng, cũng cảm thấy Nhan Nhiễm Y nói không sai, nàng quá ích kỷ.

Chờ sau khi Diệp Linh Đoàn đi, Diệp Linh Cẩm ngờ ngạc ngồi ở bên cạnh bàn, suy nghĩ rất nhiều rất nhiều. . . . .

Khi bầu trời hắc ám bị ánh mặt trời chiếu sáng, khi ánh mặt trời chiếu vào phòng, Diệp Linh Cẩm tỉnh lại từ giấc ngủ say. Nàng ngủ thiếp đi trên bàn.

Đứng lên đuổi lưng một cái, rửa mặt, Diệp Linh Cẩm lại ngồi trở lại trước bàn, một tay chống má, trông rất ngây ngô.

Hôm nay, nàng không biết nên đối mặt với Nhan Nhiễm Y thế nào.

Chỉ còn cách ngồi ngây ngốc ở trong phòng thôi. . . . . Ngày hôm qua suy nghĩ một đêm, về sau nên làm cái gì, nhưng là nghĩ đi nghĩ lại trong đầu chỉ xuất hiện mấy câu nói cuối cùng của Nhan Nhiễm Y, kết quả đầu óc trở nên rối một nùi, bất tri bất giác ngủ thiếp đi, quay đầu lại cũng không có kết quả gì.

Diệp Linh Cẩm đăm đăm bàn, nghi ngờ có phải mình luôn giả vờ ngốc nên bây giờ bị ngốc thật hay không.

"Đồng đồng đồng ——" "Ken két ——" cửa bị đẩy ra. Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu.

Ánh mặt trời chiếu vào căn phòng mờ tối, khiến cho Diệp Linh Cẩm không thể mở mắt.

Một bóng người đi tới, mặc dù không thấy rõ, nhưng Diệp Linh Cẩm biết là ai.

"Bất người úp mặt vào tường sảm hỏi người lại tường thật sao. . . . ." giọng nói dịu dàng khiến cho người ta cảm thấy ấm áp.

Diệp Linh Cẩm lấy tay che ánh mắt có chút trở mắt, không ngờ đến Nhan Nhiễm Y còn có thể giống như trước, nàng vẫn cho là, trải qua tối hôm qua, bọn họ sẽ không giống như trước được nữa, nàng cũng có cách nào dùng giọng nói có chút sững sờ kêu hấn một tiếng "Mẹ kế".

Nhan Nhiễm Y đi vào, sờ sờ đầu của nàng "Ngần người cái gì. . . . ." Một thân áo tím lúc sáng sớm tỉnh mơ, càng thêm mê người, mà trên mặt hấn mang theo nụ cười, so còn đẹp hơn ánh mặt trời.

"Mẹ kế. . . . ." Dần dần thích ứng ánh sáng, Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu nhìn hấn, lỗ mũi có chút ề ảm.

Nhan Nhiễm Y cười với nàng, chia tay ra, nói: "Đi thôi. . . . . Đi dùng điểm tâm, sau đó đi nói lời cảm tạ với Bách Hiểu cô nương. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nhìn bàn tay chia ra trước mắt, ngẩn người, đem móng vuốt đặt vào bàn tay ấm áp ấy.

Địch Tinh và Quan Hoán Chi sớm đã yên vị ở trước bàn.

"Đưa ngốc. . . . . Người thật đúng là nghe lời, người ta bất người úp mặt vào tường sảm hỏi người lại làm thật. . . . ." Thấy mọi người đã đến đông đủ, Địch Tinh không khách khí cầm bánh bao, khởi động.

"Tối dùng cơm đi. . . . ." Quan Hoán Chi nhìn hai người, nói.

Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm ngồi xuống, cầm cái bánh bao đưa cho Diệp Linh Cẩm, nói: "Thịt. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nhận lấy bánh bao, cắn môi gật đầu một cái, nhìn Nhan Nhiễm Y, lại nhìn Địch Tinh và Quan Hoán Chi, đột nhiên cảm thấy, bốn người ngồi cùng nhau như thế này thật tốt, bát cháo nóng hổi đặt trước mặt nàng giống như một màn sương.

Không bao lâu khi bọn họ ăn xong, đã có người tới truyền lời, nói là Bách Hiểu tới, xin bọn họ tiếp đón.

Chờ bọn họ đến đại sảnh, Bách Hiểu đang ngồi nói chuyện phiếm với Bùi Lâu Tuấn và Diệp Linh Đoàn.

"Bách Hiểu cô nương. . . . ." Nhan Nhiễm Y hướng Bách Hiểu thờ dài, cử chỉ hoàn mỹ chu đáo. Nhan Nhiễm Y đối với bất cứ ai đều như thế này.

Quan Hoán Chi và Địch Tinh cũng chào hỏi.

Bách Hiểu đứng dậy, lắc lắc chiết phiến, cười: "Các vị cần gì phải đa lễ, Diệp cô nương là bằng hữu của ta, bằng hữu gặp nạn dĩ nhiên là phải giúp. . . . ."

Chiếc quạt che đi một nửa gương mặt nàng, không thấy rõ thần sắc.

Diệp Linh Cầm nhìn Bách Hiểu, có chút sầu não. Lúc còn ở Lịch Thành, nàng cũng biết, Bách Hiểu có tình ý với Nhan Nhiễm Y, cô gái hoàn mỹ như thế này, tất nhiên là Diệp Linh Cầm mất hứng. Nhưng Nhan Nhiễm Y đối với bất kì ai đều có thái độ ôn hoà, sợ là đã làm tổn thương Bách Hiểu rồi.

Nhưng một cô gái kiên cường như vậy, coi như thích, cũng sẽ không dễ dàng nói ra khỏi miệng, yêu thầm làm sao nói được?

"Cầm Nhi. . . . ."

Diệp Linh Cầm bưng tỉnh, nhìn về phía Nhan Nhiễm Y.

"Có thể cứu người ra ngoài nhờ có Bách Hiểu cô nương, mau cảm ơn cô nương đi. . . . ."

Mặc dù Diệp Linh Cầm không biết Bách Hiểu và Chung Sách có khúc mắc gì, nhưng vẫn cần phải nói lời cảm ơn. Vì vậy từ sau lưng Nhan Nhiễm Y đi tới trước mặt Bách Hiểu.

"Bách Hiểu tỷ tỷ. . . . . Cảm ơn. . . . ."

"Diệp cô nương đa lễ. . . . ." Bách Hiểu mỉm cười thân thiện với Diệp Linh Cầm.

Diệp Linh Cầm đứng gần nàng nhìn thấy nàng cúi đầu cười thì trong mắt chợt lóe lên sầu não.

Sau đó bọn họ ngồi xuống.

Quan Hoán Chi mở miệng nói: "Bách Hiểu cô nương. . . . . Tại hạ còn có chuyện muốn làm phiền người. . . . ."

"Quan đại nhân cứ nói. . . . ."

"Bùi công tử nói đêm Diệp gia gặp chuyện không may hẳn đã cứu Nhị tiểu thư Diệp gia, bất tri bất giác bị trúng độc. . . . . Mà có thể khiến cho Bùi công tử vô tình trúng độc vào lúc đó, trên giang hồ không có mấy ai, vậy nên. . . . . Hi vọng Bách Hiểu cô nương có thể điều tra. . . . . Thù lao tất nhiên sẽ không ít. . . . ."

Diệp Linh Cầm lúc này mới biết, đêm hôm đó bọn họ nói chuyện gì, hạ độc. . . . . Nhiều manh mối.

Chiết phiến nhẹ lay động, Bách Hiểu nở nụ cười từng trải: "Chuyện này rất thú vị. . . . . Đợi ta trở về điều tra ra, tất sẽ thông báo cho đại nhân. . . . ."

"Làm phiền. . . . ."

Mọi người ngồi không bao lâu, Bách Hiểu đã nói muốn rời khỏi.

"Bách Hiểu cô nương không ở Đan Thành chơi mấy ngày. . . . . để Bùi mỗ làm tròn trách nhiệm chủ nhà. . . . ."

Bách Hiểu mỉm cười với Bùi Lâu Tuấn, nói: "Đa tạ Bùi Thiếu chủ. . . . . Nghe đồn giang hồ đang có vài chuyện biến đổi rất phong phú, ta lại rời đi nhiều ngày, nên phải trở về. . . . . Còn nhiều thời gian. . . . . tiểu nữ chắc chắn sẽ tới Đan thành thăm thú một phen, đến lúc đó làm phiền Bùi Thiếu chủ tiếp đãi nhiều hơn. . . . ."

Giang hồ nhi nữ chưa bao giờ kiêu cách.

"Một lời đã định!"

Bách Hiểu luôn luôn có cách khiến người ta phải ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Lâm Mạc Khê bị đánh

"Nhan công tử, Diệp cô nương. . . . . Sau này còn gặp lại. . . . ."

"Lần này thật sự là phiền toái Bách Hiểu cô nương. . . . . Tại hạ thiếu cô nương một ân tình. . . . . Ngày sau sẽ trả. . . . ." Nhan Nhiễm Y nhìn Bách Hiểu, cười đến dịu dàng.

"Ta sẽ nhớ. . . . ." Bách Hiểu thu hồi chiết phiến, chợt dí dỏm cười một tiếng.

"Bách Hiểu tỷ tỷ. . . . . Hẹn gặp lại. . . . ." Diệp Linh Cầm thật thương thức cô gái như Bách Hiểu.

Bách Hiếu mỉm cười với nàng.

Ngoài cửa lớn, người hầu đã chuẩn bị xong xe ngựa.

Nghe tiếng ngựa hí, Bách Hiếu quay đầu nhìn, lại quay đầu lại, hướng mọi người nói tạm biệt, sau đó xoay người, lên xe ngựa.

Lóc cóc. . . . . Xe ngựa chậm rãi rời đi, cuối cùng biến mất ở cuối đường.

Diệp Linh Cẩm tin tưởng, kì nữ như Bách Hiếu, luôn để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng mỗi người.

Sau đó mọi việc khôi phục bình thường, đám người Nhan Nhiễm Y dự định sẽ ở Bùi Trạch một khoảng thời gian ngắn, trong khoảng thời gian này, Diệp Linh Cẩm thường đến tìm Diệp Linh Đoạn, bởi vì lúc đi cùng Nhan Nhiễm Y, Diệp Linh Cẩm giả bộ ngu sẽ cảm thấy không được tự nhiên.

Từ lúc biết rõ có người phát hiện mình giả vờ ngốc, Diệp Linh Cẩm luôn cảm giác mình rất ngu, hơn nữa, đối với Nhan Nhiễm Y. . . . . Nàng còn chưa nghĩ kỹ, cũng chưa hạ quyết tâm.

"Tỷ tỷ. . . . . Gần đây thế nào. . . . . Nhìn người không giống với lúc trước. . . . ." Diệp Linh Đoạn đang dẫn theo Diệp Linh Cẩm đi dạo Bùi Trạch.

Bùi Trạch giống như Lâm viên, nhưng mỗi nơi cảnh trí rất bất đồng, mỗi tảng đá, mỗi gốc cây tre trúc, tỉ mỉ nhưng vô cùng thú vị.

"Không giống nhau?" Diệp Linh Cẩm mờ mịt nhìn Diệp Linh Đoạn.

Thật ra thì nàng vốn đã không giống như trước rồi. . . . . Trong lòng giãy giụa.

Diệp Linh Đoạn nhìn nàng một cái, thờ dài, bỏ qua. . . . .

Diệp Linh Cẩm nhìn Diệp Linh Đoạn dần dần có bộ dáng ‘ông cụ non’, trong lòng áy náy càng ngày càng sâu.

"Một mẻ chưa. . . . . Dẫn người đến ngồi nghỉ trong đình viện nhỏ trước mặt. . . . ."

Bọn họ ngồi ở trong đình. Hai người ở cạnh nhau thì Diệp Linh Đoạn luôn là người nói nhiều hơn, Diệp Linh Cẩm luôn là người ngạc nhiên. Nhưng họ cũng cảm thấy, thời gian hết sức yên tĩnh, rất tốt.

“Đây. . . . . Đây không phải nữ nhân chuyên bám theo biểu ca hay sao. . . . ."

Chỉ thấy một nữ nhân bước chậm rãi trên con đường đá, từ từ đi về phía đình.

Không làm gì lại có người đến gây sự, Diệp Linh Cẩm không tự chủ nhíu nhíu mày. Bởi vì người bị nói đến chính là Diệp Linh Đoạn.

Diệp Linh Đoạn không nói gì.

"Thật là trùng hợp a. . . . ." Nàng kia bước vào đình, hai tỷ nữ đi theo phía sau, trên khuôn mặt họ, cũng thể hiện thái độ ‘oai phong凛冽’.

Diệp Linh Cẩm nhận ra nữ nhân này, chính là người nói chuyện với Nhan Nhiễm Y trên cầu vào buổi tối này hôm đó, sau lại tranh giành với nàng, Lâm Mạc Khê.

Từ những chuyện đã xảy ra lúc trước, Diệp Linh Cẩm vẫn không có hảo cảm với nữ nhân này. Là người ai cũng nhìn ra được Lâm Mạc Khê có tình ý với Nhan Nhiễm Y, nhưng Diệp Linh Cẩm cảm thấy, nữ nhân điều ngoa vô lý, ngực lớn nhưng không có đầu óc như nàng ta, chỉ là con kiến hôi mà thôi, vẫn không để trong lòng, mà là tức giận Nhan Nhiễm Y.

Nhưng hôm nay, mặc dù chỉ là con kiến hôi, Diệp Linh Cẩm cũng cảm thấy rất không thoải mái, nhìn rất không thuận mắt.

"Biểu muội. . . . ." Diệp Linh Đoạn rất yên lặng nhìn về phía Lâm Mạc Khê lên tiếng chào hỏi.

Thì ra là Lâm Mạc Khê này là biểu muội của Bùi Lâu Tuấn. . . . . Diệp Linh Cẩm cảm thấy cái thế giới này thật nhỏ.

"Hừ. . . . ." Lâm Mạc Khê không thấy Diệp Linh Cẩm, ngồi xuống.

"Làm sao người còn bám theo biểu ca? Không có cha mẹ liền ý lại vào biểu ca ta rồi hả?" Nói chuyện chanh chua.

Diệp Linh Cẩm nghe rất tức giận, lại thấy Diệp Linh Đoạn không nói gì, nhưng thân thể có chút run rẩy, dường như đang cực lực nhẫn nại.

Này không giống Diệp Linh Đoạn, trước kia ở Diệp gia, Diệp Linh Đoạn là một cái tên lợi hại, khi nào để cho người ta bắt nạt như vậy?

"Cô nương. . . . ." Diệp Linh Cẩm ngờ ngạc kêu lên.

Lâm Mạc Khê lúc này mới phát hiện ra còn có người khác ngồi trong đình.

"Ngươi. . . . . Ngươi không phải người luôn đi cùng Nhan công tử sao?" Lâm Mạc Khê nhìn nàng, đột nhiên vui mừng nói: "Chẳng lẽ Nhan công tử đang ở nhà biểu ca?" Một đôi mắt sáng hơn rất nhiều.

"Ừ. . . . . Ở đây. . . . ."

Lâm Mạc Khê nhìn Diệp Linh Cẩm một lúc, ghét bỏ nói: "Thì ra là một đứa ngốc. . . . ."

"Muội muội. . . . . Chúng ta đi. . . . ." Diệp Linh Cẩm lời kéo Diệp Linh Đoạn rời đi.

"Ai cho ngươi đi?" Lâm Mạc Khê trừng mắt nói.

Hai nha hoàn sau lưng nàng đứng chặn trước mặt các nàng.

Lúc này Diệp Linh Cẩm vô cùng ghét Lâm Mạc Khê này.

"Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào. . . . ." Diệp Linh Đoạn lạnh lùng hỏi.

Diệp Linh Cẩm biết lúc này Diệp Linh Đoạn rất tức giận. Trước kia, nàng đâu chịu nổi cục tức như thế này. Nhìn dáng vẻ hai người, đây không phải là lần đầu tiên. Diệp Linh Cẩm chợt ý thức được, Diệp Linh Đoạn ăn nhờ ở đậu, cho dù có Bùi Lâu Tuấn che chở, cũng không thể yên tĩnh được.

"Ta à. . . . . Không muốn như thế nào. . . . . Thôi. . . . . con người đáng thương thương hại lại không cha không mẹ như ngươi. . . . . Đi thôi. . . . ."

"Tỷ tỷ. . . . . Đi thôi. . . . ." Diệp Linh Đoạn kéo Diệp Linh Cẩm, động tác có chút cứng nhắc.

Lâm Mạc Khê nghe xong chợt cười lạnh: "Thì ra là tỷ muội ngươi. . . . . Ha ha. . . . . Một là đứa ngốc, một là ăn nhờ ở đậu. . . . ."

"Cô nương. . . . ." Diệp Linh Cẩm thừa dịp Diệp Linh Đoạn còn đang ngây ngẩn, giẫy khỏi tay nàng, đi đến trước mặt Lâm Mạc Khê.

Về mặt Lâm Mạc Khê ghét bỏ nhìn nàng.

"Chát ——" một cái tát vang dội, lưu lại vết đỏ tấy trên mặt Lâm Mạc Khê.

"Chát ——" đang lúc mọi người không phản ứng kịp, Diệp Linh Cẩm lại đưa tay tát thêm một cái.

Lần này hai bên cân nhau rồi nhé. . . . . Diệp Linh Cẩm nhìn hai vết đỏ tấy trên mặt Lâm Mạc Khê, hết sức hài lòng với kiệt tác của mình.

"Ngươi. . . . . Ngươi. . . . . dám đánh ta?" Lâm Mạc Khê ôm mặt, tức giận không thể tin được.

Hai nha hoàn phía sau lúc này mới phản ứng kịp, lập tức chạy tới kêu, "Tiểu thư tiểu thư".

Lâm Mạc Khê đẩy hai nha hoàn, tức giận nói: "Nàng đánh bản tiểu thư các ngươi không biết đánh lại à?"

Diệp Linh Cẩm đang chuẩn bị đại chiến 300 hiệp với hai nha hoàn lại bị Diệp Linh Đoạn kéo tay, chạy ra khỏi đình, bắt đầu chạy như điên.

"Đứng lại —— đứng lại ——"

Diệp Linh Cẩm và Diệp Linh Đoạn chạy như điên, cuối cùng bỏ xa hai nha hoàn, chạy tới viện Diệp Linh Cẩm ở, hai người thờ không ra hơi.

Diệp Linh Cẩm đột nhiên cảm thấy rất sung sướng, ngây ngốc cười.

"Cười! Ngươi đã gây họa còn cười được sao!" Diệp Linh Đoạn trách móc Diệp Linh Cẩm, lại không nhận được mà bật cười.

Hai tỷ muội ngồi dưới đất thở hổn hển, đỏ mặt, cười rất thoải mái.

Đội hai người điều chỉnh nhịp thở, Diệp Linh Đoạn nói: "Tỷ tỷ. . . . . Nghe này. . . . . Lâm Mạc Khê chắc chắn sẽ không dễ yên như vậy, nhất định sẽ đi tố cáo. . . . . Đến lúc đó, ngươi phải nói là ta tát. . . . ."

Diệp Linh Cẩm còn đang mím cười nghe xong mà sùng sốt, lỗ mũi ê ẩm.

"Tỷ tỷ. . . . . Nghe này. . . . ."

Lời editor: Thật sáng khoái với 2 cái tát kia!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Tiện nhân già mồm cãi láo

Diệp Linh Cẩm nhìn sự chua xót xuống, lắc đầu cố chấp nói: "Là ta đánh..... Không phải..... Đoạn nhi....." Diệp Linh Cẩm vẫn luôn hy vọng có một người tỷ tỷ hoặc ca ca như vậy, khi chính mình gây họa thì có người khác gánh vác cho mà hiện giờ người này thật ra là người mấy năm nay chưa từng đi lại - Diệp Linh Đoạn.

Thân làm tỷ tỷ làm sao có thể để cho muội muội mình gánh vác trách nhiệm.

Các nàng đợi đến buổi tối, quả nhiên Lâm Mạc Khê dẫn theo một đồng người hấp tấp chạy đến đây.

"Đoạn nhi.....Nghe nói người đánh Khê nhi?" Bùi Lâu Tuấn hỏi.

Diệp Linh Cẩm vừa nghe thấy liền cảm thấy có chút không thích ứng được. Ấy thế mà Lâm Mạc Khê lại nói là Diệp Linh Đoạn.

"Đúng vậy..... nhất thời Đoạn nhi bị kích động nên đã đánh biểu tiểu thư..... Đành xin biểu tiểu thư thứ tội....." Nói xong Diệp Linh Đoạn đi đến gần Lâm Mạc Khê hành lễ giải thích.

"Hừ ..... Chỉ như vậy là xong sao?" Lâm Mạc Khê được một bước lại muốn tiến thêm một bước.

Bùi Lâu Tuấn nói với Lâm Mạc Khê: "Khê nhi..... Nhất định Đoạn nhi không phải có ý....."

"Biểu ca..... Nàng ta đánh người mà huynh còn nói giúp nàng sao?" Giọng nói Lâm Mạc Khê nhấn mạnh thêm nhiều.

"Biểu tiểu thư nếu vẫn còn tức giận thì đánh lại cũng được....." Diệp Linh Đoạn bình tĩnh nói.

Ánh mắt Lâm Mạc Khê sáng lên.

"Nàng..... Ta đánh....." Diệp Linh Cẩm đang đứng bên cạnh không nói lời nào lại bỗng nhiên lên tiếng.

Lúc này thủ đoạn của Lâm Mạc Khê đã cao hơn nhiều, biết nếu nàng ta nói với Bùi Lâu Tuấn là nàng đánh thì cũng không có kết quả gì vì dù sao nàng ta cũng chỉ làm một kẻ ngốc, cho dù có muốn so đo với một kẻ ngốc thì cũng không được lợi lộc gì. Nếu nói là Diệp Linh Đoạn..... Không những được đánh lại mà còn không biết chừng còn có thể phá hoại ấn tượng về Diệp Linh Đoạn trong lòng Bùi Lâu Tuấn.

"Không..... Là nàng đánh....." Lâm Mạc Khê chỉ vào Diệp Linh Đoạn.

Diệp Linh Đoạn nói: "Là ta đánh....."

Xem ra nếu không thêm cho người chút màu sắc thì không nhìn ra được. Diệp Linh Cẩm đi đến bên người Lâm Mạc Khê, nhân lúc người khác không chú ý đánh thêm một cái tát.

"Bốp --"

Lần này tin chưa.....

Lâm Mạc Khê che mặt, vẻ mặt ủy khuất: "Biểu ca..... Huynh thấy chưa..... Hai tỷ muội các nàng không ai tốt đẹp gì cả....."

"A..... Hôm nay như thế nào mà trong viện lại náo nhiệt như vậy....." Là giọng nói của Dịch Tĩnh.

Ba người Nhan Nhiễm Y đã trở lại.

"Bùi hừ..... Đã xảy ra chuyện gì vậy....." Nhan Nhiễm Y đi đến bên người Diệp Linh Cẩm.

"Cái này....." Đột nhiên Bùi Lâu Tuấn không biết nên nói như thế nào.

"Nhan công tử..... Là nàng đánh ta....." Lâm Mạc Khê bụm mặt khóc lê hoa đài vù.

Diệp Linh Cẩm nhìn rất không thuận mắt, vừa định đưa tay ra lại bị Nhan Nhiễm Y ngăn lại.

Diệp Linh Cẩm hơi khó chịu hạ tay xuống, thật ra lần này nàng chỉ muốn dọa Lâm Mạc Khê một chút thôi.....

"Lâm cô nương không việc gì..... Cẩm nhi không hiểu chuyện..... Trở về ta sẽ quản giáo nàng thật tốt....." Nhan Nhiễm Y nói.

Trong lòng Diệp Linh Cảm bấu môi o(^ ^ o#) ai muốn ngưởi quản giáo chứ.

"Đồ ngốc nhà chúng ta từ trước kia cho tới bây giờ chưa từng đánh sai ngưởi nha....." Địch Tinh lười nhác nói.

Lâm Mạc Khê che mặt tức giận nói: "Chẳng lẽ là ta sai sao!"

Địch Tinh nhìn về hướng khác. Thời tiết hôm nay thật tốt.

"Được rồi Khê nhi..... Diệp cô nương cũng không cố ý....." Bùi Lâu Tuấn đại khái cũng đã rõ ràng, người đánh nàng đích thị là Diệp Linh Cảm.

"Tiện nhân gia mồm cái lão....." Đột nhiên một giọng nói vang lên, mọi người ở đây đều sững sốt một phen.

"Tiện nhân liền là già mồm cái lão. . . . ." Diệp Linh Cảm giống như xác nhận lặp lại thêm lần nữa.

Nhân tài phản ứng ở đây chính là Diệp Linh Cảm.

"Phốc..... Ha ha ha ha ha....." Địch Tinh cực kỳ nể tình nhin không được cười.

Lâm Mạc Khê trừng mắt nhìn hấn, hai mắt rung rung, tức giận đến mức giậm chân: "Các ngưởi nhìn nàng xem!"

"Hô hô..... Thật..... Thật xin lỗi..... Ta không cố ý....." Địch Tinh che miệng.

Quan Hoán Chi nhẹ nhàng khụ một cái.

Ở đây có rất nhiều người đang nhin cười.

Dù sao về mặt đồ dẫn của Diệp Linh Cảm nhưng lại nói những lời này..... Thật sự. . . . . Thật sự là quá khôi hài rồi.

Nhan Nhiễm Y vẫn mỉm cười như cũ, sờ sờ đầu Diệp Linh Cảm rồi nói với mọi người: "Xem ra lại là nha hoàn trước kia của Cảm nhi nói với nàng vài câu trong dân gian rồi..... Trở về ta sẽ quản giáo thật tốt....."

Đại Hoàng đáng thương lại bị chịu tiếng xấu thay người khác rồi..... Trong lòng Diệp Linh Cảm thờ dài.

"Khê nhi..... Diệp cô nương không hiểu chuyện, chuyện này coi như xong....." Bùi Lâu Tuấn giảng hòa.

Lâm Mạc Khê giậm chân quay mặt đi vô cùng không muốn.

"Lâm cô nương.....Ở đây ta có một loại thuốc tốt nhất, chờ ta đưa thuốc cho ngưởi bơi sẽ không nhìn thấy..... Cảm nhi không hiểu chuyện, vẫn phải xin Lâm cô nương đại nhân đại lượng....."

Lời nói của Nhan Nhiễm Y đã cực kỳ nể tình rồi.

Hơn nữa Lâm Mạc Khê nghe thấy Nhan Nhiễm cho nàng thuốc để bơi thì trong lòng có chút vui vẻ nhưng cũng không dám thể hiện ra mặt: "Nếu ..... Nếu biểu ca và Nhan công tử đều nói như vậy thì..... Quyết định như vậy đi!"

Không ngờ cô nãi nãi lại không có khả năng chơi đùa đến cùng với ngưởi như vậy..... Trong lòng Diệp Linh Cảm nói, tuy nhiên Nhan Nhiễm Y đã đề xuất giảng hòa như vậy thì đành thôi.

Ban đầu là Lâm Mạc Khê có tình gây sự, bây giờ lại muốn Nhan Nhiễm Y đưa thuốc cho nàng, Diệp Linh Cảm cảm thấy thế nào cũng không thể nuốt trôi được cục tức này.

Tuy nhiên, trận trò cười này xem như đã kết thúc rồi.

Bùi Lâu Tuấn có chuyện cần giải quyết nên đi trước, Nhan Nhiễm Y đưa Lâm Mạc Khê đi bơi thuốc, chỉ còn Quan Hoán Chi, Địch Tinh và tỷ muội Diệp Linh Cảm ngồi ở sảnh.

"Chắc chắc. . . . . Đồ ngốc. . . . . Thật lợi hại. . . . ." Địch Tinh vừa trở về chỗ cũ thì giờ ngón tay cái lên tán thưởng.

Diệp Linh Cảm lạnh lùng nhìn hấn một cái nói: "Ta ngốc....."

"Ha ha....." Diệp Linh Đoạn che miệng cười.

Quan Hoán Chi không ngừng gõ tay lên mặt bàn giật giật khóe miệng.

Thấy Diệp Linh Đoạn nở nụ cười Diệp Linh Cảm cũng yên tâm hơn rất nhiều, cuộc sống của Diệp Linh Đoạn ở Bùi gia cũng không phải quá tốt, sau này Diệp Linh Cảm rất muốn dẫn nàng đi nhưng lại cảm thấy cách nghĩ này của mình quá khờ dại.

Đầu tiên, nàng không biết Diệp Linh Đoạn có nguyện ý rời khỏi Bùi Lâu Tuấn hay không, tiếp theo, mang theo Diệp Linh Đoạn? Diệp Linh Cảm có năng

Vài ngày sau, vết sưng đỏ trên mặt Lâm Mạc đã tốt lên nhưng vẫn quần lấy Nhan Nhiễm Y không chịu đi đâu.

Diệp Linh Cẩm đã sớm coi Quan Hoán Chi và Địch Tinh là người nhà. Tuy nhiên Địch Tinh thỉnh thoảng vẫn làm phiền nàng, Quan Hoán Chi rất ít khi nói chuyện, nhưng bọn hắn đối với nàng vẫn rất tốt, khi nàng bị bắt nạt vẫn luôn giúp đỡ nàng.

Nhưng hai ngày nay Diệp Linh Cảm cực kỳ phiền lòng. Bởi vì cho dù đi đến đâu đều có khả năng đụng phải hai người.

Ví dụ như này.

"Nhan công tử..... Vòng tay người tặng ta vẫn luôn mang theo....."

Nhan Nhiệm Y cười.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm vô cùng không thoải mái, chuỗi đường hồ lô kia nên của nàng mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Ví dụ như hiện tại.....

"Nhan công tử..... Rap hát lớn nhất ở Đan Thành tối này có vở tuồng rất vui, huynh đi xem với ta được không?"

"Được ....."

Nhìn thấy đôi câu nam nữ này, Diệp Linh Cẩm đi đường vòng.

Nhìn thấy các người diễn trò..... Nhìn thấy một lần thì bán thân bất toại, nhìn thấy lần nữa thì nửa đời sau bất lực.....Diệp Linh Cảm ấu môi. Đi về đại sảnh.

Quan Hoán Chi và Dịch Tinh đang ngồi ở đó.

Diệp Linh Cảm ngời xuống, trong lòng thở dài: Mỗi khi đối diện với tình huống yêu và giết thì đều là cơ hội tốt để xuất hiện các cặp đôi.

Tâm tình không tốt nên khả năng chiêm chóc của Diệp Linh Cẩm cũng càng ngày càng sắc bén.

"Đồ ngọc gần đây như thế nào mà lại táo bạo hơn thế....." Dịch Tinh nhìn nhìn Diệp Linh Cẩm.

Quan Hoán Chi giương mắt thản nhiên nói: "Gần đây Nhan huynh luôn có mỹ nhân trong ngực....."

(/ = 丿 = 一) 丿 一 一 trong ngực người ý..... Mỹ nhân cái đầu người..... Quan Hoán Chi không nói gì vẫn tốt hơn! Diệp Linh Cẩm rất muốn lật bàn.

"Thì ra đồ ngốc cũng biết ghen....." Địch Tinh cười nói.

"Ha ha....." Diệp Linh Cẩm cười có chút ngu dần, trong lòng thì dựng ngón giữa lên nói (╯▽╰) : F*** you!

Tối địa ngục đi nha..... Chúc người nữa đời sau đều phải chịu đựng về mặt dấm chua của phán quan..... TT Diệp Linh Cảm cúi đầu.

Đến buổi tối quả nhiên Nhan Nhiễm Y không về ăn cơm chiều.

"Thật sự Nhan Nhiễm Y lại đi cùng cái tai hoa Lâm cô nương kia đi ra ngoài....." Địch Tinh nói.

Quan Hoán Chi lẳng lẳng nói: "Chúng ta ăn cơm đi. . . . ."

"Cũng không biết Lâm cô nương kia có cái gì tốt..... Ta nhìn thế nào cũng không thấy tốt....."

Diệp Linh Cầm gật đầu. Cùng là có ý tứ với Nhan Nhiễm Y, Bách Hiểu lại tốt hơn rất nhiều có thể khiến nàng cảm thấy thương thức.

Không ai để ý đến hẳn, Dịch Tinh lại nói về vấn đề đó không để yên.

Diệp Linh Cầm càng nghe càng cảm thấy mất hứng.

"Cầu nam nữ....." Diệp Linh Cầm vô cùng tức giận miệng nhẹ nhàng nói ra ba chữ.

Ở đây hai người kia đều tập võ nên không có khả năng là không nghe thấy.

Miệng Dịch Tinh đang lái nhái cũng phải dừng lại.

Quan Hoán Chi đang dùng đũa cũng phải dừng lại.

Dịch Tinh nhìn Quán Hoán Chi: "Vừa rồi người nói đích thị....." Quay đầu nhìn về Diệp Linh Cầm đang có vẻ mặt dờ dẩn vui đầu vào ăn cơm. "Là nàng?"

Quan Hoán Chi không nói chuyện quyết định giữ lặng im.

Im lặng một hồi.

Dịch Tinh nói: "Quả nhiên nha hoàn trước kia của đồ ngọc không phải là người tốt cái gì cũng dám dạy nàng....."

Diệp Linh Cầm nhẹ nhàng thở ra, thiếu chút nữa thì lỡ lời.....

Bữa cơm này, Diệp Linh Cầm thực sự ăn không ngon, hoặc có thể nói chính xác toàn thấy vị chua. Mẹ kế là của nàng, dựa vào cái gì mà Lâm Mạc Khê kia đòi chiếm đi?

Đến loại cỏ như tấm đệm hay loại hoa kỳ lạ trong rừng nếu muốn lấy thì cũng chỉ có thể nàng - người đến từ hiện đại lấy đi làm sao có thể đến phiên người khác!

Diệp Linh Cầm nghĩ vậy, càng nghĩ càng cảm thấy Nhan Nhiễm Y đương nhiên là của mình.....Mẹ kế. Yên lặng bổ sung thêm hai chữ.

Càng nghĩ lại càng cảm thấy cực kỳ hợp lý, thân là kẻ nữ đương nhiên phải có trách nhiệm dạy dỗ sinh hoạt không kiểm chế của mẹ kế.

"Đồ ngọc..... Làm sao mà còn chưa đi ngủ? Chờ mẹ kế nhà người trở về sao?"

Diệp Linh Cầm ngồi trên hành lang, nhìn ánh trăng một lát trong lòng tự có tính toán. Dịch Tinh và Quan Hoán Chi đến gần.

"Cùng mẹ kế về nhà....." Diệp Linh Cầm ngẩng đầu ngây ngốc nhìn trời.

Dịch Tinh nhảy đến ngồi bên người Diệp Linh Cầm, ngồi xổm xuống nói: "Bùi công tử vừa mới phái người đến nói Nhan huynh đưa Lâm cô nương đi rạp hát xem diễn tuồng sẽ về trễ một chút....."

"Xem diễn tuồng..... Diễn tuồng gì....." Diệp Linh Cầm nói ra một đám chữ, hoàn toàn là đáng về ngây ngốc.

"Cái đó là cái gì ấy nhỉ..... Tên khó nhớ quá lão tử không nhớ được!"

Trong lòng Diệp Linh Cầm trào phúng: không người nào dạy người chút sách vở hay sao.

"Quan huynh, Quan huynh hẳn sẽ biết....." Dịch Tinh nói.

Diệp Linh Cầm thu hồi ánh mắt đang nhìn trời, nhìn về phía Quan Hoán Chi hỏi: "Ca ca xinh đẹp..... Xem diễn tuồng..... Là diễn tuồng gì....." Giọng nói giống như vừa nãy.

Quan Hoán Chi nhìn nàng nói: "Hình như là Mẫu Đơn đình hoặc là Tây Sương Ký thì phải....."

Trong lòng Diệp Linh Cầm "phì" một cái, Nhan Nhiễm Y và Lâm Mạc Khê, không xem loại Võ Tông giết hồ mà lại đi xem cái thể loại tiểu thư sinh tình tình ái ái?

"Ta muốn đợi mẹ kế trở về..... Nói diễn tuồng cho ta nghe....." Diệp Linh Cầm hay tay chống cằm, vẻ mặt đầy khát khao. Lúc nào Diệp Linh Cầm thật sự xứng đáng được ca tụng là "Mở ra được vẻ mặt của kẻ nữ và tâm lòng của mẹ kế".

Trời tối dần dần, gió đêm mềm nhẹ thổi bay tóc và y phục của ba người, dưới ánh trăng, trên hành lang dài, một người ngồi, một người ngồi chồm hổm, một người đứng.

Dịch Tinh bỗng nhiên thở dài nói: "Kỳ thật lần này Nhan Nhiễm Y đã bắt phải tai họa thật sự....." Đờ không có việc gì lại giáng tai họa cho ta rồi.

Tốt cái gì mà tốt! Muốn bắt cũng nên để Lâm Mặc Khê kia bắt được mới đúng! Trong lòng Diệp Linh Cẩm đã sớm phát điên, Dịch Tinh nói vô cùng hồ đồ!

"Tai họa....." Diệp Linh Cẩm từ từ thì thầm theo.

"Mẹ kế.....Tai họa" Diệp Linh Cẩm từ từ gật đầu dường như đã hiểu rõ rồi.

"Đồ ngốc..... Ngươi cũng đừng học theo!" Dịch Tinh dùng tay chỉ vào Diệp Linh Cẩm cảnh cáo nói.

Đương nhiên, trong bốn người thi sức chiến đấu của Dịch Tinh là không, trong truyền thuyết thực vật thi hán chính là tầng lớp thấp nhất.

Diệp Linh Cẩm lập lại nói: "Mẹ kế..... Nhan Nhiễm Y..... Tai họa....."

Dịch Tinh vội vã muốn che miệng Diệp Linh Cẩm lại: "Đồ ngốc! Cái tốt không học lại cứ đi học cái xấu!"

Diệp Linh Cẩm trốn tránh nói: "Ca ca xinh đẹp..... Thần thú bắt nạt ta..... A..... Bắt nạt ta....."

"Đồ ngốc ngươi càng ngày lại càng thông minh?"

Đẩy tay Dịch Tinh ra Diệp Linh Cẩm học dáng vẻ khinh thường mà đứng lên thế mà lại nói một câu không thích hợp: "Người ngu xuẩn vẫn là nguoi....."

"Nguoi.....Nguoi....." Dịch Tinh chỉ vào nàng, rồi vỗ vỗ đầu gối nói: "Tức chết lão tử rồi!"

Quan Hoán Chi nhìn khoe miệng không tự giác cong lên.

Cùng cãi nhau với Dịch Tinh nên Diệp Linh Cẩm không còn buồn bực như trước nữa, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều nhưng mà Nhan Nhiễm Y..... Hừ..... Nàng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Ba người bọn họ ngồi trên hành lang, Quan Hoán Chi yêu cầu người ta đặt một bàn hoa quả ra, sau một hồi di chuyển cái bàn, cùng với trà và điểm tâm trên bàn thì thời gian ba người cùng ngồi ngắm trăng cũng qua rất nhanh.

"Tỷ tỷ.....Ta muốn một cây dù....." Diệp Linh Cẩm gọi nha hoàn đang định dời đi.

"Cô nương muốn một cây dù?" Nha hoàn nghe xong nhìn nhìn Quan Hoán Chi.

Quan Hoán Chi đưa mắt nhìn Diệp Linh Cẩm rồi nói với nha hoàn: "Tìm một cái đến đây..... Làm phiền rồi....."

Trong nháy mắt khuôn mặt của nha hoàn hồng lên, gật gật đầu rồi rời đi.

Diệp Linh Cẩm thấy thế trong lòng cười cười. Bề ngoài của Quan Hoán Chi vô cùng tốt, mày kiếm, ánh mắt sâu thẳm, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, quần áo tỉ mỉ cẩn thận, nếu không phải bản thân quá mức nghiêm túc, quanh năm lúc nào cũng nghiêm mặt thì cũng sẽ không dọa chạy nhiều cô nương yêu quý hắn như vậy. So với Nhan Nhiễm Y có hơn vài phần khí tức nghiêm túc nghiêm cẩn, tự nhiên cũng không thể đối phó với kiểu người lúc nào cũng ôn hòa hiền lành luôn được hoan nghênh như Nhan Nhiễm Y.

Diệp Linh Cẩm lại nhớ đi nhớ lại chuyện tức giận vừa rồi..... Cả ngày trên hoa ghẹo nguyệt thì cũng không có cái gì tốt cả. (ノ=Д=)ノ┌┐┐.

Đến lúc này thì Dịch Tinh không nhịn nói được bu lại hỏi, rất ra dáng anh trai tốt: "Đồ ngốc.....ngươi cần cây dù làm gì?"

Lời editor: Hình như càng về sau thì độ dài một chương lại tăng lên thì phải! Đến chương sau cùng xem mẹ kế bắt nạt dạy dỗ kẻ nữ như nào nhé mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Người được ví như bất lực, đó là khi trời tạnh ráo

Diệp Linh Cẩm nhìn ánh mắt ngu ngốc của hắn nói: "Sợ ánh trăng chiếu sáng....." Cái này mà ngươi cũng không hiểu sao.....

Dịch Tinh: "....."

Quan Hoán Chi: "....." Quan Hoán Chi vĩnh viễn đều như vậy.

Lúc nha hoàn mang cây dù đến, Diệp Linh Cẩm ôm lấy cây dù nhưng không mở ra.

Địch Tinh không nhận được lại hỏi: "Đồ ngốc, làm sao lại không mở ra?"

Diệp Linh Cẩm cực kỳ ghét bỏ nhìn hắn một cái rồi chậm rãi nói: "Lừa người đó....."

Địch Tinh: "....."

Quan Hoán Chi nhẹ nhàng cười.

"Ca ca xinh đẹp nở nụ cười....." o(°▽, °o) khoảng khắc Quan Hoán Chi nở nụ cười Diệp Linh Cẩm vừa đúng lúc nhìn thấy, cảm thấy giữa trời đêm bỗng nhiên như có một trăng pháo hoa.

"Thật là đẹp mắt....." Diệp Linh Cẩm ngờ ngác nói, khó khăn lắm Quan Hoán Chi mới để lộ dáng vẻ như vậy, Diệp Linh Cẩm muốn trêu chọc hắn. Đây dường như là lần đầu tiên Diệp Linh Cẩm nhìn thấy Quan Hoán Chi cười.....

Quan Hoán Chi nghiêm mặt.

"Ha ha ha ha. . . . ." Địch Tinh nhìn dáng vẻ không được tự nhiên của Quan Hoán Chi nở nụ cười.

Quan Hoán Chi bắn ra một ánh nhìn sắc bén, hắn lập tức im bất.

"Quan huynh, Địch huynh nói cái gì mà lại vui vẻ như vậy?" Dưới màn đêm, một bóng dáng màu tím giẫm lên ánh trăng sáng chói mà đi đến, khóe miệng hàm chứa ý cười bao trùm cả lên ánh trăng.

"Không thể trả lời....." Địch Tinh bất chước dáng vẻ bình thường của Nhan Nhiễm Y.

Nhan Nhiễm Y cười cười không so đo với hắn, đến gần nhìn thấy Diệp Linh Cẩm liền nói với nàng: "Đã muộn thế này còn chưa đi ngủ.....Đang đợi ta về hay sao?"

O(¬^¬o#) Nhan Nhiễm Y cảm thấy bản thân mình quá tốt bụng rồi sao. Trong lòng Diệp Linh Cẩm phỉ nhổ, ngược mắt lên nhìn hắn, ngờ ngác trả lời: "Uhm....."

Nhan Nhiễm Y cười cười, cười như hoa nở ban đêm. "Trời cũng không còn sớm nữa, ta đưa người đi về ngủ....." Nhan Nhiễm Y giong tay ra.

Diệp Linh Cẩm nắm chặt vật gì đó trong lòng, lắc lắc đầu.

"Trong lòng là cái gì đó?" Nhan Nhiễm Y ôn hòa hỏi han.

Địch Tinh xen mồm: "Một cây dù. . . . ."

Nhan Nhiễm Y ghé mắt nhìn một cái cười vô cùng ôn nhu. Ý tứ là: người nào cho phép người nói chen vào.....

Quan Hoán Chi dựa vào cột nhìn không nói lời nào.

"Cây dù.....Cho mẹ kẻ....."

Nhan Nhiễm Y cười cười, hơi khom người xuống đến gần Diệp Linh Cẩm. "Thật sao?"

Diệp Linh Cẩm nhét cây dù vào trong tay Nhan Nhiễm Y, sau đó như chậm rãi xác nhận một cái gì đó, giọng điệu đều đều không hề có tình cảm nói: "Người ta ví bất lực với trời trong xanh, tạnh ráo....."

Những lời này bắt đầu nghe thì không cảm thấy gì, qua một lúc sau.....

Quan Hoán Chi: "Khụ khụ. . . . ."

Địch Tinh: "Ha ha ha ha. . . . . Chết cười phụ thân rồi. . . . ." Địch Tinh cười đến ôm cả cây cột bên người.

Về mặt Diệp Linh Cẩm đứng đắn dường như nói mà như không nói, ngờ ngác nhìn Nhan Nhiễm Y. Trong lòng sớm đã thành như thế này: o(*≥▽≤)ツ

Trên mặt đại sói xám về mặt có chút thất thần, về sau có chút đen, tái, sau đó là ý cười....."Cảm nhi.....Cái này là học được....."

Giọng nói ôn nhu đó làm Diệp Linh Cẩm cảm thấy được không khí xung quanh rất lạnh! Nhìn khuôn mặt tuần tú đang tươi cười kia làm cho Diệp Linh Cẩm có chút hối hận.

Cười sáng lạn như vậy, giọng nói lại dịu dàng nhất từ trước đến nay.....Nhan Nhiễm Y phải tức giận mới đứng..... Đột nhiên Diệp Linh Cẩm có chút sợ hãi.

"Ừm..... Hấn....." Diệp Linh Cẩm chỉ chỉ vào Dịch Tinh đang cười điên cuồng bên cây cột rồi tiếp tục nói: "Thần thú dậy ta . . . . ."

"A...?"

Dịch Tinh đang cười điên cuồng thì hóa đá trong nháy mắt $\text{---}\sum(\text{---}\square\text{---}*\|\text{---})\text{---}$, ngay cả miệng cũng không kịp khép lại.

Quan Hoán Chi nhìn hấn một cái bày tỏ sự đồng tình. Người xong rồi.....

Cô bé quàng khăn đỏ. . . . . Thực xin lỗi. . . . . Trong lòng Diệp Linh Cẩm thổn thức, tuy nhiên Nhan Nhiễm Y biết căn bản nàng không ngốc, nhưng mà trải qua thời gian dài hấn vẫn hết sức phối hợp.

"Không. . . . . Không phải ta. . . . . Ta không dạy nàng. . . . ." Dịch Tinh khoát tay áo nói, cảm thấy vô cùng oan uổng.

Sau đó, Dịch Tinh lại quay đầu, về mặt phần hấn nhìn về phía Diệp Linh Cẩm: "Đồ ngốc, người nói xem có phải ta dạy hay không!"

Về mặt Diệp Linh Cẩm không chút thay đổi nhìn hấn, gật gật đầu: "Đúng thế. . . . ."

┐┐┐┐┐ Dịch Tinh cực kỳ oan uổng, cực kỳ bức tức. . . . . Nói chuyện với một kẻ ngốc từ, căn bản không thể nói rõ ràng.

"Đồ ngốc. . . . . Hôm nay không hảo hảo giáo huấn người một chút, người sẽ không biết thế nào là trời cao đất dày!" Dịch Tinh vén tay áo lên định nhào đến chỗ Diệp Linh Cẩm

Mất thấy cô bé quàng khăn đỏ muốn phát uy, Diệp Linh Cẩm đứng lên, trốn sau lưng Nhan Nhiễm Y ."Mẹ kè. . . . ."

Nhan Nhiễm Y dùng mấy chiêu đã chặn được Dịch Tinh nói: "Khuê nữ vẫn nên để ta giáo huấn vẫn tốt hơn. . . . ." Nói xong cầm lấy tay Diệp Linh Cẩm xoay người đi.

Sau đó, chậm rãi để lại một câu: "Dịch huynh. . . . . Nợ nần của chúng ta, ngày khác tính sau. . . . ."

Dưới ánh trăng, hai người càng đi càng xa.

"Thực sự không phải ta. . . . ." Dịch Tinh ở phía sau kêu rên.

"Người nói xem có phải hay không?" Dịch Tinh nhìn về phía Quan Hoán Chi . . . . .

Quan Hoán Chi cũng đã đi xa rồi. . . . .

┐┐┐┐┐ cô bé quàng khăn đỏ đứng yên tại chỗ, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, trong lòng vô cùng chua xót.

Trên đường đi Nhan Nhiễm Y một tay cầm cây dù Diệp Linh Cẩm đưa cho hấn, một tay kia nắm lấy tay Diệp Linh Cẩm, một lời cũng không nói.

Diệp Linh Cẩm cũng cảm thấy việc mình làm là trái lương tâm nên không dám nhìn mặt mẹ kè nhà nàng.

┐┐┐┐┐ rõ ràng người làm việc trái với lương tâm phải là hấn mới đúng chứ. . . . . Diệp Linh Cẩm càng nghĩ càng cảm thấy chính mình không có tiền đồ, càng nghĩ càng thấy bức tức. Trước mặt Nhan Nhiễm Y , nàng sẽ vĩnh viễn phải cái khí thế áp bức kia.

Bị Nhan Nhiễm Y đưa về phòng, cửa đóng "Ầm---" một tiếng, cả người Diệp Linh Cẩm run lên.

Nhan Nhiễm Y để lại một mình Diệp Linh Cẩm đang đứng ngẩn người còn chính mình thì ngồi xuống, ung dung bật cây dù ra.

Kỳ thật, đây chỉ là cây dù phổ thông nhất mà thôi.

Nhan Nhiễm Y cầm nó nhìn một lúc, ý cười càng ngày càng lớn dường như đã phát hiện ra trò gì mới.

"Cây dù này....." Chậm rãi phun ra hai chữ.

Ngay lập tức Diệp Linh Cẩm cười lời: "Cây dù này không tặng nữa!" Buông tha cho ta đi. . . . . Coi như không có chuyện gì phát sinh. Nói xong, Diệp Linh Cẩm định đến cướp lại cây dù, định tiêu hủy chứng cứ.

Nhan Nhiễm Y vừa nhấc tay lên để dâng làm Diệp Linh Cẩm vô huyệt.

"Cây dù này.....Ta phải cất giữ cẩn thận....." Khóe miệng Nhan Nhiễm Y hàm chứa ý cười nhìn Diệp Linh Cẩm.

"Trả lại cho ta. . . . ." Đáng vẻ của Diệp Linh Cẩm rất thương cảm.

Nhưng mà . . . . . Kết quả có thể nghĩ ra, nàng luôn luôn thiếu một chút nữa.

"Cầm nhu tặng lễ vật cho ta, đương nhiên ta phải cất giữ cẩn thận....." Nhan Nhiễm Y định thần nhàn nhã nhìn Diệp Linh Cầm bận bịu.

"....." Diệp Linh Cầm ngừng lại. Đúng là cái cây dù có ngụ ý là: người ví như bắt lặc, đó là trời tạnh ráo nha. . . . . Hẳn giữ lại cây dù này rốt cuộc là có ý gì.

Diệp Linh Cầm vĩnh viễn không có biện pháp nắm rõ được tính tình của Nhan Nhiễm Y.....

"Đúng là..... Ví ta bắt lặc như.....Sau này người sẽ không thể hạnh phúc nha....."

Diệp Linh Cầm sùng sốt.....Hiểu được ý nghĩa về sau thì bắt đầu đỏ mặt không biết nên đứng thế nào cho đúng.

Nhan Nhiễm Y chậm rãi đứng dậy tiếp cận Diệp Linh Cầm. "Hả? Người nói xem.....Có thật không....."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Bắt lặc là cái gì, có thể ăn sao

Diệp Linh Cầm cảm thấy mình đang bị khí tức của Nhan Nhiễm Y bao bọc, mỗi khi hấn cử động đều tác động đến nàng, trên mặt nàng đang hồng lên từng mảng từng mảng.

"Hả.....?" Trong đầu trống rỗng Diệp Linh Cầm trả lời, đột nhiên lại chuyển sang giọng nghi vấn. Thiếu chút nữa đã bị lừa rồi.....

"Bắt lặc là cái gì.....Có thể ăn sao....." Diệp Linh Cầm không chế để mình có được giọng nói ngơ ngác, trong lòng bàn tay mồ hôi đã ướt đầm. Nàng tuyệt đối không thể thừa nhận là mình đang khấn trương.....Chỉ là nóng mà thôi.

Trò mèo vờn chuột.

Một tay khác của Nhan Nhiễm Y khoác lên vai nàng, cả người Diệp Linh Cầm run lên cảm thấy nửa người đều tê hết cả rồi.

Hắn tiếp sát, đặt sức nặng cả người lên vai nàng, cầm cọ vào vai nàng, phả hơi nóng vào cổ trắng nõn của Diệp Linh Cầm.

Diệp Linh Cầm chỉ cảm thấy có một luồng nhiệt đang quay xung quanh cổ.

"Vây.....Để mẹ kể dạy người.....Nghe lần không được trước mặt một người đàn ông nói hấn bắt lặc.....Nếu không sẽ rất nguy hiểm....." Câu nói của Nhan Nhiễm Y hàm chứa ý cười, những lời nói như lời ní non giữa tình nhân.

Diệp Linh Cầm vươn một tay ra chống lên bàn, hiện tại nàng đã biết nàng không gánh vác được ㄗㄗ__ㄗㄗ, thật sự rất nguy hiểm, hơn nữa đối phương lại còn là Nhan Nhiễm Y.

"Mẹ kể.....Ta ngốc....." Diệp Linh Cầm cảm thấy Nhan Nhiễm Y cực kỳ nguyện ý chơi trò giả ngây giả dại này với nàng.

"Ha ha.....Đúng thế.....Người ngốc.....Cho nên chỉ cần nghe không cần cử động....." Nhan Nhiễm Y cũng không vạch trần nàng.

Diệp Linh Cầm cảm thấy Nhan Nhiễm Y càng ngày càng gần nàng, ngay cả cái mũi cũng chạm vào cổ nàng, chuyện gì đã xảy ra!

"Những cái có thể ăn..... Ngoài thịt ra.....Còn có người....." Nói xong Nhan Nhiễm Y cười cười rồi cắn vào cổ Diệp Linh Cầm.

Diệp Linh Cầm có cảm giác như linh hồn rời khỏi thể xác một tích tắc rồi mới quay lại, trên cổ ngứa ngứa giống như có vô số con kiến đang bò, sợ tới mức lập tức nháy ra, trên cổ vẫn ẩm ướt, lập tức dùng tay che cổ, trong mắt không biết từ lúc nào điểm chút nước mắt, hai gò má đỏ bừng.

Thật sự bị đùa giỡn ㄗㄗ__ㄗㄗ đùa giỡn một cách trần trụi.

Cầm thú.....cầm thú!

"Làm sao vậy. . . . ." Nhan Nhiễm Y với vẻ mặt như vô tội, đáng vẻ vẫn ôn nhu như cũ nói với Diệp Linh Cầm: "Không phải đã bảo là phải nghe lời mẹ kể sao.....Nghe lời sẽ có thịt ăn....."

Nhan Nhiễm Y quả nhiên là cầm thú! Chính mình giả ngốc, hấn cũng thực phối hợp với nàng. Đúng là. . . . . Mặc kệ có giả ngu hay không, thì người

chịu thiệt đều là chính mình ㄗㄗ ㄗㄗ

"Nhan Nhiễm Y ngươì trêu đùa đủ chưa!" Diệp Linh Cẩm gom góp dũng khí mấy tháng nay ngẩng đầu nhìn hắñ. Nhưng nói xong lại phải chống lại cặp mắt đầy ý cười của hắñ kia thì khí thế lại bay sạch.

"Cẩm nhi..... Vừa nói cái gì đó?"

"Ta. . . . . Ta. . . . ."

Không biết từ lúc nào Nhan Nhiễm Y đã tiến đến gần Diệp Linh Cẩm, bắt lấy tay nàng kéo vào, Diệp Linh Cẩm lão đảo một cái rồi nhào vào trong lòng hắñ.

Rộng rãi, rắn chắc, mang theo mùi thơm nhàn nhạt khiến tim nàng đập rộn lên.

"Tự nhiên thất thần cái gì?" Tay Nhan Nhiễm Y giữ chặt thuận tiện khiến Diệp Linh Cẩm dính chặt vào hắñ.

Diệp Linh Cẩm lập tức hồi thần lại, khoảng cách của khuôn mặt hai người rất gần.

Nàng cố gắng lui về phía sau. "Được rồi được rồi, ta không ngốc....."

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng không nói gì.

"Vừa rồi cũng là của ta sai. . . . . Không nên châm biếm ngươì. . . . ." Nàng đã biết hắñ chỉ có một kiểu cười cảm thú như vậy, không chịu buông tay. Càng nhìn càng thấy thuận mắt, càng nhìn thì tim lại càng đập nhanh, Diệp Linh Cẩm ho nhẹ một tiếng, dời mắt ra chỗ khác.

"Ta đã nói xong rồi ngươì hãy bỏ qua cho ta đi....." "Diệp Linh Cẩm đỏ mặt đầy hắñ. Bàn tay cảm nhận được lồng ngực rắn chắc, trong lòng nàng nói: những kẻ mặt ngươì dạ thú đều như vậy cả, nhìn qua thì tưởng là "tiểu bạch kiểm" yếu đuối, nhưng trên thực tế đều đặc biệt rắn chắc.....Mà ngươì trước mắt này lại chính là một bông hoa kỳ lạ giữa bầy cảm thú.

Nhan Nhiễm Y nhìn dáng vẻ không được tự nhiên của Diệp Linh Cẩm cười nói: "Không có điều gì khác muốn nói sao?"

"Nói cái gì?" Diệp Linh Cẩm nhìn về phía hắñ.

"Xem ra ngươì vẫn thông minh khi chọn thời điểm thích hợp để giả ngốc....."

Diệp Linh Cẩm trừng hắñ.

"Gần đây uống.....cảm giác như thế nào?"

"Uống gì?" Diệp Linh Cẩm tức giận hỏi.

Quả nhiên về mặt của Nhan Nhiễm Y cực kỳ ngu xuẩn."Gần đây uống dấm chua như thế nào? Có đủ chua xót hay không?"

Ngay lập tức Diệp Linh Cẩm như mèo bị giấì phải đuôi, đầy hắñ. "Ai, ngươì nào ghen tị chứ!"

"Nói chuyện đến mức cả lăm rồi. . . . ." Nhan Nhiễm Y cười vô cùng trong sáng.

"Ngày thường giả ngốc nhiều lăm hay sao mà không chịu tỉnh lại!" Diệp Linh Cẩm tiếp tục vùng vẫy nhưng Nhan Nhiễm Y vẫn gắt gao dính chặt vào nàng, nàng lại không dám cử động quá mạnh, bởi vì trong rất nhiều tiêu thuyết đều là nữ chính vùng vẫy vùng vẫy rồi đều bị nam chính ăn sạch.

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng cười.

Chung quy lại Diệp Linh Cẩm có cảm giác không biết phải làm sao, cảm thấy rằng.....Trong nụ cười này. . . . . Mang theo. . . . . Sùng nịch? Đột nhiên nàng phát hiện rất nhiều lần Nhan Nhiễm Y nhìn nàng cười như vậy, ví dụ như khi bắt nạt Dịch Tĩnh, ví dụ như khi nàng đánh Lâm Mặc Khê.

"Lâm cô nương bị ngươì đánh. . . . . Ta phải giúp ngươì giải quyết hậu quả có đúng hay không. . . . ." Nhan Nhiễm Y nhìn nàng.

Diệp Linh Cẩm bĩu môi. "Đó là nàng ta xứng đáng. . . . . Chuyện của bản thân ta, bản thân ta tự giải quyết được hậu quả!" Ai muốn ngươì giải quyết hậu quả! Làm những việc thiện đều phải bản thân.

Nhan Nhiễm Y cũng không tức giận, chỉ là có chút thờ dãi bất đắc dĩ, cười cười nói: "Đúng là. . . . . Những điều này đều đã thành thói quen rồi. . . . ."

Lời nói ra tự nhiên giống như thảo luận hôm nay thời tiết như thế nào.

Nghe xong, Diệp Linh Cẩm có chút sững sốt. Kỳ thật, nàng cũng có thói quen để Nhan Nhiễm Y chăm sóc, thói quen được Nhan Nhiễm Y bao dung làm một số việc.

"Vậy. . . . . Vậy sao ngươì vẫn đưa chuối đường hồ lô đưa cho nàng? Không có việc gì thì cần phải ân cần cái gì !"

Diệp Linh Cẩm vươn cổ tay trống trơn của mình ra. "Là chuỗi vòng giống mút quả ấy!" ẦM ẦM ẦM ẦM nàng thềm muốn đã từ lâu rồi.

"Chính người nói không cần . . . . ." Nhan Nhiễm Y nói điều đương nhiên.

". . . . . Ta. . . . . Ta. . . . ." ẦM ẦM ẦM ẦM nhất định hẳn là cố ý!

Nhan Nhiễm Y cầm cái cổ tay của nàng bỏ vào trong lòng.

Diệp Linh Cẩm vùng vẫy. Ôm ôm áp áp còn ra thể thống gì, bỏ ra a!

"Ta tiếp cận nàng. . . . . Đều có mục đích của ta. . . . ."

"Bán, thân?" Diệp Linh Cẩm khinh thường nói.

"Nếu người muốn thì hiện tại có thể cho người. . . . ." Nói xong, Nhan Nhiễm Y càng tiến sát hơn.

"Người, người, người. . . . . Đừng quên quan hệ chúng ta vẫn là mẹ con. . . . ." Sát chiêu cuối cùng .

". . . . ." Nhan Nhiễm Y buông tay.

Diệp Linh Cẩm có chút ngạc nhiên, bởi vì quan hệ mẹ con này căn bản không trói buộc được loại cảm thù như hấn, huống hồ đây lại không phải sự thật.

"Người chưa nghĩ ra, ta cho người thêm thời gian. . . . . Còn nữa. . . . . Khúc mắc của người. . . . ."

Bỗng nhiên tâm tình Diệp Linh Cẩm có chút nặng nề. Đã nhiều ngày như vậy nàng vẫn luôn trốn tránh vấn đề này, nhưng nhìn Diệp Linh Đoạn gian nan như vậy nàng lại thấy đau lòng, có lẽ..... Nàng nên đứng ra gánh vác một phần trách nhiệm tìm ra chân tướng việc này.

Nhan Nhiễm Y sờ sờ đầu nàng. "Đừng ép chính mình..... Từ từ rồi sẽ tốt hơn thôi....."

Diệp Linh Cẩm có chút cảm động, theo quán tính ngẩng đầu nhìn hấn gọi một tiếng: "Mẹ kè. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

"Chuyện Kinh Phong lâu không cần quá lo lắng, ta nói rồi, người có thể ăn cá nhưng không cần phải nhớ bắt cá như thế nào . . . . ."

Diệp Linh Cẩm cảm thấy chút chua xót, hẳn vẫn biết nàng đang tranh đấu và sợ hãi điều gì.....

"Kỳ thật.....Dáng vẻ hiện tại của người nhìn vẫn tốt nhất....." Nhan Nhiễm Y lại sờ sờ đầu nàng giống như là đang vuốt đầu chó.

"....." Trong nháy mắt mọi cảm xúc đã bay sạch.....

"Đi ngủ sớm đi.....Cây dù này.....Ha ha.....Ta sẽ cầm đi....." Nhan Nhiễm Y cầm lấy cây dù cười ôn nhu với Diệp Linh Cẩm.

Nháy mắt Diệp Linh Cẩm đã hiểu lời nói của hắn: sau này.....người xem xem ta xử lý như thế nào.....

Nhan Nhiễm Y đi rồi, Diệp Linh Cẩm hồi tưởng lại tình cảnh vừa rồi, cười cười, không tự chủ được mặt đỏ lên.

Một đêm này Diệp Linh Cẩm suy nghĩ miên man nên cơ bản là ngủ không ngon.

Ngày thứ hai lúc đi ăn cơm Diệp Linh Cẩm vẫn còn buồn ngủ.

"Đồ ngốc.....Người làm sao vậy....." Dịch Tinh vừa ăn vừa nhìn Diệp Linh Cẩm vẫn chưa tỉnh ngủ ngồi bên cạnh.

"A....." Diệp Linh Cẩm ngáp một cái, dụi dụi mắt, phát hiện Nhan Nhiễm Y vẫn chưa đến.

Nhìn dáng vẻ của Diệp Linh Cẩm, Dịch Tinh vui sướng khi có người gặp họa cười cười nói: "Xem ra ngày hôm qua lại bị nhà người mẹ kế giáo huấn rồi.

. . . . . Ha ha ha ha. . . . ."

Diệp Linh Cầm nhìn hần một cái, không thềm nói chuyện, tập trung ăn com.

"Nhan huynh. . . . . Chào buổi sáng. . . . ." Quan Hoán Chi nói.

Diệp Linh Cầm ngẩng đầu, thấy hôm nay Nhan Nhiễm Y mặc toàn thân áo dài màu xanh, cả người có thêm vài phần dáng vẻ thư sinh nhưng lại không có cảm giác nhu nhược vô năng.

Xem ra những thứ mình yêu thích đều được thăm dò rõ ràng cả rồi ㄗㄗ ㄗㄗ Diệp Linh Cầm cảm thấy bị thương.

"Ngũ không ngon sao?" Nhan Nhiễm Y đi vào sờ sờ đầu Diệp Linh Cầm.

Thuận theo động tác tiêu sái của Nhan Nhiễm Y, đại não của Diệp Linh Cầm từ từ tỉnh táo lại. Suy nghĩ miên man loại chuyện như thế này thì tuyệt đối nàng sẽ không thừa nhận!

Nhan Nhiễm Y thu tay về ngồi xuống bên cạnh Diệp Linh Cầm, cười vô cùng sáng lạn với Dịch Tinh nói: "Dịch huynh đêm qua ngủ có ngon giấc không?"

"Vẫn tạm được....." Khi Nhan Nhiễm Y cười ôn hòa như vậy thì Dịch Tinh luôn có một dự cảm không tốt.

Nhan Nhiễm Y gât gât đầu rồi gấp cho Diệp Linh Cầm cái bánh bao thịt, sau đó tiếp tục nói với Dịch Tinh: "Hôm nay.....Chúng ta có thể từ từ tâm sự rồi....."

Bỗng nhiên Dịch Tinh nhảy dựng lên. "Tâm sự cái gì?"

"Tâm sự chuyện đêm hôm trước người ở Bùi gia làm cái gì....." Nhan Nhiễm Y chậm rãi nói từng chữ.

"Đêm hôm trước nào?" Dịch Tinh xoay xoay mắt, nghĩ nghĩ. . . . .

"Ta. . . . . Ta đâu có đi làm cái gì!" Đột nhiên Dịch Tinh cực kỳ kích động.

Đêm hôm trước ở Bùi gia? Diệp Linh Cầm cố gắng nhớ lại. . . . . Lại chỉ nhớ đến Nhan Nhiễm Y muốn cùng nàng cùng giường chung gối. . . . . (_ _ |||) nhớ đến nàng thiếu chút nữa bị Nhan Nhiễm Y ăn luôn rồi.

"Vậy vì sao. . . . . Ngày hôm sau lại buồn bã ỉu xiu như vậy?"

"Chỉ là ngủ không ngon thôi!" Dịch Tinh không nghĩ muốn cho người ta biết tối hôm đó mình bị Nhan Nhiễm Y tu hú chiếm tổ chim khách chiếm chính giường của mình.

Theo bản năng hần quay đầu nhìn Quan đại nhân, lại phát hiện hần vẫn luôn nhìn mình với dáng vẻ thẳng thắn nghiêm khắc.

"Người người người. . . . . ~(ㄗㄗT)σ" Dịch Tinh chỉ vào Nhan Nhiễm Y.

Diệp Linh Cầm cảm thấy vô cùng sáng khoái.

"Nhan công tử. . . . ." Một giọng nữ chen vào.

Người đến toàn thân mặc một bộ áo cánh màu tím nhạt, mặt mày đầy vẻ vui mừng - Lâm Mạc Khê.

Mặc đồ tím.....Quả nhiên là muốn để cho người khác nhìn thấy.....Nhìn cái hình ảnh trước mắt này thế nào cũng không vừa mắt..... Diệp Linh Cầm lờm một cái tiếp tục ăn com.

"Quan đại nhân, Dịch đại hiệp, Cầm nhi cô nương. . . . ." Lâm Mạc Khê cười cười với bọn họ.

"Lâm cô nương. . . . ." Quan Hoán Chi và Dịch Tinh chào lại Lâm Mạc Khê.

Chỉ có mình Diệp Linh Cầm là làm như không nghe thấy. Đột nhiên Lâm Mạc Khê lại lễ phép như thế, muốn thay đổi hình ảnh rồi sao? Lại nhìn đến cái váy màu tím của Lâm Mạc Khê rồi nhìn nhìn áo xanh của Nhan Nhiễm Y, trong lòng cười lạnh, quả nhiên hai người này không có duyên phận nha.....

Lâm Mạc Khê nói: "Các người tiếp tục ăn đi, ta đến tìm Nhan công tử.....Lâm phiền rồi....."

"Ngày hôm qua Lâm cô nương chơi đùa trẻ như thế, hôm nay sao sớm như vậy đã dậy rồi. . . . ." Nhan Nhiễm Y lộ ra nụ cười ôn hòa.

Thấy mặt Lâm Mạc Khê đỏ lên."Hôm nay có ngôi miếu tổ chức hội rất to, ta định tìm Nhan công tử đi cùng. . . . ."

"Cung kính không bằng tuân mệnh. . . . ."

Diệp Linh Cầm nhìn bọn họ với vẻ mặt tò mò nói: "Hội chùa là cái gì. . . . . Có thể ăn không. . . . ."

"Hô hô. . . . . Đồ ngốc. . . . . Hội chùa không ăn được. . . . . Nhưng là có rất nhiều có nhiều món ăn ngon để ăn!" Dịch Tinh nói.

Diệp Linh Cầm chính là muốn câu trả lời này."Ăn ngon. . . . . Như thế. . . . . Ta cũng phải đi. . . . ."

"Mẹ kè. . . . . Ta cũng phải đi. . . . ." Diệp Linh Cầm buông đũa xuống kéo tay áo Nhan Nhiễm Y . Tối hôm qua nói tốt như vậy mà hôm nay lại cùng nữ tử khác đi hội chùa? Đối phương lại là Lâm Mạc Khê? Nếu để cho hai người bọn họ đi hội chùa thì nàng Diệp Linh Cầm là cái gì!

Không thể nhịn nha!

Lâm Mạc Khê nhú nhú mày.

"Mẹ kè. . . . . Ta cũng đi. . . . ." Diệp Linh Cầm dùng hai tay lôi kéo cánh tay Nhan Nhiễm Y trong lòng quỳnh lên.

"Buổi chiều. . . . . Ta và Dịch Tinh có việc. . . . ." Quan Hoán Chi nói. Ý tứ là: nữ nhân của ngươi thì tự ngươi trông đi. . . . .

Nhan Nhiễm Y nhú mày: "Hai người các ngươi một mình đi hội chùa?"

Quan Hoán Chi : ". . . . ."

Dịch Tinh: ". . . . ."

Diệp Linh Cầm: ". . . . ."

Dịch Tinh hét lớn: "Chúng ta phải đi làm chính sự!"

Nếu Quan Hoán Chi và Dịch Tinh có việc thì như thế Nhan Nhiễm Y càng nên mang theo mình đi rồi. Diệp Linh Cầm nhìn Nhan Nhiễm Y "Ta cũng đi. . . . ."

Nhan Nhiễm Y nhìn về phía Lâm Mạc Khê dò hỏi: "Lâm cô nương. . . . . Ta muốn trông Cầm nhi. . . . . Không biết có thể mang theo Cầm đi cùng hay không?"

Hỏi như vậy Lâm Mạc Khê đương nhiên không có cách nào cự tuyệt, nếu không làm như thế thì nói không chừng người cần mời cũng sẽ không mời được. Nàng gật gật đầu.

"Phiền toái cho cô nương rồi. . . . . Buổi chiều ta sẽ mang theo Cầm nhi tới tìm cô nương. . . . ." Nhan Nhiễm Y cười ôn nhu với Lâm Mạc Khê.

Sau khi cùng ăn cơm trưa xong, Quan Hoán Chi và Dịch Tinh có đôi có cặp đi ra ngoài, Diệp Linh Cầm trở về phòng thay bộ quần áo rồi đợi Nhan Nhiễm Y đến gọi nàng.

Lúc này toàn thân nàng là màu xanh, áo ngoài, trang điểm, vẽ mi, tô môi, còn dùng lược để chải lại mái tóc. Bởi vì thường xuyên giả ngốc nên nàng ít khi để ý đến cách ăn mặc của mình, hiện tại có Nhan Nhiễm Y chịu trách nhiệm nên nàng không có gì phải lo lắng.

Nhất định là muốn đẩy Lâm Mạc Khê xuống. Nàng lại cố ý toàn thân màu xanh, nghĩ đến Lâm Mạc Khê toàn thân màu tím không đồng bộ với Nhan Nhiễm Y.

"Thùng thùng thùng"

Hiện tại thì Diệp Linh Cầm đang ngẩn người, cửa bị gõ vang, đột nhiên Diệp Linh Cầm cảm thấy có chút hối hận sao mình xúc động như vậy lại đi ăn mặc đồng bộ với Nhan Nhiễm Y, không biết nụ cười trên mặt hẳn sẽ trở nên như thế nào .

Kết... -- cửa bị đẩy ra, một luồng ánh sáng mặt trời chiếu vào, chiếu vào trên người Diệp Linh Cầm đang ngồi ở trước bàn trang điểm, bỗng nhiên Diệp Linh Cầm cảm thấy được một chút tâm tư của mình không chỗ tài che giấu dưới ánh mặt trời .

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Miệng tiện thì làm sao nói được lời hay

"Cầm nhi. . . . ."

Sau đó, Nhan Nhiễm Y cùng với một thân màu xanh đi đến bên cạnh nàng. Dưới tầm mắt của hán Diệp Linh Cẩm đỏ mặt.

"Ha ha. . . . . Chỉ là đột nhiên cảm thấy được chính mình không được làm nữ nhân đúng nghĩa. . . . . Thay đổi cách ăn mặc một chút. . . . . Y, y phục gì đó vừa rồi đã chuẩn bị từ trước. . . . ." Nói chuyện đã đến mức cà lăm, Diệp Linh Cẩm rất muốn đánh vào miệng mình. . . . . Giải thích chính là che dấu nha. . . . . Hơn nữa nàng lại giải thích không có trình độ như vậy .

Nhan Nhiễm Y không nói gì đi đến tựa vào bàn trang điểm từ trên nhìn xuống Diệp Linh Cẩm

Diệp Linh Cẩm không dám ngẩng đầu.

"Kia, cái kia. . . . . Đi thôi. . . . . Đừng khiến cho Lâm cô nương phải chờ đợi sốt ruột. . . . ." Diệp Linh Cẩm cảm thấy chính mình thật đúng là miệng tiện mà ㄗㄗ__ㄗㄗ

"Cảm nhĩ. . . . . Ngươi giấu đầu hở đuôi như này xem ra không che được tốt nha. . . . ." Nhan Nhiễm Y cười, nhìn dáng vẻ lúng túng của Diệp Linh Cẩm nói.

Đầu chi là không tốt, căn bản là không có trình độ. . . . .

"Ha ha ha a. . . . . Gió quá lớn ta nghe không rõ ràng lắm. . . . ." Vừa mới dứt lời, Diệp Linh Cẩm cảm thấy được chính mình lại nói thừa rồi.

Nhan Nhiễm Y cười cười.

"Chúng ta đi thôi. . . . ." Diệp Linh Cẩm vừa định đứng dậy lại bị Nhan Nhiễm Y kéo xuống

"Còn một chút thiếu sót. . . . ."

"Gi?" Diệp Linh Cẩm với vẻ mặt mờ mịt ngẩng đầu.

Đã thấy Nhan Nhiễm Y cầm bút vẽ mày, cui người đâm về hướng, mà không là vẽ lông mày của mình .

Diệp Linh Cẩm rất hồi hộp nhưng không dám động dấy sợ Nhan Nhiễm Y sợ ý làm hỏng lông mày của mình.

Môi mông? Phù hợp với điều kiện mình yêu thích. . . . . Làn da đẹp? Cực kỳ thích. . . . . Cái mũi có chút cứng chắc? Tốt Tốt. . . . . Còn cảm thì? Hạn không thể dùng miệng cắn vào!

Diệp Linh Cẩm từ từ chuyển sự chú ý đến khuôn mặt Nhan Nhiễm Y đang ở rất gần nàng. Nàng bị ai phát hiện, diện mạo cơ bản của Nhan Nhiễm Y hoàn toàn trùng kiểu mà nàng yêu thích ㄗㄗ__ㄗㄗ

Rốt cuộc tại sao lại đi đến cái giả thuyết như thế này..... Diệp Linh Cẩm khẳng định mình có cảm giác như vậy.

"Tự nhiên ngây ngốc cái gì?" Giọng nói ôn hòa vang lên bên tai.

"Hả?" Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu chống lại ánh mắt đầy ý cười của hán, mặt lại càng đỏ hơn.

Nhan Nhiễm Y đứng thẳng, thu bút lại rồi nhìn gương nói: "Được rồi....."

Diệp Linh Cẩm quay đầu nhìn vào trong gương..... Thì ra sau khi được kẻ lông mày trông mình lại đẹp lên rất nhiều, cả người có thêm vài phần quyến rũ của một cô gái trưởng thành.

Rốt cuộc là tại sao Nhan Nhiễm Y có thể luyện thành chiêu thức tuyệt vời như vậy? Diệp Linh Cẩm nhìn chính mình trong gương trầm nghĩ.

"Có muốn biết vì sao ta lại đi giúp phụ nữ trang điểm không. . . . ." Giọng nói có chút cao lên đang định nói lại thôi.

". . . . ."

Trong giọng nói lại có thêm ý cười. "Ngươi có muốn biết vì sao ta lại biết ngươi hiện tại suy nghĩ cái gì không?"

Diệp Linh Cẩm trừng mắt nhìn. Vì sao hán lại biết được hết vậy?

Tay Nhan Nhiễm Y sờ sờ mặt nàng cười nói: "Tất cả đều đã viết hết ở trên mặt rồi. . . . ." Những chỗ tay lướt qua đều để lại điểm hồng hồng.

Diệp Linh Cẩm rụt cổ lại. Vì sao hán có thể bình tĩnh đùa giỡn nàng như thế, chẳng lẽ cảnh giới cao nhất của cảm thú chính là khiến những việc cảm thú thường làm giống như việc nhỏ.

"Xem ra khả năng giả ngốc của ta vẫn tốt. . . . ." Diệp Linh Cẩm liếc hán nói.

Nhan Nhiễm Y nhú mày: "Giả ngốc mà ta nhìn phát đã ra?"

". . . . ." Được rồi. . . . . Xem ra đã bị nhìn thấu từ lâu rồi.

"Có muốn biết ta vì sao lại giúp phụ nữ trang điểm không. . . . ." Mẹ kế đại sói xám trong nháy mắt tiến hóa thành bà ngoại sói xám.

"Không muốn. . . . . o(╯^╰o#)" Diệp Linh Cẩm xoay mặt.

Dường như Nhan Nhiễm Y thật sự tưởng Diệp Linh Cẩm không muốn biết nên cũng không nói ra.

"Đứng lên đi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm ngoan ngoãn đứng dậy chuẩn bị đi.

Nhan Nhiễm Y giữ tay nàng lại nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy xấu hổ >

"Người không ngốc. . . . . Càng ngày càng biểu hiện rõ ràng là yêu thích ta rồi. . . . ." Cười nói xong thì kéo Diệp Linh Cẩm ra khỏi phòng.

". . . . ." Diệp Linh Cẩm cực kỳ bức tức. . . . . Rõ ràng không phải như thế. . . . . Căn bản cũng không phải vì hòa theo hần sao. . . . . Hần làm sao có thể nói ra một câu tự kỷ như thế được chứ. . . . .

Áo ngắn màu xanh, áo dài màu xanh, đi qua núi giả, xuyên qua hành lang dài giống như một bức tranh.

"Lâm cô nương. . . . . Đợi đã lâu. . . . ."

Lâm Mạc Khê nhìn hai người đi ra từ núi giả Thúy Trúc nhú nhú mây.

"Lâm cô nương. . . . ." Diệp Linh Cẩm nở nụ cười cực kỳ sáng lạn ngây ngô với Lâm Mạc Khê. Lâm Mạc Khê càng không thích thì càng phải cười với nàng, dù sao Nhan Nhiễm Y cũng ở đây, nàng ta cũng không thể lên cơn gì.

"Thật không ngờ. . . . . Hôm nay Diệp cô nương trông rất được. . . . ." Lâm Mạc Khê khách khí nói một câu.

Diệp Linh Cẩm vô cùng tự hào cong cong khóe miệng nói: "Mẹ kế. . . . . Về. . . . ."

Mặt Lâm Mạc Khê hơi tái đi.

Nhan Nhiễm Y giải thích: "Cảm nhi được ta chăm sóc đã quen rồi. . . . . Chỉ là cách xưng hô mà thôi cũng không phiền lòng gì. . . . ."

Lâm Mạc Khê miễn cưỡng đổi sang vẻ mặt ôn hòa cười khẽ nói: "Không có gì. . . . . Diệp cô nương thật đúng là ngây thơ đáng yêu. . . . ."

"Đó là điều đương nhiên!" Diệp Linh Cẩm cướp lời nàng.

Lâm Mạc Khê: ". . . . ."

"Lâm cô nương, đi thôi. . . . ." Nhan Nhiễm Y nói với Lâm Mạc Khê.

Sau đó. . . . . Bọn họ đi trên đường cái. . . . . Đan Thành là đất phồn hoa nên hội chùa cũng vô cùng náo nhiệt, sau khi đi dạo một vòng, cho dù là Lâm Mạc Khê hay là Diệp Linh Cẩm đều có chút chịu không nổi, ba người bèn đi đến khu ngoại thành, đi dọc bờ sông ngắm phong cảnh.

Lâm Mạc Khê nói chuyện với Nhan Nhiễm Y, một bàn tay của Diệp Linh Cẩm bị Nhan Nhiễm Y nắm lấy, bàn tay kia thì cầm đồ ăn Nhan Nhiễm Y mua cho ở bên đường đi theo bên cạnh bọn họ.

"Tình cảm huynh muội của Lâm cô nương và Bùi công tử thật tốt, làm ta rất hâm mộ....."

Lâm Mạc Khê vuốt vuốt sợi tóc trước ngực mình nói: "Ừ..... Từ khi ta bảy tám tuổi đã bắt đầu nhận biết biểu ca rồi....."

"A...? Như thế thì Lâm cô nương và Bùi công tử cũng được coi là thanh mai trúc mã rồi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm đi một bên yên lặng lắng nghe bọn họ người một lời ta một câu, nhìn trên tay mình còn có cái gì đó, trong lòng tự nói an ủi mình: tối thiểu Nhan Nhiễm Y còn mua cho nàng cái này cái kia, Lâm Mạc Khê đâu có có đâu. . . . .

"Cũng coi như là như vậy đi. . . . . Sau này biểu ca từ từ lớn lên, giúp đỡ dựng quản lý chuyện buôn bán nên thường xuyên đi khắp nơi, Liễu Thành, Lịch Thành, Yên Thành, để đó, lúc đi xa nhất còn đến tận Tây Vực. . . . . Mãi đến hai năm trước mới trở về tiếp nhận chuyện làm ăn ở Đan Thành, ngẫu nhiên cũng sẽ đi đến những thành ở gần đó, tuy nhiên khi trở lại biểu ca luôn bề bộn nhiều việc, ta cũng không thường xuyên đến quấy rầy hần. . . . ."

"Lâm Mạc Khê nói chuyện nhẹ nhàng ôn nhu, rất có phong dáng của tiểu thư khuê các.

Diệp Linh Cẩm ở một bên nghe xong rất muốn bổ sung thêm một câu: thật là khéo hiểu lòng người nha. . . . . Trong lòng hừ lạnh.

Nhan Nhiễm Y cười cười nói: "Bùi công tử. . . . . Thường xuyên bôn ba khắp nơi vì chuyện làm ăn nên mới bề bộn nhiều công việc. . . . . Lâm cô nương thật sự là khéo hiểu lòng người. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nghe xong rất muốn cười "Ha ha". Nàng cũng cực kỳ hiểu cái gì mà khéo hiểu ý người mà Nhan Nhiễm Y khen ngợi ở đây là ý gì?

Lâm Mạc Khê được nói như vậy khuôn mặt nhỏ đỏ lên, mím môi cười cười. "Nhan công tử quá khen. . . . ." Tay sửa lại tóc bị gió thổi bay.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Âm sát

Xem ra vẫn còn nhớ đến phải chia tay ra, thuận tiện làm Diệp Linh Cẩm nhìn thấy chuỗi đường hồ lô trên tay Lâm Mạc Khê, nhớ đến cái này nàng vùng trộm trừng mắt nhìn Nhan Nhiễm Y.

Vừa vặn là trùng vào đôi mắt đầy ý cười của Nhan Nhiễm Y. Diệp Linh Cẩm hung hăng trừng lại, sau đó thu hồi tầm mắt trong lòng có chút phần nộ. Đầu có giống tiếp cận nàng ta mà có mục đích? Thế nào mà nàng lại cảm thấy bọn họ đang thật sự dạo chơi chứ? Nếu không phải là cùng đi thì mình thật sự đã bị Nhan Nhiễm Y lừa rồi.

Đương nhiên Lâm Mạc Khê không chú ý đến một phen mất đi mảy lại như thế này.

Bỗng nhiên, trước mặt bọn họ xuất hiện mấy hắc y nhân, rút đao đâm về phía ba người bọn họ.

Nhan Nhiễm Y phản ứng cực nhanh, lôi Lâm Mạc Khê và Diệp Linh Cẩm ra phía sau, thoát khỏi lưỡi đao. Diệp Linh Cẩm sợ tới mức đồ ăn trên tay rơi hết xuống đất.

"A. . . . ." Lâm Mạc Khê ôm lấy tay trái Nhan Nhiễm Y, hiển nhiên cũng phải chịu hoảng sợ.

"Là người nào. . . . ." Nhan Nhiễm Y ôm hai người nhảy ra phía sau một khoảng cách hồi.

Một người trong số đó hừ lạnh nói: "Kinh Phong lâu. . . . ."

Kinh Phong lâu? Chung sách? Diệp Linh Cẩm không thể diễn tả được tâm tình hiện tại của chính mình là cái gì, sợ hãi có, sầu não cũng có.

"Ít nói nhảm đi. . . . . Để mạng lại!" Dứt lời, mấy người cầm đao, kiếm vọt đến từ bốn phía.

Nếu là Kinh Phong lâu, tự nhiên chính là muốn mạng của mình, Diệp Linh Cẩm sợ hãi nắm lấy Nhan Nhiễm Y.

"Nhan công tử, Nhan công tử. . . . . Làm sao bây giờ. . . . ." Lâm Mạc Khê nhìn xung quanh kêu lên.

Khi đám hắc y nhân từ bốn phía vọt tới Nhan Nhiễm Y ôm hai người nhảy lên né tránh tập kích từ bốn phía, nhưng ôm hai người hai tay nên rất hạn chế rất nhiều hành động của hắn.

Dùng chân đá văng tay của hắc y nhân, xoay người một cái rơi xuống trên mặt đất.

"Lâm cô nương.....Đám hắc y nhân hướng về Cẩm nhi, chờ chút nữa từ từ giãn khoảng cách ra với chúng ta sẽ thả ngươi ra, ngươi chạy đi, hẳn là bọn họ sẽ không gây khó dễ với ngươi....."

Lâm Mạc Khê bị dọa đến chảy nước mắt vì thế gật gật đầu.

Nhan Nhiễm Y lại cúi đầu nhìn nhìn Diệp Linh Cẩm, tay phải nắm thật chặt nói: "Cẩm nhi. . . . . Có ta ở đây. . . . ."

Diệp Linh Cẩm gật gật đầu.

Bỗng nhiên bàn tay bên hông buông ra, Diệp Linh Cẩm cảm thấy được cả người bị phơi bày dưới đao quang kiếm ảnh. Nhan Nhiễm Y ôm lấy Lâm Mạc Khê bay ra khỏi vòng vây.

Hắc y nhân nhân lúc Diệp Linh Cẩm đang ở một mình, cảm thấy đây là thời cơ tốt, một đám nhao nhao cầm kiếm, cầm đao xông lên. Diệp Linh Cẩm cảm thấy được chính mình không còn chỗ ẩn thân dưới đao kiếm, nghĩ đến mạng nhỏ của chính mình không biết chừng lập tức biến mất, sợ hãi nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên trời đất biến đổi, lúc đó mờ mắt ra nàng đã ở trong lòng Nhan Nhiễm Y rồi.

Diệp Linh Cẩm sợ tới mức chảy cả nước mắt. . . . . Vừa rồi thật sự cho rằng mình sẽ phải chết. . . . .

"Khóc cái gì. . . . ." Nhan Nhiễm Y cười với nàng, sau đó tay phải duỗi ra trong tích tắc vài mũi ám khí bay ra, dưới ánh mặt trời ửng sáng, sắc bén cắt qua không khí bắn về phía hắc y nhân.

Hắc y nhân lập tức dùng kiếm ngăn cản, nhưng vẫn lại là có ba người bị trúng ám khí, động tác dừng một chút, bưng kín ngực, chậm rãi ngồi xồm xuống.

Là những cây châm rất nhỏ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Nhan Nhiễm Y sử dụng ám khí. Diệp Linh Cẩm chưa từng nhìn thấy Nhan Nhiễm Y sử dụng vũ khí, nhìn phản ứng mà mấy hắc y nhân trúng phải ám khí, nàng đoán trên châm có độc .

Mấy hắc y nhân nhìn nhìn càng thêm cảnh giác hơn.

"Muốn chết thì cứ việc lên. . . . . Độc của ta đang chờ các ngươi. . . . ." Nhan Nhiễm Y ôm Diệp Linh Cẩm nhảy lên đứng trên cành cây, từ trên cao nhìn xuống bốn người còn lại.

Diệp Linh Cẩm được Nhan Nhiễm Y ôm đứng ở trên cành cây cũng cảm giác được sự sợ hãi, nhìn xuống dưới, ngược lại có dũng khí muốn thử cảm giác cùng hắc y nhân đứng trên đỉnh của thế giới.

Lúc này, Lâm Mặc Khê đã an toàn chạy ra xa.

Bốn hắc y nhân đưa kiếm nhảy lên đánh úp về hướng bọn họ.

Nhan Nhiễm Y vờn tay phải từ trong lồng ngực ra, hắc y nhân thấy thế lập tức dừng lại trong không trung thay đổi phương hướng.

"Ha ha. . . . . Các vị đang sợ hãi cái gì. . . . ." Nhan Nhiễm Y chậm rãi hạ tay phải xuống.

Thì ra là trêu đùa bọn hắc y nhân. . . . . Thật là xấu tính! Trong lòng Diệp Linh Cẩm đánh giá.

"Ngươi. . . . ." Hắc y nhân bị trêu đùa, tức giận hướng kiếm đánh úp lại, hình như nếu không phải ngươi chết thì người chết là ta.

"Lần này thì đúng là thật rồi. . . . ." Nhan Nhiễm Y cười, ra tay không chút sai sót, một mảng ánh sáng so với trước càng nguy hiểm hơn.

Mắt thấy sẽ bắn trúng bốn hắc y nhân đó thì bỗng nhiên một cái bóng màu đen xuất hiện, phất tay một cái, tay áo rộng rãi cuốn rút xuống mấy cây châm.

"Nhan công tử hạ thủ lưu tình. . . . ." Rơi xuống đất, người nọ mặc đồ đen, vài sợi tóc vẫn tung bay như cũ. . . . .

Thì ra là Chung Sách!

"Thì ra là Chung Đường chủ. . . . . Ngươi sai một nhóm người đến giết ta mà lại muốn ta hạ thủ lưu tình sao. . . . ." Nhan Nhiễm Y nhìn hắc y nhân cười.

Chung Sách nhú nhú mày, híp mắt nhìn thấy bốn người còn đứng ở đó nói với Nhan Nhiễm Y: "Những người này tuy là người Kinh Phong lâu nhưng không phải do ta phái tới. . . . ."

"Sao cơ...?" Nhan Nhiễm Y ôm Diệp Linh Cẩm nhảy từ trên cây xuống.

Rơi xuống đất, cả người Diệp Linh Cẩm có chút choáng váng.

"Đồ ngốc. . . . ." Khóe miệng Chung Sách hơi hơi cong cong nhìn Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm còn có chút tức giận. "Ta không để ý tới ngươi. . . . ."

"Ha ha. . . . . Còn có thể tức giận sao? Có tin ta sẽ điều động mọi người Kinh Phong lâu đến giết ngươi hay không?" Chung Sách cười miễn cưỡng nói, dường như căn bản đây không phải chuyện đại sự gì.

". . . . ." Ngươi đúng là độc ác. . . . .

Diệp Linh Cẩm rất không tình nguyện gọi một tiếng: "Ca ca. . . . ."

"Ngaoan. . . . ." Tay Chung Sách muốn sờ đầu của nàng lại bị Nhan Nhiễm Y khế ngăn lại.

"Chung Đường chủ nên nói một chút lai lịch nhóm người này rồi. . . . ." Nhan Nhiễm Y mỉm cười nhìn Chung Sách.

Chung Sách cũng không tức giận, sửa sửa lại tay áo rộng rãi. Diệp Linh Cẩm rất tò mò hắc y nhân mặc y phục rộng rãi như thế ở trên người mà không phiền

toái sao, tay áo rộng rãi đã không nói mà y phục cũng đặc biệt dài kéo dài đến cả trên mặt đất.

"Ngày nhóm người là do Lâu chủ ở để đồ phải tới. . . . . Người đó căn bản không nghe ta nói. . . . ."

Thì ra không phải là Chung Sách. . . . . Cuối cùng Diệp Linh Cẩm cũng chẳng phải khó chịu, nhưng vẫn còn có rất nhiều điểm nghi vấn.

"Huống hồ. . . . . Ta đồng ý với Bách Hiểu nên sẽ không gây khó dễ đồ ngốc hơn nữa đồ ngốc còn khiến ta rất thích. . . . ." Chung Sách hí mắt nhìn Diệp Linh Cẩm

Diệp Linh Cẩm cười một cách sáng lạn nhưng lại bị Nhan Nhiễm Y ấn đầu xuống.

"Như thế thì tại hạ lại thiếu Chung Đường chủ và Bách Hiểu cô nương một nhân tình rất lớn rồi. . . . ." Nhan Nhiễm Y nho nhã lễ độ.

Có thể khiến Nhan Nhiễm Y dùng lễ nghĩa chu đáo, so sánh cảm giác từng người với nhau thì Chung Sách cũng được xếp vào hàng yêu nghiệt, động tác lại tùy ý lười nhác dường như không quan tâm người khác nghĩ như thế nào.

"Thiếu ta được lần này.....Sau khi rời khỏi Đan Thành thì ta không thể xen vào nữa rồi.....Dù sao ta cũng đã nhiều lần phá hủy chuyện của lão nhân gia rồi....." Chung Sách khoát tay nói dường như không thích dùng lễ nghi như vậy.

Lão nhân gia? Thế mà Chung Sách lại có thể gọi Lâu chủ Kinh Phong lâu như vậy..... Diệp Linh Cẩm cảm thấy buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Thiếu Lâu chủ

"Như thế thì. . . . . Tại hạ còn có một chuyện muốn hỏi Chung Đường chủ. . . . ."

Chung Sách vừa đi đến mấy hắc y nhân đang ngồi trên mặt đất, giọng nói có chút than thở mà lại mang theo ý cười lảm bảm: "Nếu không phải ta tới thì lão nhân gia sẽ lại tức giận rồi. . . . ." Lại quay đầu về phía Nhan Nhiễm Y nói: "Người hỏi đi. . . . ."

Nhan Nhiễm Y đưa Diệp Linh Cẩm đến gần nói: "Chung Đường chủ có biết người đưa tiền mời Kinh Phong lâu giết Cẩm nhi rốt cuộc là ai hay không? Như vậy cũng sẽ không uổng Cẩm nhi gọi Chung Đường chủ một tiếng 'ca ca'. . . . ."

Bỗng nhiên Diệp Linh Cẩm kịp phản ứng lại, đúng thế. . . . . người tiêu tiền giết nàng có thể khẳng định là người đứng phía sau màn hoặc là có quan hệ với người đứng phía sau màn. . . . . Nhưng mà nếu là vì Trường Sinh dẫn thì càng nên là để lại người sống, vì sao lại muốn nàng phải chết?

Chung sách nhú mày nhìn nhìn Nhan Nhiễm Y, sau đó miễn cưỡng dựa vào một thân cây cười nói: "Vấn đề này, Quan gia công tử kia và Trích Tinh Thánh Thủ đã tới hỏi qua. . . . ."

Quan Hoán Chi và Dịch Tinh đã đi tìm Chung Sách? Diệp Linh Cẩm có chút ngạc nhiên, bởi vì theo tính tình của Quan Hoán Chi thì hắn sẽ không đi hỏi mà vốn dĩ hắn đã muốn vây quét Kinh Phong lâu từ lâu. . . . . Tuy nhiên đây cũng là con đường nhanh nhất để biết hung thủ phía sau màn. . . . . Xem ra, Quan Hoán Chi thật sự không còn giống như lúc trước cực kỳ khinh thường người giang hồ cũng như làm việc dựa vào chính nghĩa trong lòng mình nữa rồi. . . . .

"Như vậy. . . . . Xem ra sẽ phải trở về không công rồi. . . . ."

"Chúng ta chỉ là một phân đường ở địa phương làm sao có thể chuyện biết trong lâu? Chẳng qua là nghe lệnh lệnh thôi, mà Kinh Phong lâu từ trước đến nay không tiết lộ tên người mua. . . . . Huống hồ, ta đã phá hủy chuyện của lão nhân gia, hiện tại ở để đồ không biết chừng hắn đang muốn làm thịt ta, nếu là ta lại tiết lộ thêm thì cho dù ta là con trai của hắn thì hắn cũng sẽ giết ta. . . . ." Chung Sách tựa vào trên cây nghiêng đầu, trường bào màu đen bị gió thổi bay tạo thành một bức tranh đẹp.

Hóa ra Chung Sách là con trai của Lâu chủ Kinh Phong lâu! Diệp Linh Cẩm kinh ngạc. Lập tức suy nghĩ lại, cảm thấy chẳng trách Bách Hiểu có thể khiến Chung Sách thả nàng bởi vì Bách Hiểu biết hắn là Lâu chủ Kinh Phong lâu sẽ không gây khó dễ với Chung Sách.

Diệp Linh Cẩm nhìn về phía Nhan Nhiễm Y, quả nhiên Nhan Nhiễm Y cũng không biết việc này.

Chung Sách đứng dậy nhìn nhìn đám hắc y nhân trên mặt đất nói: "Ngân châm? Xem ra ám khí của Nhan công tử thật xuất thần nhập hóa. . . . . Độc thuật cũng có thể coi là số một số hai rồi. . . . ."

Nhan Nhiễm Y đến gần Chung Sách đồng thời nhìn đám nằm trên mặt đất. . . . ."Quá khen. . . . ."

"Ngược lại ta đang rất tò mò. . . . . Nhan công tử là một nhân vật lợi hại trên giang hồ như vậy mà từ trước đến giờ không có chút tin tức nào?" Chung Sách hí hửng nhìn hấn.

Diệp Linh Cẩm nghe đánh giá của Chung Sách đối với Nhan Nhiễm Y, có chút kinh ngạc, thì ra cũng biết Nhan Nhiễm Y rất lợi hại nhưng lại không biết có thể lợi hại đến trình độ này, nàng cũng rất tò mò lai lịch và mục đích của Nhan Nhiễm Y . . . . . Thật sự bởi vì cha mẹ hấn và mẹ nàng có quan hệ sâu xa sao? Diệp Linh Cẩm quay mặt nhìn Nhan Nhiễm Y cảm giác có chút mờ hồ. . . . .

Nhan Nhiễm N cười cười: "Tại hạ không thích gây huyên náo trong giang hồ. . . . ."

"Nếu Nhan công tử không muốn nói ta cũng không hỏi nữa. . . . . Rất nhiều người đều đã đối với lai lịch của Nhan công tử có hứng thú. . . . ." Tổng hội bị biết đến. . . . . Chung Sách lắc tay áo rộng rãi.

Nhan Nhiễm Y không nói gì chỉ cười cười.

"Vẫn xin Nhan công tử hạ thủ lưu tình, để lại thuốc giải cứu này mấy người vô dụng này. . . . . Chuyện này bị ta phá hủy lại thêm việc mất đi mấy tên thủ hạ, không biết chừng lão nhân gia rất muốn lấy đầu của ta. . . . ."

"Đã giải rồi. . . . . Sau nửa canh giờ nữa sẽ tỉnh dậy. . . . ." Nhan Nhiễm Y thân nhiên nói.

"Hả...?" Đường như Chung Sách cũng có chút ngạc nhiên.

Diệp Linh Cẩm cũng có chút kinh ngạc căn bản không phát hiện Nhan Nhiễm Y ra tay lúc nào.

"Giờ đã không còn sớm. . . . . Bị náo loạn một trận như vậy cũng không còn tâm trí chơi đùa nữa. . . . . Ta đưa Cẩm nhi về trước. . . . . Chung Đường chủ sau này còn gặp lại. . . . ." Nhan Nhiễm Y chấp tay.

Chung Sách bảo bốn người đem đám người bị ngã trên mặt đất trên mặt đất đi rồi xoay người, tùy ý quơ quơ tay áo sau đó nói: "Tạm biệt. . . . ." Sau đó nhảy lên rồi đi. . . . .

Diệp Linh Cẩm nhìn nơi Chung Sách rời đi lại cảm thấy loại khinh công này, thật sự là quá không khoa học rồi. . . . .

"Cẩm nhi. . . . ."

"Hả?" Diệp Linh Cẩm quay đầu.

"Có một số việc sau này ngươi sẽ biết. . . . ." Nhan Nhiễm Y nhìn nàng ôn nhu nói.

Diệp Linh Cẩm hiểu hấn đang muốn nói cái gì."A.... . . . ." Sau này sẽ biết. . . . . Vì sao lại phải chờ đến sau này? Điều này làm cho nàng có cảm giác cực kỳ không an toàn.

Có lẽ này cũng là vì nguyên nhân mình vẫn nguyện ý giả ngốc để tự bảo vệ mình. . . . . Đối với Nhan Nhiễm Y. . . . . Nàng nghĩ là nàng thích hấn, nhưng mà hấn có rất nhiều bí mật làm cho nàng hoàn toàn không nắm bắt được.

"Tự nhiên lại phát ngốc cái gì? Bị dọa sao?" Nhan Nhiễm Y sùng nịch nhìn nàng, sờ sờ đầu nàng.

Diệp Linh Cẩm không biết nên nói như thế nào, đành phải gật gật đầu.

Nàng cực kỳ hi vọng Nhan Nhiễm Y có thể đọc được sự bất an của nàng sau đó nói chuyện thẳng thắn với nàng.

"Không phải sợ. . . . ."

Bỗng nhiên Diệp Linh Cẩm bị kéo vào một cái ôm ấm áp rộng rãi. . . . .

Nàng không vùng vẫy mà là dúi đầu vào bờ ngực rắn chắc của hấn. Đối với những chuyện không biết trong tương lai nàng thật sự cực kỳ sợ hãi.

Nhan Nhiễm Y ôm Diệp Linh Cẩm, cảm đặt trên đầu nàng, một bàn tay lần mò vào trong tóc của nàng trấn an.

Gió thổi khởi sợi tóc của hai người cùng quấn lại vào một chỗ, in lên nước sông trong vắt màu váy xanh biếc và áo xanh dung hòa thành một màu đẹp cả một góc trời.

Thu hồi cảm xúc của chính mình, Diệp Linh Cẩm đứng trong lòng Nhan Nhiễm Y ngẩng đầu lên, có chút xấu hổ nói: "Chúng ta trở về đi. . . . ."

Nhan Nhiễm Y cong môi mỉm cười, nhìn nàng gật gật đầu rồi dặt tay của nàng.

Đi ngang qua chỗ vừa rồi thấy rơi trên mặt đất mấy món đồ ăn, Diệp Linh Cẩm hỏi tưởng chuyện mạo hiểm vừa rồi.

"Nếu muốn ăn nữa thì lần sau lại mua cho ngươi. . . . . Còn bày ra dáng vẻ này làm chi. . . . ." Trong lời nói của Nhan Nhiễm Y mang theo ý cười ấm

áp.

". . . . ."

Diệp Linh Cẩm quay đầu kéo Nhan Nhiễm Y tiếp tục đi. . . . .

"Trông thấy rồi bọn họ ở trong này. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nghe thấy giọng nói của Dịch Tinh nhìn hướng về phía trước.

Chỉ thấy Dịch Tinh toàn thân áo lam vron người mấy cái đã nhảy đến trước mắt theo sau còn có vài người nữa.

"Đồ ngốc. . . . . Người còn sống. . . . . Rất tốt rất tốt. . . . ." Dịch Tinh cười hi hi đánh giá Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm: ". . . . ."

Theo sau là Quan Hoán Chi, Bùi Lâu Tuấn và cả Lâm Mạc Khê.

"Không có việc gì là tốt rồi. . . . ." Quan Hoán Chi nhìn nhìn Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm nói.

Nhan Nhiễm Y nhìn Quan Hoán Chi cười cười.

"Nhan, Nhan công tử. . . . ." Lâm Mạc Khê chạy sau Bùi Lâu Tuấn có chút chật vật.

Bùi Lâu Tuấn đỡ Lâm Mạc Khê nói: "Khê nhi chạy trên đường vừa lúc gặp phải ta. . . . . Vì thế ta đi tìm Quan huynh và Dịch huynh cùng đến. . . . ."

"Vất vả cho mọi người rồi. . . . . Đã không có việc gì nữa rồi. . . . ." Nhan Nhiễm Y nói.

"Vây là tốt rồi. . . . ." Lâm Mạc Suối cười có chút khó nhọc.

Diệp Linh Cẩm rất không hiểu vì sao chạy đến cứu người mà vẫn còn mang theo một Lâm Mạc Khê không biết võ công, bọn họ không sợ chậm trễ thời gian sao. . . . .

"Là Kinh Phong lâu sao?" Quan Hoán Chi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Có ta ở đây

Nhan Nhiễm Y gật gật đầu.

Dịch Tinh vừa nghe xong có chút tức giận. "Cái gì? Chung Sách này quả nhiên không đáng tin!"

Nhan Nhiễm Y tiếp tục nói: "Là người của tông lâu ở đế đô. . . . . Không có quan hệ với Chung Đường chủ. . . . . Chung Đường chủ còn ra tay giúp chúng ta. . . . ."

Diệp Linh Cẩm thấy Bùi Lâu Tuấn nghe xong ngẩn người dường như có chút kinh ngạc.

Dịch Tinh gật gật đầu sờ sờ cằm nói: "Xem ra con người của Chung Sách cũng không tệ lắm. . . . ."

"Không sao thì tốt rồi. . . . . Trở về đi. . . . ." Quan Hoán Chi tổng kết.

Khi trở về, Lâm Mạc Khê luôn dựa vào rất gần Nhan Nhiễm Y, tình cờ chân lại nhuễn ra, Nhan Nhiễm Y tiện tay đỡ nàng.

Mặc kệ nàng ta thật hay giả, Diệp Linh Cẩm đều cảm thấy rất không thoải mái. . . . . Lâm Mạc Khê còn có biểu ca nàng ở đây, dựa vào cái gì chỉ muốn Nhan Nhiễm Y chăm sóc mình?

"Mẹ kỂ. . . . . Chân ta nhuễn. . . . ." Bỗng nhiên Diệp Linh Cẩm đứng lại.

"Đồ ngốc. . . . . Bị dọa đến nhuễn cả chân rồi hả ? Chắc chắc. . . . . Có muốn lão tử mang người bay trở về hay không?" Dịch Tinh nhảy lên phía

trước cười nói.

Diệp Linh Cẩm rất muốn trừng mắt với hắn, để cho hắn đi ra chỗ khác hóng mát.

"Ta đỡ ngươi. . . . ." Một bàn tay Nhan Nhiễm Y ôm lấy eo của nàng.

Cảm thụ được cái tay kia trên lưng kia giống như đang hỏa thiêu, bỗng nhiên Diệp Linh Cẩm có chút xấu hổ. . . . . Trong lúc lơ đãng phải chống lại cặp mắt tràn đầy ý cười của Nhan Nhiễm Y thì Diệp Linh Cẩm càng cảm thấy hối hận. . . . .

Gần đây thật sự đã quá xúc động rồi. . . . .

Lâm Mạc Khê nhìn Nhan Nhiễm Y đỡ Diệp Linh Cẩm cũng không thể nói cái gì nữa.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy rằng giả ngọc vẫn là tốt nhất. . . . .

"Gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện, ngày khác tất nhiên ta sẽ mời các vị dạo chơi ở Đan Thành. . . . ." Bùi Lâu Tuấn nói.

"Làm phiền rồi. . . . ."

"Đa tạ đa tạ. . . . ."

Câu trước là Quan Hoán Chi, câu sau là Dịch Tinh.

Bởi vì Nhan Nhiễm Y muốn chăm sóc cái "Chân nhuyễn" của Diệp Linh Cẩm nên hai người bị rớt lại sau cùng.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy cái tay trên lưng kia cực kỳ không thành thật. . . . . Diệp Linh Cẩm giương mắt trừng hắn. Đừng có động tay động chân!

Người xung quanh nhìn vào giống như là đang hòn dỗi.

Khỏe miệng Nhan Nhiễm Y mở rộng nhẹ nhàng nhéo một cái trên eo nàng.

"A. . . . ." Diệp Linh Cẩm không cẩn thận kêu lên.

Bốn người phía trước dừng bước quay đầu.

Diệp Linh Cẩm đỏ mặt cúi đầu. . . . . Che mặt lại. . . . . Quá là dọa người rồi. . . . .

"Làm sao vậy đồ ngọc?"

"Vừa rồi đi đường không cẩn thận vấp phải một hòn đá, giờ không sao rồi. . . . ." Nhan Nhiễm Y vẫn là đáng vẻ như bình thường, nói chuyện mang theo chút khiêm tốn.

Bốn người phía trước quay đầu tiếp tục đi.

Nhìn tư thế hai người như thế, tuy nhiên trong đó một người lại là kẻ ngọc nhưng Lâm Mạc Khê vẫn nhú nhú mày.

Nhìn sắc mặt Nhan Nhiễm Y không thay đổi mà vẫn tự nhiên thanh thản như vậy, trong lòng Diệp Linh Cẩm kêu rên: ông trời ơi, làm ơn hãy thu phục yêu nghiệt này đi. . . . .

Cứ như vậy, bọn họ đi phía sau trở về. Diệp Linh Cẩm cảm thấy mình rất giống như một con chó nhỏ bị trêu đùa ㄗㄗ__ㄗㄗ.

Một lúc sau về đến Bùi gia, Diệp Linh Đoạn với vẻ mặt lo lắng chạy ra. "Tỷ tỷ ngươi không sao chứ. . . . ."

Nhìn Diệp Linh Đoạn lo lắng đến mức khóc thành dáng vẻ như vậy trong lòng Diệp Linh Cẩm cảm thấy vô cùng ảm áp.

"Đoạn nhi. . . . ." Diệp Linh Cẩm gọi nàng.

Thấy tỷ tỷ của mình không có việc gì, Diệp Linh Đoạn đương nhiên rất cao hứng, đáng vẻ trở thành vừa khóc vừa cười. "Nếu. . . . . Nếu ngươi có xảy ra chuyện gì. . . . . Thì thật sự ta không còn người thân nữa rồi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm cầm lấy tay Diệp Linh Đoạn.

Trên cái thế giới này chỉ còn hai bọn họ là hai người thân.

"Vì sao. . . . . Ngươi đã như vậy rồi. . . . . Vì sao lại vẫn nhiều kiếp nạn như vậy. . . . . Có đôi khi ta thật sự hy vọng ta có thể thay ngươi. . . . ."

Đường như Diệp Linh Đoạn thật sự bị dọa nên cảm xúc có chút kích động.

"Đoạn nhi. . . . . Không khóc. . . . ." Trong lòng Diệp Linh Cẩm vô cùng cảm động, nhưng cũng càng ngày nàng càng cảm thấy mình quá ích kỷ, cảm

giác tội ác trong lòng cũng càng ngày càng mạnh lên.

Mọi người ở đây cũng có chút xúc động.

"Đoạn nhi. . . . . Không có việc gì nữa rồi. . . . ." Bùi Lâu Tuấn buông Lâm Mạc Khê ra đi đến bên người Diệp Linh Đoạn, có chút đau lòng nói với nàng.

Nhà mình biểu ca và người trong lòng đều bị một đôi tỷ muội này đoạt lấy đương nhiên sắc mặt Lâm Mạc Khê không tốt chút nào.

"Diệp Nhi cô nương muốn để Cẩm nhi vừa mới chịu hoảng sợ tiếp tục đứng ở chỗ này sao. . . . ." Nhan Nhiễm Y cười nói.

Lúc này Diệp Linh Đoạn mới phản ứng kịp, thấy chính mình có chút thất lễ.

"Tỷ tỷ vẫn nên đi trước nghỉ ngơi một chút đi. . . . . Nhan công tử, cảm ơn người. . . . ." Diệp Linh Đoạn lau nước mắt.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm bùi ngùi dù sao Diệp Linh Đoạn vẫn chỉ là một cô nương mười sáu tuổi. . . . . Mà nàng, tuy nhiên thân thể đã mười tám tuổi nhưng thật ra đã hai mươi hai tuổi rồi. . . . .

Mấy người chia ra, Nhan Nhiễm Y đưa Diệp Linh Cẩm đi nghỉ ngơi, đương nhiên Lâm Mạc Khê cũng không có cách nào có thể đi cùng nên đành phải về nhà.

Đến chỗ ở của mọi người trong viện, Nhan Nhiễm Y dẫn Diệp Linh Cẩm về phòng.

"Chú ý nghỉ ngơi thật tốt....." Nhan Nhiễm Y đưa Diệp Linh Cẩm trở về sau đó phải rời đi.

Diệp Linh Cẩm kéo tay áo Nhan Nhiễm Y lại. "Ta như vậy.....Thật sự sai lầm rồi sao....."

Nhan Nhiễm Y dừng lại xoay người nhìn về mặt ưu thương của Diệp Linh Cẩm.

"Ta thật sự sai lầm rồi sao. . . . ." Diệp Linh Cẩm hỏi lại.

Nhan Nhiễm Y thờ dãi kéo Diệp Linh Cẩm ngồi xuống nói: "Ta đã nói rồi, có một số việc không cần biết mình có muốn hay không nhưng lại luôn luôn phải đối mặt, phải gánh vác, nhìn người thế này xem ra đã biết cách đối mặt như thế nào rồi. . . . ."

Kỳ thật mấy ngày gần đây, Diệp Linh Cẩm cũng hiểu ra rất nhiều điều. Rất nhiều chuyện cho dù chính mình có cố gắng trốn tránh đến đâu thì nó vẫn sẽ tìm đến cửa.

Nghĩ đến việc Diệp Linh Đoạn ra về kiên cường đặt tất cả trọng trách trên thân mình, nghĩ đến dáng vẻ vừa rồi của Diệp Linh Đoạn khi hận không thể thay mình gánh vác tất cả nguy hiểm thì trước mắt Diệp Linh Cẩm như động lại sương mù, chậm rãi nói: "Ta biết. . . . . Ta biết ta không nên trốn tránh. . . . . Nhưng mà toàn bộ chuyện này. . . . ." Đối với một người chẳng biết tại sao lại xuyên qua đến đây thì thật đúng là một loại áp đặt.

"Nhưng mà ta cũng nói qua. . . . . Có ta ở đây, người không cần tự ép chính mình rồi mọi chuyện từ từ sẽ tốt lên thôi. . . . ." Nhan Nhiễm Y cười nói ôn nhu.

Cuối cùng Diệp Linh Cẩm không nhịn được nữa, nước mắt chảy xuống."Mẹ kè. . . . ."

Nhan Nhiễm Y ôm Diệp Linh Cẩm vào trong lòng, nói khẽ: "Ta ở đây. . . . ."

"Ta thật sự không muốn để cho Đoạn nhi mệt mỏi như vậy. . . . . Đoạn nhi như vậy ta thấy thật là khó chịu. . . . . Thật sự. . . . ."

Nhan Nhiễm y sờ sờ mái tóc của nàng trấn an nói: "Biết. . . . . Ta biết. . . . ."

"Đúng là ta rất sợ hãi. . . . . Những thứ này vốn dĩ không liên quan đến ta. . . . . Ta thật sự, thật sự chỉ muốn an toàn mà sống thôi. . . . ." Diệp Linh Cẩm khóc không ra tiếng.

"Ta hiểu. . . . . Ngoan. . . . ." Nhan Nhiễm Y hôn lên từng sợi tóc của Diệp Linh Cẩm.

Nước mắt nàng thấm ướt vạt áo của Nhan Nhiễm Y, lâu như vậy rồi Diệp Linh Cẩm mới có cơ hội đem tất cả vùng vẫy, sợ hãi, bất an, áy náy nói hết ra.

"Không nên tự ép chính mình. . . . . Từ từ mọi chuyện rồi sẽ đến. . . . . Còn có ta ở đây. . . . ." Nhan Nhiễm Y ôn nhu nói.

"Ta thật sự cảm thấy mờ hồ, cảm thấy thật là khó chịu. . . . ."

"Ta cực kỳ yếu đuối. . . . . Thế mà lại còn là tỷ tỷ. . . . ."

"Nào có người tỷ tỷ nào như ta. . . . ."

"Mỗi lần nhìn thấy dung khí của Đoạn nhi ta đều có cảm giác tội ác. . . . ."

.....

Diệp Linh Cẩm nói lung tung những điều giấu sâu ở trong lòng nói đã lâu, mãi đến khi khóc mệt mỏi thì bắt đầu nghẹn ngào.

Nhan Nhiễm Y chỉ lặng lẽ ôm nàng như vậy, trấn an nàng.

"Nhan Nhiễm Y. . . . ." Diệp Linh Cẩm dựa vào trong lòng Nhan Nhiễm Y kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Thêu hoa trên gấm

"Hả?"

Diệp Linh Cẩm đang định nói lại thôi. "À. . . . . Ta chỉ là có chút mệt mỏi. . . . ."

Nhan Nhiễm Y cũng không hỏi nữa, cười nói ôn nhu: "Vừa bị đuổi giết xong rồi lại khóc như vậy thì có thể không mệt sao. . . . . Ngủ một giấc đi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm gật gật đầu. . . . . Rồi khỏi lòng Nhan Nhiễm Y.

"Hai mắt đều sưng lên hết cả rồi. . . . . Com chiều ta sẽ mang vào cho ngươi. . . . ." Khi nói chuyện Nhan Nhiễm Y còn nén cười.

Diệp Linh Cẩm cũng hiểu được dáng vẻ hiện tại của mình nhất định không thể gặp người khác. . . . . Nhưng lại bị Nhan Nhiễm Y nhìn thấy hết 一一一一 一一 Kỳ thật ở trước mặt hắn nàng cũng đã không còn hình tượng gì rồi. Tuy nhiên dường như khoảng cách giữa bọn họ càng thêm gần.

Diệp Linh Cẩm ngủ thẳng đến buổi tối, đến khi tỉnh dậy đã thấy đồ ăn bày ở trên bàn hơn nửa lại vẫn bốc hơi nóng. Nhan Nhiễm Y vừa đưa tới cách đây không lâu.

Diệp Linh Cẩm nhìn đồ ăn cười cười rồi ăn com, nhìn bàn tay đang lay động dưới ánh nến một lát, trong lòng từ từ có quyết định, trước mắt sáng ngời lên rất nhiều.

Tâm tình tốt lên rất nhiều, không sau bao lâu nàng lại ngủ thiếp đi. . . . .

Vài ngày sau đó, sinh hoạt khôi phục lại như bình thường, thi thoảng Diệp Linh Đan sẽ tìm đến nàng ngồi nói chuyện một chút, vào ban ngày Quan Hoán Chi có đôi khi đến lấy và mang theo một vài thứ ra ngoài, Lâm Mặc Khê thì đến quấy rầy Nhan Nhiễm Y, Nhan Nhiễm Y có rất nhiều cơ hội ở cùng nàng.

Bọn người bọn họ vẫn như cũ. Sau giờ Ngọ, một người nằm ở trên giường, một người ngồi ở trên băng ghế, phơi nắng, sau khi thời tiết dần dần trở nên nóng bức thì an vị ở trong Tiểu Đình Tử, ăn hoa quả uống trà.

Thỉnh thoảng lại có một con chim bồ câu có hình xăm trên đuôi mang theo thư bay tới, Nhan Nhiễm Y nắm lấy bồ câu, lấy tờ giấy ra xem, sau đó bình tĩnh ung dung biến nó tan thành phấn.

Diệp Linh Cẩm cực kỳ tò mò nhưng đều không thể nhìn thấy.

Hai ngày nay chim bồ câu thường xuyên bay tới rất nhiều, Diệp Linh Cẩm cũng càng ngày càng tò mò hơn.

"Rất muốn xem phải không?" Nhan Nhiễm Y nhìn tờ giấy mở miệng hỏi.

Diệp Linh Cẩm ngượng ngùng rụt đầu về cười ha ha.

Sau khi Nhan Nhiễm Y xem xong, dưới vẻ mặt và ánh mắt chờ mong của Diệp Linh Cẩm, cầm tờ giấy ở trong tay sau đó chậm rãi buông tay, bột phấn màu trắng như những hạt cát chảy xuống. . . . . Bị gió thổi tan.

一一一一 一一 Diệp Linh Cẩm cảm thấy cực kỳ ưu thương.

"Có một số việc, sau này ngươi sẽ gặp sẽ biết đến. . . . ."

Hiện tại Diệp Linh Cẩm ghét nhất là những lời này!

Nhan Nhiễm Y nhìn đáng vẻ bức tức của Diệp Linh Cẩm cười cười nói: "Ta biết ngươi rất tò mò, nhưng mà ngươi có thể hỏi một vấn đề khác, biết đâu ta có thể trả lời cho ngươi. . . . ."

". . . . ."

Nhưng mà Diệp Linh Cẩm vẫn nhịn không được muốn thử xem không biết chừng mẹ kế nhà nàng đang có tâm tình tốt có thể trả lời nha?

"Rốt cuộc là ngươi đến từ cánh rừng nào, à không là đến từ địa phương nào?" Diệp Linh Cẩm hỏi với vẻ mặt chờ mong.

Nhan Nhiễm Y nằm ở trên giường, y phục màu tím buông xuống, cười híp mắt.

ㄟ(̄, ̄)ㄎ được rồi. . . . . Không trả lời sao, vậy thì đổi một câu khác. "Nghe nói công phu độc thuật hay gì gì đó của ngươi đều đã rất lợi hại. . . . . Sư phụ là ai?"

Nhan Nhiễm Y vẫn híp mắt như cũ, hưởng thụ sự an bình sau giờ ngộ .

"Ngươi nói xem rốt cuộc cha mẹ ngươi cùng mẹ ta có quan hệ sâu xa. . . . . Là quan hệ sâu xa gì? Cha ngươi và mẹ ta từng là người yêu sao?" Diệp Linh Cẩm suy đoán.

Nhan Nhiễm Y bất đắc dĩ cười cười với nàng.

Diệp Linh Cẩm cũng đoán hán cũng sẽ không trả lời nên lại hỏi: "Ngươi nói ngươi tiếp cận với Lâm Mặc Khê là có mục đích. . . . . Vậy mục đích đó là gì? Đã đạt được chưa?"

"Mục đích này. . . . . Đạt hay không đạt đến thì vẫn chưa thể nói trước. . . . . Không thể xác định. . . . ."

". . . . ." Tương đương như chưa nói. . . . .

"Hình xăm trên đùi chim bồ câu rất đẹp nha. . . . . Vậy ai đã dùng bồ câu để đưa tin. . . . ."

"Cha mẹ ngươi tên là gì. . . . ."

Diệp Linh Cẩm cứ hỏi mãi càng hỏi lại càng không biết mình hỏi đến cái gì rồi. . . . . Chung quy lại lần đầu tiên nàng cảm thấy mình có cảm giác đang hỏi những vấn đề cực kỳ ngu xuẩn. . . . .

Nàng cảm thấy có thể lấy Nhan Nhiễm Y làm trò cười.

"Cái loại châm kia của ngươi. . . . . Có tên không. . . . ."

Khi Diệp Linh Cẩm cho rằng Nhan Nhiễm Y không trả lời thì Nhan Nhiễm Y lại mở miệng rồi. "Thử nghĩ ra xem. . . . . Nó còn chưa được đặt tên. . . . ."

"Có thể cho ta nhìn một chút không. . . . ." Diệp Linh Cẩm được một tác lại muốn tiến một thước, cười tít mắt nhìn Nhan Nhiễm Y.

Nhan Nhiễm Y cười nhìn nàng một cái, như sử dụng ma thuật, trên tay đã xuất hiện một cây châm.

Diệp Linh Cẩm nhìn sát vào phát hiện đó là một cây châm dài và nhỏ hơn rất nhiều so với châm thêu hoa, dưới ánh mặt trời dường như óng ánh màu lam. . . . . Trước kia trong các tiểu thuyết võ hiệp đã đọc qua thì những mảng màu lam thì hẳn đều là có kịch độc. . . . .

Điều này làm cho Diệp Linh Cẩm thu hồi cảm giác muốn tiếp xúc gần gũi với cây châm kia. "Gọi nó là Bạo Vũ Lê Hoa Châm được không. . . . ." Diệp Linh Cẩm nhớ tới trước kia mình đã từng xem qua trên phim truyền hình.

Nhan Nhiễm Y lắc lắc đầu. Qua một lúc lâu sau, hán quay đầu nhìn về phía nàng nói: "Thêu hoa trên gấm?"

Diệp Linh Cẩm ngậy ra một lúc rồi mới phản ứng kịp với cái tên đó, "Thêu hoa trên gấm" chữ "Cẩm" làm cho Diệp Linh Cẩm liên tưởng đến chính mình. . . . Trong nháy mắt mặt có chút đỏ lên. Loại châm này có sử dụng tên của nàng?

Nhan Nhiễm Y cười nhẹ.

Diệp Linh Cẩm sợ Nhan Nhiễm Y nói nàng tự mình đa tình nên gượng dửng nói: "Cười cái gì. . . . ."

Nhan Nhiễm Y miễn cưỡng đưa tay ra sờ sờ đầu nàng. Nàng cảm thấy gần đây Nhan Nhiễm Y càng lúc càng lười (￣_￣|||).

. . . . .

Buổi tối, khi Diệp Linh Cẩm chuẩn bị đi ngủ thì bỗng nhiên bên ngoài cửa sổ có âm thanh vọng vào.

Vốn dĩ Diệp Linh Cẩm cho rằng mình nghe lầm nhưng đúng là âm thanh đó lại vang lên rồi.

Chẳng lẽ lại muốn đến giết nàng hoặc là bắt nàng đi sao? Diệp Linh Cẩm lấy ra cây kéo trong ngăn kéo, cảnh giác nhìn cửa sổ, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể kêu to.

Bỗng nhiên cửa sổ bị đẩy ra, xuất hiện một bóng người.

Diệp Linh Cẩm ném cây kéo về cái bóng người kia rồi chuẩn bị chạy trốn.

"Ai ôi . . . . ."

Diệp Linh Cẩm ngừng lại.

"Đồ ngốc nguoi làm gì vậy. . . . . Buổi tối muộn này còn chơi với kéo làm gì?" Dịch Tinh từ cửa sổ nhảy vào, nhìn cây kéo bên chân.

Thì ra là Dịch Tinh. . . . . Diệp Linh Cẩm rất muốn hỏi hắn vì sao cứ phải đi bằng cửa sổ nhưng rồi lại nghĩ lại. . . . . Thật sự giống như chó không đòi được tính. . . . .

Dịch Tinh xoay người, nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại.

"Làm gì . . . . . Thế. . . . ." Diệp Linh Cẩm hỏi.

Dịch Tinh toàn thân quần áo màu lam ngồi xuống "Mấy ngày nay rất vội nên ít có cơ hội nhìn đến nguoi. . . . . Nhớ nguoi. . . . ."

Cắt ~~~(— —)~~~ Diệp Linh Cẩm mới không cần tin.

Dịch Tinh cực kỳ tùy ý tìm một cái ghế ngồi xuống rồi chống cằm nói: "Đồ ngốc oi. . . . ."

Không đúng như Diệp Linh Cẩm đoán, những lời nói của Dịch Tinh căn bản không để trong lòng, chính mình khẳng định có thể nói.

Diệp Linh Cẩm ngo ngác nhìn hắn.

"Haiz. . . . . Ta có chút mờ mịt? Hoang mang? Bị lừa? Ai. . . . . Không biết nên nói như thế nào. . . . ." Dịch Tinh muốn nói lại thôi.

(_ _ ||) chẳng lẽ lại bị cô nương nào hoặc là tiểu gia hỏa nào lừa đi tẩm thân thuần khiết? Trong lòng Diệp Linh Cẩm nghĩ lung tung.

"Không biết có nên tin tưởng hay không. . . . . Lòng người thật khó dò làm sao. . . . ."

Diệp Linh Cẩm cảm thấy hôm nay Dịch Tinh có chút thâm trầm.

"Tuy nói vẫn đang hoài nghi. . . . . Nhưng là thật sự làm cho ta rất khó tiếp thu. . . . ."

Tiếp thu cái gì? Nguoi càng nói càng khiến. . . . . Diệp Linh Cẩm nghe như đang lọt vào trong sương mù.

"Ai. . . . . Rốt cuộc có nên tiếp tục nghi ngờ hay không. . . . . Cứ nghi ngờ cũng không phải là việc gì tốt. . . . ." Dịch Tinh hoàn toàn coi như không có Diệp Linh Cẩm mà bắt đầu lăm bằm lấu bấu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Đưa dê vào miệng cạp

Diệp Linh Cẩm càng nghe càng cảm thấy cực kỳ mờ hồ.

"Thật sự không muốn nghĩ mọi chuyện là như vậy. . . . ."

"Mọi chuyện đều đã lâu như vậy. . . . ."

"Bằng hữu sao. . . . . Điều này có thể tin được sao. . . . ."

"Nếu là thật sự là vậy . . . . . Đồ ngốc nguoi cũng rất đáng thương . . . . ."

". . . . ." Lại là chuyện liên quan gì đến mình vậy. . . . . Diệp Linh Cẩm không lý giải nổi.

"Ai. . . . ." Địch Tinh nện lên bàn, xem ra cực kỳ nóng nảy.

Sau đó hấn lại nhìn nàng với vẻ mặt sầu não nói: "Tóm lại.....Chính nguoi nên cẩn thận một chút.....Ai....."

Thật sự Diệp Linh Cẩm rất muốn túm cổ áo Địch Tinh lên hỏi hấn rốt cuộc là có chuyện gì vậy. . . . . Cái kiểu mà muốn nói mà lại chỉ nói một nửa tạo cho nàng cảm giác rất không an tâm

Địch Tinh với vẻ mặt phiền muộn nhìn nàng nói: "Yên tâm . . . . . Tuy rằng nguoi ngốc nhưng vẫn còn có chúng ta đây. . . . ."

". . . . ." Những lời này càng làm cho Diệp Linh Cẩm càng thêm lo lắng, có chút làm cho nàng bất an.

"Ai. . . . . Không biết nên nói như thế nào. . . . . Ta phải đi thôi. . . . ." Địch Tinh đến bên cửa sổ vẫn chưa đóng lại, mở cửa đi ra ngoài nhìn bóng dáng có chút tiêu điều.

"Thật sự không hiểu sao cả. . . . ." Diệp Linh Cẩm kìm nén sự bất an trong lòng, vừa chuẩn bị đi ngủ vừa nói tự nhủ.

Đêm đó, nàng nằm mơ. Mơ thấy toàn thân Nhan Nhiễm Y là máu xuất hiện tại Diệp gia, giết hết mọi người, hơn nữa còn giết cả nàng. Diệp Linh Cẩm a một tiếng rồi tỉnh, rốt cuộc không còn buồn ngủ nữa.

Miên man suy nghĩ một đêm, cả người Diệp Linh Cẩm không còn chút tinh thần nào, khi ra ngoài ăn điểm tâm thì thấy ba người Nhan Nhiễm Y, Quan Hoán Chi, Địch Tinh đã ngồi xuống.

"Đồ ngốc. . . . ." Địch Tinh vẫn giống như ngày thường.

"Làm sao vậy. . . . . Tối hôm qua ngủ không ngon sao?" Thấy Diệp Linh Cẩm ngồi xuống, Nhan Nhiễm Y hỏi.

Ánh mắt Diệp Linh Cẩm có chút dờ dẩn nhìn nhìn Nhan Nhiễm Y, sau đó thu hồi ánh mắt nói: "Ừ. . . . ."

"Sau khi ăn uống xong lại đi ngủ đi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm gật gật đầu.

Nhan Nhiễm Y gấp cái bánh bao thịt vào trong bát Diệp Linh Cẩm, Diệp Linh Cẩm ngờ ngác gặm bánh bao thịt. Nếu. . . . . Thật sự giống như nàng đang nghĩ. . . . . Vậy thì thật là đáng sợ. . . . .

Ăn điểm tâm xong, Diệp Linh Cẩm trở về phòng, nằm ở trên giường, muốn đi ngủ nhưng vẫn không khống chế được suy nghĩ miên man. Cuối cùng nàng có nên tin tưởng hấn hay không? Nếu hiện tại toàn bộ đều đã chỉ là về bề ngoài như thế thì nàng ở trong lòng hấn rốt cuộc là cái gì? Tình giả ý giả? Hay có lẽ vốn dĩ chỉ là một quân cờ để hấn đùa bỡn?

Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Linh Cẩm ngủ thiếp đi lúc nào không hay, khi tỉnh dậy vừa là lúc Nhan Nhiễm Y bưng đồ ăn vào.

"Dậy rồi sao?"

"Ừ. . . . ."

"Vậy thì dậy ăn chút gì đi. . . . . Mấy người bọn Quan huynh không có ở đây. . . . ." Nụ cười trên mặt Nhan Nhiễm Y giống như lúc ban đầu gặp mặt. . . . .

Diệp Linh Cẩm vẫn cảm thấy những gì Nhan Nhiễm Y đối nàng toàn bộ đều là sự thật. . . . . Nhưng hôm nay lại muốn nàng nghi ngờ hấn sao? Nàng ngờ ngác nhìn hấn.

Nhan Nhiễm Y cong môi nói: "Nguoi có tâm sự. . . . ."

Diệp Linh Cẩm không biết nên nói như thế nào.

"Có lẽ vẫn là về chuyện của ta. . . . ." Nhan Nhiễm Y nhìn nàng.

Dưới ánh mắt ôn nhu như vậy Diệp Linh Cẩm không dám ngẩng đầu. Rốt cuộc nàng có nên hỏi trực tiếp hay không? Hỏi ra nếu không phải sự thật thì khẳng định sẽ làm tổn thương hấn. . . . . Điều cần nhất giữa bọn họ cơ bản là sự tin nhiệm làm nàng không cách nào có thể hỏi hấn.

Nhìn dáng vẻ sầu não ỉu xiu của Diệp Linh Cẩm, Nhan Nhiễm Y sùng nịch sờ sờ đầu nàng nói: "Ăn cơm trước đi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm gật gật đầu. Nhan Nhiễm Y đối nàng vẫn tốt như vậy. . . . . Để cho nàng tạo thành thói quen. . . . . Một thói quen thật sự cực kỳ đáng sợ. . . . . Nếu về sau, muốn sửa lại thói quen này. . . . . Thì phải làm sao bây giờ. . . . .

Có lẽ. . . . . Nàng vẫn nên thuận theo cách nghĩ trong lòng mình, dùng cảm giác bình thường để tin tưởng hẳn.

Hai người mới vừa ngồi xuống không bao lâu thì Diệp Linh Đoạn vội vội vàng vàng chạy đến.

"Tỷ tỷ. . . . . Tỷ tỷ. . . . ."

Diệp Linh Cẩm vội về mặt mờ mịt ngẩng đầu nhìn nàng.

Diệp Linh Đoạn chạy đến kéo Diệp Linh Cẩm đến đứng trước mặt nàng nói với Nhan Nhiễm Y: "Cách xa tỷ tỷ của ta một chút!" Trong ánh mắt tràn ngập hận thù.

"Đoạn nhi. . . . ." Diệp Linh Cẩm gọi nàng.

Diệp Linh Đoạn nói: "Ta đã nghe lén đến Bùi đại ca và mấy người Quan đại nhân nói chuyện. . . . . Họ nói, nói Nhan Nhiễm Y rất đáng nghi ngờ. . . . . Có khả năng có thể là hung thủ phía sau màn!"

Diệp Linh Cẩm sững sốt, trong lòng vẫn lời nói vừa rồi của Diệp Linh Đoạn làm cho lưỡng lự.

"Thì ra mỗi ngày bọn họ tránh ta ra ra vào vào. . . . . Chính là hoài nghi ta. . . . ." Nhan Nhiễm Y vẫn là nụ cười đó, nụ cười có chút trào phúng.

"Ngươi. . . . . Ngươi đừng cười như vậy. . . . . Dáng vẻ nho nhã lễ độ này không biết chừng đã lừa bao nhiêu người rồi!" Diệp Linh Đoạn lôi Diệp Linh Cẩm "Đi thôi. . . . . Tỷ tỷ. . . . . Tỷ đi theo ta!"

Nói xong đang định kéo Diệp Linh Cẩm đi ra.

"Đoạn nhi. . . . ." Bùi Lâu Tuấn, Quan Hoán Chi, Địch Tinh cùng xuất hiện tại cửa.

"Bùi đại ca. . . . . Ta đã nghe thấy hết! Nếu thật sự là như vậy ta làm sao có thể để cho tỷ tỷ.....như đưa dê vào miệng cọp được?" Diệp Linh Đoạn có chút kích động.

Bùi Lâu Tuấn thờ dãi nói: "Vừa rồi còn cảm thấy bên ngoài có người. . . . . Cũng đoán chỉ có thể là ngươi. . . . . Với tính tình của ngươi, tất nhiên sẽ chạy đến đây. . . . ."

Ba người Quan Hoán Chi, Địch Tinh, Nhan Nhiễm Y không nói gì, cục diện có chút xấu hổ, có chút cứng nhắc.

Bùi Lâu Tuấn tiếp tục nói: "Nếu Đoạn nhi đều đã nói ra cả rồi. . . . . Như thế thì tiện thể Nhan huynh và mấy người chúng ta mấy người cùng nói chuyện đi. . . . ."

Nhan Nhiễm Y nhìn Quan Hoán Chi rồi nhìn Địch Tinh nói: "Được. . . . ."

Vì thế mấy người vào trong phòng, Diệp Linh Cẩm cũng cố ý đi theo, hiện tại nàng đang rất loạn, không biết nên làm cái gì bây giờ, cũng không dám nhìn Nhan Nhiễm Y.

"Các ngươi muốn nói gì thì nói đi. . . . ." Bởi vì có Diệp Linh Đoạn lôi kéo nên Diệp Linh Cẩm ngồi đối diện Nhan Nhiễm Y.

Bùi Lâu Tuấn nhìn Quan hoán Chi rồi nhìn Địch Tinh sau đó nói: "Quan huynh và Địch huynh đều không biết nên nói như thế nào, vậy thì để cho ta làm cái tên xấu xa này đi. . . . ."

Hắn thờ dãi tiếp tục nói: "Chúng ta đều là bằng hữu. . . . . Căn bản. . . . . Không nên nghi ngờ lẫn nhau. . . . . Nhưng mà. . . . . Từng sợi manh mối. . . . . Đều từ từ chỉ về hướng Nhan huynh."

"A...? Ví dụ như?" Trong giọng nói Nhan Nhiễm Y vẫn mang theo ý cười như cũ, nhưng mà một kiểu cười chơi đùa thế gian còn một loại cười như không cười.

Lúc này Quan Hoán Chi nói tiếp: "Bách Hiểu cô nương tra xét từ trên xuống dưới trên giang hồ người có năng lực nhân lúc Bùi công tử không biết mà có thể hạ độc không có mấy người. . . . . Ví dụ như Môn chủ Đường Môn, Gia chủ và Trưởng lão Thần Nông gia, còn có mấy tiền bối đức cao vọng trọng giang hồ và vài ma đầu không rõ danh tính."

Nhan Nhiễm Y không nói gì chờ hắn tiếp tục nói.

"Nhưng mà. . . . . Trong cùng ngày hôm đó bọn họ đều không có mặt ở Yên Thành, mà chỉ có ngươi có năng lực xuất hiện đúng lúc tại Yên Thành để cứu Diệp cô nương. . . . ." Quan Hoán Chi nói.

Độc thuật của Nhan Nhiễm Y tuy không sử dụng nhiều lắm nhưng lại xuất thần nhập hóa, đây là chuyện tất cả mọi người đều biết.

Dường như Địch Tinh vẫn đang vì sự thật này nên có chút trầm mặc.

Diệp Linh Cẩm đã hiểu, ba người bọn hắn từ lúc ở chung đến nay, trong quá trình đó đã sản sinh tình bằng hữu vững chắc, tuy rằng Nhan Nhiễm Y thường xuyên bắt nạt Dịch Tinh. Giờ đây ngay lập tức lại phải nghi ngờ bằng hữu bên cạnh mình, đây là điều làm cho không người nào có thể tiếp thu được. Chính nàng cũng không có cách nào tiếp thu được.

"Chỉ dựa vào những thứ này thôi sao?" Nhan Nhiễm Y buồn cười hỏi, dường như hắn không hề để ý đến toàn bộ chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Tin ta, có thịt ăn

Về mặt Quan Hoán Chi hết sức nghiêm túc, tiếp tục nói: "Huống chi ..... Huống chi lai lịch Nhan huynh quá mức thần bí, đã thấy qua Trương Sinh dẫn .... ý đồ cứu Diệp cô nương càng không rõ ràng .... Chi dựa vào lời nói một phía của ngươi, nói cha mẹ ngươi và mẹ của Diệp cô nương có quan hệ sâu xa thì không cách nào làm cho người ta tin được ....."

"Thì ra. .... Các ngươi điều tra ta. ...."

Quan Hoán Chi mỉm cười, không nói lời nào, tỏ vẻ cam chịu. Nhan Nhiễm Y cười khẽ. "Còn gì nữa không?"

Bùi Lâu Tuấn uống một hớp trà, dừng một chút, nói: "Sáng nay, chúng ta bắt một con bò câu đưa tin ... Một con bò câu gần đây thường xuyên lui, tới đưa tin".

Chỉ chốc lát sau, có một gia đình liền đem bò câu đưa tin đưa tới. Chim bò câu bị trói hai chân, không cách nào cử động, cứ như vậy bị đặt ở trên bàn.

Diệp Linh Cẩm dĩ nhiên biết con chim bò câu này, nàng mới khen ngợi hình xăm trên chân nó rất hấp dẫn .... Lòng của nàng hiện tại giống như con chim bò câu này đang gãy giữa.

"Trên thân Chim bò câu này có tờ giấy". Quan Hoán Chi đem tờ giấy ném cho Nhan Nhiễm Y, nói: "Phía trên viết là: sớm ngày đem Diệp Linh Cẩm giải quyết ..."

"Các ngươi làm sao lại không bỏ qua cho tỷ tỷ!" Diệp Linh Đan kích động nói.

Nhan Nhiễm Y nhìn tờ giấy, cười, có chút bất đắc dĩ. Diệp Linh Cẩm nghe mà ngẩn ngơ. Giải quyết nàng? Giải quyết như thế nào? Còn giết cái gì? Nhưng nếu như là giết, Nhan Nhiễm Y có thật nhiều cơ hội nhưng là tại sao không ra tay? Diệp Linh Cẩm nhìn Nhan Nhiễm Y, đúng lúc nhìn thấy hắn nở nụ cười. Ánh mắt giao nhau, Diệp Linh Cẩm cúi đầu, trong mắt Nhan Nhiễm Y, căn bản không nhìn ra cái gì chột dạ, ngược lại. .... Là vui mừng?

"Cho nên mặc dù không có chứng cứ xác thực. .... Nhưng mà bọn ta lại không thể không hoài nghi Nhan huynh. .... Không biết Nhan huynh có gì muốn giải thích không?" Quan Hoán Chi hỏi.

Nhan Nhiễm Y đứng lên, nhìn hắn một chút nói: "Các ngươi đã cũng bắt đầu hoài nghi ta rồi .... Giải thích cũng không có tác dụng .... Ta ... Lười phải giải thích ..."

Quan Hoán Chi cúi đầu. "Nhan huynh ..... Không cần hành động theo cảm tính".

"Đúng vậy a. .... Nhan huynh. ...." Bùi Lâu Tuấn nói.

Nhan Nhiễm Y cười cười, nói: "Không sao .... Trong lòng các ngươi đã bắt đầu hoài nghi, ngày đó để lại dấu vết, cũng có quan hệ đến ta, nên giờ không có gì để nói nữa rồi. ...." Trong giọng nói có chút châm biếm.

Diệp Linh Cẩm biết hắn châm biếm Quan Hoán Chi và Dịch Tinh, tình bằng hữu của ba người. Không biết tại sao, trong lòng Diệp Linh Cẩm từ từ tin tưởng Nhan Nhiễm Y. .... Nàng cảm thấy mình hết thuốc chữa rồi. .... Tờ giấy kia có lẽ chính là bảo Nhan Nhiễm Y giết nàng.

"Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, nếu đã như vậy, ta ở lại sẽ làm trở ngại các ngươi tra án, vậy chúng ta chia tay thôi. .... Ngày sau, các ngươi muốn bắt ta cũng được. ...." Nhan Nhiễm Y nói.

"Nhan Nhiễm Y ngươi đi cái gì! Chúng ta chỉ là hoài nghi thôi. ...." Dịch Tinh trầm mặc rồi cuộc nói chuyện.

"Thật ra thì còn có rất nhiều điểm nghi vấn không rõ ràng. .... có thể chúng ta nghi oan cho ngươi. ...." Quan Hoán Chi nói.

Nhan Nhiễm Y vuốt vuốt chiếc áo tím một chút, nói: "Không được ...." Hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Linh Cẩm, nói: "Ta còn muốn mang theo một người. ...."

Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu, nhìn hấn, trái tim nhảy nhót lung tung. "Tin tưởng ta, đi theo ta này. . . . ." Diệp Linh Cẩm biết lời này là nói với nàng.

Diệp Linh Đan kéo tay Diệp Linh Cẩm nói: "Người bị hiềm nghi, tại sao lại đi? Tại sao còn mang theo tỷ tỷ ta?"

Nhan Nhiễm Y nhìn Diệp Linh Cẩm, nói: "Tin ta này. . . . ." Khóe miệng nở nụ cười như lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, thì ra buổi tối hôm đó nàng bị kinh diễm và rung động. Có lẽ, bắt đầu từ khi đó, bọn họ đã ràng buộc lẫn nhau. . . . .

"Có thịt ăn không . . . ." Diệp Linh Cẩm ngờ ngác hỏi, lòng nàng nhất thời bị kích động.

Nhan Nhiễm Y cười, cả phòng khách cũng sáng lên. "Dĩ nhiên . . . ." Hấn đưa tay. Diệp Linh Cẩm đứng lên nói với Diệp Linh Đan: "Đoạn nhi . . . Ta tìm mẹ kể..."

"Tỷ tỷ!" Nàng quay đầu nhìn Nhan Nhiễm Y nói: "Người biết rõ tỷ tỷ ta gốc! Tại sao lại nói như vậy!" Diệp Linh Đan không buông, níu chặt tay Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm nhìn Nhan Nhiễm Y, nhớ hấn đã từng nói: tin hấn, có thịt ăn. . . .

"Nhan huynh . . . . Nhất định phải mang Diệp cô nương đi sao . . . ." Bùi Lâu Tuấn hỏi. Nhan Nhiễm Y cong cong môi, có chút liễu lĩnh. "Ta muốn đi, ai cũng không giữ được. . . . ."

"Nhan Nhiễm Y, thả gốc tử đi thôi . . . . Người cũng đừng đi nha . . . ." Dịch Tĩnh khuyên nhủ.

Nhan Nhiễm Y không nói gì. Diệp Linh Cẩm chỉ cảm thấy một bóng người màu tím đến gần, sau đó, cảnh vật trước mắt lay động, đợi lúc nàng phản ứng kịp thì đã cùng Nhan Nhiễm Y đứng ở trong sân. Những người khác lập tức đuổi theo.

"Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!" Nhìn vẻ mặt nóng nảy của Diệp Linh Đan, Diệp Linh Cẩm có chút đau lòng . . . Có một số việc, người làm tỷ tỷ như nàng phải gánh thời .. Nàng sẽ tìm được chân tướng. "Đoạn nhi . . . . đừng khóc . . . . . ." Diệp Linh Cẩm nhìn Diệp Linh Đan cười cười.

"Người. . . . . Ta mang đi. . . . . Các vị. . . . . Sau này gặp lại!" Nói xong, Nhan Nhiễm Y ôm Diệp Linh Cẩm, nhảy ra khỏi Bùi Trạch.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy trời đất quay cuồng, không thể làm gì khác hơn là ôm chặt Nhan Nhiễm Y. Bọn họ đi mãi cho đến ngoại ô mới dừng lại. Cảm giác bàn chân chạm mặt đất rồi. . . . . Còn có chút chóng mặt, Diệp Linh Cẩm thở dài, phục hồi lại tinh thần đã nhìn thấy Nhan Nhiễm Y nở nụ cười nhìn mình. Diệp Linh Cẩm có chút đỏ mặt. "Cam tâm tình nguyện bị ta gạt ra ngoài như vậy. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nghiêng đầu. Thật ra thì chỉ là xúc động nhất thời, nếu Nhan Nhiễm Y thật muốn hại nàng, nàng cũng không có biện pháp. "Thật sự có người bảo người giết ta?" Diệp Linh Cẩm vẫn không nhận được hỏi.

Nhan Nhiễm Y cười, vuốt lại tóc cho Diệp Linh Cẩm một chút, nói: "Đây chẳng qua là thư nhà, người tin không. . . . ."

Thư nhà? Ý nói là . . . phải giải quyết nàng . . . . Nếu như nàng không đoán sai. Nhan Nhiễm Y làm ra dáng vẻ "Chính là người nghĩ như vậy". Diệp Linh Cẩm đỏ mặt.

Nhan Nhiễm Y hôn Diệp Linh Cẩm một cái, đôi má trắng nõn đỏ lên. Diệp Linh Cẩm trừng mắt nhìn hấn, chuyện này hấn cũng làm quá tự nhiên đi. . . .

"Ta rất cao hứng. . . . . ." Nhan Nhiễm Y ôm Diệp Linh Cẩm nói.

Nếu đã lựa chọn tin tưởng hấn, Diệp Linh Cẩm cũng trút bỏ hoài nghi và lo lắng trong lòng, có một số việc, nếu hấn muốn nói, hấn sẽ nói thôi. "Chúng ta bây giờ làm thế nào?" Diệp Linh Cẩm hỏi.

"Toàn bộ nghe theo nương tử người. . . . ." trong giọng nói của Nhan Nhiễm Y mang theo ý cười.

Diệp Linh Cẩm đắm đắm vào lồng ngực hấn, lại bị Nhan Nhiễm Y nắm lấy bàn tay. "Chúng ta đã sớm là vợ chồng không phải sao. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nhớ lại lúc trước bọn họ vẫn giả trang thành vợ chồng để che giấu tai mắt mọi người, nói: "Chỉ là vợ chồng giả thôi. . . . ." Còn không phải là thật.

"Người muốn vợ chồng thật. . . . . Ta xem nơi này cỏ xanh như đệm, cộng với trời trong nắng ấm, chính là nơi tốt. . . . . Không bằng chúng ta làm vợ chồng thực nhé?" Nhan Nhiễm Y cúi đầu, vùi vào trong cô nàng.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy cổ rất nhột, nghe xong lời của hấn lại không thêm tranh hơn thua, mặt của nàng càng thêm đỏ. "Người nói cái gì đâu!". Hiện tại người này quả thực đã lộ ra sợi tính rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Tin đồn thất thiệt

Nhan Nhiễm Y cười khẽ.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy rất lúng túng, tuy rằng nơi này là vùng ngoại ô, không có người nào, nhưng là ngộ nhờ có người đến. . . . nhìn thấy bọn họ buồn thả, như một đôi câu nam nữ thì làm thế nào. . . . . Nhan Nhiễm Y không cần sĩ diện nhưng nàng thì cần đấy!

Thật ra thì Diệp Linh Cẩm muốn cùng Nhan Nhiễm Y quy ẩn giang hồ, trải qua cuộc sống bình yên, thanh đạm. Nhưng nàng lại nghĩ tới còn rất nhiều người vô tội phải chết oan, đành phải thôi. "Chúng ta. . . . . Chúng ta đi chơi hai ngày, sau đó sẽ điều tra chuyện này . . . . . tìm ra được manh mối .... Đoạn nhi . . . . . cũng an tâm. . . ."

Nhan Nhiễm Y ngẩng đầu lên, đưa tay sờ sờ đầu của nàng, nói: "Được. . . . ."

Thật ra nàng cảm thấy tâm tình của hắn bây giờ không tốt lắm, bởi vì Quan Hoán Chi và Dịch Tinh hoài nghi hắn. . . . .

"Quan Hoán Chi và Dịch Tinh bọn họ. . . . ." Diệp Linh Cẩm muốn nói lại thôi, không biết nên nói gì. Nhan Nhiễm Y mỉm cười, con gió thổi lướt nhẹ qua tóc hắn, nói: "Ta hiểu. . . . . Ta không trách bọn họ. . . . ."

Thật ra, Diệp Linh Cẩm cũng không trách bọn họ, bọn họ tuy ý để cho Nhan Nhiễm Y ra đi, cũng là nguyện ý tin tưởng hắn.

"Hiện tại manh mối có chút rối loạn, ta rời khỏi cũng tốt. . . . . Mọi người có thể chú ý chuyện này tốt hơn. . . . .".

Diệp Linh Cẩm gật đầu. "Ta luôn có cảm giác mình bị người ta đưa vào tròng..... " Nhan Nhiễm Y nói.

Đưa vào tròng? Nếu thật sự có người giả họa cho Nhan Nhiễm Y, như vậy tất nhiên chuyện này không đơn giản nữa rồi. Trong lòng Diệp Linh Cẩm đang phân tích. Nếu đã quyết định đâm đưng, vậy thì bắt đầu phải nỗ lực. Hướng chi còn có hắn ở đây.

"Chúng ta đi tìm Bách Hiểu thôi. . . . .". Mặc dù Diệp Linh Cẩm cảm thấy mỗi lần gặp Bách Hiểu khiến cho nàng bị áp lực rất lớn, nhưng Bách Hiểu có tình ý với Nhan Nhiễm Y. . . . . Nàng tin Bách Hiểu sẽ công khai bày tỏ.

Nhan Nhiễm Y cúi đầu nhìn nàng cười, nói: "Thật muốn đi? Ngươi không lo lắng?" Ý nghĩ bị Nhan Nhiễm Y nhìn thấu, Diệp Linh Cẩm nghiêng đầu. "Ta có gì phải lo lắng!"

Nhan Nhiễm Y cười lắc lắc đầu, tỏ vẻ hết cách.

"Nhưng ngươi. . . . . Ngươi dám trêu chọc nàng thì ngươi định phải chết!" Diệp Linh Cẩm quay đầu lại, hung tợn cảnh cáo nói.

"Nếu là nàng trêu chọc ta thì. . . . ." Nhan Nhiễm Y về mặt vô tội.

Diệp Linh Cẩm quan sát hắn từ trên xuống dưới một phen, sau đó nói: "Vẫn là lỗi của ngươi ....". Diệp Linh Cẩm không nghĩ tới tại sao mình có thể trước mặt Nhan Nhiễm Y hung hãn như vậy. Xem ra nàng muốn vùng dậy rồi !

"Cũng chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó nuôi. . . . ." Nhan Nhiễm Y than thở.

Diệp Linh Cẩm trừng hắn. "Chúng ta đều khó nuôi, làm sao bây giờ. . . . . Có bản lĩnh thì ngươi đừng nuôi. . . . ."

"Ta không nuôi, người khác nhận nuôi sao .... Ngươi ăn nhiều như vậy. . . . ."

". . . . ." Chi là hiểu lầm lúc đầu thôi.

"Ngươi hay là ngủ một giấc sẽ thấy tốt hơn". Nhan Nhiễm Y nói.

Bọn họ cùng quyết định đi Lịch Thành tìm Bách Hiểu, hỏi xem có chút manh mối nào không. Nhưng ngày thứ hai, bọn họ vừa rời khỏi Đan thành đến một trấn nhỏ, liền bị tập kích.

Lần này tới là năm người áo đen nhưng không phải Kinh Phong Lâu.

"Xem ra đoạn đường này chúng ta đi lại không yên ổn. . . . ." Nhan Nhiễm Y một tay ôm Diệp Linh Cẩm nói.

Diệp Linh Cẩm có chút sợ.

"Đừng sợ. . . . ." Nói xong, Nhan Nhiễm Y tung người lên, bắn ra một đám mây, trên không trung tỏa ra rất nhiều ngân châm.

Bọn người áo đen vùng kiếm đánh lui ngân châm, nhưng ngân châm thật nhỏ, cộng thêm công lực Nhan Nhiễm Y rất thâm hậu, cuối cùng có mấy tên không địch lại, trúng châm ngã xuống.

Nhan Nhiễm Y đáp xuống đất, nhìn xem con mồi đã chết chưa, thấy còn lại hai tên áo đen, miệng mỉm cười, nói rằng: "Cầm nhi. . . . . xem ta thù hoa trên gấm như thế nào?"

Thân ảnh màu tím, toàn thân phát ra hơi thở nguy hiểm và đáng sợ vô cùng tao nhã ngày thường như khác biệt, nhưng cũng thật hấp dẫn nàng. Châm này, là lấy tên của nàng.

"Các ngươi vẫn còn muốn tiến lên sao. . . . . Đừng chậm trễ thời gian tại hạ. . . ." Nhan Nhiễm Y vừa cười vừa nói. Hai người còn lại nhìn bọn người áo đen trên mặt đất, do dự một chút.

"Đừng nhìn, ba người kia đã chết. . . . ." Hai người nhìn nhau, cuối cùng ra ám hiệu, chạy.

Nhan Nhiễm Y cũng không đuổi theo. Diệp Linh Cầm có chút sợ hãi nhìn bọn người đã chết trên đất.

"Đừng nhìn. . . . ." Nhan Nhiễm Y đi tới che tầm mắt của nàng lại. Diệp Linh Cầm lắc đầu một cái. Nếu quyết định đối mặt thì không nên sợ. . . . . Hơn nữa đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng thấy người chết.

"Xem ra đoạn đường này rất không yên ổn. . . . . tin tức ta mang theo ngươi đi, sợ là người trên giang hồ cũng đã biết". Diệp Linh Cầm gật đầu một cái, cảm thấy tin tức truyền đi thật nhanh.

"Không bằng chúng ta đi đường vòng, từ đây đi Lăng Thành, thế nào? Cũng thuận tiện dẫn ngươi vui đùa một chút ...." Nhan Nhiễm Y nhìn bộ dạng bức bách của Diệp Linh Cầm, có chút đau lòng.

"Tốt. . . . ." Vì vậy, bọn họ không đi Lạc Thành, mà nhắm Lăng Thành đi tới.

*****

Một gã có râu quai nón uống một hóp rượu nói: "Nghe nói. . . . con gái Liễu Như sương bị một ma đầu bắt cóc rồi. . . . ."

Người còn lại nói: "Nghe nói. . . . . chính Ma đầu kia giết cả nhà Diệp gia. . . ."

Một gã tuổi tương đối trẻ, xem ra là mới bước chân vào giang hồ, nói: "Như thế tại sao con gái của Liễu Như Sương lại đi cùng hắn? Đây chính là kẻ thù a!"

Gã có râu quai nón liếc mắt nhìn tên tiểu tử trẻ tuổi, vẻ mặt như có ý "Ngươi không hiểu rồi", nói: "Tên ma đầu kia thủ đoạn rất khủng khiếp, hướng chỉ con gái của Liễu Như Sương. . . . . Chỗ này" hắn chỉ chỉ đầu mình, "Có chút không tốt. . . . . Lập tức liền bị lừa gạt nha. . . . ."

Tên tiểu tử trẻ tuổi than thở một chút, tiếp tục hỏi: "Con gái của Liễu Như Sương cũng thật đáng thương. . . . . tên ma đầu kia mang theo một kẻ ngốc làm gì?"

Một người khác xen vào: "Có thể trên người con gái của Liễu Như Sương có manh mối của Trường Sinh Dẫn. . . . ."

"Một kẻ ngốc có thể có manh mối gì?" tên tiểu tử nhỏ tuổi sờ sờ đầu không hiểu.

Gã có râu quai nón cười cười hèn mọn, nói: "Có lẽ Trường Sinh Dẫn bị cắm vào trên người con gái Liễu Như Sương đấy. . . . ."

Bọn họ nổi lên trận cười thô bỉ. Diệp Linh Cầm ở một bên nghe mặt đen lại.

Lăng Thành cách Đan Thành không xa, bọn hắn từ thị trấn thuê xe ngựa, đi rất nhanh đến Lăng Thành, đi vào quán rượu. Đoạn đường này bọn họ nghe được rất nhiều tin đồn. Tỷ như chuyện mới vừa rồi, tỷ như, tên ma đầu phát điên, bắt con gái Liễu Như Sương nhưng không chiếm được Trường Sinh Dẫn, liền làm nhục nàng. . . . . Tỷ như, tên ma đầu kia là bị oan uổng, con gái Liễu Như Sương thật ra thì không ngốc, nàng lựa chọn tin hắn, bắt kẻ ánh mắt của người khác, cố ý đi theo ma đầu. . . . . Điều này cũng làm cho rất nhiều giang hồ nhi nữ, tiểu thư khuê các thổn thức cảm thán không thôi. . . . . việc này cũng bị bọn người chuyên kể chuyện nắm bắt cơ hội, kể chuyện xua thêm dầu, thêm mỡ, mô tả thành câu chuyện tình ái vui buồn lẫn lộn.

Giang hồ. . . . . Vĩnh viễn là nơi có nhiều tin tức phức tạp nhất.

Diệp Linh Cầm nghe nhiều loại tin tức một lúc, trong lòng cảm thán, quả nhiên là miệng lưỡi con người rất đáng sợ, "Ba người thành hổ a". Lời đồn nhiều người lặp lại, người nghe sẽ tin là thật a. . . . . Cô đại mặc dù không có Internet, không có truyền thông, nhưng tốc độ truyền tin cũng vô cùng nhanh. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Một lời đã định

Ngay cả ý định bác bỏ tin đồn cũng biến mất. . . . . Diệp Linh Cẩm uống một ngụm nước, thờ dài.

Nhan Nhiễm Y cười hỏi: "Làm sao vậy. . . . ."

"Nghe sai đồn bậy thật là đáng sợ. . . . ." Diệp Linh Cẩm đã không giả bộ ngạc nhiên, như vậy vừa có thể cùng Nhan Nhiễm Y ngang nhau, còn có thể che giấu tai mắt người khác, né tránh bọn người tìm bọn hắn một chút.

Nhan Nhiễm Y cười cười nói: "Có lẽ đúng như lời đồn đãi. . . . . Ta nên xem xem trên người của ngươi, có Trường Sinh Dẫn hay không. . . ."

Ngươi .... Ngươi .... Ngươi ..... ban ngày ban mặt, Diệp Linh Cẩm cứ như vậy bị hắn trêu ghẹo một chút. Hơn nữa đối phương mặt không đỏ, tim không đập mạnh, ôn tồn nho nhã cười giống như hằng ngày. Xem ra cho dù nàng không giả bộ ngạc nhiên, vẫn bị hắn bắt nạt.

Thật là quá đáng. . . . .

"Ngươi .... Ngươi trêu chọc ta ..." Diệp Linh Cẩm hung tợn trừng mắt nhìn hắn.

Nhan Nhiễm Y đổi tư thế, chống cằm nhìn nàng, ôn nhu nói: "Ngươi có thể trêu chọc lại. . . . ."

". . . . . ." Nhan Nhiễm Y thật là điển hình vạn năm không khí tiết ... sói trong sói ... Thượng Đế a. . . . . bắt con yêu nghiệt này đi. . . . .

"Ngoan. . . . . Ăn thịt. . . . ." Dường như người gây ra họa không phải là mình, về mặt Nhan Nhiễm Y vẫn dịu dàng, gấp khối thịt cho Diệp Linh Cẩm.

". . . . . ." không còn sức chống đỡ. Nàng vẫn ngoan ngoãn ăn cơm là được ...

"Ăn xong dẫn ngươi ra ngoài đi dạo một chút. . . . . Mua vài món đồ. . . . ."

Diệp Linh Cẩm lúc này mới nhớ tới lúc bọn họ đi quá tự nhiên, căn bản cái gì cũng không mang theo. Hai ngày nay, ăn mặc đều là dùng tiền của Nhan Nhiễm Y, Diệp Linh Cẩm thật tò mò, ruột cuộc tiền của hắn đủ chống đỡ được bao lâu.

"Phản đối" Diệp Linh Cẩm lắc lắc ngón tay, "Gia sản của ngươi có bao nhiêu? Ta còn không biết ngươi có tiền hay không đây ...." sau khi Diệp Linh Cẩm đến thế giới này, nàng không phải lo lắng về tiền bạc.

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng, mặt vui vẻ nói: "Nếu như. . . . . Ta nói trên người ta tiền không đủ để trả bữa cơm này cho ngươi. . . . ."

Không phải đâu. . . . . Diệp Linh Cẩm kinh ngạc, nàng vẫn theo bản năng cho là Nhan Nhiễm Y là không có gì không làm được. . . . . Đây chẳng lẽ là tình cảm sùng bái của chim non đối với chim mẹ?

Trước đây, bốn người bọn họ đi chung với nhau, ở nhà họ Quan, tốn hao đều là tiền của Quan Hoán Chi, Diệp Linh Cẩm biết người như Quan Hoán Chi vậy sẽ không thiếu tiền, sau đó, lại vừa ăn vừa ở tại Bùi gia.

Diệp Tinh là thần thái, tự nhiên sẽ không thiếu tiền xài.

Lúc trước Nhan Nhiễm Y mang theo Vi Đăng, Vi Đăng gọi hắn là "Công tử", Nhan Nhiễm Y cũng không giống như là không có tiền .... Hơn nữa hắn mặc toàn thân y phục màu tím, hắn cũng không hiểu vải vóc gì, nhưng có mùi hôi như vậy, khẳng định là rất bất tiện, ngay cả ngày thường, đối với việc ăn mặc hắn cũng rất đòi hỏi.

Nhìn bộ dạng ngơ ngẩn của Diệp Linh Cẩm, Nhan Nhiễm Y buồn cười nói: "Ta không nuôi nổi ngươi sao. . . . . Đoán mò cái gì. . . . ."

Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái, ở trong mắt nàng, mẹ kế của nàng không có gì không làm được. "Cha ta là Lí Cương thì tính là gì? ở thế giới này, trong võ lâm này, "Mẹ kế Nhan Nhiễm Y của ta" mới là Hoàng Đế a (vua).

Lí Cương: ám chỉ người nhà của quan chức chính phủ, dựa hơi để làm ăn.

Sau khi cơm nước xong, Nhan Nhiễm Y đưa Diệp Linh Cẩm đi dạo trên đường phố Lăng Thành. Lăng Thành không được phồn hoa như Đan Thành, nhưng không khác nhau lắm so với Lịch Thành.

Nhan Nhiễm Y nắm tay Diệp Linh Cẩm đi dạo phố xá náo nhiệt, hưởng thụ yên tĩnh khó có được .. chắc là. . . . . Khó có được một ngày bình thường như thế, bởi vì Diệp Linh Cẩm không còn giả bộ ngạc nhiên, không còn có bộ dạng đáng thương đi theo phía sau Nhan Nhiễm Y.

Về mặt Diệp Linh Cẩm rất cao hứng khi nhìn người bán hàng rong hai bên trái, phải gào to chào mời, trong lòng nghĩ, nếu như Nhan Nhiễm Y đứng ở đó thì sẽ tạo nên cảnh tượng gì.

"Nhìn thấy cái gì mà cười ngây ngô như vậy ...." Nhan Nhiễm Y mắt nhìn về phía trước, miệng nói.

Trong nháy mắt Diệp Linh Cẩm tắt ngay nụ cười. Hắn còn có thể nói ra lời ác độc như vậy. . . . . đúng là vẫn còn ghi hận chuyện mình giả bộ ngốc mà. . . . .

"Phản đối . . . . ." Diệp Linh Cẩm giọng nói hết sức không tốt, thúc cùi chò vào người hắn, nói: "Nhìn người có tiền cũng là dựa vào cha mẹ thôi. . . . . Người có thể tự dựa vào chính mình sao. . . . ."

Về mặt Nhan Nhiễm Y đầy hứng thú, quay đầu nhìn nàng nói: "Như thế nào mới tính là tự dựa vào mình chứ. . . . ."

"Có thể tự mình kiếm tiền nuôi ta a . . . . ". Bây giờ, Y Nhan Nhiễm Y cái gì cũng không ổn định, Công Tử Ca bánh bao thì có thể làm gì. . . . . Trừ phi hắn đi bán thân . . . . . Diệp Linh Cẩm nói.

"Làm được rồi, ta có chỗ gì tốt?"

Diệp Linh Cẩm bĩu môi, nói: "Người còn chỗ tốt hơn? cuối cùng ta phải xem người làm sao dựa vào chính mình a. . . . . Mẹ kìa, người dù sao cũng phải nuôi ta đúng không. . . . ." Chỉ là, Diệp Linh Cẩm suy nghĩ một chút, nói: "Nếu trong vòng một tháng mà người không xài tiền bạc trên người mình, có thể để cho hai chúng ta sinh hoạt thật tốt . . . . . Ta liền đồng ý người một điều kiện . . . . ."

"Một lời đã định. . . . ." Diệp Linh Cẩm không nhìn thấy được dáng vẻ của Đại sói xám đã thực hiện thành công gian kế.

"Được. . . . . Chúng ta hôm nay ở đâu?" Diệp Linh Cẩm giả bộ về mặt ngây ngô, giống như chỉ hỏi một vấn đề đơn giản. Nếu có chủ trương bắt đầu không dùng tiền của mình, vấn đề chỗ ở tối nay, hắn phải nghĩ biện pháp rồi.

Nhan Nhiễm Y không nói gì, chỉ là dắt Diệp Linh Cẩm đi chợ với dáng vẻ điềm đạm, tao nhã, hoàn toàn không giống như người cần phải nghĩ cách giải quyết tối nay dùng chân ở đâu.

Diệp Linh Cẩm có chút hối hận về quyết định của mình. Tục ngữ nói không sai, "không lo việc nhà, không biết gạo cùi đất". Nhan Nhiễm Y như vậy, căn bản cũng không giống như loại người sẽ vì kế sinh nhai mà đau buồn.

Nàng đi theo Nhan Nhiễm Y vòng vo cả một buổi chiều ở Lăng Thành, dần dần đến hoàng hôn.

Lúc hoàng hôn, rất nhiều người bán hàng rong thu xếp đồ đạc, một ngày làm việc mệt nhọc, chuẩn bị trở về nhà với vợ con và người nhà cùng chung ăn cơm tối, hưởng thụ thân tình. Diệp Linh Cẩm nhìn trên mặt người bán hàng rong tràn đầy vui vẻ chất phác, trong lòng có chút hâm mộ.

"Thế nào. . . . . Chẳng lẽ là sợ ta không nuôi nổi người, muốn cùng người ta về nhà?" Lúc Diệp Linh Cẩm có chút thất thần, Nhan Nhiễm Y nói.

". . . ." Không phải là xem người khác một chút, cái này cũng không được sao . . . . Diệp Linh Cẩm có cảm giác mình sắp hết sức.

"Hoàng hôn rồi, mau suy nghĩ một chút chúng ta làm thế nào chứ. . . . . Còn nữa . . . . . Ta đi không nổi, muốn nghỉ ngơi một chút. . . . ." Diệp Linh Cẩm cố ý nói.

Nhan Nhiễm Y cũng không nóng nảy, nhìn nàng cười cười, nói: "Nương tử nếu mệt mỏi thì đến bên cạnh ngồi một chút đi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm vừa kêu mệt mỏi, vừa hướng bên cạnh đi, thật ra nàng cũng không phải thật mệt mỏi, chỉ là muốn phá đám thôi.

"Thế nào, không ngồi xuống nghỉ ngơi một chút. . . . ." Đến bên cạnh, Nhan Nhiễm Y nhìn Diệp Linh Cẩm đứng đó, nói.

Diệp Linh Cẩm rất muốn liếc hắn một cái, trong lòng nàng cũng biết, một chút nhỏ mọn căn bản không thể gạt được Nhan Nhiễm Y, con sói xám lớn này.

Nàng vừa định châm biếm hắn vài câu, lại bị một âm thanh giòn giã cắt đứt.

"Ca Ca, Tỷ Tỷ. . . . . Có tiền a. . . . ."

Đây là một cô bé khoảng 5, 6 tuổi, y phục trên người có vài chỗ vá nhưng rất sạch sẽ, buộc hai bím tóc, một đôi mắt to nhìn bọn họ khẩn cầu.

Vừa nhìn nhất định là đứa trẻ của một gia đình nghèo khổ.

Diệp Linh Cẩm thấy có chút đau lòng, lại nghĩ đến mình bây giờ cũng không có tiền, liền nhìn Nhan Nhiễm Y.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Vị ca ca này chưa bao giờ gạt người đâu

"Ca Ca, Tỳ Tỳ. . . . . Nơi nào có thể tìm được tiền. . . ." Cô bé nét mặt ngây thơ, nhờ giúp đỡ.

Nhan Nhiễm Y ngồi xổm người xuống, sờ sờ đầu cô bé, hân cười cười ôn hòa, nói: "Nói cho ca ca biết, muốn tiền làm gì. . . . ."

Áo tím kéo lê dưới đất, bụi bặm trên đất dính vào nhưng nụ cười trên mặt hân và động tác nhẹ nhàng làm cho người ta cảm thấy hân đang làm chuyện thiện lương.

Diệp Linh Cẩm sẽ không thừa nhận mình mới vừa nhìn trong chớp mắt, tâm thần bị lay động. Sau đó, trong lòng nàng lại thấy có chút không công bằng. Tại sao Nhan Nhiễm Y đối với người khác dịu dàng như vậy, bộ dạng sờ đầu người khác cũng rất dịu dàng, tại sao lúc sờ đầu của mình... , Diệp Linh Cẩm liền không nhịn được trong lòng cười châm biếm “đúng là dưới lâu sờ đầu chó”. . . . . mà?

Yêu cầu đối đãi công bằng. . . . . Diệp Linh Cẩm trong lòng kháng nghị.

"Cha bị bệnh. . . . . Mẹ nói, có tiền mới có thể cứu cha. . . . . Không có tiền cha sẽ chết. . . . ."

Lúc cô bé nói chuyện, đôi mắt to tràn đầy hy vọng nhìn Nhan Nhiễm Y.

Bị bệnh? Diệp Linh Cẩm chợt nhớ tới Nhan Nhiễm Y trước mặt, tuy là sử dụng độc rất nghịch thiên nhưng chữa bệnh cũng có thể, vì vậy cũng ngồi xổm xuống, kéo kéo hân.

Nhan Nhiễm Y nghiêng đầu nhìn Diệp Linh Cẩm cười một tiếng, lại quay đầu nhìn cô bé nói: "Ca ca không thể cho người tiền đâu. . . . ."

Cô bé vừa nghe, lập tức khóc òa lên. Diệp Linh Cẩm trừng mắt liếc hân một cái, nói chuyện với đứa bé còn muốn quanh co.

Nhan Nhiễm Y mỉm cười ôn hòa, dường như hân cười có năng lực chữa khỏi bệnh, sau đó nói tiếp: "Bất quá. . . . . Mang ca ca về nhà, ta có thể trị hết bệnh cho cha người. . . . ."

"Thật không?" Cô bé tròn to hai mắt, vẻ mặt vui sướng, trong hốc mắt vẫn còn đọng giọt nước mắt. Diệp Linh Cẩm thở dài, đứa bé chính là như vậy, nói khóc liền khóc, nói cười liền cười.

"Dĩ nhiên, vị ca ca này cho tới bây giờ không gạt người đâu. . . . . Gạt người lỗ mũi sẽ bị dài nhé. . . . ." Diệp Linh Cẩm cười cười nhìn cô bé, dối lòng nói. Nhan Nhiễm Y chưa bao giờ gạt người? Ha ha. . .

"Nhưng mà. . . . . Nhưng mà. . . . . ca ca này nói hân không có tiền a. . . . . " Cô bé vẻ mặt tủi thân nói.

"A, ..." Diệp Linh Cẩm không biết nên giải thích làm sao với nó. Nhan Nhiễm Y cười cười nói: "Dẫn chúng ta về nhà là tốt. . . . . Người đi ra ngoài, mẹ người có biết không. . . . ."

"Mẹ. . . . . Chăm sóc cha. . . . ." Cô bé nói.

Xem ra chính là tự mình chạy đến. . . . . Diệp Linh Cẩm thật không biết nên cảm thán đứa nhỏ này thật hiểu chuyện hay nên chán ngán đứa nhỏ này thực phiền phức đây. . . . . Nói không chừng mẹ nó cũng với muốn chết.

"Mang Ca Ca, Tỳ Tỳ đi đến nhà của người được chứ. . . . . Lớn như vậy nên nhận biết mình nhà thôi. . . . ." Nhan Nhiễm Y cười cười.

"Dĩ nhiên!" Nói xong, dùng bàn tay nhỏ bé của nó lôi kéo Nhan Nhiễm Y đi, tay kia cũng không kéo tay mình, chuyện này mình không được hoan nghênh bằng Nhan Nhiễm Y, Diệp Linh Cẩm lặng lẽ, đau buồn.

Nhan Nhiễm Y đứng lên, để tùy ý cô bé lôi kéo hân đi, cái tay còn lại, kéo Diệp Linh Cẩm vẫn còn đang buồn rầu vì bản thân mình không được hoan nghênh.

Một đứa bé, hai người lớn, đi lúc hoàng hôn, Diệp Linh Cẩm nhìn mình và Nhan Nhiễm Y đan tay, môi cong cong.

Bọn họ đi vào một cái hẻm nhỏ, vòng vo ngoằn ngoèo nhiều lần, rồi đi đến một căn nhà cửa chính đang mở rộng, cô bé buông tay Nhan Nhiễm Y ra, chạy vào, vừa vui mừng kêu: "Mẹ. . . Mẹ. . . . . Có tiền. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nghe xong xấu hổ, đứa nhỏ này quả nhiên không phân biệt được việc Nhan Nhiễm Y có thể cứu người và vấn đề có tiền.

Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm gõ vào cái cửa đang mở lớn.

"Mẹ. . . . . Mẹ. . . . . Người đâu rồi. . . . ." Dường như mẹ cô bé không có ở đây.

Một người phụ nữ trẻ tuổi mặc y phục vải thô, có chút tiêu tụy nhìn thấy hai người có mặt mũi và cách ăn mặc không tầm thường đang đứng trước cửa

nhà mình, trong lòng có chút sợ hãi, nhìn xuống lo lắng, từ từ đến gần, nói: "Hai vị đây là. . . . ."

Nghe được tiếng của mẹ mình, cô bé chạy ra. "Mẹ. . . . . Mẹ. . . . ."

Nghe thấy tiếng cô bé, trong lòng của người phụ nữ rốt cuộc cũng được thả lỏng, ngay sau đó vẻ mặt tức giận, đi tới giọng nói nghiêm khắc: "Người, người đi đâu! Ai cho người không nghe lời chạy loạn đây! Nếu như người. . . . . Nếu như có việc không hay xảy ra. . . . .". Nói xong liền muốn rời lệ.

Nhìn thấy mẹ mình đau lòng, cô bé nóng nảy nói: "Mẹ. . . . . Đừng nóng giận. . . . . Ta không loạn chạy. . . . ."

Người phụ nữ trẻ tuổi mới nhớ tới còn có hai người đứng ở cửa nhà mình, nhìn y phục và khí chất, trong lòng có chút sợ hãi, nói: "Có Hương Nhi đã gây ra tai họa gì phải không?"

Thì ra là đứa nhỏ này gọi Hương Nhi. Diệp Linh Cẩm nở nụ cười nhìn người phụ nữ trẻ tuổi, nói: "Không có. . . Chúng ta tới chữa bệnh cho cha Hương Nhi. . . . ."

Hương Nhi gật đầu nói: "Đúng vậy, mẹ. . . . . Vị ca ca này nói có thể trị hết bệnh cho cha. . . . . Cha cũng không chết nha. . . . ."

"Chữa bệnh?" người phụ nữ trẻ tuổi nhìn Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm một chút, có chút hoài nghi.

"Đại tẩu. . . . . tại hạ đúng là vội tới để chữa bệnh cho cha Hương Nhi. . . ." Nhan Nhiễm Y thân thiện nhìn người phụ nữ trẻ tuổi mỉm cười.

Nụ cười âm áp của Nhan Nhiễm Y có lực sát thương, căn bản là không người nào có thể ngăn cản. Người phụ nữ trẻ tuổi do dự một chút rồi nói: "Mau. . . . . Mau. . . . . Hai vị quý nhân xin mời vào. . . ."

Nhà chúng ta đơn sơ, xin đừng chê trách. . . . ." Dứt lời, mời hai người đi vào.

Vào trong sân, Diệp Linh Cẩm quan sát một chút, đều là xây bằng bùn (đất sét), trong phòng trừ một cái bàn nhỏ, mấy băng ghế, căn bản không có đồ gì khác, quả nhiên rất đơn sơ.

"Mời ngồi. . . . . mời ngồi. . . . ." Người phụ nữ nói.

Diệp Linh Cẩm và Nhan Nhiễm Y ngồi xuống.

Diệp Linh Cẩm vốn tưởng rằng Nhan Nhiễm Y sẽ ghét bỏ nơi quá rách nát này, hơn nữa còn ngồi băng ghế nhỏ, nhưng hắn hoàn toàn không do dự.

Người phụ nữ trẻ tuổi thấy bộ dạng hai người không ghét bỏ, trong lòng lo sợ bị thất lễ với người, liền nói: "Hương Nhi. . . . . Rót nước. . . . ."

"Để tự chúng ta làm là được. . . ." Diệp Linh Cẩm đứng lên. Để đứa bé mới 5, 6 tuổi rót nước, nàng không yên lòng.

Người phụ nữ trẻ tuổi vội vàng nói: "Không, không, không. . . sao có thể kêu các người rót nước. . . . . hãy để ta đi cho. . . . ."

Diệp Linh Cẩm không tranh với cô ấy, cũng liền bỏ qua, ngồi xuống. Hương Nhi tựa hồ thật vui mừng, chạy xung quanh bọn họ.

". . . . . Hai vị uống nước. . . . . Cái đó. . . Không có lá trà. . . ." Người phụ nữ trẻ tuổi nhìn Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm có chút ngượng ngùng.

Diệp Linh Cẩm hiểu có một số việc không phải lập tức có thể giải quyết nên không hề ép buộc Người phụ nữ trẻ tuổi.

"Đại tẩu (chị dâu) xưng hô như thế nào?" Diệp Linh Cẩm hỏi.

Người phụ nữ trẻ tuổi nói: "Chồng tôi họ Trương. . . . ."

"Vậy thì gọi là Trương tẩu nhé. . . . . Nghe nói Trương đại ca nằm trong phòng sao, có thể dẫn chúng ta đi xem hắn một chút không. . . ." Diệp Linh Cẩm hỏi.

Trương tẩu nghe, trong mắt dường như dấy lên tia hi vọng, vội vàng nói: "Được, được. . . . .". Nói xong liền dẫn bọn họ đi vào một gian phòng. Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm cùng đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Phu xướng, phụ tùy

Chỉ thấy trên giường nam tử sắc mặt tái nhợt đang nằm, đôi môi khô khốc, hết sức yếu ớt. . . . .

"Xem ra là bệnh không nhẹ a. . . . ." Diệp Linh Cẩm nhìn Nhan Nhiễm Y nói.

Trên mặt Nhan Nhiễm Y nở nụ cười, nhìn Diệp Linh Cẩm nói: "Người lại biết khám bệnh khi nào. . . . ."

". . . . ." Chỉ nói không được sao. Nhan Nhiễm Y nhìn nàng cười cười, sau đó nhìn nam tử trên giường, chậm rãi nói: "Hắn bị bệnh mới nửa tháng thôi. . . ."

Trương tẩu vui mừng gật đầu một cái.

"Bệnh thương hàn. . . . ." Nhan Nhiễm Y nhìn xuống một chút, kết luận.

Diệp Linh Cẩm hiểu ngày xưa nếu mắc bệnh cảm mạo có thể sẽ phải chết . . .mà rất nhiều khi, có loại bệnh lây qua đường sinh dục, hoặc là bệnh thương hàn.

Nhan Nhiễm Y ngồi bên giường, cầm lấy cổ tay của nam tử trên giường, bắt mạch. Diệp Linh Cẩm nhìn sững sờ.

"Người cho rằng ta chỉ nhìn thôi sao. . . . ." Nhan Nhiễm Y giống như có con mắt phía sau lưng, nói. Thật ra Diệp Linh Cẩm cho Nhan Nhiễm Y là loại sinh vật nghịch thiên, chỉ cần nhìn một chút là có thể cho ra kết quả.

"Nóng sốt bên ngoài thừa lúc cơ thể suy yếu, tấn công vào bên trong, làm cho trong ngực bị nghẹn ứ, khó chịu, phát ban, vàng da, người bị bệnh nhẹ có thể bị nguy hiểm, nếu bệnh nặng sẽ dẫn đến tử vong".

Diệp Linh Cẩm căn bản nghe không hiểu hắn nói gì, đại khái chỉ hiểu là nếu nguy hiểm nhất định sẽ chết.

Trương tẩu có lẽ hiểu không tốt như Diệp Linh Cẩm, nhưng nghe thấy một chữ "Chết", trong nháy mắt mặt trắng bệch.

"Trương tẩu chớ hoảng sợ, ta chưa nói là không có cách nào. . . . ."

Trương tẩu vừa nghe, vẻ mặt mong đợi nhìn hắn.

"Hắn như vậy . . . . Nếu là dùng châm và dược liệu điều trị tốt, trong vòng một tháng liền có thể khôi phục như lúc ban đầu . . ." Nhan Nhiễm Y đứng dậy, nhìn Trương tẩu nói "Có thể vợ chồng chúng ta tạm thời phải ở lại nơi đây. . . ."

Trương tẩu vừa nghe chồng mình có thể cứu chữa, đầu còn trông nom chuyện khác, liền đồng ý ngay, nói: "Nếu hai vị không chê bai chỗ này thì ở lại thôi . . . . Ta, ta đi chuẩn bị cơm tối. . . . ."

Vì vậy, Nhan Nhiễm Y thuận lợi giải quyết vấn đề ăn ở của hai người bọn họ.

"Cơm rau dưa không nên ghét bỏ. . . . ." Diệp Linh Cẩm thấy Trương tẩu đã lấy ra thứ tốt nhất trong nhà chiêu đãi bọn hắn.

"Trương tẩu khách sáo rồi. . . . ." Nhan Nhiễm Y cười cười.

Sau khi cơm nước xong, Trương tẩu dọn dẹp một gian phòng dành cho bọn hắn. Tổng cộng có ba gian phòng, cha của Hương Nhi chiếm một gian, hai mẹ con Hương Nhi một gian, Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm một gian. Thật ra Diệp Linh Cẩm rất không muốn . . . nhưng không đủ phòng, hơn nữa hai người còn lấy danh nghĩa vợ chồng.

Lúc này, Diệp Linh Cẩm đã ngồi trên giường, nhìn Nhan Nhiễm Y đang ngồi ở bàn bên cạnh, nói: "Người xác định là ở nơi này?"

Nhan Nhiễm Y liếc mắt, cười một cái, cây nến trước mặt ánh sáng chập chờn.

"Nhưng mà chúng ta ăn không, ở không như vậy, cả nhà Trương tẩu bọn họ cũng không nuôi nổi chúng ta . . . . . ." Diệp Linh Cẩm nói. Nơi này mặc dù điều kiện không tốt, nhưng nàng cảm thấy thật thoải mái, chỉ là nhìn trong nhà có thêm hai cái người, vốn là nhà túng quẫn thì làm sao sống đây. . . . .

Nhan Nhiễm Y cong cong môi, nhìn nàng, nói: "Nuơng tử. . . . . Ngày mai chúng ta đi ra ngoài kiếm tiền, thế nào. . . . ."

"Kiếm tiền?" Hắn? về mặt Diệp Linh Cẩm nghi ngờ.

Nhan Nhiễm Y đứng dậy, cầm cây nến trên bàn, đi tới đặt trên bàn nhỏ bên mép giường, sau đó chậm rãi nói: "Chồng của người không phải còn có thể giúp người khác xem bệnh sao . . . . . Kiếm một ít tiền. . . . . Còn có thể giúp chi phí trong nhà cho Trương tẩu. . . . ."

Diệp Linh Cẩm lui về phía sau, co lại, trong lòng cảm thấy Nhan Nhiễm Y nói có lý. Chỉ là, Nhan Nhiễm Y giống như bày một gian hàng xem bói để xem bệnh cho người ta? cái này có chút khó có thể tưởng tượng.

"Thế nào . . . . đau lòng cho ta sao?" Nhan Nhiễm Y buồn cười nhìn Diệp Linh Cẩm. Người nghĩ nhiều rồi. . . . . Diệp Linh Cẩm xấu hổ.

"Vậy người ngày mai hỏi Trương tẩu một chút, tìm một bộ y phục cũ mặc ra ngoài thôi. . . . ."

Hắn cứ như vậy ngồi xuống, giống như là nơi xem bệnh cho người ta . . . không khác gì là đi dạo kỹ viện mà không mặc y phục . . .

Diệp Linh Cẩm ôm đầu gối, suy nghĩ một chút, nói: "Ta cũng vậy muốn cùng người cùng đi. . . ". Cảnh tượng như thế, khó có được, tại sao có thể không đi để tận mắt nhìn?

Nhan Nhiễm Y cời giày, lên giường, nói: "Phu xướng, phụ tùy cũng tốt. . . . ."

". . . . ." Đi chết đi, phu xướng phụ tùy. . . . .

"Người, người lên đây làm gì. . . . ." Nhìn Nhan Nhiễm Y bò lên giường, Diệp Linh Cẩm liền co rút lại.

Nhan Nhiễm Y trả lời tự nhiên. "Ngủ a. . . . ."

"Người có thể tìm nơi khác ngủ đi" Diệp Linh Cẩm cười thương lượng với hắn.

"Còn có cái giường khác?"

"Không có. . . . ."

"Vậy là không được rồi. . . . ."

"Người, ý của người là muốn cùng ta ngủ?" Diệp Linh Cẩm ngồi ở giữa giường tim đập nhanh, vẻ mặt không có tiền đồ, bắt đầu ứng hồng.

Trai đơn, gái chiếc ** . . . . . Dễ dàng bị thiêu cháy. . . . .

Nhan Nhiễm Y thân nhiên nhìn nàng một cái, hỏi: "Mặt của người thế nào lại có chút hồng? Chẳng lẽ là mấy ngày nay quá cực khổ, bị bệnh?" Nói xong liền sờ sờ cái trán của nàng. Diệp Linh Cẩm tức giận chụp cánh tay của hắn. Hắn là biết rõ còn hỏi. . . . . Rất khốn kiếp. . . . .

Nhan Nhiễm Y tháo y phục, cởi áo ngoài ra, vẫn mặc y phục trong, nhìn về phía Diệp Linh Cẩm, hỏi: "Không ngủ sao. . . . ."

Về mặt kia, ánh mắt kia rất bình thường, giống như đang hỏi người ta không ăn cơm sao. . . Nếu như Diệp Linh Cẩm biết Nhan Nhiễm Y mới có một ngày, nói không chừng sẽ cho rằng là mình suy nghĩ quá nhiều. . . . . Đối mặt Nhan Nhiễm Y thân nhiên hỏi, nàng nhìn một chút, Diệp Linh Cẩm cố kìm nén, từ từ cời y phục ra. . . . . Tất cả đều là nàng suy nghĩ quá nhiều. . . . .

Nhưng mà Diệp Linh Cẩm cũng nhớ đã có người từng nói một câu: Có mấy lời nam nhân nói, ngàn vạn lần không thể tin, trong đó một câu chính là "Ta chỉ ôm người ngủ, cái gì đều không làm".

Nhan Nhiễm Y là thứ người như thế, lời nói. . . . . Càng thêm không thể tin . . . Chỉ là, mình như thế xấu hổ, Nhan Nhiễm Y về mặt thân nhiên, nói mình ra vẻ kiêu cách, suy nghĩ lung tung. . . . .

Diệp Linh Cẩm chậm rãi nằm xuống, co lại phía trong giường. Vào mùa hè, không đắp chăn, cũng không có sao. . . thật ra thì đây không phải là lần đầu tiên. . . Diệp Linh Cẩm an ủi mình như thế.

"Rút lại xa như vậy làm gì. . . ." Nhan Nhiễm Y đưa tay chụp tới, liền đem Diệp Linh Cẩm ôm vào trong lòng. Nhất thời lông mao toàn thân Diệp Linh Cẩm đều bị dựng lên, mở to mắt nhìn hắn.

"Trong đầu cả ngày đang suy nghĩ gì . . ." Nhan Nhiễm Y buồn cười sờ sờ đầu của nàng. Ta cũng không muốn suy nghĩ nhiều. . . . . Diệp Linh Cẩm Trong lòng hết sức đề nén nói.

Nhan Nhiễm Y duỗi tới, hôn lên trán Diệp Linh Cẩm một cái, nói: "Ngủ đi. . ."

Nói xong, nhắm mắt lại. Lần này Diệp Linh Cẩm không thể bình tĩnh . . . Đây là lần đầu tiên Nhan Nhiễm Y trong tình huống bình thường hôn nàng . . . Vì vậy, hai má Diệp Linh Cẩm ửng đỏ nhìn mặt Nhan Nhiễm Y, trong lòng ngo ngắc rung động.

"Nhìn cái gì vậy. . . . . Chẳng lẽ là chê ít?" Nhan Nhiễm Y nhắm hai mắt, ôm Diệp Linh Cẩm, môi cong lên, nói. Diệp Linh Cẩm ngoan ngoãn nhắm mắt lại. . . . . Chỉ là hôn một cái lên trán, rốt cuộc là còn chưa đủ, chưa đủ đầy. . . . .

Nhan Nhiễm Y mở mắt ra, nhìn Diệp Linh Cẩm nhắm hai mắt hết sức rồi rầm, cung chịu cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thế Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Hấn thường ngược đãi ta

Ngày thứ hai, Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm thức dậy sớm, lại phát hiện Trương tẩu đã chuẩn bị bữa ăn sáng mà Hương Nhi mang cái băng ghế nhỏ ngồi kế bên nàng, nói chuyện duyên thoảng.

"Ngày hôm qua ngủ ngon giấc không. . . . ." Trương tẩu nhìn thấy hai người, hỏi.

Diệp Linh Cẩm mỉm cười nhìn nàng, nói: "Ngủ rất thoải mái. . . . . Trương tẩu, cần ta giúp ngươi không. . . . .". Trước kia Diệp Linh Cẩm cũng không phải là người cái gì cũng không biết.

Trương tẩu nhìn hai người cũng không có làm ra vẻ, cảm thấy ở chung rất tốt, nhưng cũng cảm thấy không tốt, nói: "Cô nương là khách, sao có thể để cho ngươi làm. . . . . Nhìn xem, đã gần xong rồi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nói: "Gọi ta Cẩm nhi hoặc là trực tiếp kêu muội tử là tốt rồi. . . . . Như vậy lần sau có thể phải để cho ta giúp ngươi nhé. . . . ."

Trương tẩu mỉm cười, nói: "Được. . . . ."

Bốn người ngồi trước bàn, ăn bát cháo và bánh.

Diệp Linh Cẩm bắt đầu cảm thấy có chút không quen, chỉ ăn rất ít, cũng cảm thấy có lỗi. Nàng lo lắng chính Nhan Nhiễm Y yêu cầu rất cao, liệu có ăn được không. Nhưng mà, nàng nhìn Nhan Nhiễm Y một cái, lại thấy hắn tự nhiên uống bát cháo, một cái tay khác cầm bánh, còn thỉnh thoảng chia một ít cho Hương Nhi. Xem ra. . . Nàng lo lắng quá nhiều. . . . . Nếu để cho Nhan Nhiễm Y biết, sợ là hắn sẽ chê cười.

Hương Nhi phát ra tiếng cười khanh khách, thoát nhìn rất vui vẻ. Trương tẩu có lẽ là bởi vì chồng có hi vọng rồi, về mặt so với hôm qua cũng thoải mái rất nhiều.

Ăn xong điểm tâm, Nhan Nhiễm Y vào phòng chữa bệnh cho chồng Trương tẩu, nàng vừa nhìn Trương tẩu làm việc, vừa nói chuyện phiếm với nàng ta.

Trương tẩu mười bảy tuổi đã gả cho chồng của nàng, sinh ra Hương Nhi, hôm nay cũng đã hai mươi bốn tuổi. Nhà bọn họ, vốn dĩ chồng của nàng ta đi ra ngoài làm làm công kiếm sống, cuộc sống tuy rằng kham khổ nhưng hết sức vui vẻ.

"Trương tẩu gả cho người sớm như vậy, sẽ không cảm thấy chơi đùa chưa đủ chứ. . . ." Diệp Linh Cẩm chậm rãi hỏi. Bởi vì nàng cảm thấy, chừng hai mươi tuổi phải đi chơi khắp nơi, kết hôn quá sớm, trên người sẽ bắt đầu có trách nhiệm, phải học chăm sóc đối phương, không có tự do giống như trước kia.

Trương tẩu ngừng công việc trong tay, kỳ quái nhìn nàng một cái nói: "Muội tử đang nghĩ cái gì. . . . . Ngươi không phải đã sớm gả cho Nhan huynh đệ sao. . . . . Chẳng lẽ. . . . . Hắn đối đãi ngươi không tốt?". Về mặt Trương tẩu không thể tưởng tượng nổi.

A, . . Không phải. . . Chúng ta rất tốt. . . Ta chỉ là tùy tiện nói một chút. . . . ." Nàng quên thời xưa, thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi phải lấy chồng, cả đời căn bản cũng vì gia đình, vì chồng mình.

Thật sao. . . Nhan huynh đệ thoát nhìn là một người tốt, ta nói thế. . . . . Làm sao có thể đối đãi ngươi không tốt được. . . ." Trương tẩu mỉm cười, tay tiếp tục công việc.

"....." Hấn thường ngược đãi ta đấy. . . . . Diệp Linh Cẩm trong lòng rơi lệ. Trương tẩu cho là Diệp Linh Cẩm xấu hổ, lại cười, nói: "Ngượng gì cái gì. . . . ."

"....." Ta thật sự không có ngượng gì. . . . . Trong lòng nàng, tiểu Diệp Linh Cẩm cắn khần tay. Tại sao. . . . . Nàng không còn giả bộ ngốc nữa nhưng tiểu Diệp Linh Cẩm lại muốn lên sân khấu biểu diễn. . . . .

Diệp Linh Cẩm không muốn tiếp tục vấn đề rồi rắm này, đột nhiên nghĩ đến một việc khác, liền nói: "Trương tẩu, ngươi và Trương đại ca có y phục nào có thể cho chúng ta mượn mặc một chút. Chúng ta căn bản không mang theo y phục. . . ." Bọn họ lúc trước đi quá tự nhiên, căn bản thật không đem theo cái gì.

Trương tẩu mỉm cười, nói: "Đương nhiên là có, nhưng y phục này vài thô, hơi rách các ngươi không chê là tốt rồi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm triều nàng nói: "Làm sao có thể. . . . ."

Nàng cảm thấy Trương tẩu là người rất thiện lương, hai người xa lạ đến nhà của nàng, nói có thể cứu chồng nàng, không biết là thật hay giả, liền để cho bọn họ ở lại, tuy rằng nhà nàng quả thật rất kham khổ, lại tuyệt không lo lắng cho bọn họ ăn không, ở không.

"Đi thôi. . . . Ta hiện tại liền dẫn ngươi đi lấy. . . ." Nói xong, nàng xoa xoa tay, đứng dậy. Diệp Linh Cẩm đi theo nàng vào phòng của nàng, trong phòng có một giường lớn, một cái bàn, một học tủ cũ rách, còn sót lại một chút vật linh tinh.

Trương tẩu mở hộp tủ, lấy ra bộ y phục cho Diệp Linh Cẩm nói: "Đây là trước lúc ta xuất giá, mẹ ta làm cho ta, sau đó không có mặc, lao động cũng không còn cơ hội để mặc, bây giờ cho muội từ người mặc thôi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm có chút ngượng ngùng nhận lấy y phục, đây là một bộ y phục vải bông màu đỏ đưa hấu, nhìn qua vẫn còn mới, xem ra Trương tẩu rất ít mặc.

"Cái này là tốt mà. . . . ."

"Người không chê là tốt rồi, dù sao ta cũng không mặc, để lâu ngộ nhờ bị côn trùng đục thì không thể mặc. . . . ."

Sau đó, Trương tẩu lại tìm một bộ y phục của chồng mình cho nàng. Chờ lúc các nàng đi ra, Nhan Nhiễm Y đã ở trong sân cùng Hương Nhi chơi đùa.

Lúc trước cho dù Nhan Nhiễm Y cười ôn hòa, cũng làm cho Diệp Linh Cẩm cảm thấy có chút không thành thật, mà bây giờ hẳn chơi đùa với Hương Nhi, cũng nụ cười đó nhưng nhìn rất hấp dẫn. . .

Trương tẩu mỉm cười, nói: "Muội từ ngõ ngách này ..." Diệp Linh Cẩm lấy lại tinh thần, ho nhẹ một tiếng.

Lúc này Nhan Nhiễm Y nhìn thấy bọn họ, dắt Hương Nhi đi tới.

"Mẹ. . . . . Mẹ. . . . ." Hương Nhi cười ôm lấy chân Trương tẩu.

"Ngoan. . . . ." Trương tẩu dịu dàng sờ sờ đầu của nó.

Diệp Linh Cẩm đột nhiên cảm thấy bức tranh trước mặt có chút quen thuộc ... dường như Nhan Nhiễm Y cũng thường vuốt đầu của nàng, nói "Ngoan", chẳng lẽ, lúc người khác nhìn đúng là hình ảnh như vậy? bỗng nhiên có chút buồn nôn.

"Nhan huynh đệ. . . . . Hương Nhi bám lấy người như vậy thật không phải. . . ."

"Không sao, Hương Nhi thật đáng yêu, làm người khác rất ưa thích. . . ." Nhan Nhiễm Y cười cười, sau đó lại nói: "Theo tình hình này, chưa tới bốn, năm ngày nữa Trương đại ca có thể tỉnh. . . ."

"Thật sao?" Trương tẩu môi có chút run rẩy, "Vậy ...ta đi vào nhìn hẳn một chút".

"Mẹ. . . . . Ta cũng vậy muốn vào nhìn cha một chút. . . . ."

"Tốt. . . . ." Trương tẩu mang theo Hương Nhi đi vào phòng.

Diệp Linh Cẩm nhìn họ dáng vẻ vui mừng, trong lòng cũng thật vui mừng.

"Làm gì. . . . ." Quay đầu lại, Diệp Linh Cẩm nhìn thấy Nhan Nhiễm Y đang nhìn mình nở nụ cười. Nhan Nhiễm Y lắc đầu một cái.

Về mặt Diệp Linh Cẩm không giải thích được, sau đó giờ giờ y phục trên tay, nói: "Y phục ta mượn tới rồi. . . . ."

Hai người trở về phòng, Nhan Nhiễm Y không đầu, không đuôi hỏi một câu: "Buổi sáng ăn còn chưa quen?"

Diệp Linh Cẩm ngẩn người, sau đó mới phản ứng được, trong lòng có chút ấm áp, trên mặt lại bình tĩnh nói: "Người có thể ăn được, ta làm sao không quen chứ....."

Nhan Nhiễm Y cười cười, nói: "Vậy thì tốt".

Diệp Linh Cẩm chợt cảm thấy Nhan Nhiễm Y quan tâm nàng như vậy, làm cho nàng rất không quen. . . . . Đột nhiên cảm thấy, Nhan Nhiễm Y tổn hại nàng giống như trước đây, dường như thoải mái hơn. . . . . thói quen bị mẹ kế ngược đãi. . . Diệp Linh Cẩm cảm thán trong lòng, mình thật không cứu nổi.

"Thay y phục đi. . . . . Ta ra ngoài. . . . ." Diệp Linh Cẩm ném y phục cho Nhan Nhiễm Y liền đi đến phòng Trương tẩu thay y phục.

Chờ thay y phục xong, không ngờ lại vừa người, Diệp Linh Cẩm soi gương nhìn một chút, cảm giác mình như vậy thật sự có mấy phần giống người phụ nữ đã chồng, nét mặt mình trong gương lại tràn đầy nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Nhà có bà chằn

Kể từ khi Diệp gia xảy ra chuyện, nàng cũng rất ít sống đơn thuần như vậy, đi ra khỏi phòng, Nhan Nhiễm Y mình mặc chiếc áo màu xám tro đã đứng ở trong sân.

Nghe thấy tiếng động, Nhan Nhiễm Y quay đầu lại.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy cả khu vườn đều sáng lên. Mặc dù không có y phục quý giá nhưng Nhan Nhiễm Y mình mặc vải thô cũng rất anh tuấn, giống như thư sinh nho nhã, thiếu y phục quý giá tương xứng, cả người hẳn càng có một loại thông dong, thân nhiên và ôn hòa. . . . .

Lúc Diệp Linh Cẩm nhìn Nhan Nhiễm Y, Nhan Nhiễm Y cũng nhìn Diệp Linh Cẩm, chỉ là Diệp Linh Cẩm không cách nào biết được trong lòng Nhan Nhiễm Y đang suy nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy nụ cười của hắn càng sâu, càng thêm hấp dẫn.

Nhan Nhiễm Y đi tới, vươn tay, nói: "Đi chào hỏi Trương tẩu, chúng ta đi thôi ..."

Diệp Linh Cẩm cực kỳ không được tự nhiên, duỗi tay. Dưới ánh mặt trời, một đôi vợ chồng bình thường nắm tay nhau đi ra cửa, bắt đầu tìm kế sinh nhai.

Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm đến chợ, tìm cái bậc thềm ngồi xuống, từ trong ngực móc ra một khối vải bố, không biết hắn lấy lúc nào, trải ra trên mặt đất. Trên đó viết mấy cái chữ, thiếu chút nữa làm cho nàng cười cảm xuống đất.

Chỉ thấy phía trên viết là: Trị bệnh nan y, tạp chứng, coi không trúng không lấy tiền. Đây chữ là viết ra từ tay Nhan Nhiễm Y.

Nhan Nhiễm Y liếc mắt nhìn vẻ mặt rối rắm của Diệp Linh Cẩm, bắt đầu dõ dỏi nói: "Nếu cha biết, ta lấy độc thuật tới bày quầy hàng, đoán chừng sẽ tự mình ra tay hạ độc chết ta. . . . ."

Diệp Linh Cẩm mỉm cười. Thật ra thì Nhan Nhiễm Y đang từ từ đem chuyện của mình nói cho nàng biết, tỷ như, hắn học độc thuật từ cha hắn.

"Nhưng mà. . . Cha ta sẽ phải thông cảm cho ta. . . Bởi vì phải nuôi sống gia đình ..." Diệp Linh Cẩm rất muốn hỏi hắn, phải nuôi vợ hay là con gái nuôi. . .

Ngoài chợ, người bắt đầu càng ngày càng nhiều, kẻ đến, người đi nhưng không có ai đến khám bệnh. Diệp Linh Cẩm cảm thấy bộ dáng Nhan Nhiễm Y ngồi ở chỗ này bày hàng rất buồn cười, vì vậy trêu ghẹo nói: "Lại nói. . . . . Còn không bằng ta đi bày quầy xem bói nuôi sống người. . ."

Nàng nhớ lại ở Đan thành gặp phải ông thầy tướng số kia, tên lừng gạt.

"Cô nương còn có thể coi bói? Chẳng biết có thể xem cho tại hạ một quẻ?" Nhan Nhiễm Y cười nói. Diệp Linh Cẩm đáng vẻ nghiêm chỉnh, nói: "Như vậy, đem người bàn tay ra đây. . . . ."

Nhan Nhiễm Y đưa tay của mình. Diệp Linh Cẩm nhìn tay của hắn, nói: "Ừ .... Người nhất định là đến từ vùng đất Vân Nam, nơi có cỏ xanh như đệm, đào hoa tuyệt thế, rừng cây bao la. . . . . Là người quá mức thù dai, không biết khiêm nhượng, còn thường hay ngược đãi người khác. . . . ."

Nhan Nhiễm Y mỉm cười, nói: "Còn gì nữa không?"

Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái. "Chỉ có vậy. . . . ."

"Người còn tính thiếu một chuyện. . . . ." Về mặt Nhan Nhiễm Y thần bí nói.

"Gì?" Diệp Linh Cẩm tò mò hỏi. Nhan Nhiễm Y chậm rãi khạc ra bốn chữ: "Nhà có bà chằn. . . ."

Diệp Linh Cẩm rất muốn nói: người đi SHI được chứ. . . . . Nếu như nàng hung hãn thì có thể mỗi ngày bị hắn khi dễ sao. . . . . (có ai hiểu SHI là gì không, ta biết chết liền).

"Hai vợ chồng trẻ thật là ân ái. . . . ." Một lão bà bán rau bên cạnh cười nói.

"Để cho bà bà cười rồi ..." Nhan Nhiễm Y thân thiện nhìn lão bà mỉm cười. Diệp Linh Cẩm nhìn chăm chăm Nhan Nhiễm Y, trong lòng nói: rốt cuộc là ân ái chỗ nào. . . . . Nàng luôn "Bị ân ái" như thế kia được chứ!

"Cô nương đừng xấu hổ. . . . Bà bà ta cũng như vậy. . . ." Lão bà bà nhìn Diệp Linh Cẩm cười nói. Trên nét mặt trải qua đầy tang thương hiện lên dấu vết mưu sinh, lão bà vẫn cười rất rạng rỡ.

"Nghe thấy không, bà bà để cho người chó xấu hổ. . ." Nhan Nhiễm Y nói với Diệp Linh Cẩm.

". . . . ."

"Lại nói năm đó ta và ông lão nhà ta cùng nhau bán rau trên con đường này . . ."

"Bà bà. . . . . Các người nhất định rất ân ái. . . . ." Diệp Linh Cẩm cười nói.

Lão bà mỉm cười nói: "Ha ha. . . . . Đúng vậy a. . . . . Nhưng mà bây giờ cũng là vợ chồng già rồi. . . . ."

Nhìn lão bà nói tới nói lui, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc, Diệp Linh Cẩm vô cùng hâm mộ. Chỉ chốc lát, trước quầy rau của lão bà bắt đầu có người lục tục tới, cũng không tiếp tục tán gẫu với bọn họ. Mà bọn họ chờ cả ngày cũng không có ai.

"Ai. . . . . Nếu không ta thật sự đi xem bói thôi. . . . . Khăng định buôn bán được hơn so với cái này. . . . ." Diệp Linh Cẩm thờ dãi nói.

"Chỉ người?"

Nhan Nhiễm Y nói hai chữ liền thành công làm cho Diệp Linh Cẩm nổi giận. Diệp Linh Cẩm trừng mắt liếc hần một cái, nói: "Xem thường bản lĩnh của ta vậy sao! Ta so với tên coi bói lường gạt kia đáng tin hơn nhiều. . . . ." Khăng định, ít ra so với bọn hần có thể lừa dối tốt hơn. . . . .

Bộ dạng Nhan Nhiễm Y như "Ta hiểu" cười với nàng, nói: "Tại sao ta có thể để cho vợ ta nuôi ta chứ. . . . ."

Mặc dù không biết Nhan Nhiễm Y nói lời này rốt cuộc là thật ý hay là xem thường nàng nhưng nàng nghe xong, rất thoải mái.

Buổi trưa, bọn họ trở về, Trương tẩu chuẩn bị cơm xong, bọn họ ăn cơm lại tiếp tục đi tới chợ nhưng vẫn không có ai.

"Chú em nhỏ. . . . . Lão Bà Từ ta không biết chữ, các người đây là làm gì? xem bói?" Cũng nhàn rồi, lão bà bán rau bên cạnh hỏi.

Diệp Linh Cẩm thiếu chút nữa bật cười. . . Xem ra bọn họ thật thích hợp xem bói.

"Ta hiểu sơ y thuật, vội tới xem bệnh cho người, cũng đủ nuôi sống vợ ta. . . . ." Nhan Nhiễm Y nói xạo không chớp mắt.

"Xem ra chính là người đọc sách, thì ra biết xem bệnh a. . . . . Lại nói, ta gần đây thường choáng váng đầu, xem cho Lão Bà Từ ta một chút được không?"

Nhan Nhiễm Y mỉm cười, nói: "Được. . . . ."

Lão bà đưa tay, Nhan Nhiễm Y nắm lấy cổ tay bắt mạch, nói: "Bà bà thân thể người có chút hư nhược, ông lão cũng như vậy, lại thêm một nhọc nên mới thường choáng váng đầu. . . . . nghỉ ngơi cho tốt, nếu vẫn bị như vậy, tới tìm ta viết phương thuốc điều trị sẽ khỏi. . . . ."

"Ồi. . . . ." Lão bà gật đầu một cái, muốn đưa tiền.

"Bà bà. . . không kê đơn thuốc, chúng ta không lấy tiền. . . ." Diệp Linh Cẩm khoát khoát tay.

"Vậy làm sao có thể. . . . . Nếu ai cũng đều giống như cô nương người vậy, chồng người, hần làm sao có thể kiếm được tiền. . . . ." Lão bà nói.

Nhan Nhiễm Y nở nụ cười nhìn Diệp Linh Cẩm một chút nói: "Không kê đơn thuốc, ta không lấy tiền. . . . . Hơn nữa, nếu lấy tiền, trở về vợ ta chính xác không để cho ta tốt hơn. . . . ."

Về mặt Lão bà tỏ vẻ hiểu, cười nói: "Ta hiểu rồi. . . . . Ta hiểu rồi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm xấu hổ nhờ có Nhan Nhiễm Y mà nàng được xem như bà chân thật rồi. . . . . Cứ như vậy tán gẫu, từ từ người trên đường bắt đầu ít đi, tất cả về nhà rồi. . . . .

"Lão Bà Từ. . . . . Lão Bà Từ. . . . . Về nhà ăn cơm. . . . ." một ông lão đi tới.

"Ai nha. . . . . Nhà tôi đến rồi!" Lão bà nhìn bọn họ mỉm cười, đứng lên.

Ông lão đi tới, nhìn bọn họ một chút, mỉm cười, nói: "Lão Bà Từ nếu có nói cái gì mê sảng, các người cũng đừng để ý a. . . . ."

Diệp Linh Cẩm buồn cười gật đầu một cái.

"Người nói cái gì đâu!" Lão bà đẩy ông lão một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Người ta rõ ràng còn là thiếu nữ

"Về nhà sớm thôi . . . Ngươi không phải là choáng váng đầu sao . . . Bảo ngươi đừng ra ngoài, ngươi vẫn ra . . . . ." Ông lão vừa nói, vừa dọn dẹp quây rau.

Lão bà đem bó rau cho Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm nói: "Rau này hôm nay bán không hết, dù sao cũng vô ích, cho vợ chồng son các ngươi mang về ăn đi . . ."

Diệp Linh Cẩm khoát khoát tay: "Làm sao không biết xấu hổ như vậy. . . . ."

Ông lão một bên dọn dẹp quây rau nói: "Lão Bà Tử để cho các ngươi đem về thôi. . . . . bà ấy rất ít hào phóng như vậy. . . . ."

Lão bà bấm ông lão một cái, nói: "Ngươi nói cái gì đâu!" Sau đó đem rau cho Diệp Linh Cẩm, nói: "Ngươi lấy đi. . . . ." Diệp Linh Cẩm cười đến nghẹn liền nhận lấy bó rau.

"Chúng ta đi. . . Các ngươi cũng sớm trở về. . . ." Nói xong, hai ông bà lão âm ỉ đi xa. Diệp Linh Cẩm nhìn bọn họ dưới trời chiều, cong cong môi, cuộc sống như thế cũng rất hạnh phúc. . . . .

"Nương tử. . . Chúng ta cũng trở về nhà thôi. . . ." Nhan Nhiễm Y kể bên nói.

Diệp Linh Cẩm lấy lại tinh thần, nhìn về mặt Nhan Nhiễm Y đang nở nụ cười một chút, đứng lên. "Đi thôi. . . . ." dọn đồ, Nhan Nhiễm Y vươn tay.

Diệp Linh Cẩm vươn tay ra. Nhan Nhiễm Y nắm chặt. Hai người chậm rãi đi ở dưới chiều tà.

"Ai. . . Hôm nay không thu hoạch được gì a. . . . ." Diệp Linh Cẩm thở dài nói.

"Ai nói?" Nhan Nhiễm Y giờ giờ bó rau trên tay. Diệp Linh Cẩm chưa bao giờ nghĩ tới Nhan Nhiễm Y còn có thể cầm một bó rau đi trên đường, hẳn như vậy có vài phần mùi vị cuộc sống hơn, còn có một chút hương vị củi, gạo, dầu, muối.

"Trở về để cho Trương tẩu xào . . . Thêm món rau!" Diệp Linh Cẩm vui mừng nói.

"Ừ. . . . ."

*****

"Ca Ca, Tỷ Tỷ đã trở về. . . . ."

Đang ở sân trong bận việc, Trương tẩu nhìn thấy Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm trở lại, trong tay Nhan Nhiễm Y còn cầm một rau, liền hỏi: "Ồ . . . . Nhan huynh đệ, các ngươi đây là đi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm cười chạy tới sờ sờ Hương Nhi, sau đó nói: "Hắn nói muốn nuôi sống ta đấy, kết quả hết ngày hôm nay, thu được một bó rau . . . . Trương tẩu, tối nay thêm món ăn. . . . ."

Diệp Linh Cẩm từ tay Nhan Nhiễm Y cầm rau đi qua.

"Nhan huynh đệ phải đi. . . . ."

"Bày quây hàng. . . . ."

Nhan Nhiễm Y nói giống như "Hôm nay thời tiết thật đẹp", làm cho Trương tẩu có chút kinh ngạc.

Diệp Linh Cẩm buông lỏng tay Nhan Nhiễm Y, lôi kéo Trương tẩu, nói: "Đi thôi. . . . . Trương tẩu, hôm nay thêm món rau, ta cùng giúp ngươi. . . . ."

Dựa vào trí nhớ của kiếp trước, ngoại trừ đối với việc lửa và cái nồi lớn như vậy có chút không quen, Diệp Linh Cẩm cảm giác mình vẫn có thể xào rau được. Nhưng Trương tẩu nói bộ dạng nâng tiểu thư như vậy thì sao có thể làm những thứ này, liền chỉ cho nàng ở một bên giúp một tay.

Diệp Linh Cẩm thật ra rất muốn nói, bởi vì chuyện ngốc nghếch nên ở Diệp gia căn bản không có nha hoàn nào phục vụ cho nàng tốt, huống chi sau đi theo Nhan Nhiễm Y, tình huống càng thêm thê thảm. . . Chuyện cũ không đề cập tới cũng được, thật là làm cho lòng người ta thêm chua xót.

Đợi đến lúc không có gì giúp nữa, Diệp Linh Cẩm liền đi phân phát dưa, Nhan Nhiễm Y đã đem Hương Nhi ngồi ở trước bàn.

"Có thể ăn cơm nay. . . . . Hương Nhi đói bụng rồi. . . ." Diệp Linh Cẩm hỏi.

Hương Nhi gật đầu một cái, dùng giọng của trẻ con nói: "Ca ca giống như Cha trước kia mang theo Hương Nhi chơi, mẹ chuẩn bị thức ăn. . . . ."

Diệp Linh Cầm nhìn mình và Nhan Nhiễm Y một chút, tình trạng bây giờ . . . . . Thật giống vợ chồng già . . . . . Lúc nàng nhìn qua, vừa đúng lúc Nhan Nhiễm Y cũng đang nở nụ cười nhìn nàng. Diệp Linh Cầm đỏ mặt. . . . . Người ta rõ ràng còn là thiếu nữ.....

"Muội tử thế nào mà mặt đỏ như vậy, có phải không quen nơi này hay không nên bị bệnh. . . ."

Bụng món ăn lên, Trương tẩu nhìn thấy Diệp Linh Cầm đỏ mặt đỏ liền hỏi.

"Ách". Hiện tại Diệp Linh Cầm cảm thấy trong lòng Nhan Nhiễm Y nhất định đang cười nhạo nàng.

"Có thể là tới Lăng Thành chưa quen khí hậu thôi. . . . . Buổi tối ta xem cho nàng một chút là tốt, Trương tẩu đừng lo lắng ..."Nhan Nhiễm Y bịa đặt nói.

Trương tẩu gật đầu một cái, nói: "Con gái thân thể nên chăm sóc tốt một chút, nói đến đây. . . . . Sẽ không phải là có chứ?"

"Là có đệ đệ sao. . . . ." Hương Nhi chột xen miệng nói.

Có? Diệp Linh Cầm hoàn toàn đỏ mặt, trong nháy mắt có cảm giác thật muốn khóc. Nàng vẫn là con gái chưa chồng a. . . . .Trương tẩu lại nhìn hai người một chút, nói: "Các người sẽ không phải là. . . . ."

"Đúng như Trương tẩu suy nghĩ. . . . . Lúc trước có một số việc gạt Trương tẩu cũng là tình thế bất đắc dĩ. . . . ." Nhan Nhiễm Y nói.

Diệp Linh Cầm về mặt vô tội nhìn hai người, rốt cuộc đang nói gì. . . . . Hơn nữa nàng thật còn là trong sạch . . . . . Chẳng qua nếu như bây giờ nói ra, Trương tẩu cũng sẽ không tin, dù sao. . . . . Điều gì chung một cái phòng rồi. . . . .

Trương tẩu vội vàng nói: "Nhan huynh đệ, người không phải là đại phu sao. . . . . Mau xem muội tử có phải thật vậy hay không. . . . ."

Nhan Nhiễm Y nhìn một chút về mặt quần bách, hết đường chối cãi của Diệp Linh Cầm, mỉm cười sâu xa nói: "Trương tẩu lo lắng, còn chưa có nhanh như vậy. . . . ."

"Tỷ tỷ. . . . . Tỷ tỷ. . . . . Hương Nhi muốn đệ đệ chơi với Hương Nhi. . . . ." Hương Nhi ngẩng mặt nhìn Diệp Linh Cầm.

Nàng có thể không trả lời. . . . .

"Tỷ tỷ. . . . . Lúc nào thì có đệ đệ chơi với Hương Nhi a. . . . ."

Diệp Linh Cầm không để ý đến đứa bé cố chấp này. Trương tẩu vừa xới cơm vừa nhìn nàng cười. Mà Nhan Nhiễm Y người kia cũng ngồi ở một bên, trên mặt mang nụ cười nhu hòa, mặc cho Hương Nhi ồn ào.

"Tỷ tỷ. . . . . Không có ai chơi với Hương Nhi. . . . ."

Diệp Linh Cầm nhìn bộ dạng Nhan Nhiễm Y cố đè nén, trong lòng cực kỳ ngượng ngùng, vì vậy thẹn quá thành giận, chỉ chỉ Nhan Nhiễm Y, phun một câu: "Người đi hỏi hán đi. . . . ."

"Ha ha. . . . ." Trương tẩu che miệng cười.

Diệp Linh Cầm tròn mắt nhìn Nhan Nhiễm Y một cái, có chút ngượng ngùng, cúi đầu. . . . . Tại sao bị thương luôn là nàng. . . . .

"Được rồi, được rồi. . . . . Ăn cơm đi. . . . ." Trương tẩu che miệng cười nói. Cũng may, lực chú ý của đứa bé rất dễ dàng bị dời đi, Hương Nhi ăn cơm cũng không hỏi về vấn đề "Đệ đệ" nữa.

"Ăn nhiều một chút, bồi bổ cho tốt. . . . ." Nhan Nhiễm Y gấp rau vào trong chén Diệp Linh Cầm. Trương tẩu nhìn mỉm cười.

".....".bồi bổ em gái người a ..... không có mang thai! .....làm gì để cho người khác hiểu lầm như vậy như vậy . . . . . Người ta rõ ràng còn là thiếu nữ thanh thuần. . . . .Diệp Linh Cầm xới lấy chén cơm, trong lòng vô cùng chua cay. Nhưng Nhan Nhiễm Y người ta vẫn cười ôn hòa.

Sau khi ăn cơm, Nhan Nhiễm Y đi chăm sóc cho chồng Trương tẩu, Diệp Linh Cầm ở trong phòng một mình không có việc gì liền đi ra đi tìm Trương tẩu. Dưới ánh đèn, Trương tẩu đang khâu đế giày, Hương Nhi dính sát một bên, trên vẻ mặt người phụ nữ cổ đại mang nụ cười dịu dàng.

Đây mới là người vợ hiền đức. . . . . Diệp Linh Cầm thở dài nói.

Một bên lo lắng tìm kế sinh nhai, một bên chăm sóc chồng ngã bệnh, vừa còn phải chăm sóc đứa bé, Trương tẩu trừ sắc mặt có chút không tốt bên ngoài, hoàn toàn không nhìn ra ưu thương.

"Muội tử, đứng góc ở đó làm gì. . . . ." Trương tẩu ngẩng đầu nhìn Diệp Linh Cầm đứng ở cửa, ngẩn người.

Chương 129: Đắp chặn bông kể chuyện xưa

"Tỷ tỷ. . . . ." Diệp Linh Cẩm cười đi vào, sờ sờ đầu Hương Nhi.

"Vốn định hỏi Trương tàu ngủ chưa đấy. . . . ."

Trương tàu tay di chuyển, một bên cười nói: "Còn chưa đâu. . . ."

"Mẹ khâu đế giày. . . . . nhìn thật đẹp. . . . ." Hương Nhi giòn giã nói.

Diệp Linh Cẩm nhìn mấy đôi giày lớn, nhỏ, liền hỏi: "Đây là Trương tàu tự khâu giày cho mình sao. . . ."

Trương tàu cười lắc lắc đầu, nhìn trên tay một chút, nói: "Đây là cho cha của Hương Nhi ... Nghe Nhan huynh đệ nói, cha của nó cũng rất nhanh sẽ tỉnh lại, nghĩ tới trước kia cứ vội vàng làm việc, không chăm sóc hần tốt .... đôi giày cũng không làm tốt cho hần ... giờ muốn làm cho hần một đôi giày....." Lúc nói chuyện, nàng cúi mặt, sợi tóc rơi xuống, ánh nền nhàn nhạt trông hết sức dịu dàng.

Diệp Linh Cẩm có chút cảm khái, thay nàng khổ sở: "Người ta. . . . . Luôn luôn đợi đến lúc mất đi, mới biết người ta vốn là quan trọng cỡ nào. . . ."

Trương tàu thở dài, nói. Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái.

Trương tàu ngẩng đầu mỉm cười, nói: "Muội tử đừng cười ta, ta cũng không đọc qua sách nào cả, chỉ là một phen cảm thán thôi. . . ."

Người ta luôn chờ tới lúc mất đi, mới biết quý trọng. . . . . Diệp Linh Cẩm lắc đầu nói: "Không có. . . . . Trương tàu người nói rất đúng. . . . . Người so với ta lớn một chút, rất nhiều chuyện nhìn cũng hiểu rõ hơn ta. . . . ."

Trương tàu mỉm cười. Diệp Linh Cẩm véo véo gương mặt của Hương Nhi, nói: "Hương Nhi. . . . . Làm gì đó. . . . ."

"Tỷ tỷ. . . . . Hương Nhi một mình thật nhàm chán. . . . ." Hương Nhi ngẩng mặt, mặt mong đợi nhìn Diệp Linh Cẩm. Diệp Linh Cẩm trong nháy mắt có dự cảm xấu. Kết quả... Quả nhiên. . . . .

"Lúc nào thì sinh em trai cùng chơi với Hương Nhi?"

". . . . ." Tại sao đưa nhỏ lại cố chấp như vậy. Trương tàu một bên cười.

"Ách. . . . . Hương Nhi a. . . . ." Diệp Linh Cẩm ngồi ở bên cạnh Hương Nhi, nhìn nó, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đệ đệ đấy. . . . . Không phải nói có liền có đúng không. . . . ."

Hương Nhi khéo léo gật đầu một cái. Trẻ nhỏ dễ dạy. . . . . Diệp Linh Cẩm sờ sờ đầu của nó tiếp tục nói: "Cho nên không cần phải có tiểu đệ đệ được chứ. . . . ."

"Như vậy tỷ tỷ lúc nào thì mới có thể sinh em trai?"

". . . . ."

"Cái đó. . . . . Trương tàu, không còn sớm nữa, ta đi ngủ thôi. . . . ." Diệp Linh Cẩm đứng lên.

Trương tàu ngẩng đầu, cười nói: "Muội tử và Nhan huynh đệ sớm đi nghỉ ngơi đi". Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái, vừa đi, trong lòng vừa buồn bực: tại sao nghe cứ quái dị thế kia. . . . .

"Đi thế nào không nhìn ? Ngán người cái gì ...."Tiếng nói đầu sỏ gây nên tội trong phòng vang lên. Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu, chỉ thấy Nhan Nhiễm Y mặc quần áo lót ngồi trên giường.

Diệp Linh Cẩm nhìn Nhan Nhiễm Y nửa ngày, sau đó thở dài, nói: "Không có gì". ..... ai bảo nàng không làm gì được hần chứ. . . . . Hơn nữa đầu sỏ gây nên tội tuyệt không tự giác, chuyện này hần cũng khó mà mở miệng. . . . .

Hần nhất định là có ý. . . trong lòng Diệp Linh Cẩm nói. Chờ Diệp Linh Cẩm bò lên giường, Nhan Nhiễm Y mở miệng nói: "Nhìn người hôm nay buồn bực. . . . . Kể cho người biết chuyện xưa nhé. . . . ."

"Gi?" Diệp Linh Cẩm sững sờ. . . . .

Nhan Nhiễm Y ấn đầu nàng xuống, để cho nàng ngoan ngoãn ngồi xong, sau đó nói: "Trước kia trên giang hồ có một kỳ nhân, am hiểu y thuật và độc thuật, hẩn thu hai đệ tử, một thừa kế y thuật của hẩn, một thừa kế hẩn độc thuật. . . . ."

"Ngươi đừng nói cho ta biết ngươi còn có sư muội thân thiết từ bé hoặc là sư tỷ. . . . ." Diệp Linh Cẩm chen miệng nói.

Nhan Nhiễm Y sờ sờ mặt của nàng, nói: "Ngươi đoán mò cái gì. . . . ."

Ồi, ai cho ngươi sờ soạng. . . . . Diệp Linh Cẩm chà chà mặt của mình. Học độc thuật. . . . . Không phải Nhan Nhiễm Y hẩn thì còn có thể là ai. . . . .

Nhan Nhiễm Y mỉm cười, tiếp tục nói: "Hai người này đệ tử đều là nam. . . . . Mà vị kỳ nhân đó có một người con gái. . . . . Hẩn không muốn để cho con gái mình gặp nhiều phức tạp, cho nên không truyền y thuật hoặc độc thuật cho nàng. . . . Hai đệ tử trẻ tuổi cũng không làm cho hẩn thất vọng, cũng trưởng thành người. . . . ."

Diệp Linh Cẩm tựa lưng trên thành giường nhìn hẩn. Trong lòng cảm thán: Nhan Nhiễm Y lại có thể cùng nàng đắp chăn bông nói chuyện phiếm. . . . cho nên nói hẩn quá thuần khiết, vẫn còn là người chính trực. . . . .

"Không muốn biết vị kỳ nhân là ai sao. . . . ." Nhan Nhiễm Y nghiêng đầu nhìn Diệp Linh Cẩm, dưới ánh nến, gương mặt anh tuấn rất nhu hòa mà chân thật.

Diệp Linh Cẩm dẹp bỏ cảm xúc của mình, miễn cưỡng hỏi: "Người nào?"

"Người này được xưng là kỳ nhân, cũng bởi vì. . . . . Hẩn dựa theo một quyển sách cổ bị hư hại, luyện chế ra Trường Sinh Dẫn. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nghe được ba chữ "Trường Sinh Dẫn", ánh mắt sáng lên, ngồi thẳng nhìn về phía Nhan Nhiễm Y, hỏi: "Sau đó thì sao. . . . ."

"Không có. . . . ."

"Không có?" Diệp Linh Cẩm liền lao đến gần.

"Ừ. . . . ."

Có lẽ nàng đoán được người con gái đó chính là Liễu Như Sương, mẹ của nàng, mà hai người đệ tử này, người học độc thuật là cha Nhan Nhiễm Y. . . . . Nhan Nhiễm Y học độc thuật từ cha hẩn, hơn nữa cha mẹ hẩn và Liễu Như Sương có sâu xa. . . . .

Hoá ra là như vậy. . . . . Lúc đầu tin tưởng hẩn là đúng. . . . .

Diệp Linh Cẩm không biết tại sao, Nhan Nhiễm Y kể chuyện lúc xưa mình lại tin như vậy, nhưng theo lời nói này, rõ ràng Nhan Nhiễm Y cứu nàng là có mục đích, cũng không phải không rõ mục đích gì, hẩn có ráp tâm khác, nghĩ tới Trường Sinh Dẫn. . . . .

Trong lòng bấy lâu nay bị chuyện này đè nén, rốt cuộc cũng được giải quyết. "Ngươi. . . . . Có thể cách xa ta một chút không. . . . ."

"Gi?" Đắm chìm trong suy nghĩ của mình Diệp Linh Cẩm hoàn toàn không biết.

"Ngươi xem. . . . . Ngươi ở gần ta như vậy, ta chỉ muốn đuổi xa ra phía trước một chút. . . ." Nói xong, Nhan Nhiễm Y đuổi đầu ra phía trước một cái, môi chạm vào môi Diệp Linh Cẩm một cái. Mặt Diệp Linh Cẩm đỏ bừng. Lại. . . . . Lại bị hẩn trêu chọc. . . . .

"Đã nói ngươi chớ dựa vào gần như vậy rồi. . . . ." Nhan Nhiễm Y về mặt vô tội nhìn hai má hồng hồng của Diệp Linh Cẩm, nói.

Ngươi, ngươi, ngươi. . . . . Diệp Linh Cẩm rất muốn chỉ vào mũi tên cảm thú này. Tại sao rõ ràng trêu chọc nàng lại còn có thể bình tĩnh như thế, quả thật quá cảm thú rồi !

"Trương tẩu nói đúng, phải chăm sóc ngươi cho tốt, cho nên ngày mai đừng đi với ta nữa. . . . ." Nhan Nhiễm Y chuyển suy nghĩ quá nhanh, Diệp Linh Cẩm căn bản theo không kịp. . . . .

"Ngươi. . . . . Ngươi nói cái gì. . . . ." Diệp Linh Cẩm ngờ ngác hỏi, về mặt như bị ghen uất. Nhưng mà người nào đó lại mang theo vẻ mặt ôn hòa, thân mật, tươi cười, lừa dối dễ béo nhỏ, nói: "Trương tẩu nói đúng, phải chăm sóc ngươi thật tốt, ngày mai đừng đi theo ta. . . . ."

"A. . . ." Diệp Linh Cẩm nghe không hiểu ra sao, lại ù ù, cạc cạc đồng ý.

"Cho nên ngủ đi. . . . ." Nhan Nhiễm Y đè Diệp Linh Cẩm xuống, sau đó mình cũng nằm xuống.

Diệp Linh Cẩm nghe tiếng hít thở của Nhan Nhiễm Y bên cạnh, từ từ nhắm nghiền hai mắt. Bỗng nhiên lại mở mắt ra, về mặt bị phản nhìn về phía Nhan Nhiễm Y đang nở nụ cười nhìn mình. Thì ra nàng mới vừa bị trêu chọc. . . . .

Nhan Nhiễm Y đưa tay sờ sờ đầu Diệp Linh Cẩm, thờ dài, sau đó ôn hòa nói: "Giờ mới phản ứng kịp sao. . . . ."

Trong nháy mắt, Diệp Linh Cẩm cảm thấy bất đắc dĩ. Cái gì là chăm sóc tốt chứ, Trương tẩu lúc ban đầu nói câu nói kia là vì nàng mang bầu!

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Thức tỉnh

Ngày thứ hai, Diệp Linh Cẩm nghe lời Nhan Nhiễm Y liền không đi theo. Nàng đi cũng không có chuyện gì làm, nàng không đi thì còn có thể giúp Trương tẩu chăm sóc Hương Nhi hoặc là giúp làm một số việc vặt.

Sáng sớm Nhan Nhiễm Y ăn điểm tâm, giúp châm cứu cho chồng Trương tẩu xong, sau đó hai tay không thoải mái đi ra cửa, làm cho người ta có cảm giác hần căn bản cũng không phải là đi ra ngoài kiếm sống.

"Muội tử nhìn cái gì chứ. . . . . Người đi rồi. . . . ." Trương tẩu đi tới bên cạnh Diệp Linh Cẩm nói.

Diệp Linh Cẩm cười nói: "Ta nào có nhìn. . . . ." Nàng quay vào trong sân, nói: "Trương tẩu, ta giúp ngươi làm một chút việc . . . . Dù sao nhân rồi cũng không có chuyện gì. . . . ."

Trương tẩu không muốn để cho Diệp Linh Cẩm làm việc, vì vậy nói: "Thật ra thì bây giờ cũng không có gì để làm . . . Chỉ có giặt quần áo cho Hương Nhi xong rồi tắm rửa một chút. . . . ."

"A. . . . ." Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái. Chợt nhớ tới mình và Nhan Nhiễm Y thay quần áo cũng chưa có tắm, trở về phòng lấy, nói: "Vừa đúng, ta cũng có quần áo để giặt. . . . . Ta và ngươi cùng giặt nhé. . . . ."

Trương tẩu nhìn nàng một chút nói: "Muội tử còn phải giặt quần áo, hay là để ta đi..... Vừa lúc Hương nhi đi ngủ, ta cũng không có chuyện gì làm . . ."

Diệp Linh Cẩm lắc đầu một cái: "Làm sao không biết xấu hổ vậy. . . . . Hay là ta tự làm là được rồi. . . . Vừa đúng ta cũng muốn học một ít". Không có bột giặt quần áo, nàng thật tò mò, không biết người cổ đại làm thế nào để giặt quần áo sạch sẽ. Vì vậy, Diệp Linh Cẩm và Trương tẩu mỗi người một cái bồn, ngồi xổm ở trong sân giặt quần áo.

Mùa hè, lúc ánh mặt trời còn chưa gay gắt, Diệp Linh Cẩm ngồi trong sân giặt quần áo, cảm thụ nước rất mát mẻ. Nàng lấy quần áo của mình và Nhan Nhiễm Y ngâm trong nước, Trương tẩu thả bò kết vào.

"Ha ha. . . . . Lần đầu tiên giặt quần áo. . . . ." Trương tẩu nhìn đáng vẻ Diệp Linh Cẩm tò mò nhìn chằm chằm bò kết.

"Á. . . Ủ. . . ." Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái, rốt cuộc cũng coi như đây là lần đầu tiên. . . .Nàng và Trương tẩu vừa trò chuyện vừa giặt quần áo.

"Mẹ. . . . . Mẹ. . . . ."

"Hương Nhi đã tỉnh. . . . . Ta đi xem một chút. . . . ." Trương tẩu, xoa xoa tay.

Diệp Linh Cẩm cũng đứng lên, đi cùng Trương tẩu, vừa lúc Hương Nhi chớp mắt, vẻ mặt còn mơ màng. "Mẹ. . . . Ta đói bụng. . . . ." Hương Nhi dụi dụi mắt nói.

Nhìn Hương Nhi đáng vẻ ngây thơ, Diệp Linh Cẩm mỉm cười, nói: "Trương tẩu, đi chuẩn bị cơm trưa thôi. . . . . Ta mang Hương Nhi đi chơi. . . . ."

"Hương Nhi ngoan ngoãn nghe lời của tỷ tỷ. . . . ." Trương tẩu dặn dò một câu. Hương Nhi gật đầu một cái, giọng ngây thơ trong vắt, nói: "Hương Nhi sẽ nghe lời. . . . . Không nghe lời tỷ tỷ sẽ tức giận, không sinh đệ đệ chơi với Hương Nhi thì làm thế nào. . . . ."

Trương tẩu che miệng mỉm cười, đi ra ngoài. . . . .Tại sao đứa nhỏ này ngủ một giấc vẫn còn nhớ rõ. . . . . Diệp Linh Cẩm hết sức buồn bực. "Đi thôi. . . . . Dẫn người đi trong sân phơi nắng. . . . ." Diệp Linh Cẩm dắt Hương Nhi.

Diệp Linh Cẩm tiếp tục ngồi xổm xuống giặt quần áo, Hương Nhi kéo cái băng ghế nhỏ ngồi chống cằm nhìn nàng.

Lúc Nhan Nhiễm Y trở về, vừa vào cửa đã nhìn thấy Diệp Linh Cẩm đang cầm quần áo giặt trên sợi dây, sau treo xong, xoa xoa mồ hôi trên trán, thở một hơi, sau đó xoay người.

"Nhìn cái gì vậy. . . . ." Diệp Linh Cẩm vừa quay đầu lại đã thấy Nhan Nhiễm Y cười như không cười đứng ở cửa nhìn nàng.

"Ca ca về rồi. . . . ." Hương Nhi chạy tới, ôm lấy Nhan Nhiễm Y. Nhan Nhiễm Y ôm lấy Hương Nhi, đi tới nói: "Vợ của ta hiền lành như vậy. . . . ."

Diệp Linh Cẩm biết hấn nhạo báng mình, liền trừng mắt liếc hấn một cái, vừa đem nước trong chậu nhắm chân hấn đổ, vừa nói: "Quần áo phải giặt sạch....."

Bằng công phu Nhan Nhiễm Y, tự nhiên thoải mái tránh thoát bị nước dính ướt, để Hương Nhi xuống, đi tới bên cạnh Diệp Linh Cẩm nói: "Phải như thế nào đây? Ta lấy thân báo đáp?"

Báo đáp Em gái nguoi....., Diệp Linh Cẩm cảm thấy hấn da mặt càng ngày càng dày.

"Nhan huynh đệ trở về rồi? Vừa đúng lúc ăn cơm..... Mau tới đây....."

Ăn cơm trưa xong, Nhan Nhiễm Y tiếp tục đi ra ngoài, đến tối, lúc hai người chuẩn bị ngủ, Diệp Linh Cẩm không nhịn được hỏi nói: "Hôm nay như thế nào? Có người xem bệnh sao?" Nhan Nhiễm Y vốn định xem nàng rốt cuộc có thể nhịn đến khi nào.

"Người cái này là biểu tình gì? Có hay không a....." Diệp Linh Cẩm lại hỏi. Nhan Nhiễm Y gật đầu một cái. Diệp Linh Cẩm mặt không tin: "Thiệt hay giả?"

"Hôm nay không có nguoi, cuối cùng không người nào dám tới....." Nhan Nhiễm Y nói.

"Gi?" Mới vừa hỏi xong, Diệp Linh Cẩm lập tức phản ứng lại, Nhan Nhiễm Y lại đang trêu chọc nàng nhưng là nàng người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, lười phải so đo, tiếp tục hỏi: "Kiếm được bao nhiêu?"

Nhan Nhiễm Y lắc đầu một cái, nói: "Nguoi cũng cảm một ít? Ngày mai mua vài món đồ....."

Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái cảm thấy có lý, cho Trương tẩu tiên, Trương tẩu chắc chắn sẽ không muốn, hay là mua chút thức ăn hoặc là mua vài món đồ về tốt nhất. Vài ngày sau đó, Nhan Nhiễm Y buổi sáng đều đi ra ngoài, tối nhớ quay lại, còn có thể mua chút rau, mua chút thịt về, mấy người ăn cũng khá hơn rất nhiều.

"Mẹ..... Mẹ..... Cha tỉnh....." Hương Nhi vui sướng từ trong phòng chạy ra.

Lúc này, Trương tẩu đang cùng Diệp Linh Cẩm chuẩn bị cơm trưa, Trương tẩu vừa nghe, tay dừng lại, có chút không dám tin. Theo lý mà nói, phải là ngày mai mới tỉnh.

"Mẹ..... Mẹ..... Cha tìm nguoi đó....." Hương Nhi lôi kéo vạt áo Trương tẩu. "Thật..... Thật không?" Trương tẩu có chút run rẩy hỏi.

Diệp Linh Cẩm mỉm cười, nói: "Thiệt hay giả đi xem một chút không phải là biết sao..... Huống chi Hương Nhi không giống nói dối".

"Này, vậy ta đi xem một chút....." Trương tẩu buông cái đao nhỏ trong tay xuống, xoa xoa tay, đi theo Hương Nhi.

Diệp Linh Cẩm cong cong môi, trong lòng vui mừng thay bọn họ. Nếu là thật, sợ rằng buổi trưa hôm nay, bữa ăn này phải để nàng làm rồi, cũng may nàng vẫn phụ giúp.

Lúc Diệp Linh Cẩm loay hoay, xem chừng Nhan Nhiễm Y cũng mau trở về, liền đi ra sân chờ hấn. Quả nhiên, đợi không bao lâu, Nhan Nhiễm Y mình mặc quần áo màu xám tro thông dong trở lại.

"Ừ..... Trương đại ca đã tỉnh....." Diệp Linh Cẩm vui mừng tiến lên nói.

"Ngược lại sớm một ngày so với dự tính của ta".

Diệp Linh Cẩm mỉm cười, vừa định thừa cơ hội trêu chọc hấn, lại thấy hấn đưa tay ra, dùng tay áo thay nàng lau mồ hôi trên trán. "Bên ngoài rất nóng, vào trong nhà thôi....."

"A....." Chỉ là một động tác, một câu nói, Diệp Linh Cẩm trong nháy mắt ngoan ngoãn giống như cừ non. Minh quá không có tiền đồ a.....

"Ồi..... Xem ta vui mừng quên mất cũng không nấu cơm, Nhan huynh đệ đã trở về....." Trương tẩu ra khỏi gian phòng, trong mắt vẫn còn nước mắt vui sướng.

"Không có chuyện gì..... Ta đã nấu xong....." Diệp Linh Cẩm cười nói.

Trương tẩu vừa nghe, nói: "Thật không biết xấu hổ, còn khiến muội từ giúp một tay nấu cơm..... xem ta thật rất vui mừng....."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Xem bệnh còn nhìn người

"Không có chuyện gì. . . . ."

"Trương đại ca tốt không? Ta vào xem một chút. . . . ." Nhan Nhiễm Y nói.

Trương tẩu gật đầu liên tục, nói: "Xem ta lại quên, chính là muốn đưa bọn người vào cho cha Hương Nhi gặp mặt ân nhân một chút. . . . ."

"Trương tẩu người nói gì vậy, chúng ta không dám nhận... . . ." Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm đi theo Trương tẩu vào phòng, lúc này cha Hương Nhi đã ngồi dậy tựa lưng trên thành giường.

"Đây chính là hai người ta đã nói, Cẩm nhi muội tử và Nhan huynh đệ. . . . ."

Diệp Linh Cẩm thân thiện mỉm cười với hấn. Chỉ thấy sắc mặt cha Hương Nhi so với mấy ngày trước tốt hơn nhiều, mặc dù còn có chút suy yếu nhưng đoán chừng mấy ngày nữa sẽ khỏe.

"Cẩm nhi muội tử, Nhan huynh đệ. . . Cảm ơn nhiều. . . ." Mới vừa tỉnh lại, hấn nói chuyện còn có chút thờ ơ.

Nhan Nhiễm Y đi vào, nắm cổ tay bắt mạch nói: "So với dự đoán của ta, đã hồi phục tốt hơn rồi, qua ba, bốn ngày nữa thì có thể xuống giường rồi, nghỉ ngơi vài ngày là có thể khôi phục hoàn toàn. . . . ."

"Thật, thật chứ?" Trương tẩu có chút kích động. Diệp Linh Cẩm cầm tay của nàng, vốn muốn nói: Nhan Nhiễm Y nói được, đương nhiên là có thể được. . . . . Nhưng là suy nghĩ một chút, xưng hô như vậy không tốt lắm, nhất thời không nghĩ ra cách xưng hô khác, liền thôi.

"Mới vừa tỉnh lại, tốt nhất ăn chút thức ăn lỏng trước, hay hơn là cháo. . . . ." Nhan Nhiễm Y nói.

Trương tẩu gật đầu một cái nói: "Tốt. . . Tốt. . . Ta sẽ đi làm ngay. . . . Muội tử cùng Nhan Nhiễm Y đi trước ăn cơm đi. . . . ."

"Cha khỏe rồi. . . ." Hương Nhi vui mừng kêu, làm cho trong lòng mỗi người cũng tràn đầy vui sướng.

Ăn cơm, Nhan Nhiễm Y tiếp tục đi ra ngoài.

Diệp Linh Cẩm giúp đỡ Trương tẩu dọn dẹp một chút, Trương tẩu liền vào chăm sóc cho chồng, Hương Nhi quần quít bên cạnh cha mẹ, không có việc gì nên làm cho Diệp Linh Cẩm cảm thấy có chút nhàm chán.

Hay là đi xem Nhan Nhiễm Y một chút thôi. . . . . Thật ra thì nàng rất tò mò, ngày thứ nhất không có ai đến khám bệnh, thế nào ngày thứ hai bắt đầu thì có, hơn nữa nhìn Nhan Nhiễm Y mỗi ngày mang thức ăn về, người xem bệnh hình như là càng ngày càng nhiều.

Sau giữa trưa, trên chợ, người bắt đầu từ đông hơn, vì khí trời càng ngày càng nóng, rất nhiều người bán hàng rong dựng lên mái che nắng nhỏ nhỏ. Diệp Linh Cẩm đi đến chỗ cũ nhưng không có thấy Nhan Nhiễm Y.

"Cô nương, người đến tìm chồng hay sao?" lão bà Bán rau vẫn cười rất thuần phác. Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái, đứng bên cạnh, nói: "Lão bà bà. . . . Chừng mấy ngày không gặp, nhìn qua sắc mặt càng ngày càng tốt rồi. . . . ."

Lão bà bà mỉm cười, nếp nhăn trên mặt sâu hơn. "Đều là do chồng của người giúp đỡ, kê cho ta phương thuốc đấy. . . . ."

"Bà bà thật là càng ngày càng trẻ ra. . . . ." Diệp Linh Cẩm khen. Lão bà sảng giọng: "Tuổi cũng đã cao, trẻ nữa là thành lão yêu quái sao. . . . ." Ngay sau đó lại nói, "Cô nương là tới tìm chồng người sao. . . . ."

Mặc dù "Chồng người" nghe rất không được tự nhiên nhưng Diệp Linh Cẩm vẫn gật đầu một cái. Lão bà nói: "Ồ phía trước khúc quanh kia. . . . Đi về phía trước là người có thể nhìn thấy. . . . ."

Diệp Linh Cẩm gật một cái liền muốn nói lời từ biệt. Lão bà nói: "Chồng người đáng người anh tuấn, hai ngày nay đều có nhiều cô nương hôm nào cũng đến, cũng đâu thấy giống là có bệnh hoạn gì. . . . ."

Quả nhiên Nhan Nhiễm Y trên hoa ghẹo nguyệt rồi. Diệp Linh Cẩm trên mặt nói tiếng cảm ơn, từ biệt lão, liền đi về phía trước, trong lòng mừng Nhan Nhiễm Y tên khôn kiếp.

Diệp Linh Cẩm ở xa xa có thể nhìn thấy chỗ Nhan Nhiễm Y ngồi, không biết lúc nào hấn lấy được một cái bàn, còn có cái ghế. Mặc dù mình mặc quần áo vải thô màu xám tro nhưng Diệp Linh Cẩm liếc mắt một cái liền thấy được hấn trong đám đông. Mà ngồi đối diện hấn chính là một cô gái.

Diệp Linh Cẩm đi vào, rốt cuộc có thể nghe rõ bọn họ nói gì rồi. Nhan Nhiễm Y nhìn thấy nàng, cũng không có kinh ngạc, không có chột dạ, chỉ là ôn nhu liếc nàng một cái.

Cô gái trước mặt nàng theo ánh mắt của hấn cũng quay đầu chút đầu, nhìn Diệp Linh Cẩm, cho là cô nương xếp hàng chờ "Xem bệnh", liền nghiêng đầu,

tiếp tục nói: "Tiểu thư nhà ta thân thể có chút hư nhược, muốn mời tiên sinh đến xem một chút. . . . . Ngày mai giờ Mùi, ở bên bờ sông chờ tiên sinh. . . ."

Đi ra ngoài xem bệnh ? Đây rốt cuộc là đi hẹn hò a, hẹn hò a, vẫn là đi hẹn hò!

Thật không biết mấy ngày nay Nhan Nhiễm Y thừa dịp nàng không có ở đây, rốt cuộc đã trêu chọc bao nhiêu hoa đào, ở nơi này xem bệnh, là bán nhan sắc a! Không trách được mỗi ngày đều có thể kiếm được tiền trở về, té ra là muốn làm chồng tương lai của người ta!

"Mẹ kè. . . . ." Diệp Linh Cẩm xấu xa kêu lên.

Nha hoàn ngồi đối diện Nhan Nhiễm Y, nghiêng đầu nhìn nàng một chút, biết là không phải gọi mình, lại cảm thấy nhất định không phải là gọi Nhan Nhiễm Y, liền quay đầu, tiếp tục nói chuyện với Nhan Nhiễm Y.

"Mẹ kè. . . . ." Diệp Linh Cẩm tiếp tục.

"Mẹ kè. . . . ."

Nha hoàn kia rốt cuộc không chịu nổi, quay đầu lại nhìn nàng, nói: "Cô nương. . . . . Người tìm nhầm người rồi. . . . . Ta không phải là mẹ kè người. . . . Cũng không có một đứa con lớn như người vậy. . . ."

Lúc nói chuyện trong mắt có chút không xem ai ra gì, Diệp Linh Cẩm đoán là nha hoàn của gia đình giàu có nào đó. Diệp Linh Cẩm căn bản không nhìn nàng, mà là nhìn phía trước nàng, tiếp tục nói: "Mẹ kè. . . . . Về nhà. . . . ."

Tên chết tiệt kia, hần không để ý tới nàng! Nha hoàn kia theo tầm mắt của nàng nhìn, có chút kinh ngạc nhìn Nhan Nhiễm Y rất điềm đạm. "Còn sớm. . . . Chút nữa hãy về. . . . ." Nhan Nhiễm Y âm âm nói.

Nha hoàn nhất thời há to miệng. . ."Tiên. . . , tiên sinh. . . Đây là. . . ." Trong lòng Diệp Linh Cẩm cười hài lòng. Cô nương, cũng đã 3 lần rồi, ngưng lại thôi. . . . .

"Con gái nuôi của tại hạ. . . . . Khiến cô nương chê cười. . . . ." Nhan Nhiễm Y khẽ gật đầu với nàng nói, giọng bình thản, mỉm cười ôn hòa, hần nói ra làm cho người ta kinh ngạc, thấy không thích hợp chút nào.

"A, ..." Nha hoàn kia thật vất vả tiêu hóa tin tức này, hơi lớn tiếng, nói "Tiên sinh. . . . . chuyện ngày mai ta đi hỏi lại tiểu thư nhà ta vậy. . . . ."

Nhan Nhiễm Y mỉm cười nói: "Tốt. . . . ." Nha hoàn đi mà giống y hệt chạy nha. Diệp Linh Cẩm có chút hả giận nhìn bóng dáng nha hoàn kia có chút hoảng hốt, hả hê bĩu môi, quay đầu lại.

"Chơi đùa đã chưa. . . . ." Trong nháy mắt, Diệp Linh Cẩm nghiêm mặt lại, ngồi đối diện hần không nói lời nào. Nhan Nhiễm Y buồn cười nhìn nàng nói: "Người hung thần ác sát như vậy ngồi ở chỗ này, ta còn muốn buôn bán a. . . . ."

Không đề cập tới chuyện này thì thôi, nhắc tới Diệp Linh Cẩm càng thêm giận. "Phanh. . . . . " một tiếng, Diệp Linh Cẩm vỗ nhẹ xuống bàn, nói: "Thì ra là gần đây người đều kiếm tiền như vậy đúng không. . . . . Ta nói a. . . . . Thì ra là tiểu thư, con gái nhà người ta tới đưa tiền. . . ."

Nhan Nhiễm Y thản nhiên nói: "Họ đến khám bệnh, ta cũng xem, đương nhiên là phải thu tiền xem bệnh. . . . ."

"Họ rốt cuộc là xem bệnh hay là xem người !" "Chuyện này ta cũng đành chịu. . . ." Nhan Nhiễm Y gờ hai tay ra.

". . . . ."

"Người. . . . ." Diệp Linh Cẩm tức giận, lại muốn vỗ bàn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Tiện nghi làm cha kè (cha ghẻ)

"Vị cô nương này, người không xem bệnh a, sao lại đối với tiên sinh như vậy. . . . Thật là thô lỗ. . ."

Sau lưng, một giọng nữ vang lên, Diệp Linh Cẩm tức giận quay đầu lại, nói: "Hần là mẹ kè ta, thì không thể nói sao!"

Đây là một cô gái mặc quần áo gọn gàng, nói chuyện hết sức ngay thẳng, xem ra là người giang hồ. Chỉ thấy nữ tử này sang sảng cười, nói: "Thì ra là tiên sinh có con gái nuôi lớn như vậy, nếu đi theo tiên sinh, còn có thể tiện nghi làm mẹ kế. . . . ."

"Là cha kế. . . . ." Nhan Nhiễm Y cải chính nói.

Cô gái: ". . . . ."

Trong nháy mắt Diệp Linh Cẩm cảm thấy trong lòng có vạn con ngựa phi nước đại. . . . . Đã rất lâu không có tức giận a! Vì vậy nàng dứt khoát vỗ xuống bàn đứng dậy, phui vạt áo, mắt không thấy, tâm không phiền, nàng cũng không muốn nói nữa rồi.

Diệp Linh Cẩm sai bước đi một đoạn, trong lòng bình tĩnh bước từ từ như bình thường, cuối cùng dần dần chậm lại. Nhan Nhiễm Y, tên khốn kiếp này, thật không muốn đuổi theo sao!

Nàng dứt khoát quẹo vào một cái hẻm nhỏ, đưa đầu ngo ra ngoài nhưng không nhìn thấy hắn. Diệp Linh Cẩm tức giận đùng đùng trở về Trương gia, Trương tẩu ba người đang hưởng thụ gia đình hạnh phúc, nàng cũng không có ý quấy rầy, liền trực tiếp trở về phòng.

Trên giường, trước lúc đi nàng đã xếp quần áo cho Nhan Nhiễm Y. Diệp Linh Cẩm càng nhìn càng cảm thấy mình tiện tay a, sao tốt bụng như vậy làm gì. . . . . Lần sau nữa, tiện tay liền nắm! Dĩ nhiên, Diệp Linh Cẩm không biết, mình về sau lại trở thành Quan Âm ngàn cánh tay.

Diệp Linh Cẩm nhin không được đem bộ đồ màu tím của Nhan Nhiễm Y ném trên mặt đất, kích động đập đập, nằm trên giường đấm đấm giường. Dù sao cũng là mình khổ cực giặt, bản thân làm gì không nhin được sao. . . . . chỉ là, nàng thật sự rất đau buồn, rất tức giận. Cẩm uất đến cùng, Diệp Linh Cẩm lại đập mấy cái giường, phát ra tiếng "Thùng, thùng, thùng" trầm đục.

"Muội tử, người trở về lại làm sao vậy. . . . ." Trương tẩu gõ cửa nói. Diệp Linh Cẩm từ trên giường bò dậy, dùng sức thở hổn hển hai cái, đi tới mở cửa. "Đúng vậy a, mới trở về. . . . ." Diệp Linh Cẩm cố gắng nặn ra nụ cười.

"Nghe có tiếng động trong nhà, cho nên ta tới nhìn một chút. . . . ." Trương tẩu nhìn vào bên trong, phát hiện không có việc gì, mới thôi.

". . . . ." Nàng mới vừa đấm giường, tiếng đấm vô cùng lớn sao. . . . ."Không có chuyện gì chứ?

Xem bộ dạng người không đứng lăm. . . ." Trương tẩu nhìn Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm cố gắng không để cho mình lộ ra cảm xúc, chỉ là đáp: "Không có chuyện gì. . . . . Mới vừa trên đường đi bị con chó hoang đuổi theo, hơi sợ. . . ."

Nhan Nhiễm Y tên khốn kiếp này cũng chính là chó hoang sao! Trương tẩu nghe, buồn bực nói: "Nơi này có rất ít chó hoang a. . . . . Muội tử cẩn thận. . . . ."

Diệp Linh Cẩm gạt đầu một cái, nói: "Không có việc gì, chính là hơi sợ, nghỉ một lát là tốt rồi. . . . . Đợi chút nấu cơm nhớ gọi ta. . . . ."

Trương tẩu nhìn Diệp Linh Cẩm thấy không có gì đáng ngại thì yên tâm. "Vậy người nghỉ ngơi thật tốt đi. . . . . cha Hương Nhi vừa tỉnh lại, ta phải chăm sóc hắn, sẽ ít ở bên người. . . . ."

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì. . . . . Nhanh đi chăm sóc Trương đại ca thôi. . . ." Diệp Linh Cẩm đẩy Trương tẩu đi ra.

Đến gần tối, Nhan Nhiễm Y vẫn bình thường trở về, vẫn cứ nở nụ cười ôn hòa. Ngay trước mặt Trương tẩu, Diệp Linh Cẩm cũng không nổi giận, cứ như vậy cùng Nhan Nhiễm Y hài hòa chung sống đến lúc đi ngủ.

"Ngủ đi. . . . ." Nhan Nhiễm Y dường như không biết nàng đang giận dỗi, cứ theo lẽ thường ôm nàng ngủ.

Đối với dáng vẻ không nóng không lạnh, trong lòng Diệp Linh Cẩm không có nơi phát tác, bất kể nàng cảm thấy như thế nào, cơn giận của nàng cũng giống như đắm vào chần bồng. Nàng tức giận đến nội thương. . . . . cảm giác mình gặp phải Nhan Nhiễm Y như vậy thật rất uất ức, thật là muốn khóc, làm sao bây giờ. . . .

Nhưng Diệp Linh Cẩm không phải là loại người dễ dàng rơi nước mắt, mặc dù trước mặt Nhan Nhiễm Y, đã từng rơi nước mắt rồi.

Nếu chiến tranh lạnh không công hiệu quả, như vậy thì nàng phải hung hãn thôi. Diệp Linh Cẩm xoay người, nhìn Nhan Nhiễm Y.

"Rớt cuộc chịu quay đầu rồi hả?" Nhan Nhiễm Y nhìn nàng nói. Rõ ràng là hắn sai mà! Diệp Linh Cẩm Trong lòng lại có hỗn loạn.

"Chiều nay không có mờ quày? Muốn đi ra ngoài?" Diệp Linh Cẩm lạnh giọng hỏi. Hôm nay nhìn phản ứng nha hoàn kia, tiểu thư người ta đau lòng sẽ không gặp lại Nhan Nhiễm Y rồi. Nàng chỉ là muốn lấy chuyện này để mở đầu thôi, dù sao cũng là hắn đuổi lý.

Ai ngờ Nhan Nhiễm Y gạt đầu một cái. Diệp Linh Cẩm nghe, nhất thời nhin không được, đưa tay dấm tới trên mặt Nhan Nhiễm Y một quyền. Dĩ nhiên, là nàng khoa chân múa tay, Nhan Nhiễm Y đỡ, không để cho trúng.

Nhưng nếu để cho Diệp Linh Cẩm đánh hắn một quyền, nói không chừng tức giận giấu ở trong lòng sẽ tiêu mất, nhưng hôm nay, Nhan Nhiễm Y thán

nhìen cười càn lại, Diệp Linh Cầm một hơi không thở nổi, trong lòng khó chịu không nói ra lời.

Trong lòng Nhan Nhiễm Y, nàng căn bản không nắm bắt được, không nhìn ra hấn cả ngày đang suy nghĩ gì, cũng nhìn không ra tâm tình của hấn như thế nào. Hấn thình thoảng đối với nàng tốt vô cùng, lại lập tức giống như không thèm để ý chút nào.

Diệp Linh Cầm hôm nay nhiều lần đều tự cho mình đa tình. Nàng thật muốn khóc, chỉ có Nhan Nhiễm Y có thể làm cho nàng tức giận thành bộ dáng này.

Diệp Linh Cầm cắn môi, lật người, nhìn được hốc mắt ề ảm sùng. "Được rồi, Được rồi. . . . ." Nhan Nhiễm Y dịu dàng đem Diệp Linh Cầm lật lên. Ai ngờ Diệp Linh Cầm thật sự muốn khóc.

"Ngày mai, sau giữa trưa đi đến nhà một viên ngoại ở Lăng Thành xem bệnh, là ta kéo băng lên. . . xem cho một lão đầu. . . ." Nhan Nhiễm Y ôn nhu sờ sờ mặt của nàng nói. "Chẳng biết tại sao, nhìn người tức giận, ta có cảm giác vô cùng. . . . . thoải mái. . . . ." Hấn xấu xa bổ sung thêm một câu.

Diệp Linh Cầm nghe thấy nói hấn xấu xa, thiếu chút nữa giận sôi lên, bắt lấy cánh tay hấn liền hung hăng cắn. Vẫn là như vậy giải hận!

Nhan Nhiễm Y mặc cho nàng cắn, sắc mặt cũng không có thay đổi. Cắn được hài lòng rồi, Diệp Linh Cầm mới buông lỏng miệng ra, nín lặng. Đây rốt cuộc là thói hư tật xấu gì, thật là quá đáng.

Nhan Nhiễm Y nhìn cánh tay mình thờ dài, nói: "Thật là độc ác. . . . ."

Diệp Linh Cầm lật người, không muốn nói chuyện. "Ta cũng không thể ngăn cản người khác tới chỗ ta xem bệnh được. . . . . Buổi chiều lúc người đi, vốn muốn đuổi theo người nhưng là người nhà viên ngoại kia nói buổi chiều sẽ đến tìm ta, ước chừng thời gian. . . . . sau khi trở về, Trương tẩu bọn họ ở đó, nếu cùng người nói chuyện, lại sợ người xù lông lên cắn ta, không thể làm gì khác hơn là chờ tới bây giờ. . . . ." Nhan Nhiễm Y khẽ ngồi dậy, tiến tới nằm nghiêng một bên Diệp Linh Cầm, hai tay ôm nàng, dịu dàng nói.

Khó được Nhan Nhiễm Y giải thích như vậy. Diệp Linh Cầm giật giật, bày tỏ kháng nghị Nhan Nhiễm Y lại gần, nhưng không có đạt hiệu quả.

"Cảm nhĩ ngoan. . . . . vẫn còn tức giận mẹ kế sao. . . . ." Nhan Nhiễm Y lại bày ra giọng nói với nàng, như lúc Diệp Linh Cầm còn giả bộ khóc.

Đều muốn tìm bố dượng cho nàng, nàng có thể không tức giận sao!

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Giang hồ năm đó

Nhưng nghe Nhan Nhiễm Y kiên nhẫn giải thích nhiều như vậy, trong lòng nàng tức giận sớm tiêu mất hơn phân nửa. Trong lòng Diệp Linh Cầm thâm than mình thật không có tiền đồ, quá dễ dàng bị dụ dỗ . . . . . quả nhiên là thích bị ngược đãi mà.

"Đừng tức giận với ta được không. . . . ." Thấy Diệp Linh Cầm không có phản ứng, Nhan Nhiễm Y tiếp tục tại bên tai nàng dịu dàng nói.

Thật ra Diệp Linh Cầm căn bản đã thành thói quen nguyện ý bị hấn ngược đãi, nguyện ý bị ngược đãi là một cách ở chung.

"Viên ngoại kia đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Linh Cầm vẫn nhìn không được lạnh lùng hỏi. Nhan Nhiễm Y mỉm cười, hơi thờ ở bên tai nàng,

"Đừng nóng giận, quay lại nói chuyện với ta được chứ. . . . ."

Diệp Linh Cầm ồm ờ quay người nhìn hấn, chờ hấn nói chuyện.

Nhan Nhiễm Y nằm xuống, đưa tay vuốt lại mấy sợi tóc có chút tán loạn trên trán Diệp Linh Cầm, mở miệng nói: "Đây là một viên ngoại rất có tiền ở Lăng Thành, mắc phải căn bệnh lạ, đã tìm rất nhiều thầy thuốc nhưng không chữa khỏi, vì vậy họ đưa ra số tiền thưởng rất lớn để mời thầy thuốc trong giang hồ đến chữa bệnh, hy vọng có thể chữa khỏi bệnh của mình. . . . ."

Hấn hôn Diệp Linh Cầm một cái, ánh mắt, ni non nói: "Đừng nhìn ta như vậy. . . . ." Tiếp theo sau đó nói, "Mỗi ngày dựa vào mấy người xem bệnh như vậy cũng không phải là biện pháp, còn thế nào nuôi nổi người. . . . ."

Nhan Nhiễm Y càng đến gần càng gần, Diệp Linh Cầm đỏ mặt, tai nghe thấy rõ tiếng tim mình đập, đầu còn nghe thấy Nhan Nhiễm Y nói gì.

"Ta. . . . . Ta ăn rất khỏe. . . . ." Diệp Linh Cầm đỏ mặt yếu ớt nói, đôi mắt nhìn đi chỗ khác nhưng không biết nên nhìn chỗ nào, chỉ cảm thấy nơi nơi đều là Nhan Nhiễm Y.

"Tập trung vào. . . . ." Nhan Nhiễm Y chạm vào mặt của nàng nói.

Nàng ngược lại hi vọng mình có thể mất hồn! Nàng hiện tại thật rất chuyên chú!

"Ta thật cao hứng. . . . ."

"Gì. . . . ." Diệp Linh Cẩm trong lòng vốn đang bị bối rối, Nhan Nhiễm Y nói chuyện vô cùng thẳng thắn, nàng hoàn toàn không hiểu rõ.

"Ừm. . . . ." Vừa mới nói một chữ, miệng đã không mở được. Nhan Nhiễm Y hôn lên môi của nàng, lỗ mũi cọ mặt của nàng.

Diệp Linh Cẩm sùng sốt, mặt sung huyết đỏ bừng, không có né tránh, dĩ nhiên, tay Nhan Nhiễm Y đang kiềm lấy đầu nàng, làm nàng không né tránh được.

Trong lỗ tai tràn đầy tiếng tim mình đập cùng với âm thanh mà người dưới mười tám tuổi không nên nghe, lại bị hơi thở Nhan Nhiễm Y bao vây, Diệp Linh Cẩm có chút vô dụng, ngơ ngác nhìn mặt hắn.

Hắn từ từ nhắm hai mắt lại nhưng không ngăn được nhiệt độ của cả người hắn, rõ ràng là nhắm hai mắt, Diệp Linh Cẩm lại vẫn cảm thấy hắn cười.

"Ngắn người cái gì. . . . ." Nhan Nhiễm Y hung hăng cắn môi nàng một cái, thanh âm gọi cảm, lưu luyến.

Diệp Linh Cẩm bị đau, nhú nhú mảy, ngoan ngoãn hai mắt nhắm nghiền, cảm thụ sự dịu dàng và xúc động của Nhan Nhiễm Y.

"Ng Sloan. . . . . Ngủ đi. . . . ." Nhan Nhiễm Y buông đôi môi đỏ tươi của Diệp Linh Cẩm ra, môi hắn cũng đỏ tươi.

Diệp Linh Cẩm trong nháy mắt cực kỳ thẹn thùng. Che mặt. . . . .Tốt, tình cảm mãnh liệt . . . Nhan Nhiễm Y cũng không cười nhạo nàng đỏ mặt xấu hổ mà ôm nàng cho đến khi ngủ.

Buổi chiều ngày thứ hai, Nhan Nhiễm Y hai tay không, tự nhiên sai bước đi ra ngoài, cho đến trời đã tối mới trở về.

Khi trở về, trăng đã lên cao, mặc dù Diệp Linh Cẩm đang nói chuyện với Trương tẩu trước mặt nhưng có chút không yên lòng.

"Làm sao? Làm sao lại trễ thế?" Diệp Linh Cẩm ngênh đón.

Nhan Nhiễm Y cười nhìn nàng một chút, tiếp tục đi tới, Diệp Linh Cẩm cũng đi theo hắn, đi vòng vo khắp nơi mới về.

"Nhan huynh đệ đã về, muội tử mất hồn mất vía chờ người, ăn cơm chưa. . . . ." Trương tẩu nhìn thấy Nhan Nhiễm Y trở lại, cười nói.

"Mất hồn mất vía bao giờ!" Diệp Linh Cẩm mạnh miệng.

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng mỉm cười, lại nhìn Trương tẩu nói: "Đã ăn rồi. . . . ."

"Vậy ta sẽ không quấy rầy các người. . . . . Ta đi xem cha Hương Nhi một chút".

Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm trở về phòng. "Thế nào trễ như thế? Rất khó trị sao?" Diệp Linh Cẩm biết Nhan Nhiễm Y sở trường là độc thuật.

Nhan Nhiễm Y ngồi xuống, trầm ngâm nói: "Đây không phải là bệnh mà là trúng độc. . . . ."

"Trúng độc?"

"Ừ. . . . . Hôn nữa loại độc này không giống nhau. . . . . " Nhan Nhiễm Y nói.

Diệp Linh Cẩm kinh ngạc nói: "Kịch độc? Kỳ độc?" Hắn cũng giải không được?

Nhan Nhiễm Y lắc đầu một cái, nói: "Chuyện này có chút kỳ hoặc. . . Độc này. . . Thật giống của ta, hoặc là cha ta dùng, nói chính xác giống như là vị kỳ nhân đó truyền lại độc thuật. . . . ."

"Tại sao có thể như vậy?" Đi giúp người trị bệnh còn có thể dụng phải chuyện như vậy.

"Vị kỳ nhân đó cũng chính là Sư Phụ chết rồi của cha ta, cha ta. . . . . Không thể nào. . . . ." Nhan Nhiễm Y nói.

Vậy sẽ là người nào? Diệp Linh Cẩm chống cằm, tự hỏi. . . . . Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Diệp Linh Cẩm nghiêng đầu, nhìn về phía Nhan Nhiễm Y nói: "Người học độc thuật, biết y thuật. . . . . Như vậy Sư Đệ cha người học là y thuật nhưng cũng nên biết một chút độc thuật chứ?"

Bộ dạng Nhan Nhiễm Y "Người không còn ngốc nữa" nói: "Nhưng mà Sư Đệ của cha ta đã chết nhiều năm trước rồi. . . . ."

"Sớm như vậy?" Diệp Linh Cẩm kinh ngạc.

"Bởi vì nằm đó trên giang hồ xảy ra một chuyện . . . Lúc ấy liên quan đến rất nhiều người. . . ."

Diệp Linh Cẩm mơ hồ đã nhận ra sự kiện kia phải là . . . . . Nếu như vậy, sự việc trùng độc nho nhỏ này nói không chừng có liên quan đến Trường Sinh Dẫn.

"Có thể hẳn có hậu nhân hoặc là truyền nhân?" Diệp Linh Cẩm hỏi.

Nhan Nhiễm Y lắc đầu một cái. "Điểm này. . . . . Cha ta cũng không biết rõ lắm, Bởi vì Sư Đệ cha ta cũng chính là sư thúc ta ở lại một khoảng thời gian rồi đi. . . . ."

"Độc kia. . . . . Ngươi đã giải rồi hả?" Diệp Linh Cẩm hỏi.

Nhan Nhiễm Y gật đầu một cái, ngay sau đó lại nói: "Sợ là chúng ta cũng không ở lại Lăng Thành được nữa rồi. . . . ."

"Có ý tứ gì?" Diệp Linh Cẩm không hiểu, ngẩng đầu nhìn hắn hỏi.

Trong những ngày an bình, cuối cùng phải đi sao. . . . . Cái gì sẽ chờ bọn họ ?

"Rốt cuộc ta cảm thấy chuyện này có gì không đúng. . . Ngày mai ta lại đến nhà viên ngoại kia xem một chút, sau chúng ta đi ngay, ngoại cửa thành chờ ta. . . . ."

Diệp Linh Cẩm cau mày: "Vội vã như vậy?"

"Có một số việc ta vẫn chưa xác định. . . . . Hơn nữa nhất định đi xem một chút mới được. . . ." Nhan Nhiễm Y sờ sờ tóc của nàng, dịu dàng nói.

"Vây. . . . . Ta hiện tại đi tìm Trương tẩu nói một tiếng. . . . ." Diệp Linh Cẩm đứng lên.

Nhan Nhiễm Y đứng dậy, dắt tay Diệp Linh Cẩm. "Ta cùng đi với ngươi. . . . ."

"Trương tẩu. . . . ."

Lúc bọn hắn đi ra đúng lúc gặp Trương tẩu đi ra rót nước. Trương tẩu nhìn bọn họ mỉm cười.

Diệp Linh Cẩm nở nụ cười tươi chân thành, trong lòng có chút không nỡ. "Chúng ta có thể vào nhìn Trương đại ca một chút không. . . . ."

Trương tẩu đổ nước, xoa xoa mồ hôi trên trán, nói: "Nhanh đi vào đi. . . . . Hương Nhi cũng ở đây với cha nó đấy. . . . ." Nói xong Trương tẩu dẫn Diệp Linh Cẩm Nhan và Nhiễm Y vào phòng.

Trải qua nghi ngại chăm sóc, Diệp Linh Cẩm nhìn ra sắc mặt của Trương đại ca đã tốt hơn rất nhiều, tinh thần cũng tốt rất nhiều. "Trương đại ca. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Đưa vào chỗ chết

"Ồi, . . . Muội tử và Nhan huynh đệ, các ngươi đã tới . . ." Hắn đề Hương Nhi xuống, nói. Lộ ra nụ cười thật thà.

Diệp Linh Cẩm hít một hơi, nói: "Đúng vậy a .... Chúng ta tới thăm ngươi, nhìn ngươi khôi phục không tệ chúng ta an tâm, ngày mai chúng ta chuẩn bị đi rồi. . ."

"Đi sao?"

Đột nhiên nghe bị họ nói muốn rời khỏi, Trương tẩu cũng vội vã, hỏi: "Muội tử, ở đây không tốt sao lại phải rời đi?"

Diệp Linh Cẩm trong lòng ấm áp. "Chúng ta vốn là đi ngang qua đây, rốt cuộc cũng phải đi rồi, cũng vừa đúng lúc có việc phải làm. . . . ." Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, lời nói rất xưa nhưng cũng rất có đạo lý.

"Ca Ca, Tỷ Tỷ phải đi sao. . . . ." Hương Nhi tựa hồ cũng hiểu, mở to mắt nhìn bọn họ.

Diệp Linh Cầm ngồi xổm xuống, sờ sờ Hương Nhi, trong lòng cũng có chút không nỡ, nói: "Đúng vậy a ... Ca Ca, Tỷ Tỷ phải đi rồi. ... Ngoan. ....
Về sau phải nghe lời cha, mẹ. ...."

"Trung đại ca. .... Ta sẽ để lại một ít thuốc, người uống mấy ngày nữa thì có thể hoàn toàn bình phục. ...." Nhan Nhiễm Y ôn hòa nói.

Diệp Linh Cầm cảm thấy mấy ngày nay, Nhan Nhiễm Y có chút thay đổi, mặc dù vẫn như trước kia nhìn ai cũng cười ôn hòa, nhưng đã có vẻ quan tâm đến người khác một chút và có mùi vị của cuộc sống.

"Ai, tốt!" Trung đại ca mỉm cười với hắn.

Trung tẩu nói: "Nếu phải đi thì ta cũng không giữ các người lại nữa, ngày mai chuẩn bị khi nào thì đi?"

"Tỷ tỷ. ... vẫn chưa sinh đẻ chơi cùng ta đây ... vì sao lại đi. ...." Hương Nhi nắm vạt áo Diệp Linh Cầm, quệt miệng, nước mắt chảy ra.

Thường ngày, Diệp Linh Cầm nghe nói như vậy, trong lòng cảm giác rất khó chịu nhưng nàng cũng không nỡ lòng. Trung tẩu cười ôm lấy Hương Nhi, nói: "Được rồi, đừng khóc. .... Người xem, làm cho tỷ tỷ đi cũng không dễ chịu. ...."

Một đêm này, Diệp Linh Cầm lăn qua lộn lại ở trong lòng Nhan Nhiễm Y rồi cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai, Nhan Nhiễm Y đi trước Diệp Linh Cầm, bọn họ vẫn còn mặc quần áo của Trung tẩu và Trung đại ca, nàng thu thập quần áo của mình mang theo, một canh giờ sau, đi đến cửa thành chờ Nhan Nhiễm Y.

Nhưng nàng đợi hơn hai canh giờ vẫn không thấy bóng dáng của Nhan Nhiễm Y đâu, Trong lòng Diệp Linh Cầm khẩn trương. Nhan Nhiễm Y không phải là loại người tùy tiện nói, lại nuốt lời. Hắn bảo nàng đến đó thì hắn sẽ đến ngay, nhất định là như vậy, trừ phi có chuyện gì xảy ra.

Diệp Linh Cầm trong lòng cực kỳ lo lắng, từ trước nay chưa từng sợ như vậy, bởi vì Nhan Nhiễm Y vẫn luôn nói một là một, không hai lời, nói được là làm được, đây là lần đầu tiên.

Nàng hối hận vô cùng sao mình không hỏi nhà viên ngoại đó ở chỗ nào, nếu biết sẽ đi tìm cũng tốt hơn bây giờ ở nơi này lo lắng suông.

"Ta đến rồi. ...."

Nhan Nhiễm Y đột nhiên xuất hiện sau lưng Diệp Linh Cầm làm nàng giật mình. rốt cuộc nàng đã yên tâm."Tại sao lâu thế. ...."

"Xảy ra chút chuyện. .... Đợi chút nữa sẽ nói cho người, trước hết mau đi ra khỏi thành. ...." Nhan Nhiễm Y kéo Diệp Linh Cầm đi.

Diệp Linh Cầm chú ý tóc của Nhan Nhiễm Y thường ngày tung bay, hơi rối loạn, cả người có cảm giác rất vội vàng, không giống như trước đây trông thật nhàn nhã. Ra khỏi thành, đến chỗ không người, Nhan Nhiễm Y dứt khoát ôm Diệp Linh Cầm vận khinh công, lướt ra đi một khoảng rất xa, sau đó hạ xuống.

Diệp Linh Cầm mới vừa rồi bị Nhan Nhiễm Y kéo, cả người bị chóng mặt, rơi xuống đất, đầu lắc lư vài cái mới khôi phục bình thường. Thấy Nhan Nhiễm Y ngừng lại, dường như cũng không gấp nữa, Diệp Linh Cầm liền hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Nhan Nhiễm Y hai tay chấp sau lưng, nhìn nơi vắng vẻ phía trước mặt, nói: "Hôm nay ta đi đến nhà viên ngoại đó. .... Quả nhiên giống như ta phỏng đoán hôm qua. ...."

"Thế nào?"

"Nhà viên ngoại này mai phục rất nhiều cao thủ áo đen đang chờ ta, bọn chúng cho rằng ta biết rõ Trường Sinh Dẫn nên muốn giữ ta lại. ...."

Diệp Linh Cầm vừa nghe, tưởng tượng tình huống khẩn cấp lúc ấy, đồng thời trong lòng cũng có rất nhiều nghi vấn.

"Viên ngoại này nói ta là con trai của Nhan Tương, Trường Sinh Dẫn do Sư Phụ của cha ta luyện thành, ta tự nhiên cũng phải biết. ... " Lúc Nhan Nhiễm Y nói chuyện, giọng nói có chút nặng nề.

Nhan Tương? Diệp Linh Cầm hoàn toàn không biết năm đó vô lâm xảy ra chuyện gì, cũng không biết Nhan Tương là người rất lợi hại, nhưng là nàng biết cha của Nhan Nhiễm Y gọi Nhan Tương.

"Chuyện này không giống một viên ngoại bình thường nên biết. ...." Diệp Linh Cầm đứng bên cạnh Nhan Nhiễm Y, cùng hắn sóng vai, nhìn về phía trước. Về mặt hai người hết sức nặng nề. Phía sau chuyện Diệp gia bị giết hại, dường như thật chẳng phải đơn giản.

Nhan Nhiễm Y gật đầu một cái, nói: "chuyện này nhất định phía sau có người điều khiển, nói không chừng là thủ phạm phía sau màn. Cao thủ so chiêu, nhiều chiêu cực kỳ ngoan độc. Ta và bọn người áo đen đánh nhau một trận, sau đó muốn đi bắt tên viên ngoại đó để tra ra người phía sau màn, nhưng lúc đó, tên viên ngoại đã bị một người áo đen, một đao giết chết. ...."

Hắn chỉ nói mấy câu về việc đánh nhau vừa rồi, nhưng Diệp Linh Cầm cảm thấy hắn là cực kỳ hung tàn hiểm ác.

Viên ngoại đó lại có thể bị bọn người áo đen giết, cho thấy, người phía sau bức màn kia muốn diệt khẩu, viên ngoại chỉ là công cụ dẫn dụ Nhan Nhiễm Y

ra ngoài, cho nên sai bọn người áo đen giết chết hần trước khi bị Nhan Nhiễm Y bắt được, đề phòng tiết lộ bí mật. Hoặc là. . . . .

"Người nói, bọn người áo đen có thể là kẻ phía sau bức màn hay không? Mà hôm nay vốn là muốn dẫn dụ người xuất hiện, sau đó giết chết người?" Diệp Linh Cẩm nghiêng đầu, suy đoán nói.

Nhan Nhiễm Y gật đầu một cái, nói: "Có thể có khả năng này. . . . ."

Diệp Linh Cẩm rất vui mừng, mình rốt cuộc có thể cùng Nhan Nhiễm Y nói chuyện nghiêm chỉnh, ngày trước, nàng không bao giờ nói đến loại chuyện này.... . . . . Cho nên, sau khi quyết định đổi mặt, nàng đem tất cả mọi chuyện xâu chuỗi lại, rồi thường xuyên tự hỏi, mà hiện giờ, rốt cuộc nàng hoàn toàn không còn bị trói buộc nữa.

"Người phía sau màn muốn dẫn dụ ta xuất hiện, ít nhất là có quan hệ sâu xa với nhà chúng ta, hoặc có lẽ là có quan hệ sâu xa với Sur Đệ của cha ta . . . ."

Nhan Nhiễm Y nói.

Diệp Linh Cẩm đồng ý cách nhìn của hần. . . . . "Cha người không phải nói là Sur đệ hần trước khi chết có một khoảng thời gian không biết đi nơi nào sao. . . . . Có lẽ trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì, có thể bắt tay điều tra từ nơi này. . . . ."

"Ừ" Nhan Nhiễm Y chợt cầm tay Diệp Linh Cẩm, quay đầu nhìn nàng âm thầm mỉm cười. Mặc dù tóc rối loạn, bộ dạng phong trần mệt mỏi, lại không chút nào ảnh hưởng đến vẻ tao nhã của hần, hợp với phong cảnh, giống như một thanh kiếm sắc bén, thanh kiếm sáng lóe ở nơi chân trời. . .

"Người thật sự thay đổi rất nhiều. . . . ."

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng âm thầm nói.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm có chút cảm động, nàng thay đổi, cố gắng của nàng, hần là nhìn thấy.

"Chỉ là. . . . . người phía sau bức màn này muốn đẩy ta vào chỗ chết. . . . . Không biết là vì nguyên nhân gì. . . . ."

Nhan Nhiễm Y lại nói.

Điểm này Diệp Linh Cẩm cũng rất không hiểu, nếu quả như thật là vì Trường Sinh Dẫn, nên bắt sống Nhan Nhiễm Y, tại sao muốn giết chết hần?

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Nói sai hại chết người a

Nhìn vẻ mặt Diệp Linh Cẩm đang suy tư, Nhan Nhiễm Y mỉm cười, sờ sờ đầu của nàng, nói: "Chớ tự ép mình suy nghĩ nữa ... Chuyện này ta cũng nghĩ không ra, người cũng không cần gấp. . . ."

Rõ ràng là một lời an ủi nhưng Diệp Linh Cẩm nghe qua tai thì ý tứ chính là: "Ta đây cũng nghĩ không ra, thông minh như người coi như bỏ đi. . . . ."

"Chuyện năm đó mặc dù ồn ào, vang dội cả võ lâm và triều đình nhưng rất nhiều người cũng chỉ biết qua loa. . . . . Cha ta cũng không nói rõ cho ta. . . . Ta chỉ biết, Sur Đệ cha ta gọi Liễu Hồng Định. . . . ."

"Vậy. . . . . hần vì sao mà chết?" Diệp Linh Cẩm hỏi.

"Là bị cha ta giết chết. . . . ."

Nhan Nhiễm Y chậm rãi mở miệng nói.

Bị cha Nhan Nhiễm Y giết? Diệp Linh Cẩm kinh ngạc, sư huynh giết sư đệ?

Nhan Nhiễm Y dường như biết rõ nghi ngờ trong lòng Diệp Linh Cẩm, gật đầu một cái, có ý xác định.

"Tại sao?" Diệp Linh Cẩm không nhịn được hỏi nói.

Nhan Nhiễm Y cười lắc lắc đầu, dường như có chút bất đắc dĩ, nói: "Cha ta không chịu nói, rất nhiều lần ta muốn moi tin tức trong miệng hần nhưng chỉ vô ích ..."

Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái, bày tỏ hiểu ý hần.

Nhan Tương là cha Nhan Nhiễm Y, có thể sinh ra Nhan Nhiễm Y là loại sinh vật nghịch thiên, tài hoa tuyệt thế thì hần cũng không phải là đồ bỏ đi. . . . . xem ra cũng là người tài hoa. . . đưa con của bọn họ sau này sanh ra .... cũng là tài hoa tuyệt thế a. . . . .

"Đang suy nghĩ cái gì?"

Giọng nói Nhan Nhiễm Y dịu dàng bên tai làm cho Diệp Linh Cẩm đang đắm chìm trong suy nghĩ đã trở về hiện thực, nàng vì ý nghĩ của mình mà cảm thấy xấu hổ. . . . . thật là suy nghĩ quá xa vời rồi. . . . .

"Người có thể kể lại chuyện năm đó cho ta nghe không. . . . ."

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng hết sức thâm ý, mỉm cười, nói: "Lần cuối cùng, cha ta dùng bồ câu đưa tin, nói, nếu như ta không giải quyết được chuyện con dâu thì sẽ dừng nói chuyện với hân nữa, cũng không cần về nhà. . . . ."

Không trách được gần đây, không thấy chim bồ câu có hình xăm. . . . . Đây là ý nghĩ đầu tiên Diệp Linh Cẩm sau khi nghe hân nói như vậy. Nhưng nhìn Nhan Nhiễm Y có thâm ý khác, rồi về mặt như "Là do lỗi của người", Diệp Linh Cẩm đỏ mặt, còn có chút vô tội. . . . không hiểu được, hai cha con tài hoa tuyệt thế này rốt cuộc đang nổi chứng gì. . . . .

"Người, người lại trêu chọc ta. . ." Diệp Linh Cẩm đỏ mặt có chút bất đắc dĩ hỏi.

Dường như Nhan Nhiễm Y càng thêm bất đắc dĩ, hít thở thật sâu, sờ trán nói: "Ta cũng hi vọng là lão già kia trêu chọc. . . . ."

Quả nhiên cha con đều giống nhau. . . . . Chuyện gì cũng làm ra được a. . . . . Diệp Linh Cẩm than thở trong lòng.

"Bây giờ nên làm gì. . . . .". Về mặt không có chủ ý, Nhan Nhiễm Y nhìn nàng, Diệp Linh Cẩm cảm giác mình giống như một con dê béo, đang từ từ sập bẫy. . . . . Nhưng trước khi rơi vào bẫy rập, nàng giãy giụa, giãy giụa.

"Trước đó chúng ta không phải chuẩn bị đi Lịch Thành sao. . . . . Lần này vừa đúng lúc. . . . . Đi Lịch Thành tìm giang hồ Bách Hiểu Sanh, Bách Hiểu cô nương, hỏi một chút chuyện xảy ra năm đó giữa cha người và Sư Đệ hân, thuận tiện hỏi xem Sư Đệ cha người, khoảng thời gian trước khi mất tích hân đã làm gì. . . ."

Hiện tại Diệp Linh Cẩm thật lòng hy vọng Bách Hiểu thật sự cái gì đều hiểu. "Như vậy có thể tra ra cái gì chẳng. . . . ."

Nhan Nhiễm Y gật đầu một cái, về mặt tùy người muốn thế nào cũng được, nhưng Diệp Linh Cẩm cảm thấy bộ dạng của hân giống như một con sói "Tùy ý người muốn làm gì, dù sao cũng đã bị bẫy".

Bỗng nhiên cảm thấy được. . . . . Tương lai của nàng. . . . . quá tối tăm. . . . . không còn sức chống đỡ. . . . . chống đỡ.

Trước lúc trời tối, bọn họ đi tới một cái trấn nhỏ, vào khách sạn, hai người thay đổi quần áo như cũ. Diệp Linh Cẩm ngồi trên giường, vuốt ve bộ quần áo vải thô của hai người mới thay ra, nhớ lại nửa tháng trước đây. . . . . Khi đó, bọn họ thật sự giống như một đôi vợ chồng, mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời là vợ chồng son, không có toan tính, không có âm mưu, không có cách thức, sống yên tĩnh, cuộc sống đơn giản.

Nàng thở dài, những thứ kia dù sao chỉ là bọn hân "Trộm" một chút thời gian, bọn họ nhất định phải đối mặt vụ án nặng nề, bị ẩn phía trước.

Màu áo tím xuất hiện trong tầm mắt của Diệp Linh Cẩm, Nhan Nhiễm Y đi tới bên cạnh nàng, Diệp Linh Cẩm biết hân sẽ khuyên lon nàng, vì vậy lại thở dài, trước khi hân nói chuyện, cầm bộ quần áo vải lên.

"Đợi chờ hoa nở, nhụy đã tàn. . . . ."

Động tác trên tay Diệp Linh Cẩm dừng lại. Mấy tháng trước kia, ở Lạc Thành trên một con thuyền, nàng đã từng nghĩ tới. . . .

Trong mũi có chút chua xót, tay có chút run rẩy. . . . . Nàng biết, bảy chữ này, là Nhan Nhiễm Y hứa hẹn với nàng, không nói tiếp câu phía sau bởi vì ý của hân là sau khi tất cả chấm dứt, nàng đi đến đâu, nàng làm gì, hân cũng sẽ cùng với đi với nàng.

Một vài tháng trước, một vài tháng sau, nàng nghĩ tới việc nghe Nhan Nhiễm Y nói ra. . . . . trong lòng cảm giác lại chênh lệch nhiều như vậy. . . . .

Diệp Linh Cẩm cúi đầu, cắn cắn môi, thu hồi tâm tình của mình. Bị ngược đãi không phải phương thức chung đụng giữa nàng và Nhan Nhiễm Y.

"Mới vừa trên đường đi đã nghe thấy được mùi thịt rồi. . . . .". Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu lên nói.

Nhan Nhiễm Y về mặt dịu dàng cười, chậm rãi nói: "Đi. . . . ta dẫn người ăn thịt đi. . . . Nhưng tiền thưởng xem bệnh cho viên ngoại lúc trước, ta đều để lại cho Trương gia. . . . . Sợ là không nuôi nổi người rồi. . . . ."

Nhan Nhiễm Y với nàng cùng nghĩ giống nhau, giữa bọn họ, không có muộn phiền. . . . .

"Để lại cho Trương gia, xem như được tha thứ, cũng coi như người có thể kiếm được tiền nuôi ta. . . . . Còn nhớ rõ lần đó chúng ta nói không. . . . ."

Diệp Linh Cẩm vứt bỏ ưu sầu trong lòng, nói.

"Như thế nào?" Giọng nói hết sức dịu dàng.

Diệp Linh Cẩm vô cùng khó xử, suy nghĩ một chút, nói: "Coi như người thành công. . . . . ta đồng ý với người một yêu cầu. . . . ."

Nhan Nhiễm Y cong môi, trong mắt nổi lên ý cười vô hạn, đáng vẻ như đã thực hiện thành công âm mưu. "Yêu cầu này, về sau ta sẽ nói. . . . ."

Diệp Linh Cẩm than thở một mình, nói dễ nghe một chút, gọi là ngây thơ, khờ khạo, nói khó nghe một chút gọi là quá ngu xuẩn, nàng dứt khoát trả lời một cách sáng khoái. "Thành giao!"

Nói xong, nàng đứng lên, vuốt lại quần áo, nói: "Đi thôi. . . Đi dạo một chút đi. . . . ." Nàng biết Nhan Nhiễm Y vẫn rất có tiền.

Đào bẫy rập nhìn tiểu dê béo từng bước một nhảy đi vào, trong lòng Đại sói xám dĩ nhiên là vô cùng thích thú, không nói hai lời, liền dẫn tiểu dê béo lên phố, cái này cũng gọi là sáng khoái gọn gàng.

Màn đêm đã buông xuống, đây cũng chỉ là một cái trấn nhỏ ở Lăng Thành, buổi tối trên đường cũng không có một bóng người, đừng nói gì đến cái quán nhỏ hay người bán hàng rong. . . . .

Diệp Linh Cẩm lúc đi vui vẻ nhưng lúc về mất hứng, không thể làm gì khác hơn là ở trong khách sạn giải quyết.

"Tiểu nhị, cho hai "cân" thịt bò, một vò Nữ Nhi Hồng. . ." Ngồi xuống, Diệp Linh Cẩm hăng hái kêu, bắt chước trong phim truyền hình võ hiệp, bộ dáng hiệp khách giang hồ "Xông xáo giang hồ nhất định sẽ có lúc gọi món ăn".

Chỉ là, lúc nói quá nhanh miệng, lại nói sai một chữ. Bên cạnh, tiểu nhị bị lời nói phóng khoáng của Diệp Linh Cẩm làm cho sững sờ.

Nói sai hại chết người a. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Bị truy nã

"Vợ của ta ngớ ngẩn. . . . . Để tiểu nhị ca chê cười rồi. . . ." Nhan Nhiễm Y cong môi, nhẹ nhàng nói.

Diệp Linh Cẩm: ". . . . ." Nàng căn bản không giả bộ ngốc được chứ. . . . . Đừng tự động cho rằng nàng đùa giỡn được chứ. . . Thật sự là lỗ miệng. . . nói nhảm đã hại người ngốc.

Tiểu nhị nhìn Nhan Nhiễm Y đáng vẻ công tử văn nhã, cử chỉ văn nhã, thờ dài, vẻ mặt tiếc hận, sau đó phát huy kỹ xảo bồi bàn, sờ học trọn đời của mình, lộ ra nụ cười nghề nghiệp, nói: "Công tử muốn dùng gì?"

Nhan Nhiễm Y nở nụ cười nhìn Diệp Linh Cẩm một cái, nói: "Ba lạng thịt bò chín, bốn cái bánh bao thịt, một con gà quay, một tô thịt kho, hai chén cháo trắng, sau cùng là một bầu Long Tỉnh thượng hạng, chút nữa đưa vào phòng. . ."

Đó toàn là thịt. . . . .

Tiểu nhị nhìn Nhan Nhiễm Y một chút, lại nhìn Diệp Linh Cẩm một chút, trong lòng có ý tưởng. Cũng là thịt, tám phần là vị phu nhân này thích ăn. . . Ai. . . . . Đáng thương Công Tử ca. . . .

Tiểu nhị thờ dài, rồi đi. Về mặt Diệp Linh Cẩm không hiểu ra sao, tiểu nhị ca này có chuyện gì phiền lòng sao?

Lúc thu hồi tầm mắt, lại thấy trong mắt Nhan Nhiễm Y tràn đầy ý cười, Diệp Linh Cẩm nghĩ đến việc mình lúc nãy nói nhảm, ngây ngốc cười "Ha ha" một tiếng.

Còn là giả bộ ngốc nữa. . . . . Mới vừa rồi nói nhảm thật là quá ngu xuẩn. . . . . Cũng may hiện tại trong khách sạn không có người nào đang dùng cơm, nếu để cho người khác nghe được. . . thật tình là không tốt a. . . . .

Ngày thứ hai, bọn họ ở khách sạn mua hai cân thịt bò chín, năm cái bánh bao thịt, ra khỏi khách sạn, tìm xe ngựa.

Trên đường đi vừa đứng gặp phải Quan phủ dán mới bố cáo, rất nhiều người vây quanh, Diệp Linh Cẩm cũng đi theo tham gia náo nhiệt, dù sao cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng trong phim truyền hình.

Bọn họ phát hiện, quan phủ dán Lệnh Truy Nã, mà đối tượng truy nã chính là Nhan Nhiễm Y. Diệp Linh Cẩm vừa nhìn, vội vàng muốn kéo Nhan Nhiễm Y đi nhưng bị Nhan Nhiễm Y kéo lại.

Chỉ thấy hấn không vội vã, đứng trước bố cáo nhìn có chút trầm tư. Điều này làm cho Diệp Linh Cẩm đứng một bên hoảng sợ, lo lắng nhưng không dám biểu hiện ra. Đến lúc nào rồi, bị truy nã như thế mà còn lớn gan như vậy! Diệp linh Cẩm găm thét trong lòng.

Trên Bố cáo đại khái viết: Nhan Nhiễm Y sau khi giúp một viên ngoại ở Lăng Thành xem bệnh, viên ngoại đã chết, có người chứng kiến nói thấy Nhan Nhiễm Y ra tay, cho nên quan phủ truy bắt Nhan Nhiễm Y.

"Tại sao lại là giết người a. . . . ."

"Điên rồi a. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nghe tiếng bàn tán xung quanh, kinh hồn bạt vía, chỉ sợ sợ ý một chút, Nhan Nhiễm Y bị nhận ra.

"Ai. . . . . đưa nhò này ăn mặc rách rưới, nhìn qua cũng là người nghèo khổ. . . ."

"Đúng vậy a, Đúng vậy a. . . . . Còn không có sở trường tốt nữa. . . . ."

Diệp Linh Cẩm càng nghe càng cảm thấy, không giống Nhan Nhiễm Y nhưng chính xác là truy nã hấn.

"Đi thôi. . . . ."

Lúc Diệp Linh Cẩm sắp ngã ngốc, Nhan Nhiễm Y dắt Diệp Linh Cẩm đi ra khỏi đám người.

"Rất sợ sao. . . . . Ta mang tội giết người?" Hỏi thế nhưng dáng vẻ Nhan Nhiễm Y không một chút nóng nảy, khuôn mặt vui vẻ nở nụ cười dịu dàng động lòng người.

Nàng sợ nhưng hấn không sợ. . . . . Còn đường hoàng đứng ở nơi đó thật lâu. . . tâm tình hấn thật tốt. . . . .

"Không ai nhận ra ta, không phải sao. . . . . kỷ xảo về tranh của bọn Quan phủ càng ngày càng kém. . . . ." Nhan Nhiễm Y cười trêu nói.

Diệp Linh Cẩm kịp phản ứng, bọn họ hiện tại không mặc quần áo vải thô rách, mà trên bức họa nhìn Nhan Nhiễm Y rất nghèo khổ, người nào sẽ liên tưởng một tiểu tử nghèo với một công tử ca văn nhã hiện tại?

Hơn nữa, có thể là vì Diệp Linh Cẩm biết rõ chuyện này, cho nên phản ứng đầu tiên cho là Nhan Nhiễm Y, nhưng khi nhìn bức họa càng xem càng giống, thật ra thì về mặt sự không giống.

Trong lòng rốt cuộc yên tâm rất nhiều. Diệp Linh Cẩm sốt ruột, trong lòng phập phồng, Nhan Nhiễm Y lạnh trí dắt nàng đi một vòng trên đường, sau đó thuê một chiếc xe ngựa đi Lăng Thành.

Từ trấn nhỏ đến Lịch Thành, có lẽ cần nửa tháng, đi qua mấy cái trấn nhỏ.

Tiếng xe ngựa lóc cóc vang lên. Diệp Linh Cẩm ngồi tựa bên trong thành xe ngựa, trong lòng cực kỳ khi dễ đường xá thời cổ đại, thật là quá không phát triển!

"Người bị giá họa rồi, làm thế nào. . . . ." Diệp Linh Cẩm hỏi.

Nhan Nhiễm Y thờ một hơi, nói: "Ta sớm đoán ra. . . . . Chỉ là, người của quan phủ bắt người giang hồ, cho tới bây giờ đều không có biện pháp, bọn họ không bắt được ta".

Diệp Linh Cẩm xấu hổ, đây là cựa vào võ công cao cường của mình. "Chỉ là người nọ có thể muốn thông qua quan phủ tìm người, ép người ra mặt". Bọn họ hiện tại cần cẩn thận khắp nơi.

Nhan Nhiễm Y nhắm mắt lại, gật đầu một cái.

Nhìn bộ dạng Nhan Nhiễm Y thong thả, Diệp Linh Cẩm hứng thú suy đoán những thứ này, Nhan Nhiễm dứt khoát nhắm nghiền hai mắt nhưng có câu nói "Hoàng đế không gấp thái giám gấp".

Xe ngựa lác lác không để cho nàng tùy ý suy đoán. Diệp Linh Cẩm chợt nhớ tới một người, vì vậy mở miệng hỏi: "Vi Đãng là người từ nhà mang theo ra ngoài?"

Nhan Nhiễm Y cũng không ngủ, hai mắt vẫn nhắm "Ừ" một tiếng.

"Nàng rồi đi làm gì hả ? Cũng lâu như vậy. . . . ." Diệp Linh Cẩm tiếp tục hỏi.

"Dĩ nhiên là bị cha mẹ ta gọi trở về".

"Gọi về sao? Nàng đi theo người ra ngoài không phải là vì chăm sóc cuộc sống của người tốt hơn sao?"

Nhan Nhiễm Y nhắm hai mắt, cong cong môi, nói: "Bọn họ sợ nàng cản trở chuyện của ta. . . . ." Trong lời nói mang theo ý cười vô hạn.

Cản trở? Diệp Linh Cảm nghe không hiểu rồi ... người nhà này tất cả đều kỳ quái.

Trải qua gần nửa tháng, bọn họ rốt cuộc cũng tới Lịch Thành. Vừa vào Lịch Thành, bọn họ liền đi khắp nơi nghe ngóng tin tức.

"Ta đoán các người sẽ tìm đến ta ...." Bách Hiểu phe phẩy cây quạt đàn hương, vẫn vô cùng tao nhã.

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng mỉm cười, không nói gì. Nói ra đều là lời khách sáo, mà cười mới là chân thành nhất.

Diệp Linh Cảm ngoan ngoãn ngồi một bên không nói gì, khi chưa có gì rõ ràng, trong đầu nàng tràn đầy suy nghĩ Bách Hiểu rất ưu tú, nàng nhận thấy mình không bị kíp tài hoa và năng lực của cô ấy. Cho nên hiện tại nàng không biết mình nên tiếp tục giả vờ ngốc nghếch hay là không nên giả vờ nữa. . . .

"Các người có biết gần đây trên giang hồ truyền tin gì không?" Bách Hiểu nghiêng đầu, vẻ mặt có chút cười cợt.

"Xin Bách Hiểu Sanh chỉ giáo. . . . ." Nhan Nhiễm Y tao nhã, lễ độ. Gần đây bọn họ một mực lên đường, đa số thời gian ở vùng ngoại thành, căn bản không biết gì.

"Trên giang hồ đồn rằng, hiện nay độc thuật đang làm mưa làm gió, chuyện Trường Sinh Dẫn đã vừa êm một chút, con trai của Nhan Tương lại xuất hiện, mang đi Diệp gia đại tiểu thư là người biết được bí mật của Trường Sinh Dẫn. . . . ." giọng nói của Bách Hiểu nhẹ nhàng êm tai, lúc nói luôn nhìn sắc mặt Nhan Nhiễm Y. . . . .

Về mặt Nhan Nhiễm Y như dự đoán. Bách Hiểu tiếp tục cười nói: "Nếu không phải là giang hồ đồn đoán, ta không thể nào tra ra được lai lịch của Nhan công tử đây. . . . ."

Nhan Nhiễm Y âm ỉ mỉm cười, nói: "Lần này, xem như cô nương đã biết rồi. . ."

Bách Hiểu phe phẩy cây quạt đàn hương cười duyên, chuyển ánh mắt nhìn Diệp Linh Cảm đang ngồi một bên yên lặng. "Diệp cô nương ... Thật ra không có ngốc. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Con gái nuôi chúng ta sắp trưởng thành rồi

Diệp Linh Cảm giật mình, rõ ràng Bách Hiểu cũng đã nhìn ra, sau đó nàng liền suy nghĩ một chút, Bách Hiểu thông minh như thế, phát hiện ra cũng là chuyện bình thường.

Nàng mỉm cười, nói: "Bách Hiểu cô nương, trước đó do tình thế bất đắc dĩ nên đã lừa người, mong người không đừng chê trách. . . . ."

Bách Hiểu mỉm cười, xếp lại cây quạt đàn hương, nói: "Ta hiểu. . . . ."

"Cô nương làm sao nhìn ra được?" Diệp Linh Cảm không nhịn được liền hỏi. Nàng rất muốn biết, rốt cuộc nàng đã để lộ chỗ nào mà bị người ta nhìn ra.

"Chuyện này sao. . . . ." Bách Hiểu đổi tư thế ngồi, một tay chống trán nhìn nàng nói: "Trực giác của nữ nhân thôi ..." Nói xong lại nhìn Nhan Nhiễm Y một chút.

Là Giác quan thứ 6 trong truyền thuyết sao? là vì Nhan Nhiễm Y sao? Bách Hiểu thích Nhan Nhiễm Y phải không sao? vì Nhan Nhiễm Y cho nên nhìn ra nàng không ngốc? Chẳng lẽ lúc đó nàng biểu lộ tình ý đối với Nhan Nhiễm Y rõ ràng sao? Cái này không có khoa học. . . . . Diệp Linh Cảm than thở trong lòng.

Bách Hiểu nhìn Nhan Nhiễm Y, tiếp tục nói: "Nghe nói người đã phạm vào án mạng?"

"Cũng đã truyền đến Lịch Thành rồi sao. . . ." Nhan Nhiễm Y có chút tùy ý, nói.

"Đừng quên ta là ai, muốn biết người phụ trách vụ án đó là ai hay không?" Bách Hiểu nháy mắt.

"Là ai?"

Bách Hiểu tay chống cằm, ngồi thẳng lên, nói: "Quan Hoán Chi . . ." Giọng nói có ý trêu chọc, “đường như hai người là quen biết cũ”.

Quan Hoán Chi? Diệp Linh Cẩm có chút kinh ngạc, theo lý mà nói loại án này Quan Hoán Chi không có phụ trách, hơn nữa, lúc đó bọn họ còn đang ở Đan Thành mà.

Bách Hiểu dường như cũng hiểu bọn họ nghi ngờ cái gì, liền nói: "Khi đó, vừa đúng lúc hấn đến Lăng Thành".

Quan Hoán Chi đi Lăng Thành, Dịch Tinh nhất định cũng đi, nói không chừng Bùi Lâu Tuấn và Diệp Linh Đoạn cũng đã đến Lăng Thành nhưng vì sao bọn họ đến Lăng Thành? Là vì tìm bọn hấn?

"Quan huynh ra tay, vậy ta không còn thư thái được nữa rồi . . ." Nhan Nhiễm Y cười nói. Bọn hấn nói chuyện, Diệp Linh Cẩm đã quen lặng lẽ ngồi một bên nghe. Soạt một tiếng, Bách Hiểu phe phẩy cây đàn hương, mỉm cười.

"Cô nương . . . Chúng ta lần này tới là có chuyện muốn hỏi . . ." Nhan Nhiễm Y nói.

"Không có việc thì không đến chùa cầu, người nói đi . . . ." Bách Hiểu chớp chớp mắt, càng nhìn càng đẹp.

Diệp Linh Cẩm chẳng biết tại sao nàng cảm thấy trong lòng Bách Hiểu có chút khổ sở, một chút khó chịu trong lòng nàng cũng biến mất, thay vào đó bội phục và thương tiếc với Bách Hiểu.

Không trách được tất cả đều bị nàng cảm phục, loại này phong tư và nhã nhặn này, không phải cô gái nào cũng có, Diệp Linh Cẩm khẳng định mình không có.

Nhan Nhiễm Y cũng không khách khí với nàng, nói thẳng: "Chuyện Trường Sinh Dẫn năm đó chắc cô nương cũng đã nghe thấy. Trước trận đánh cuối cùng, Liễu Cuồng bị tẩu hỏa nhập ma mà chết, người trên giang hồ liền nhớ tới Trường Sinh Dẫn, dồn dập tìm tới cửa nhưng Sư Đệ của cha ta, cũng là Liễu Hồng Định đã mang Trường Sinh Dẫn đi, biến mất mấy tháng, cuối cùng bị tìm được, hấn đã bị cha ta, Nhan Tương giết chết. . . . ."

Bách Hiểu gật đầu một cái, cười trêu nói: "Sau đó Trường Sinh Dẫn chẳng biết thất lạc nơi nào, sau đó lại có tin, lúc ấy con gái của vị kỳ nhân Liễu Cuồng, Liễu Như Sương đã mang đi".

Diệp Linh Cẩm chợt phát hiện, Liễu Hồng Định và Liễu Như Sương đều họ Liễu. "Liễu Hồng Định và mẹ ta, cùng ông ngoại ta có quan hệ sao?"

"Nghe cha ta nói, Liễu Cuồng là sư phụ hấn nhưng hấn được thái sư phụ ta thu nhận làm con nuôi". Nhan Nhiễm Y giải thích, Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái, không trách được.

"Cô nương có thể điều tra ra, năm đó trước khi Liễu Hồng Định mất tích, trong khoảng thời gian đó đã đi đâu và đã xảy ra chuyện gì hay không. . . . . Còn nữa, chuyện năm đó ra sao?" Nhan Nhiễm Y nhìn Bách Hiểu.

"Có thể mấy ngày nữa ta sẽ cho người câu trả lời thuyết phục, các người hiện tại ở lại chỗ của ta mấy ngày đi. . . . ."

"Tin tức cơ mật, cô nương không sợ chúng ta làm rối loạn sao?" Nhan Nhiễm Y cười nói.

Bách Hiểu phe phẩy cây quạt đàn hương nói: "Chúng ta là bằng hữu, tự nhiên phải tin tưởng người, hướng chi, với công phu của người, nếu muốn, mọi người chỗ của ta cộng lại cũng không ngăn được người".

Nhan Nhiễm Y âm thầm cười một tiếng, Bách Hiểu gọi người đưa hai người bọn họ vào trong một tiểu viện.

"Bây giờ không còn ghen sao. . . . ." Nhan Nhiễm Y bỗng nhiên nói.

Diệp Linh Cẩm “ . . . . . ” Trước đó nàng ghen rất rõ ràng sao. . . . . Nhìn dáng vẻ quần bách của Diệp Linh Cẩm, trong lòng Nhan Nhiễm Y thật thoải mái, cúi đầu hôn lên má nàng một cái.

Diệp Linh Cẩm ở trước mặt của Nhan Nhiễm Y, cho tới bây giờ sức chiến đấu chỉ là mảnh vụn, bị trêu ghẹo cũng đành phải đỏ mặt kìm nén trong lòng.

Nhìn hai má nàng ửng hồng, dáng vẻ vô cùng thẹn thùng, vừa đúng khẩu vị con đại sói xám Nhan Nhiễm Y này, làm cho hấn không nhịn được tiếp tục trêu chọc nàng. Lại hôn lại một cái. Chóp mũi Nhan Nhiễm Y cọ gò má của Diệp Linh Cẩm, một tay khác vuốt ve cằm của nàng.

"Ban ngày, ban ngày. . . . ."

"Ban ngày ban mặt?" Nhan Nhiễm Y mỉm cười ni non nói.

Diệp Linh Cẩm nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, lời nói của nàng cũng đã không rõ ràng, nhưng nàng còn chưa nói xong, mới vừa mở miệng liền bị Nhan Nhiễm Y đoạt lời, hấn nói: "Ban ngày ban mặt?"

Diệp Linh Cẩm cảm giác mình không cần lên tiếng rồi, dù thế nào đi nữa hấn cũng đoán được, hơn nữa biết rất rõ ràng là ban ngày ban mặt, ban ngày ban mặt, còn cứ như vậy, không có lời giải thích. . . . .

"Chờ qua mấy ngày nữa, người sẽ biết, ban ngày ban mặt, ban ngày ban mặt, cái gì cũng có thể làm rồi. . . ." Nhan Nhiễm Y cọ cọ chóp mũi của nàng,

lại hôn một cái.

Làm... Làm cái gì? trong nháy mắt mặt Diệp Linh Cẩm trở nên đỏ bừng, tim đập rộn lên đến đỉnh đầu.

Thế nào gọi là "Cái gì cũng có thể làm rồi?" Hơn nữa hần còn đã tính trước, nói "Qua ít ngày nữa"?

Trêu chọc Diệp Linh Cẩm đã đủ, Nhan Nhiễm Y buông nàng ra, lui về sau một bước, nhìn toàn thân của nàng từ trên xuống dưới, Diệp Linh Cẩm cảm thấy trong đáy mắt kia tràn đầy nụ cười như có thể nhìn xuyên thấu, làm cho nàng vô cùng xấu hổ.

Nhan Nhiễm Y sờ sờ cằm, gật đầu một cái nói: "Ừ, con gái nuôi chúng ta sắp trưởng thành. . ."

Thì ra lúc trước hần vẫn ghét bỏ mình chưa dậy thì sao? Diệp Linh Cẩm hết sức xấu hổ, nhưng không cho phép Nhan Nhiễm Y làm chuyện điên rồ, kiểm tra, đo lường.

Đê đã vào miệng sỏi rồi. Cũng may Nhan Nhiễm Y không tiếp tục trêu chọc nàng. Đêm đó, hai người bọn họ cũng không ngủ cùng nhau, Diệp Linh Cẩm một đêm trần trọc trở mình, có chút không quen.

Ngày thứ hai, nàng rời giường thì cửa phòng của Nhan Nhiễm Y vẫn còn đang đóng, dường như hần còn chưa dậy. Diệp Linh Cẩm trong lúc rảnh rỗi liền tự mình đi lại trong sân.

"Diệp cô nương. . . . . Sớm như vậy đã dậy rồi?" Diệp Linh Cẩm đã nhìn thấy Bách Hiểu mặc quần áo màu trắng tay cầm cây quạt đàn hương.

"Cô nương cũng thức dậy rất sớm. . ." Diệp Linh Cẩm rất thân thiện mỉm cười.

Bách Hiểu tìm tảng đá ngồi xuống, Diệp Linh Cẩm cũng ngồi xuống, đây là lần đầu tiên nàng và Bách Hiểu đơn độc nói chuyện.

"Ta có thói quen dậy sớm. . . ." Bách Hiểu mở cây quạt đàn hương ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Trong ngực thiếu người, ngủ không ngon

Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái, nói: "Cô nương một mình quản lý nhiều tin tức như vậy, còn phải đi lại trong giang hồ, chắc là rất mệt mỏi".

Bách Hiểu mỉm cười, nói: "Diệp cô nương nhìn như vậy nhưng đây chỉ là thói quen thôi".

Trong lòng Diệp Linh Cẩm rất bội phục Bách Hiểu, một cô gái yếu đuối lẫn lộn trong chốn giang hồ đánh giết giết vẫn thuận buồm xuôi gió, làm sao có thể là dựa vào thói quen để giải quyết.

"Nhan công tử bị bọn Quan Hoán Chi hoài nghi thôi. . . ." Bách Hiểu nhìn về phía trước nói.

Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái. "Rất nhiều manh mối dường như có người cố ý dẫn dắt. . . Nhưng đoán không ra tại sao lại muốn nhắm vào Nhan Nhiễm Y ..." Nói tới đây, Diệp Linh Cẩm nhú nhú mày.

"Diệp cô nương rất quan tâm đến Nhan công tử. . . ." Bách Hiểu cười nói.

Diệp Linh Cẩm mỉm cười.

"Điểm này là làm cho người ta khó hiểu, Diệp cô nương bảo Nhan công tử cẩn thận chút thì tốt hơn. . . ." Bách Hiểu cười nói nhưng có chút lơ đãng. Rất nhiều chuyện, căn bản không cần nàng quan tâm. . . . .

"Bách Hiểu cô nương. . . ." Diệp Linh Cẩm nhìn về mặt có chút mất mát của Bách Hiểu.

"Ừ?" Bách Hiểu thu hồi ánh mắt mất mát, phe phẩy cây đàn hương.

"Ta. . . và Nhan Nhiễm Y. . ." Diệp Linh Cẩm không biết có nên nói cho nàng biết hay không.

Thật lòng nàng muốn cho Bách Hiểu hết hy vọng, nhưng nếu vì tình bằng hữu, nàng nghĩ nên nói chuyện này cho cô ấy biết, cũng muốn để cho cô ấy sớm cắt đứt ý nghĩ này đi.

"Ta biết. . . ." Bách Hiểu phe phẩy cây quạt ngắt lời. Cây quạt đàn hương che khuất nụ cười có chút chua xót, nàng không muốn để cho người khác nhìn ra.

"Bách Hiểu cô nương. . . ." Diệp Linh Cẩm cũng cảm thấy trong lòng có chút chua xót. Một cô gái như Bách Hiểu vậy, trong lòng khó chịu cũng sẽ không biểu hiện ra như nàng.

Bách Hiểu mỉm cười, nói: "Không có gì . . . Diệp cô nương không cần lo lắng . . ."

Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái, cảm thấy mặc dù bây giờ Bách Hiểu rất cứng rắn nhưng thật ra lại giống như cô gái đã bị mất hết lạc thú. Hai người theo đuổi suy nghĩ riêng trong lòng mình, yên lặng một hồi cho đến khi có một nha hoàn tìm Bách Hiểu.

Bách Hiểu đứng dậy, đem cây quạt đàn hương vắt bên hông, ánh mắt trở nên thông minh, lạnh lợi như ngày thường.

"Diệp cô nương, ta có chuyện đi trước . . . Nói với Nhan công tử, bảo hắn phải cẩn thận, thuận tiện xem xét lại chuyện đã xảy ra, xem có chút manh mối nào hay không. Chuyện ta đồng ý, một hai ngày nữa sẽ có kết quả".

Diệp Linh Cẩm cũng đứng dậy, gật đầu một cái nói: "Ta biết rồi. . . . . nếu có chuyện thì người đi trước vậy. . . . ."

Bách Hiểu nhìn đi nơi khác một chút rồi xoay người rời đi. Nhan Nhiễm Y cũng đã thức dậy. . . . Diệp Linh Cẩm xoay người trở vào trong sân đã nhìn thấy hắn, toàn thân mặc quần áo tím, nghiêng người dựa cửa.

Hắn đến đây lúc nào?

"Chào buổi sáng. . . ." Ánh nắng ban mai chiếu rọi vào gương mặt Nhan Nhiễm Y, anh tuấn đẹp hơn so với bất kỳ cảnh sắc nào trong viện.

Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái nói: "Ừ. . . . ."

Thật ra bây giờ trong lòng nàng có chút lo lắng, khi nàng nói cho Bách Hiểu biết quan hệ giữa nàng và Nhan Nhiễm Y, có một nửa là lòng riêng, không biết Nhan Nhiễm Y có nghe được không, trong lòng có ý kiến gì với nàng không.

Nhan Nhiễm Y ngáp một cái, nói: "Đêm qua ta ngủ không được ngon giấc. . . . ."

"Hả?" Diệp Linh Cẩm nhìn hắn. Đêm qua hắn cũng ngủ không ngon sao? Nhan Nhiễm Y đưa tay vẫy vẫy nàng. Diệp Linh Cẩm về mặt ngơ ngác đi đến, đây là muốn làm gì?

Nàng vừa đi vào liền bị Nhan Nhiễm Y kéo vào trong ngực, cằm của hắn đặt trên vai nàng. "Trong ngực thiếu người, ngủ không ngon. . . . ." Nhan Nhiễm Y mỉm cười, giọng nói rầu rĩ.

Diệp Linh Cẩm vừa nghe, mũi có chút nóng lên, trong lòng ấm áp, vì vậy nhẹ nhàng nói: "Ta, ta. . . . . Cũng thế. . . . ." Thói quen này thật là đáng sợ, nàng đã quen bị Nhan Nhiễm Y tìm cách trêu chọc, mặc dù là giữa ngày hè nhưng vẫn quen nằm ngủ trong vòng ngực ấm áp của Nhan Nhiễm Y.

Hai ngày sau, Bách Hiểu mời Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm đi qua.

"Có kết quả sao. . . . ." Đi vào, Nhan Nhiễm Y liền hỏi nhưng giọng nói nhẹ nhàng, chậm chạp làm cho người ta cảm thấy hắn căn bản không gấp gáp. Không biết từ lúc nào Diệp Linh Cẩm bắt đầu có thói quen khi người khác nói chuyện là nàng ngoan ngoãn ngồi yên một bên, trong lòng chợt có ý nghĩ châm chọc chính mình.

Bách Hiểu mời hai người ngồi xuống, sau đó nói: "Chuyện Liễu Hồng Định có chút manh mối, điều tra thêm một chút là có thể phát hiện ra nhưng chuyện tranh chấp Trường Sinh Dẫn năm đó, đã qua lâu rồi, người thì chết kẻ thì thoái ẩn, không thể điều tra ra được".

Nhan Nhiễm Y gật đầu một cái. Bách Hiểu lại nói: "Nhan công tử, sự kiện năm đó không phải cha ngươi đã tham dự sao, tại sao không trực tiếp hỏi hắn?"

Diệp Linh Cẩm chợt nhớ tới có lần Nhan Nhiễm Y đã nói lý do rồi. Nhan Nhiễm Y có chút bất đắc dĩ mỉm cười, nhìn Diệp Linh Cẩm một chút, rồi quay lại, nói: "Cha ta đã cắt đứt liên lạc với ta, xem ra đúng lúc phải về nhà một chuyến. . . ."

"Các người đi về cũng được . . . Chuyện Liễu Hồng Định ở đây, ta còn muốn điều tra thêm một thời gian nữa. . . . ." Bách Hiểu rút cây quạt đàn hương bên hông ra, phe phẩy, che khuất đi nửa gương mặt.

Diệp Linh Cẩm đang suy nghĩ bốn chữ "Về nhà một chuyến" . . . sau khi đến thế giới này, nhất là sau khi Diệp gia bị giết hết, Diệp Linh Cẩm vẫn không có nhà. Hơn nửa lần này về, xem như là nàng dâu xấu xí đến gặp cha mẹ chồng sao. . . . .

Nhan Nhiễm Y gật đầu một cái.

Bách Hiểu đề nén nỗi buồn, bỏ cây quạt đàn hương xuống, tiếp tục nói: "Đằng sau chuyện của Diệp gia liên quan ngày càng nhiều đến ngươi, hơn nữa ta có cảm giác dần dần nhắm vào Nhan công tử. . . . ."

Diệp Linh Cẩm cũng có loại cảm giác này. chuyện Diệp gia, Nhan Nhiễm Y bị hiềm nghi, trước đó là bất cóc thiếu nữ cũng liên đến Nhan Nhiễm Y, bởi

vì Nhan Nhiễm Y đã cung cấp manh mối, bây giờ hắn lại bị gán lên đầu tội giết một viên ngoại ở Lăng Thành.

Chuyện này thật không đơn giản. Tại sao nhắm vào Nhan Nhiễm Y.

Nhan Nhiễm Y trầm ngâm một lúc rồi gật đầu, nói: "Cảm ơn cô nương, ta sẽ cẩn thận. . . . ."

"Đều là bạn bè, cảm ơn cái gì . . . làm như vậy có vẻ xa lạ". Bách Hiểu trừng mắt nhìn hắn. Nhan Nhiễm Y mỉm cười, nói: "Ta còn nợ cô nương một nhân tình, hôm nay lại để cho cô nương bị cuốn vào chuyện phiền toái lớn như vậy. . . . ."

"Đừng nói như vậy, bạn bè là bạn bè, tiền bạc ta còn không có thu . . . Huống chi, ta nhúng tay vào chuyện này, có thể lấy được tin tức nhiều hơn, ngày sau buôn bán mới có lợi . . . Nói không chừng kiếm được một khoản lớn". Nàng nói tự nhiên.

"Tiền bạc dĩ nhiên sẽ không thiếu người. . . . ." Nhan Nhiễm Y ôn hòa nói. Diệp Linh Cẩm cảm thấy, Nhan Nhiễm Y thật sự xem Bách Hiểu là bạn bè, giống như Quan Hoán Chi và Dịch Tĩnh.

"Các người. . . . . Chuẩn bị khi nào thì đi?" Bách Hiểu hỏi.

Nhan Nhiễm Y liếc mắt nhìn Diệp Linh Cẩm nói: "Hai ngày nữa thôi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm dùng ánh mắt tố cáo Nhan Nhiễm Y đã tự ý quyết định, trong lòng găm thét, rốt cuộc nàng đồng ý đi lúc nào?

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Về nhà

Nhưng mà thể chất của Diệp Linh Cẩm không thích hợp để cho nàng phản kháng, hơn nữa dần dần nàng còn cảm thấy thích thú.

"Vậy lần này sẽ không tiền, dù sao vẫn còn cơ hội gặp lại. . . . ." Bách Hiểu nói. Phụ nữ trong giang hồ đều không câu nệ tiểu tiết như vậy.

Diệp Linh Cẩm phát hiện chính mình từ lúc nào đó đã quen với giang hồ này, hơn nữa còn thích cái gọi là giang hồ này.

"Đúng vậy. . . . . Hi vọng sẽ nhanh chóng gặp lại, đã tra ra toàn bộ manh mối. . . . ." Nhan Nhiễm Y chậm rãi nói.

Đã tìm ra manh mối. . . . . Hiện tại điều Diệp Linh Cẩm vô cùng hi vọng thì hôm nay đã đến.

"Đến lúc đó Nhan công tử có thể an tâm trả ta lần nhân tình này rồi. . . . ." Bách Hiểu lắc lắc cây quạt nhỏ cười nói, nhớ lại ngày đó, trong lòng có chút chua chát.

Quan hệ giữa bọn họ bắt đầu từ sự kiện diệt môn của Diệp gia và cũng có lẽ sẽ kết thúc ở chuyện này.

Diệp Linh Cẩm mơ hồ cảm thấy được sự ưu thương của Bách Hiểu, định mở miệng nói cái gì đó nhưng lại không biết phải làm sao để xua tan sự chua chát trong lòng nàng, dù sao nàng đã không còn giả ngốc nên không thể nào nói những câu khờ dại để hòa hoãn không khí như trước được nữa.

"Đó là điều đương nhiên. . . . . Đến lúc đó nhất định sẽ để cho cô nương tùy ý sai bảo. . . . ." Nhan Nhiễm Y ôn hòa nói.

Chỉ chớp mắt đã hết hai ngày, trong lúc này Nhan Nhiễm Y không nói chuyện về nhà, Diệp Linh Cẩm cũng không có cố ý hỏi mình có phải thật sự muốn đi gặp cha mẹ chồng rồi hay không. Thấy hắn không nói ra, nàng cho rằng có thể là có quyết định khác.

Chào tạm biệt Bách Hiểu xong Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm đi ra ngoài thành.

"Chúng ta đang đi đâu?" Diệp Linh Cẩm hỏi.

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng một cái, dáng vẻ giống như muốn nói "Người đã biết rõ còn cố tình hỏi" nói: "Đương nhiên là về nhà. . . . ."

"Về nhà người?" Hắn nói thật sao?

"Người còn muốn về nhà người nào. . . . ." Nhan Nhiễm Y ra vẻ trách cứ nói.

". . . . ." Được rồi. . . . .

Nhưng mà bây giờ nàng vẫn không biết nhà Nhan Nhiễm Y ở đâu.

Kỳ thật nàng cũng rất muốn hỏi hắn xem nhà hắn là ở trong rừng cây trên núi hay là một tòa nhà ở trong thành. Bởi vì nghe nói Nhan Tương mang theo thể tử đi thoát ải giang hồ, như thế thì hắn sẽ là ngọn núi, mà Nhan Nhiệm Y cũng giống tính của loài sói, cũng rất giống một loài hoa kỳ lạ từ trong rừng nhưng mà nhìn hắn hoàn toàn không phải là loại không hiểu biết thế sự mà lại giống công tử con nhà giàu.

Vì thế trên suốt đường đi Diệp Linh Cẩm đều suy nghĩ cái vấn đề cao thâm này.

"Không muốn hỏi nhà ta ở đâu sao. . . . ." Bỗng nhiên Nhan Nhiệm Y nói.

Giờ phút này bọn họ đang ngồi trên một chiếc xe ngựa.

Diệp Linh Cẩm gật gật đầu ra vẻ rụt rè, kỳ thật trong lòng đã vô cùng muốn biết.

"Xe ngựa này đang đi đến đâu . . . ." Nhan Nhiệm Y chậm rãi nói tin tức mang tính sát thương cao.

"Đế, đế đô?" Thật sự Diệp Linh Cẩm rất kinh ngạc hoàn toàn không ngờ đến là ở đế đô.

Nhan Nhiệm Y nhìn dáng vẻ gật mình của Diệp Linh Cẩm rồi gật gật đầu.

Không phải nói là ẩn cư sao. . . . . Làm sao lại có thể ở tại đế đô náo nhiệt? Diệp Linh Cẩm vẫn cho là phụ phụ Nhan Tương là một đôi Thần Tiên Quyển Lữ thoát ải giang hồ, mỗi ngày ở trong núi sâu đánh đàn uống trà, chăm sóc hoa, thưởng thức mưa, cuộc sống gia đình như vậy là vui vẻ tạm ổn rồi mà vì sao lại ở đế đô?

Nhưng lại không ai phát hiện sao?

Bỗng nhiên Diệp Linh Cẩm cảm thấy gần đây lượng tin tức thu nhận có chút lớn.

Nhan Nhiệm Y nhìn vẻ mặt xoắn xuyết không thể tiếp thu của Diệp Linh Cẩm sờ sờ đầu nàng, nói: "Thật ra là vài năm nay mới đến đế đô, hai người bọn họ đều không chịu nổi sự vắng vẻ, nếu ở trong núi lâu sẽ vô cùng bức rứt. . . . ."

Lại có người thoát ải lại không vui khi thoát ải sao. . . . . Vì sao lại còn có thể cảm thấy bức rứt? Nhất thời Diệp Linh Cẩm cảm thấy được điều này hoàn toàn bất đồng với võ lâm.

"Ta cũng không biết hiện tại bọn họ như thế nào. . . . . Khi ta rời nhà vẫn còn ở trên núi, bọn họ chỉ là dùng bồ câu đưa tin nói cho ta biết bọn họ đi đến đế đô." Nhan Nhiệm Y tiếp tục nói.

Diệp Linh Cẩm từ từ tiêu hóa tin tức.

Chẳng trách người khác không tra được lai lịch Nhan Nhiệm Y, nếu là biết đến từ đế đô thì làm sao có thể không tra ra. . . . .

"Cũng không biết đế đô đã bị bọn họ chơi đùa thành thế nào. . . . ." Nhan Nhiệm Y cười nói.

Trong nháy mắt Diệp Linh Cẩm nghĩ tới một câu: đế đô vui vẻ đã bị bọn họ vui chơi phá hủy.

Rốt cuộc cha mẹ Nhan Nhiệm Y là loại hoa như thế nào. Nàng vô cùng hoài nghi mình có đi nhưng không biết có trở về được hay không. Một Nhan Nhiệm Y đã khiến nàng chịu đủ rồi mà giờ lại thêm hai người đã thành tinh. . . . .

Kết quả là suốt đường đi Diệp Linh Cẩm đều tưởng tượng dáng vẻ cha mẹ Nhan Nhiệm Y đại náo đế đô như thế nào. Ví dụ như Nhan Tương một khi không vui vẻ thì bỏ độc khiến mọi người đều đã hôn mê. . . . .

"Ngaoan. . . . . Sợ cái gì. . . . ." Nhan Nhiệm Y nhìn dáng vẻ xoắn xuyết Diệp Linh Cẩm mỉm cười an ủi.

Diệp Linh Cẩm giương mắt nhìn hắn nói: "Ngày mai đến đế đô ta có thể giả ngốc hay không?" Làm kẻ ngốc có vẻ an toàn hơn.

Chỉ là câu nói đùa nhưng không ngờ Nhan Nhiệm Y lại gật gật đầu đáp ứng.

"Bọn họ lừa gạt ta lâu như vậy nên đây cũng là lúc làm đi làm lại cùng một biện pháp với bọn họ rồi. . . . ." Sau đó Nhan Nhiệm Y bổ sung thêm.

Phương thức sống chung của gia đình này nghe vẻ thật. . . . . Vô cùng tò mò. . . . .

Nhan Nhiệm Y nhìn nàng, sờ sờ đầu nàng nói: "Nói cái gì mà cho dù có phải là kẻ ngốc hay không thì ta cũng phải cưới, giờ ta thật sự mang một người ngốc về để xem bọn họ như thế nào. . . . ."

Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu, không cách nào kháng nghị, nàng lại bị ghét bỏ rồi. . . . .

Cho dù là thời đại gì thì đế đô luôn là nơi phồn hoa nhất, là nơi mà văn hóa phát triển tốt nhất.

Vừa vào thành, Diệp Linh Cẩm đã bị cảnh tượng phồn hoa chấn động, lúc trước ở Đan Thành và Lịch Thành nếu muốn so với đế đô thì thật sự là kém nhiều lắm.

Đế đô nơi nơi đều tràn ngập sức sống, cho dù là những người bán hàng rong thét to thì người đi đường vẫn tràn đầy tinh thần, tràn ngập sinh khí. Không thể nói lượng người trên đường nhiều như thủy triều nhưng cũng rất nhiều.

Nhan Nhiễm Y gọi lại một Tiểu ca bán mứt quả rồi mua một chuỗi đường hồ lô cho Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm nhìn mứt quả mắc kẹt trên tay, cảm thán nói: mứt quả ở đế đô cũng rất tròn và phong phú nha. . . . .

Nhan Nhiễm Y không vội vã đưa nàng đi tìm nhà bọn họ, mà chỉ tùy ý đi dạo ở trên đường rồi sau đó đi vào một nhà bán vải vóc tên là "Ngọc Nhiễm".

Đây chính là tại vì con dâu xấu nên trước khi gặp cha mẹ chồng mới mua cho nàng một bộ quần áo để cho cách ăn mặc của nàng được tốt lên sao. . . . .

Diệp Linh Cẩm nhìn mứt quả trên tay mình, trong lòng Tiểu Diệp Linh Cẩm đang cắn khấn tay lệ chảy xuống như biển. mình lại bị ghét bỏ rồi sao. . . . .

Cửa hàng này nhìn bên ngoài xem ra cực kỳ khí phái, bên trong cũng cực kỳ tinh xảo như vậy. Thợ may không chỉ bán vải mà còn làm theo yêu cầu người ta.

Diệp Linh Cẩm nhìn, đột nhiên nhớ đến trước kia Nhan Nhiễm Y để nàng mặc trang phục giống trang phục của nha hoàn, trong lòng cảm thấy lần này chính mình phải chọn cho tốt dù sao cũng là đi gặp trưởng bối.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Con dâu

"Mời sang bên này. . . . . Những cái này đều được thợ may mới làm xong, hai vị xem loại vải dệt này, thợ này cũng thật khéo tay, Ngọc Nhiễm chúng tôi mà nhận đứng thứ hai thì cũng không ai dám nhận mình thứ nhất. . . . ." Người làm cố gắng nói để đẩy mạnh tiêu thụ.

"Phu nhân xem mình thích cái gì. . . . ." Nhan Nhiễm Y cười nói.

Diệp Linh Cẩm tròn mắt nhìn hần, trong lòng tự an ủi chính mình, chỉ là trong lời nói có chút đùa giỡn mà thôi, cũng không phải là lần đầu tiên. Nhưng nghĩ đến chính mình rõ ràng vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ là lại cảm thấy cực kỳ ưu thương ㄟ____ㄟ cái kiểu danh tiết gì đó, chỉ cần đi theo Nhan Nhiễm Y thì sẽ không có. . . . .

Đưa bị phần hóa thành động lực, Diệp Linh Cẩm chọn mua vài mảnh vải quý giá nhất. Một tay nàng cầm chuỗi đường hồ lô, một tay nhìn như là chỉ tùy ý chỉ chỉ. "Cái này, cái này, cái này, còn có cái này. . . . ." Nói xong thì nhìn Nhan Nhiễm Y cười ngây ngốc. Lúc này, giả ngốc vẫn là tốt hơn

"Được. . . . . Để tiểu nhân lấy những món này cho phu nhân. . . . ."

Gói gém y phục xong dường như Nhan Nhiễm Y không có ý rời đi mà lại tiếp tục đi về phía đang dệt vải.

"Công tử còn cần cái gì sao?"

Nhan Nhiễm Y chỉ vào cuộn vải màu tím ở quầy trên cùng nói: "Ta muốn kia cuộn vải kia. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nhìn nhìn, xem ra tấm vải kia và trang phục trên người Nhan Nhiễm Y cùng là một loại, hơn nữa xem ra còn là loại cực kỳ đắt tiền, sau đó trong lòng nàng cảm thán, xem ra khả năng thương thức của mình vẫn không tốt. . . . . Những tấm vải này căn bản cũng không so được với cái này.

Người làm nhìn nhìn rồi khó xử nói: "Thật ngại quá, công tử. . . . . Loại vải này của chúng ta không bán, chỉ bày cho người khác xem. . . . ."

Thiếu chút nữa thì Diệp Linh Cẩm bật cười. Chường quầy ở đây dường như rất biết cách đùa, đã không bán thì còn đặt ở đó làm gì, chả lẽ muốn cho người ta mất thêm sao. . . . .

"Đặt ở đó không phải để bán sao. . . . ." Nhan Nhiễm Y ôn hòa hỏi người làm

Nhìn dáng vẻ ôn hòa hữu lễ của đối phương, người làm khó xử nói: "Công tử. . . . . Cái này thực sự không bán. . . . . Trước đó cũng có vài đại nhân đến xem nhưng cũng chưa bán. . . . ."

"Tiền bạc không là vấn đề. . . . ."

Diệp Linh Cẩm cảm thấy được mình còn chưa đến mức phá sản, người trước mắt đây là mới đúng máy bay chiến đấu phá sản.

Nhìn thái độ của Nhan Nhiễm Y càng làm cho người ta không thể kháng cự, người làm khó xử nói: "Ta, để ta đi gọi chường quầy tới. . . . ." Sau đó còn bổ sung thêm: "Công tử người vẫn nên hết hy vọng đi. . . . . Vải đại nhân trước thái độ ương ngạnh đến đâu nhưng chỉ cần chường quầy ra mặt một lúc

thì đều buông tha ý định. . . . ."

Nói xong thì vội vàng đi.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy vị chuông quây này dường như cực kỳ đặc biệt lợi hại .

Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm được mời đến một gian phòng, có người đi lên mời trà và dâng điểm tâm.

Nhan Nhiễm Y dựa vào ghế uống trà không nói lời nào, Diệp Linh Cẩm nhìn xung quanh bốn phía thì cảm thấy chủ nhân ngôi nhà khả năng thưởng thức rất tốt, nhìn điểm tâm và nước trà trên bàn thì cảm thấy thái độ phục vụ của họ cũng rất chừng mực.

"Để ta xem xem người nào lại muốn mua tấm vải này đây....."

Chỉ nghe thấy một giọng nói không lớn lắm nhưng có ngữ điệu lên xuống tạo cho người ta cảm giác uy nghiêm không thể kháng cự, lời nói lộ ra sự ngạo mạn không ai bì nổi, tiếng nói từ một người đàn ông trung niên này dường như có mang theo tử tính.

Không nhìn thấy người trước mà đã nghe thấy giọng nói.

Diệp Linh Cẩm tò mò nhìn ra cửa.

Nhan Nhiễm Y vẫn ngồi thưởng trà, môi chạm đến cái chén cong cong lên.

Cuối cùng có một người đàn ông trung niên mặc một bộ trường bào màu đỏ sậm thêu hoa văn tinh xảo chậm rãi xuất hiện ở cửa. Nhìn bề ngoài tầm khoảng bốn mươi tuổi nhưng vẫn lộ ra sự tuấn mỹ, lại có thêm sự từng trải càng làm tăng thêm mị lực thành thực của người đàn ông, cong môi bày ra dáng vẻ chơi đùa thế sự nhưng vẫn cho người ta cảm thấy sự lễ phép. Đây có lẽ là ông chủ của Ngọc Nhiễm rồi.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy người này giống như từng gặp ở đâu nhưng lại không nhớ là đã gặp ở đâu nữa.

"Là ta.....Làm sao không?" Nhan Nhiễm Y chậm rãi bỏ chén xuống, giọng nói du dương dường như còn mang theo ý cười.

Ông chủ nghe xong, lông mi khẽ chớp, liếc mắt nhìn Nhan Nhiễm Y một cái rồi ngay lập tức nhìn sang Diệp Linh Cẩm vẫn đang cầm mút quả bên cạnh.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy vô cùng khó hiểu hơn nữa toàn thân còn có cảm giác sợ hãi.

Hôm nay dường như đặc biệt lạnh thì phải?

Sau đó, ông chủ thu hồi tầm mắt, chậm rãi đi đến ngồi đối diện hai người."Tiểu tử. . . . . Là ngươi muốn mua sao?"

"Đúng thế....." Nhan Nhiễm Y chậm rãi nói.

Ông chủ nhìn nàng một cái rồi cười lạnh nói: "Vải này ta không bán....."

Dường như Nhan Nhiễm Y cũng không để ý, chỉ là dùng giọng nói ôn hòa nhưng mang giọng điệu khẳng định nói: "Vải này ta nhất định phải mua..... Không..... Là ngươi nhất định phải bán....."

"Sao....." Ông chủ nhíu mày.

"Không phải chỉ là mảnh vải này, còn thêm cả những thợ may này nữa....."

(͡° ͜° ͜°͡) Diệp Linh Cẩm cảm thấy Nhan Nhiễm Y trước mắt mình cực kỳ bình tĩnh, nàng ngờ ngác nhìn biểu hiện của hắn, trong lòng thì đang tự hỏi làm sao bây giờ.

Nhưng xem ra ông chủ này cũng không dễ chọc.....

Thế mà ông chủ cũng không tức giận, híp mắt cười hỏi: "Dựa vào cái gì mà ngươi có thể nói như vậy? Định lấy cái gì ra đổi đây?"

Nhan Nhiễm Y nhìn Diệp Linh Cẩm ngỡ ý muốn dùng nàng.

"Nàng sao?" Ông chủ nghi ngờ nhìn về phía nàng.

Vừa nhìn Nhan Nhiễm Y nên không có phản ứng kịp, chỉ có thể ngờ ngác cầm mút quả.

Nhan Nhiễm Y gật đầu, bình tĩnh ung dung chậm rãi nói ra bốn chữ: "Con dâu ngươi....."

Cái gì? Trong nháy mắt Diệp Linh Cẩm như hóa đá

Rốt cuộc đây là tình huống gì?

"Đứa ngốc này sao?" Ông chủ nhủ mày nhìn về phía Nhan Nhiễm Y rồi lại nhìn phía Diệp Linh Cẩm.

"....." Lúc này Diệp Linh Cẩm rất muốn hỏi người đi đường gấp át một chút xem nàng có phải rất ngốc hay không.....ㄗㄗ__ㄗㄗ giống như một viên thủy tinh tan nát cõi lòng.

"Chính các người nói cho dù là đứa ngốc cũng phải cười....." Nhan Nhiễm Y bày ra một dáng vẻ hoàn toàn vô tội.

Diệp Linh Cẩm: "....." Rốt cuộc đây là cái gì cơ chứ.

Ông chủ từ từ đứng lên đi đến, khoe miệng nhếch lên, đi một vòng quanh Diệp Linh Cẩm nhìn ngắm kĩ càng.

Trong nháy mắt toàn thân Diệp Linh Cẩm nảy sinh cảm giác sợ hãi.

Đây chính là cảm giác con mồi đang bị con sói theo dõi.

Thì ra ông chủ trước mắt này lại chính là phụ thân của Nhan Nhiễm Y, Nhan Tương - người năm đó đã dùng độc thuật để náo loạn giang hồ cũng như dùng khả năng của mình để bình định sự kiện Trường Sinh dẫn!

Chẳng trách nàng nhìn lại thấy quen mắt, thì ra là phiên bản trung niên của Nhan Nhiễm Y.

"Ừ....." Nhan Tương nắm cảm gậy gậy đầu. "Xem ra cũng không tệ lắm, tuy rằng là đứa ngốc nhưng mông lớn nên khả năng sinh đẻ chắc cũng được....."

(ノ=Д=)ノ┐┌ Trong nháy mắt Diệp Linh Cẩm càng cảm thấy quần bách hơn.

Mông lớn thì khả năng sinh đẻ tốt là đủ rồi sao?

Người trước mắt đích thị là Nhan Tương sao.....

Tuy rằng tâm lý đang hoạt động kịch liệt nhưng trước tiên vẫn đang giả ngốc nên Diệp Linh Cẩm không thể biểu hiện ra ngoài mặt. Lúc này, im lặng là vàng.

"Diệp Linh Cẩm sao?" Đột nhiên Nhan Tương nhìn nàng rồi hỏi, trong mắt tràn đầy tia sáng.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng vẫn ngơ ngác gậy đầu.

Im lặng là vàng.....Thật sự đúng là như thế.....

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Nhìn xem toàn bộ gia đình này

Nhan Tương thu hồi ánh mắt, cười cười nói: "Quả nhiên là con gái của Tương nhi, dáng vẻ cũng không tệ lắm.....Các người nhanh chóng thành thân đi....."

Thành thân? Thiếu chút nữa Diệp Linh Cẩm đã nhảy dựng lên, làm sao lại có thể quyết định đơn giản như thế.....Hiện tại nàng hoàn toàn không hiểu tình hình là như thế nào nữa rồi.

Hiện tại chỉ hy vọng Nhan Nhiễm Y đừng có động kinh như phụ thân của hắn.

Nhưng mà.....Trên thực tế, Nhan Nhiễm Y đã thừa kế nửa phần động kinh của phụ thân hắn.....

"Được....." Nhan Nhiễm Y gọn gàng linh hoạt trả lời đúng một chữ.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy chính mình vừa bắt đầu bước vào một cái bẫy.....Cái gọi là về nhà gì gì đó hay đến để đồ giả ngốc gì gì đó hơn nửa đều đã được thiết kế.....

Nhan Tương gậy đầu, để lại một câu: "Đi theo ta.....Gặp mặt mẹ người đi....." Rồi quay đầu đi thẳng.

Diệp Linh Cẩm bị cặp cha con này dọa đến mức sững sờ.

"Đi thôi . . . . ."

Không biết từ lúc nào mà Nhan Nhiễm Y đã đi đến trước mặt nàng, vươn một bàn tay ra.

Diệp Linh Cẩm theo quán tính mà đưa tay ra.

Nhan Nhiễm Y cười ôn như đưa theo đi theo Nhan Tương ra ngoài.

Diệp Linh Cẩm nhẹ nhàng kéo Nhan Nhiễm Y, Nhan Nhiễm Y nghiêng đầu nhìn nàng.

Nhan Tương ở trước mặt nàng nói những chuyện xấu hổ, giờ nàng chỉ có thể đưa mắt trừng Nhan Nhiễm Y, nhưng mà Nhan Nhiễm Y không biết là không hiểu thật hay không mà chỉ mỉm cười với nàng rồi tiếp tục nhìn về phía trước.....

Trong lòng Diệp Linh Cẩm cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Cắn khăn tay.....

Phía sau Ngọc Nhiễm là ba viện và một cái sân, phía trước phía sau đều có không ít nha hoàn và người hầu, cảnh trí mỗi chỗ đi qua liếc nhìn một cái đều cảm thấy nhạt nhẽo không có gì lạ, nhưng càng nhìn lại càng cảm thấy tinh tế mà biến hóa. Thậm chí Diệp Linh Cẩm còn cảm thấy cực kỳ có cảm giác quen thuộc không nói ra được, trong lòng cảm thấy hết sức kỳ lạ.

"Là thiếu gia. . . . . Thiếu gia đã trở lại. . . . ."

Phía trước, một giọng nữ thanh thúy vang lên.

"Vi Đăng..... Mấy ngày nay người có bị cha mẹ ta lấn qua lấn lại không?" Nhan Nhiễm Y mỉm cười nói.

Thì ra là người ra rồi đi khá lâu - Vi Đăng.

Vi Đăng che miệng nhìn Nhan Tương rồi chớp mắt chuyển đề tài: "Đây không phải là Diệp cô nương sao....."

"Đôi lần cách xưng hô là thiếu phu nhân đi....." Nhan Tương nói.

Vi Đăng nhìn Nhan Nhiễm Y cười nói: "Lúc trước lão gia phu nhân bảo ta trở về, ta cũng không vui về gì. . . . . Nhưng nghe nói là vì chung thân đại sự của thiếu gia. . . . . " Giọng nói kéo dài.

Lúc này Diệp Linh Cẩm mới hiểu, đột nhiên Vi Đăng rời đi không phải là có việc gì gấp mà là bởi vì hai vị Nhan gia biết đến sự tồn tại của con gái Liễu Như Sương, tiện thể tạo cơ hội cho nàng ở cùng Nhan Nhiễm Y.....

Cặp cha mẹ này có cách nghĩ tiên tiến thật.....Diệp Linh Cẩm xấu hổ.

"Ôi. . . . . Nhiễm Y đã trở lại sao. . . . ."

Mấy người còn đang chuẩn bị đi vào trong nhà, thì thấy một người phụ nữ cực kỳ hứng thú tiêu sái đi ra.

Chỉ thấy người phụ nữ bước trên đường những bước đi phóng khoáng, không giống cách những phu nhân cổ đại khi đi, trên mặt mang theo vẻ tươi cười, mặc dù không có dáng vẻ dịu dàng nhưng lại có một loại phong tình, mái tóc đen tuyền được búi lại, toàn thân áo váy màu vàng nhạt, diện mạo mà có thể sinh ra Nhan Nhiễm Y như vậy thì đương nhiên cũng là một mỹ nhân.

Đây có lẽ chính là mẫu thân của Nhan Nhiễm Y - Hạ Vân.

"Mẹ....." Nhan Nhiễm Y cong cong môi nói, không nói không vội khác hẳn so với Hạ Vân.

Hạ Vân đi lên vỗ vỗ vai Nhan Nhiễm Y bĩu môi nói: "Làm gì mà cả ngày đều giữ dáng vẻ như vậy? Trừ bỏ nụ cười dối trá thì không có cái khác sao.....Đều là học theo cha người....."

Diệp Linh Cẩm nghe xong, trong nháy mắt cảm thấy vô cùng bội phục Hạ Vân.

"Đã rõ, thưa mẹ....." Nhan Nhiễm Y vẫn tác phong nhanh nhẹn như cũ.

". . . . ."Hạ Vân bất đắc dĩ lắc lắc đầu, lập tức lục soát ở trong đồng người hỏi: "Con ta, con dâu ta đâu. . . . . Mau chạy ra đây để cho ta nhìn xem. . . . ."

Diệp Linh Cẩm yên lặng không lên tiếng, trong lòng châm chọc: đừng nhìn, những người đàn ông bà đã nhìn thấy cũng có thể sinh.....

"Chậc chậc. . . . . Đây chắc là Cẩm nhi đúng không. . . . ." Hạ Vân đi đến trước mặt Diệp Linh Cẩm, néo néo mặt nàng, "Rất mềm mại, đáng yêu xem ra còn hơn cả Liễu Như Sương!"

Tuy rằng nói Liễu Như Sương như vậy nhưng trên khuôn mặt Hạ Vân không biểu lộ chút nào sự chán ghét, ngược lại còn mang theo ý cười, nhìn Diệp

Linh Cẩm bằng ánh mắt thương tiếc.

"Đi với ta một chút.....Cùng bà bà này vào trong ngôi một chút....." Nói xong thì cầm bàn tay còn lại không cầm mút quả của Diệp Linh Cẩm đi vào trong đại sảnh.

Những người khác đi theo sau.

thì ra nhà này đều đã quen này .

Nhan Tương và Hạ Vân ngồi ở ghế chủ nhà, Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm ngồi bên cạnh, Vi Đăng đứng một bên hầu hạ.

"Cầm nhi.....Tại sao lại không nở bỏ cây mút quả trên tay xuống....." Hạ Vân nói.

Diệp Linh Cẩm rất muốn nói là vì phải lập tức tiếp thu lượng tin tức lớn đến như vậy nên quên không giải quyết.

Nàng nhìn mút quả trong tay, rồi quay đầu ngơ ngác nhìn Hạ Vân nói: "Mút quả. . . . . Ăn ngon!" Sau đó ha ha cười.

Vốn dĩ để khiến cho Hạ Vân ghét bỏ nàng nhưng ai biết được Hạ Vân chỉ cười cười nói: "Cầm nhi ngốc như vậy thật tốt, ta càng nhìn càng thấy thích....." Nói xong thì liếc nhìn Nhan Nhiễm Y.

". . . . ." Lê nào gia đình này đều đã quá thông minh cho nên cần người ngốc ngếch đến để điều hòa sao?

"Cầm nhi ngốc nhưng vẫn hiểu được tâm ý của ta....." Nhan Nhiễm Y cười, ôn nhu sờ đầu Diệp Linh Cẩm: "Vẫn phải đa tạ phụ thân mẫu thân lúc đó đã tác hợp cho chúng ta....."

Diệp Linh Cẩm biết từ "Tác hợp" này để chỉ bọn họ gọi Vi Đăng trở về để Nhan Nhiễm Y một mình mang theo nàng, còn có một lần dùng bỏ câu đưa tin nữa.

Hạ Vân thấy lời nói của Nhan Nhiễm Y rất hay, che miệng cười nói: "Đúng vậy . . . . . Lúc trước chúng ta phải xuất môn đi cứu Cầm nhi vốn là có mưu tính sâu xa thôi. . . . . Chẳng nói xem có phải hay không?"

Nhan Tương ngồi bên gập đầu nói: "Phu nhân nói phải....."

Hạ Vân hài lòng nhìn Nhan Tương cười.

nghe bọn họ nói chuyện Diệp Linh Cẩm có cảm giác là Nhan Nhiễm Y và cha mẹ hẳn đang đấu pháp với nhau.

"Phụ thân và mẫu thân không ở trong núi vắng vẻ trái lại lại đến đế đô..... Nhìn Ngọc Nhiễm quả là không sai, cũng rất tiêu điều vui vẻ....." Nhan Nhiễm Y ngoan ngoãn giống như một đứa trẻ nghe lời.

Nhan Tương nhìn Hạ Vân rồi sau đó gập đầu, rất ít khi Nhan Nhiễm Y nói ra những lời hay.

"Đế đô là mảnh đất phồn hoa, có làng chơi, thanh lâu, kỹ quán, mỹ tửu, cái gì cũng là tốt nhất....." Giọng nói Nhan Nhiễm Y ôn hòa giống như đang hưởng thụ, sau đó cổ tình kéo dài ngữ điệu.....

"Hắn dám....." Hạ Vân đập bàn.

Dường như Nhan Nhiễm Y cố tình không nghe thấy tiếp tục nói: "Đế đô văn hóa hưng thịnh, tài tử tuấn kiệt, vương hầu vương tướng, đương nhiên phong thái khí độ những nam tử ở các vùng khác làm sao theo kịp....."

"Hả....." Khóe miệng Nhan Tương mở rộng, trong giọng nói đã có một tia cảnh cáo nguy hiểm.

Trong nháy mắt Diệp Linh Cẩm đã hiểu những lời nói của Nhan Nhiễm Y, ngay cả cha mẹ mình cũng có thể chơi đùa..... tuy nhiên trong lòng nàng cũng cảm thấy công bằng hơn nhiều.....Nàng không phải là người duy nhất.....Địch Tinh cũng không phải là người duy nhất.....

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Lựa hồng

"Các ngươi tiếp tục đi, xem ra Cầm nhi có chút mệt mỏi, ta đưa nàng đi nghỉ ngơi một chút....." Nhan Nhiễm Y đứng dậy cầm lấy tay Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm vô cùng buồn bực đứng lên đi theo Nhan Nhiễm Y đi ra. Trong lòng suy nghĩ có phải vừa rồi mình trông mình cực kỳ khôn khéo hay

không? Thật ra mình cũng đâu có khốn khổ.....Chỉ là khuôn mặt vô tội thôi.....

Bọn họ vừa đi ra đã thấy Vi Đăng đuổi theo nói: "Thiếu gia, người biết phải đi hướng nào sao....."

Nhan Nhiễm Y cũng không quay đầu lại, chỉ lưu loát nói: "Không biết....."

Diệp Linh Cẩm: ". . . . ."

"Nhưng ta biết cha mẹ nhất định sẽ bảo người ra ngoài đưa chúng ta đi....." Nhan Nhiễm Y bổ sung thêm.

Dường như Vi Đăng đã sớm quen Nhan Nhiễm Y như vậy nên chỉ cười cười nói: "Lão gia và phu nhân nói để cho thiếu gia và thiếu phu nhân ở cùng một gian phòng..... Bọn họ muốn nhanh chóng được ôm cháu....."

"Nói rất hay....." Nhan Nhiễm Y kéo Diệp Linh Cẩm đi theo Vi Đăng vừa đi vừa nói chuyện, trên mặt rất bình tĩnh an hòa.

". . . . ." Nói rất hay? Thiếu chút nữa tay Diệp Linh Cẩm run lên làm mứt quả dính lên mặt.

Vi Đăng dẫn bọn họ đến một cái sân đơn độc sau đó thì rời đi, dường như thật sự là vì để lại không gian cho hai người bọn họ.

Diệp Linh Cẩm đi theo Nhan Nhiễm Y vào trong phòng, sau đó thì vô cùng sững sốt.....

Căn phòng này cũng.....Quá là thú vị rồi.....

Từng lớp màn lụa màu đỏ làm căn phòng trở nên mờ mờ, cửa phòng vừa đóng lại thì nhất thời căn phòng trở nên u ám, thấp thỏm lên thì trong phòng giống như có cảm giác mê muội bởi màu hồng.....Mà giường thì.....Cũng coi như là giống bình thường, chỉ là có một cái đệm thật dày, Diệp Linh Cẩm thử ngồi xuống thì lại thấy có cảm giác giống Simmons ở hiện đại.

"Chính mẹ ta làm ra cái này, khi ngủ cảm thấy rất thoải mái....." Nhan Nhiễm Y dựa vào một bên nhìn Diệp Linh Cẩm nói.

Không ngờ cách nghĩ của Hạ Vân và người hiện đại giống hệt nhau.....

Diệp Linh Cẩm buông mứt quả đang cầm trong tay xuống rồi dạo quanh một vòng.

Ngon đèn mờ mờ, tầng lớp màn lụa mờ mờ, nhìn giống như ở hiện đại, một căn phòng thú vị, mà như thế này lại càng có thêm hương vị.

"Nhất định đây là chủ ý của mẹ ta....." Nhan Nhiễm Y bắt đầu dī thờ dài nói.

Càng ngày Diệp Linh Cẩm càng cảm thấy cha mẹ của Nhan Nhiễm Y càng có vẻ.....có vẻ kỳ lạ.....Quả nhiên đều là kỳ nhân.

"Chỉ sợ là chúng ta thật sự phải ngủ ở đây, nếu không nghe theo bọn họ không biết chừng mẹ ta sẽ trực tiếp hạ xuân dược với chúng ta....." Nhan Nhiễm Y thần nhiên nói.

Tay Diệp Linh Cẩm đang lần mò màn lụa thì run lên, suýt nữa đã thả hết số màn lụa này xuống.

"Xuân, xuân, xuân dược?" Diệp Linh Cẩm kinh ngạc nhìn Nhan Nhiễm Y.

Nhan Nhiễm Y gật đầu cười.

Dưới ánh nến, ngăn cách bởi một tầng lụa hồng mờ mờ, toàn thân màu tím, Nhan Nhiễm Y nghiêng người dựa trên lan can khiến hắn có ít đi vài phần tác phong nhanh nhẹn của chính nhân quân tử, hơn nữa còn thêm vài phần mỉa mai hoặc và thần bí.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm rung động. O(∩_∩o#) nhưng nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Dường như Nhan Nhiễm Y cũng đang nhìn nàng suy nghĩ cái gì đó nhưng nàng cũng không biết.

Bỗng nhiên Diệp Linh Cẩm cảm thấy trên mặt có chút nóng..... Đoán không chừng là vừa rồi mình đã quá lơ đãng rồi.....

Tiếng bước chân chậm rãi, từng bước từng bước tiến về phía Diệp Linh Cẩm càng làm nàng run sợ. Nhan Nhiễm Y đẩy tầng lụa mỏng kia đi đến, khoe miệng mang theo mỉa mai hoặc và ý cười sâu sắc.

Hắn, hắn muốn làm gì. . . . . Không phải là thừa dịp thiên thời, địa lợi, nhân hòa để làm chuyện gì đó chứ..... Trong nháy mắt Diệp Linh Cẩm tưởng tượng ra vô số hình ảnh.

Nhan Nhiễm Y càng ngày càng lại gần, nội tâm Diệp Linh Cẩm càng vùng vẫy không biết có nên nhanh chóng chạy đi hay không.

Đến khi Nhan Nhiễm Y đi đến trước mặt nàng thì nàng đã chuẩn bị nhanh chân chạy thoát, Nhan Nhiễm Y dừng lại, vẻ mặt bình tĩnh, khoe miệng khẽ nhếch lên mỉm cười, chỉ nghe thấy hắn nói: "Ta đi hỏi một chút chuyện năm đó, người cứ nghỉ ngơi trước đi....." Nói xong, nhìn về mặt của Diệp Linh Cẩm, khoe miệng càng mở rộng, đi qua bên người Diệp Linh Cẩm.

Cửa mở ra rồi lại khép vào.....

Về mặt Diệp Linh Cẩm trở nên tức giận, nằm sấp trên giường, chôn mặt trong chăn.....

Nhan Nhiễm Y hỗn đản kia..... Vừa rồi nhất định là cố ý để nàng phải suy nghĩ nhiều! Đắm xuống giường!

Có lẽ thực sự vì đi đường mệt mỏi nên không bao lâu sau Diệp Linh Cẩm đã ngủ thiếp đi, sau khi tỉnh lại thì trời đã chạng vạng tối.

Lúc này Nhan Nhiễm Y cũng mới trở về, thấy Diệp Linh Cẩm miễn cưỡng nằm phía sau tầng tầng lớp lớp màn lụa, cước bộ dừng lại một chút.

"Làm sao mà lại đi lâu vậy....." Diệp Linh Cẩm chậm rãi đứng dậy, đuổi thất lung.

Nhan Nhiễm Y cười nói: "Cha mẹ ta đang đợi người tới cùng ăn cơm....."

"Sao không nói sớm!" Diệp Linh Cẩm nói rồi chạy ra, dù sao để cho trường bối phải chờ thì không lễ phép chút nào.

Diệp Linh Cẩm vội vàng chỉnh sửa lại noạ hình, xốc tầng tầng lớp lớp màn lụa lên chạy đến trước mặt Nhan Nhiễm Y.

"Nhìn cái gì vậy. . . . . Đi thôi!" Diệp Linh Cẩm không tự nhiên nhìn Nhan Nhiễm Y.

Nhan Nhiễm Y gạt đầu thu hồi tầm mắt, nắm tay Diệp Linh Cẩm dẫn nàng đi.

"A..... Cẩm nhi đến đây.....Mau ngồi xuống mau ngồi xuống....." Hạ Vân nhìn thấy hai người, nhiệt tình nói.

Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm ngồi xuống nói: "Xem ra đã quên đứa con này rồi....."

Hạ Vân bĩu môi nói: "Tiểu tử thôi, từ khi nào mà người lại để ý đến điều này thế?"

"Vừa rồi....." Nhan Nhiễm Y nhàn nhạt trả về hai chữ.

Diệp Linh Cẩm: ". . . . ."

Hạ Vân không muốn so đo cùng Nhan Nhiễm Y, thân thiết cầm tay Diệp Linh Cẩm, hòa ái nói: "Cẩm nhi ngoan.....Đừng sợ.....Chúng ta nhà..... Một người là sư huynh của mẹ người, một người vợ của sư huynh mẹ người, tương lai thì một người là mẹ chồng và cha chồng người, cũng coi như là nhà mẹ đẻ, nhưng cũng coi như là nhà chồng..... Tất nhiên đều sẽ đối xử tốt với người....."

Diệp Linh Cẩm tiếp tục giả ngốc, ngây ngốc nói: "Mẹ chồng.....Cha chồng.....?"

"Con dâu ngoan....." Nhan Tương, Hạ Vân cùng đồng thanh nói.

(_ _ |||) Diệp Linh Cẩm xấu hổ, chẳng lẽ bọn họ không nghe ra câu nói vừa rồi của nàng là câu nghi vấn sao.....

"Đến đây con dâu, ăn chút thịt đi nha....." Hạ Vân gấp một miếng thịt bỏ vào trong bát Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm ngoan ngoãn gấp lên, ánh mắt Nhan Nhiễm Y nhìn chăm chăm vào nàng, cười ôn hòa nhưng Diệp Linh Cẩm vẫn cảm thấy được hơi lạnh.

Nhan Nhiễm Y chậm rãi mở miệng: "Người khác cho thịt....."

Trong nháy mắt Diệp Linh Cẩm phản ứng kịp, nhưng mà nhìn vợ chồng Nhan Tương trong lòng trở nên do dự. Như vậy.....Không tốt lắm đâu.....

"Hừm?" Nhan Nhiễm cười, ngữ điệu cao lên. Ý chính là: người cứ thử ăn mà xem.....

Diệp Linh Cẩm phải trái do dự một chút, sau khi cân nhắc lợi hại thì quyết định vẫn nên buông đũa xuống, ngoan ngoãn nói: "Không ăn được....."

Nhan Nhiễm Y gạt gạt đầu miễn cưỡng, một lần nữa gấp một miếng thịt vào bát Diệp Linh Cẩm rồi nói ôn nhu: "Ăn đi....."

Diệp Linh Cẩm ngoan ngoãn vùi đầu vào ăn cơm, trong lòng vô cùng bức tức.....Nhân quyền ở nơi nào, ngang hàng ở nơi nào. . . . .

Nhan Tương và Hạ Vân cũng không tức giận,

Hạ Vân cảm thán nói: "Chắc chắc. . . . . Dạy dỗ thật tốt. . . . . Thật khiến người khác hâm mộ. . . . ."

Lời edit: Chắc chắc..... đọc phiên ngoại mới biết mẹ của Nhan Nhiễm Y - Hạ Vân cũng là một nhân sĩ xuyên không giống Diệp Linh Cẩm. Hắc hắc! Sau này sẽ có nhiều chuyện hay lắm đây!

Chương 143: Chuyện ba năm trước

Thiếu chút nữa Diệp Linh Cẩm phun hết thịt trong miệng ra..... Đây mới đích thực là cảm giác thụ sủng nhược kinh sao.....

"Sao? Người có muốn thử một chút không?" Nhan Tương nhìn Hạ Vân cười nói.

Hạ Vân ngượng ngùng lắc đầu. "Đừng đùa....."

Bỗng nhiên Diệp Linh Cẩm cảm thấy đôi phu thê này tình cảm rất tốt.....

Nhan Tương cong cong môi có chút tự hào nói: "Không hổ là con ta....."

Hai người phụ nữ trên bàn đều đã rơi lệ.....

Sau khi ăn xong, Hạ Vân ở lại cùng Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm.

"Ta cũng đã dẫn người đến..... Nhìn vẻ mặt Cẩm nhi có một số việc muốn hỏi các người có thể trả lời hay không....." Nhan Nhiễm Y nói.

Hạ Vân nhìn về phía Nhan Tương.

Tuy rằng bình thường Hạ Vân nói tương đối nhiều nhưng có thể nhìn ra được người quyết định chính vẫn là Nhan Tương.

Nhan Tương nhíu mày nhìn Diệp Linh Cẩm rồi lại nhìn về phía Nhan Nhiễm Y nói: "Tiểu tử người vẫn còn muốn nhúng tay vào sao....."

"Đều là do phụ thân dạy bảo tốt....." Nhan Nhiễm Y cung kính trả lời.

Diệp Linh Cẩm ngồi một bên với vẻ mặt ngờ ngác không hiểu nhưng trong lòng lại thầm nở nụ cười. Nhìn hai cha con hai người này ngăm đầu đá nhau có cảm giác tâm tình tốt lên nhiều.

Nhan Tương hừ lạnh một tiếng nói: "Người không nói chúng ta cũng biết....."

"Như vậy thì thật thú vị....." Nhan Nhiễm Y vừa nói vừa nhìn nhìn Diệp Linh Cẩm.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm mê mẩn bọn họ đang nói về cái gì?

"Tiểu tử người ở bên ngoài cũng chỉ có thể thôi sao..... Nghe nói còn phạm phải tội chết đang bị người ta truy nã? Thảm án diệt môn của Diệp gia cũng rơi trên đầu người?" Giọng điệu nói chuyện của Nhan Tương không có sự lo lắng mà là một loại vui sướng khi có người gặp họa.

"Phụ thân mẫu thân tin tức thật tinh thông....." Nhan Nhiễm Y không nóng không lạnh.

Hạ Vân bĩu môi nói: "Nhìn dáng vẻ của người cũng đâu có lo lắng thì còn cần phải hỏi chúng ta làm gì....."

"Phụ thân mẫu thân không phải định nói mà không giữ lời....." Nhan Nhiễm Y cười.

Nhan Tương nhíu mày: "Lại còn chuyện gì nữa?"

"Như thế này thì.....! Nhìn dáng vẻ của người thế này ta cũng không thoải mái!" Hạ Vân nói bỏ sung.

(_ _ |||) Lần này Diệp Linh Cẩm đã hiểu được vì sao Nhan Nhiễm Y có thể cực kỳ bình tĩnh ung dung khi nói những chuyện cực kỳ xấu hổ là học được từ ai rồi.....

Hạ Vân nói: "Nhưng nhìn thấy người mang về cho chúng ta một người con dâu thông minh, đáng yêu như Cẩm nhi thì chúng ta sẽ cố gắng nói giúp người....."

Diệp Linh Cẩm tò mò rất muốn hỏi hần một chút xem cái từ "thông minh" này mang nghĩa tốt hay là mang nghĩa xấu.....

"Vẫn phải xin phụ thân và mẫu thân chỉ giáo thêm....."

Nhan Tương nhủ mảy nói: "Năm đó, ta, sư đệ ta đều là đệ tử của Liễu Cuồng, một người kế thừa độc thuật của hắn, một người kế thừa y thuật của hắn..... Mà con gái của Liễu Cuồng là Như Sương thì Liễu Cuồng lại không dạy gì cho nàng....."

Mọi người không ai nói gì, dường như đều đang đắm chìm trong chuyện xưa.

"Vốn dĩ Liễu Cuồng là một người tự cao tự đại, sau khi truyền lại toàn bộ y thuật và độc thuật cho chúng ta thì một mình hắn bắt đầu căn cứ theo sách cổ để làm ra Trường Sinh dẫn, cuối cùng thật sự hắn cũng làm được..... Nhưng không ngờ, không bao lâu sau trên giang hồ đồn đại lung tung.....Rất nhiều người có quyền có thế muốn được sống mãi vì thế họ bắt đầu tìm kiếm Liễu Cuồng, tìm kiếm ngọn núi chúng ta ở.....Nhiều người tìm kiếm như vậy nên cuối cùng cũng tìm ra.....Trong giai đoạn đó trong giang hồ chém giết vô số, có nhiều gia đình không hiểu vì sao lại bị diệt môn, có rất nhiều người chết oan uổng....."

Sắc mặt Nhan Nhiễm Y vẫn bình tĩnh lắng nghe.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm thổn thức, nhớ đến Dịch Tinh.

Dường như Hạ Vân cũng đang đắm chìm trong những hồi ức đã qua.....

Giọng nói của Nhan Tương trầm thấp êm tai: "Thời điểm các nhân sĩ võ lâm lên núi chúng ta thì không biết tại sao đột nhiên sư phụ lại tẩu hỏa nhập ma, cả người như sắp chết đến nơi, nghe nói là vì Trường Sinh dẫn có vấn đề.....Tuy rằng cả cuộc sư phụ luôn tự cao tự đại nhưng lại phụ một người phụ nữ, đó chính là mẹ của Như Sương cho nên sư phụ vẫn đối xử vô cùng tốt với Như Sương. Lúc này điều hắn lo lắng nhất chính là Như Sương..... Vì thế, hắn quyết định để ta đưa theo Như Sương rời khỏi núi. Mặc dù Trường Sinh dẫn thất bại nhưng vẫn có lực hấp dẫn cực lớn như cũ, sư phụ để sư đệ mang theo Trường Sinh dẫn rời khỏi.....Sau đó phong ba cũng dần lui xuống....."

Vì sao lại không đưa cho Nhan Tương nhỉ? Trong lòng Diệp Linh Cẩm tò mò.....

Nhan Tương liếc mắt nhìn Hạ Vân nói: "Lúc ấy ý của sư phụ là muốn ta chăm sóc Như Sương, sau này hai người cùng mai danh ẩn tích....."

Trong lòng Diệp Linh Cẩm đã hiểu rõ, thì ra giữa bọn họ còn có khúc mắc về tình cảm.

"Sau khi chúng ta rời đi, sư phụ loan tin nói đã đưa Trường Sinh dẫn truyền cho sư đệ ta là Liễu Hồng Ước, sư phụ bị những kẻ ngu muội vì Trường Sinh dẫn giết chết..... Bọn họ không có được Trường Sinh dẫn lại bắt đầu điên cuồng tìm kiếm sư đệ ta....."

Diệp Linh Cẩm cảm thấy Liễu Cuồng có chút bất công lại để cho một người như Liễu Hồng Ước phải nhận sự đuổi bắt lớn như vậy.

"Chúng ta và sư đệ chia ra hai con đường, ước hẹn ba năm sau khi khát vọng của mọi người với Trường Sinh dẫn dần dần đi thì gặp lại nhau ở ngoại thành Mạt Thành, Trường Sinh dẫn này mặc dù sư phụ chưa nói nhưng tự nhiên sẽ để lại cho Như Sương..... Trong ba năm này võ lâm vẫn điên cuồng tìm kiếm sư đệ, đúng là không ai tìm được hắn..... Ta đưa theo Như Sương đến Yên Thành, vẫn duy trì liên lạc với sư đệ bằng bồ câu đưa tin. Sau ba năm, ta đưa Như Sương đến ngoại thành Mạt Thành, sư đệ cũng ở đó.....Nhưng không ngờ đột nhiên hắn lại ra tay định giết ta và Như Sương....."

"Cho dù là ai bảo quần Trường Sinh dẫn trong ba năm thì mỗi ngày nhìn nó thì đều muốn nó là của riêng mình....." Nhan Nhiễm Y nói.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm thâm gặt đầu. Đây chính là bản tính của con người.

Nhan Tương thở dài nói: "Sư đệ xuất chiêu ngoan độc.....Ta chỉ có thể cố gắng ứng phó.....Sau đó ta lỡ tay không cẩn thận đánh sư đệ một chưởng rơi xuống vách núi đen, chúng ta đi xuống vách núi đen tìm được thì thể sư đệ nhưng không tìm thấy Trường Sinh dẫn, chúng ta chôn sư đệ rồi nhớ đến Trường Sinh dẫn vốn dĩ không nên tồn tại trên đời này nên cũng không tiếp tục tìm kiếm.....Sau đó, Như Sương trở về Yên Thành rồi gả cho Diệp Kế, mà ta thì cùng Vân nhi đi ẩn cư....."

Sau đó thì Liễu Như Sương đã chết, bỗng nhiên trên giang hồ lại đồn rằng Trường Sinh dẫn ở Diệp gia, Diệp gia bị diệt.

Nhan Nhiễm Y nằm cảm trầm ngâm nói: "Nếu là như thế này thì hiện giờ trên giang hồ lại nổi lên sóng gió vì Trường Sinh dẫn rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Biết Diệp gia, lại còn biết giá họa cho ta? Ở Liễu Thành có thuật luyện đan, ở Lịch Thành lừa thiếu nữ lấy máu. . . . . Người phía sau màn có động cơ gì. . . . ."

Diệp Linh Cẩm cũng cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

"Có lẽ trong ba năm đó.....Sư đệ đã kết giao với người bạn nào đó? Hoặc là con cháu của sư đệ....." Nhan Tương thở dài nói, trong giọng nói có chút trầm trọng. Dù sao thì sư đệ cũng chết ở trong tay mình.

"Người này có thể biết nhiều điều như vậy thì đương nhiên có quan hệ không ít với Liễu Hồng Ước....." Hạ Vân nói.

Mọi người gật gật đầu.

Hiện tại khó khăn chính là nằm trong ba năm kia rồi. . . . .

Diệp Linh Cẩm hy vọng Bách Hiểu có thể điều tra ra được cái gì đó.

"Ngày mai ta sẽ liên hệ với Bách Hiểu....." Nhan Nhiễm Y nói. Nếu tin tức truyền đi nhanh chóng thì chân tướng cũng sẽ nhanh được phơi bày khắp

thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Sau khi tất cả mọi chuyện kết thúc thì chúng ta thành thân đi

Trong lòng Diệp Linh Cẩm đang vô cùng chờ mong được nhìn thấy chân tướng nổi lên trên mặt nước nhưng đồng thời cũng có chút sợ hãi.....

Không khí trong phòng lúc này có chút cứng nhắc.

"Sắc trời không còn sớm nữa, mọi người trở về phòng tắm gội rồi đi ngủ đi....." Hạ Vân nói.

Hai cha con Nhan Tương gật đầu.

Nhan Nhiễm Y không trực tiếp đưa Diệp Linh Cẩm về phòng mà đưa Diệp Linh Cẩm đi dạo một lúc trước.

Dưới ánh trăng mùa hè dường như đặc biệt sáng ngời, trong bụi cỏ truyền đến tiếng ve kêu, gió thổi ôn hòa thổi bay tóc bọn họ. Hai người sóng vai đi bên nhau lắng lắng hưởng thụ sự yên lặng của đêm mùa hè.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm có chút cảm động, nàng biết Nhan Nhiễm Y đưa nàng đi dạo là muốn nàng giải sầu, nếu không thế thì trong một lúc phải tiếp thu lượng tin tức lớn như vậy, khẳng định trong đêm nay nàng không ngủ được.

Bỗng nhiên Nhan Nhiễm Y dừng bước nhìn vào Diệp Linh Cẩm. Dưới màn trời xanh đậm điểm đầy sao cùng với ánh trăng phía sau hắt tạo thành một vòng thật đẹp: "Sau khi vụ án kết thúc.....Chúng ta thành thân đi.....Ở đây luôn....." Tuy rằng Nhan Nhiễm Y cười nói nhưng nghe giọng điệu của hắn có thể thấy đây là sự thật.

Nhìn hắn, Diệp Linh Cẩm thường xuyên ngây người, bởi vì hắn có dáng vẻ giống một hoa công tử, cũng có đôi khi, khi thay đổi góc độ, thay đổi hoàn cảnh thì hắn lại cho nàng cảm giác hoàn toàn khác.....

Giờ phút này Nhan Nhiễm Y cho nàng cảm nhận được sự dịu dàng của hắn.....

"Được....." Diệp Linh Cẩm đồng ý nói.

Thật ra nàng không cần phải do dự, trên thế giới này những thứ nàng có thể nhận thức được rất ít, nếu không có Nhan Nhiễm Y không những lo chuyện ăn ở mà còn giúp nàng giải quyết phiền toái thì nàng có thể sống lâu được như vậy sao..... Nếu sau này Nhan Nhiễm Y mặc kệ nàng thì không biết nàng nên làm cái gì bây giờ.....

Cho nên, nếu gặp được một người đàn ông tốt như vậy thì vẫn nên gả đi.....

Nhan Nhiễm Y nghe xong nở một nụ cười ôn nhu, hôn lên trán nàng một cái rồi ôm nàng vào trong ngực.....

Diệp Linh Cẩm thỏa mãn cười cười, nhắm mắt lại. Sau này, nhà của Nhan Nhiễm Y cũng chính là nhà của nàng, người nhà của Nhan Nhiễm Y cũng chính là người nhà của nàng.....Nàng không chỉ có mẹ kế hơn nữa còn có cả chồng.....

Ở một góc nào đó trên nóc nhà.....

"Ài, thật tốt.....Nhìn tiểu tử này cười.....Thực sự không ngờ hắn lại cảm thấy hạnh phúc như vậy....." Hạ Vân trốn trong lòng Nhan Tương nói.

Nhan Tương nhún mày, cúi đầu nói: "Cực kỳ hâm mộ sao?"

Hạ Vân ngượng ngùng cười chuyển đề tài nói: "Nói ra Cẩm nhi không phải là một đứa ngốc thì thật tiện nể cho tiểu tử này.....tuy nhiên chúng ta vẫn sẽ tiếp tục giả vờ không biết..... Nhìn Cẩm nhi giả ngốc vẫn rất thú vị."

Nhan Tương gật đầu bày tỏ đồng ý, nhất định phải chơi đùa thật vui với con dâu, sau đó nói bổ sung: "Con gái của Như Sương sao có thể là một đứa ngốc được chứ....."

Hạ Vân giương mắt trừng hắn: "Đúng vậy, đúng vậy nha, sự mọi người là đẹp nhất rồi....."

"Lại ghen cái gì. . . . ." Nhan Tương ôm Hạ Vân, "Đi thôi. . . . . Con dâu nhất định sẽ có. . . . . Chúng ta cũng trở về nghỉ ngơi đi. . . . ." Nói xong, "Vù" một cái, trên mái đã không thấy ai nữa rồi.

Hai người hưởng thụ sự im lặng một lúc xong thì Nhan Nhiễm Y cúi đầu nói: "Đi thôi.....Ta đưa người đi ngủ....."

Diệp Linh Cẩm rời khỏi lòng Nhan Nhiễm Y hỏi: "Hà? Người muốn đi đâu?" Rõ ràng bọn họ ở cùng một gian phòng.

Nhan Nhiễm Y thích thú nhìn nàng, có chút bất đắc dĩ nói: "Mẹ ta đem căn phòng kia thành như vậy.....Trừ phi người muốn bắt đầu từ đêm nay cố gắng sinh cháu cho họ bé....."

Trong nháy mắt Diệp Linh Cẩm đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn hắn.

Nhan Nhiễm Y cười cười, cầm tay nàng nói: "Đi thôi. . . . ."

Sau giờ ngộ ngày hôm sau, không biết Nhan Nhiễm Y vội vàng cái gì, Diệp Linh Cẩm một mình ngồi nhàn rỗi nên tùy ý đi lại trong tòa nhà một chút. Nhan Tương và Hạ Vân cũng không biết đang ở đâu, nàng thật sự rất chán nên đi ra Ngọc Nhiễm.

"Bà chủ.....Y phục của người kiêu dáng thật sự mới mẻ....."

"Đúng vậy, đúng vậy. . . . . Ngày đó Vương phu nhân thấy được quần áo của ta còn hỏi. . . . ."

Một đám phu nhân lưu rú nói.

Chỉ thấy Hạ Vân che miệng cười nói: "Các vị phu nhân đều là khách quý của chúng ta đương nhiên y phục cũng là độc nhất vô nhị.....Hơn nữa các vị phu nhân trời sinh đã có khí chất, mấy bộ y phục đó chẳng qua chỉ để làm đẹp mà thôi....."

Vài vị phu nhân nghe xong cười ha hả không ngừng, có thể thấy là vô cùng vui vẻ.

"Các vị phu nhân đừng quên giới thiệu cho mọi người tiểu điểm của chúng ta..... Các vị giới thiệu người đến đây chúng ta sẽ giảm giá cho....." Hạ Vân tiếp tục nói.

Giảm giá? Diệp Linh Cẩm cảm thấy đây là một từ ngữ hiện đại..... Chẳng lẽ nó đã được bắt đầu lưu hành từ thời cổ đại này sao? Việc buôn bán của Hạ Vân cũng rất giống với hiện đại.....

Diệp Linh Cẩm đi vào Ngọc Nhiễm, thấy Hạ Vân giống như một thương nhân đang trò chuyện với mấy vị phu nhân, cách nói chuyện khéo léo đưa đẩy khiến người nghe cảm thấy lâng lâng.

Ai có thể tưởng tượng được Nhan Tương danh chấn giang hồ năm đó sau khi thoái ẩn giang hồ nhiều năm lại cùng phu nhân mình đến để đô ể kinh doanh, ai có thể tưởng tượng được người phụ nữ nói chuyện khéo léo trước mắt này thật ra là phu nhân của Nhan Tương.....

Cuộc sống thật là kỳ diệu.....

Diệp Linh Cẩm lại đi về phía trước, đi ngang qua một cái phòng nhỏ, nàng nhìn vào bên trong, Nhan Tương đang ngồi bên trong, đó là phòng thu chi. Hắn đang ở phòng thu chi nghe báo cáo sổ sách.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm cảm thấy buồn cười, nếu người trong giang hồ biết Nhan Tương đang ngồi trong phòng thu chi nghe báo cáo sổ sách, đối chiếu sổ sách thì không biết sẽ biểu hiện như thế nào.

Bọn họ trải qua sự kiện Trường Sinh dẫn lớn như vậy, trải qua đấu tranh chém giết rồi cuối cùng mới nhận ra, bình thường phải quan tâm một chút việc nhỏ cuộc sống gần gũi của hai vợ chồng thì mới đúng là cuộc sống, sự yên lặng như thế mới đúng là cuộc sống đích thực. Những thứ này, có lẽ nếu không trải qua gió tanh mưa máu, âm mưu đấu tranh của người với người thì không thể hiểu được.

"Nán lại phù hoa lãng nhụy đều tận bạn kèm quân độc u"

Diệp Linh Cẩm không tự chủ giương khóe miệng cười cười, nhẹ nhàng rời khỏi, trở về phía sau.

"Con dâu. . . . . Con dâu. . . . ." Không biết từ lúc nào Hạ Vân xuất hiện phía sau nàng, gọi nàng.

Diệp Linh Cẩm nhớ rõ Nhan Nhiễm Y bảo nàng trước tiên cứ giả ngốc, vì thế tiếp tục giả ngốc, ngây ngốc quay đầu nhìn nàng.

Dường như Hạ Vân rất quý nàng, thực sự coi nàng là con dâu, đi lên giữ tay nàng nói: "Ngoan.....Gọi mẹ chồng, không, gọi mẹ đi, mẹ chồng có vẻ không quen tai lắm....."

Nhanh như vậy đã gọi mẹ rồi sao? Hai vợ chồng họ thực sự không ngại con trai mình cưới một người con dâu ngốc ngếch sao? Diệp Linh Cẩm không hiểu.

"Người là con gái của Như Sương thì vốn dĩ nên làm con dâu ta....." Hạ Vân giải thích nghi ngờ của nàng.

Thì ra là như vậy..... Nói thế thì lần đầu tiên Nhan Nhiễm y gặp nàng hẳn sẽ cực kỳ ghét nàng, tự nhiên lại bắt mình cưới một kẻ ghét..... Rốt cuộc Diệp Linh Cẩm cũng hiểu trước kia hẳn không quan tâm đến nàng, từ sau khi Vi Đăng rời đi hẳn mới không thể không chăm sóc nàng.

▽ nói cũng đúng, làm gì có người nào mà bị cha mẹ bắt cưới một kẻ ghét lại cảm thấy dễ chịu được. Tuy nhiên Diệp Linh Cẩm có chút đắc ý, nói như vậy, xem ra mình đã dùng mị lực của chính mình chinh phục Nhan Nhiễm Y.

Hạ Vân thấy Diệp Linh Cẩm không nói gì, nở nụ cười hòa ái hướng dẫn từng bước: "Ngoan. . . . Con dâu. . . . Gọi mẹ đi. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lư Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Đã làm chuyện ấy chưa

"Mẹ. . . . "Giọng nói Diệp Linh Cẩm không có bất kỳ khác thường nào, nhưng trong lòng có chút xấu hổ.

Hạ Vân nghe gật đầu liên tục, nói: "Ừ. . Ngoan. . Rất hợp ý ta, rất hợp ý ta!"

"Đi. . . . Mẹ dẫn người đi chung quanh một chút. . . . Thuận tiện nói cho người một chút chuyện của Nhiễm Y. . . ." Hạ Vân nhiệt tình lôi kéo nàng nói.

"Thằng nhóc Nhiễm Y này là ông cụ non, lúc còn rất nhỏ đi học không chịu chú ý, thật không biết học cho ta hay là học cho cha hắn. . . ."

Diệp Linh Cẩm oán thăm, dù sao khẳng định không phải là học cho người. . . .

Hạ Vân thoát nhìn tương đối cởi mở, nhin không được lời nói.

Hạ Vân cũng không chờ Diệp Linh Cẩm lên tiếng, liền nói tiếp: "Thằng nhóc này, năm tuổi đã bắt đầu không thích gần gũi với ta. . . . Ta muốn ôm hắn, hắn cũng không cho, nhắc tới cảm thấy rất khó chịu. . . ."

Diệp Linh Cẩm có thể tưởng tượng bộ dáng không được tự nhiên của Nhan Nhiễm Y, thiếu chút nữa không khỏi bật cười.

"Có một lần ta hỏi hắn tại sao, đứa bé khác thích gần gũi mẹ còn hắn thì không, kết quả hắn nói, ôm cha sẽ tức giận. . . . Lúc ấy ta không biết nên nói cái gì cho phải. . . ." Hạ Vân nhớ lại trước kia, cười nói.

Diệp Linh Cẩm vẻ mặt vẫn ngờ ngạc nhưng trong lòng đã sớm cười đến đầm bàn rồi. Nhìn bộ dạng Nhan Tương, chính xác sẽ tức giận, nhìn Nhan Nhiễm Y, cũng chính xác sẽ nói ra lời như vậy.

Lúc Diệp Linh Cẩm sắp nghĩ lung tung, Hạ Vân chớp mắt một cái, nói: "Con dâu, người biết. . ở đây, mỗi nam nhân đến độ tuổi nhất định sẽ phải cái ấy ấy rồi. . ."

Giọng nói Hạ Vân nhẹ nhàng nhưng lập tức Diệp Linh Cẩm nghe xong liền hiểu ngay. Che mặt lại, quả nhiên mình không trong sáng. . . . .

"Rất nhiều nam nhân khi còn bé bắt đầu gần gũi nha hoàn, đến một độ tuổi nhất định, nha hoàn sẽ cùng nam nhân đó làm chuyện ấy rồi, sau đó chờ nam nhân đó cưới vợ, nha hoàn kia liền thuận nước đẩy thuyền làm vợ lẽ. . . . " Nói tới đây, Hạ Vân dừng lại nhìn Diệp Linh Cẩm một chút.

Chuyện Hạ Vân nói, trước kia Diệp Linh Cẩm cũng đã xem qua trong sách, trong Hồng Lâu Mộng cũng có nói đến, nghe đến đây, Diệp Linh Cẩm không nhịn được bắt đầu nghĩ lung tung. Sau đó, một cái tên chợt hiện lên trong đầu của nàng. . . . . Vi Đăng.

Không phải đâu. . . . Diệp Linh Cẩm không muốn mình suy nghĩ lung tung nhưng nàng càng nghĩ lung tung. . . . Hạ Vân cố tình lại dừng lại chỗ này không nói tiếp, giống như đang ám chỉ điều gì.

Hạ Vân nhìn lên trời một chút, bỗng nhiên nói: "Ồi chao, ta quên, vợ Lý tướng quân hẹn ta tới thử quần áo, ta đi trước a. . . Con dâu, người tự đi chơi thôi. . . ." Nói xong liền đi mất.

Về mặt Diệp Linh Cẩm đau buồn, rất muốn kéo Hạ Vân trở lại nói cho rõ ràng. . . .ngộ nhờ Vi Đăng thật sự cùng Nhan Nhiễm Y làm qua chuyện ấy. . . . Sau này nàng ta lại muốn làm vợ lẽ thì làm sao bây giờ. Cứ như vậy, Diệp Linh Cẩm một mình suy nghĩ, buồn bực suốt cả buổi chiều.

Đến lúc ăn cơm, nàng vẫn mắt hờn mắt vía, cũng may là nàng đang giả bộ ngây ngô, người khác cũng không quá chú ý.

"Thiếu phu nhân. . . . mời cô uống nước. . . ."

Diệp Linh Cẩm vừa ngẩng đầu lên thấy Vi Đăng đang nhìn mình cười, Diệp Linh Cẩm giật mình, ngã ra sau, lại quên mất cái băng ghế không có chỗ dựa lưng, cứ như vậy ngã xuống.

Thật may Nhan Nhiễm Y bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, ôm lấy thắt lưng nàng.

"Làm sao vậy ... Cần thận một chút. . ." Nhan Nhiễm Y dịu dàng đỡ Diệp Linh Cẩm dậy, nói.

Diệp Linh Cẩm nhìn Nhan Nhiễm Y, có mấy lời rất muốn hỏi hấn nhưng nơi này không tốt lắm, đành thôi, cố nén khó chịu trong lòng.

Hạ Vân che miệng mỉm cười, nói: "Con dâu, người cần thận một chút ..."

Nhìn thấy Hạ Vân, Diệp Linh Cẩm liền nghĩ tới lời bà ta nói lúc chiều, nàng cũng không có lòng dạ nào mà ngồi uống trà, cũng may không quá lâu, Hạ Vân kêu mệt, cùng Nhan Tương đi ra, Nhan Nhiễm Y liền dẫn Diệp Linh Cẩm trở về phòng của bọn hấn.

"Có tâm sự?" Mới vừa vào trong phòng, Nhan Nhiễm Y liền dừng lại hỏi.

Quả nhiên bị nhìn ra rồi. . . . . Diệp Linh Cẩm thở dài, ngồi vào trên băng đá, tay chống cằm nhìn Nhan Nhiễm Y. Nhan Nhiễm Y cũng đi tới ngồi xuống, nhìn nàng, chờ nàng nói chuyện. Diệp Linh Cẩm nhìn Nhan Nhiễm Y từ trên xuống dưới một lần nữa.

"Thế nào .." Nhan Nhiễm Y hỏi, dáng vẻ không chút nào mất tự nhiên khi bị nhìn. Người như vậy, cho dù là không mặc quần áo, dáng vẻ vẫn bình tĩnh ung dung cũng có thể làm cho người ta có cảm giác có mặc quần áo.

"Người đã làm qua chuyện ấy chưa . . ." Diệp Linh Cẩm mở miệng hỏi.

"Hả?" Không biết hấn nghe không hiểu hay là giả bộ không hiểu.

"Nhìn bộ dáng người như vậy cũng không giống là đã làm qua chuyện ấy. . . ." Diệp Linh Cẩm nhớ lại lúc trước ở Trương gia, hai người hôn nhau, kỹ thuật của Nhan Nhiễm Y rất thuần thực, nàng lại làm bầm lâu bâu.

Nhan Nhiễm Y về mặt vô tội cười, hỏi: "Chuyện gì. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nhú nhú mày, cũng không biết Nhan Nhiễm Y giả bộ hay thật là không biết, vì vậy rồi rầm tìm từ, nói: "Là vậy ... Nói thí dụ như, cha người và người mẹ, muốn sinh ra người, trước đó nhất định phải trải qua một quá trình ... Chuyện ấy chính là chỉ quá trình này. . ." Diệp Linh Cẩm cũng không được tự nhiên.

Nhan Nhiễm Y nghe xong, khoé miệng cong lên, hỏi: "Vi sao đột nhiên lại hỏi tới chuyện này? sợ thành thân đêm đó kỹ thuật của ta không tốt?"

Diệp Linh Cẩm vừa nghe xong, hần không đem tảng đá đập hấn.

"Người nghĩ nhiều quá ... Ta chính là muốn hỏi .... Muốn hỏi. . . . ." Diệp Linh Cẩm rồi rầm suy nghĩ một lát cũng không tìm được từ chính xác có thể biểu đạt ý tứ của nàng, sau đó bất đắc dĩ thở dài một cái, nói: "Ai. . . . . Thật ra thì ta muốn hỏi là. . . . . nha đầu Vi Đăng có phải là người thông phòng của người hay không? Các người đã làm chuyện ấy rồi phải không?" Hỏi xong một hơi trong lòng cũng thoải mái rất nhiều.

So với vẻ mặt rồi rầm của Diệp Linh Cẩm, Nhan Nhiễm Y bình thản ung dung, khẽ mỉm cười, đáp: "Nếu như mà ta nói là đúng thì sao?"

Diệp Linh Cẩm trừng mắt nhìn hấn, sau đó hít một hơi thật sâu, khạc ra, nói: "Coi như là cũng không còn biện pháp ... Ta nhiều lắm là nhìn xấu hổ một chút, người muốn nạp nàng làm thiếp?" Những lời này mặc dù là nghi ngờ nhưng giọng nói Diệp Linh Cẩm cũng không phải đơn giản nghi ngờ, nàng kéo dài chữ cuối cùng, là có ý nói: Nếu người nói đúng vậy thì cũng đừng nghĩ ta sẽ gả cho người. . . . .

Nơi nào đó trên nóc phòng, có một đôi vợ chồng. "Người kêu ta tới là nhìn chuyện này?" Nhan Tương nhú mày.

Hạ Vân về mặt nhìn có chút đắc ý, nói: "Đúng vậy a, chiều hôm nay ta cố ý nói như vậy, chính là muốn xem con dâu cãi nhau thế nào, thằng nhóc này sợ là sẽ không dễ chịu rồi !"

Nhan Tương nhìn bà ta một cái, tiếp tục nhìn trong sân, trong miệng nói: "Thằng nhóc kia không dễ cịu? Ta xem không nhất định là vậy. . . . ."

Nhan Nhiễm Y cười nhìn nàng. Dáng vẻ hấn không chút nóng nảy, nhìn bộ dạng Diệp Linh Cẩm có chút tức giận. "Người thật ra nói chuyện a. . . . ."

"Cha mẹ ta xem Vi Đăng như con gái, người nói họ sẽ cho phép con gái và con trai của mình làm chuyện ấy sao . . . Hôn nữa ...." Nhan Nhiễm Y mỉm cười nhìn nàng. "Có một người vợ kiêm con nuôi sẵn sóc, thêm nữa một mình ta sao chịu nổi?"

Chương 146: Không rõ tung tích

Diệp Linh Cẩm tiêu hóa một chút, đại khái nghe được ý tứ. "Nói cách khác là không có?"

Nhan Nhiễm Y cười không đáp. Như vậy tạm thời coi như là không có, Diệp Linh Cẩm chớp mắt một cái, tiếp tục hỏi: "Vậy người có làm qua chuyện ấy chưa?" Cái này Diệp Linh Cẩm đúng là có chút đề ý. Tư tưởng của nàng có vẻ tương đối khác người, không tiếp thụ nổi nam nhân không có kinh nghiệm, hơn nữa Nhan Nhiễm Y đã hơn 20 tuổi như vậy, đáng đáp ưa nhìn, không thể nào không có ai yêu thương, nhưng nhớ.

Nhan Nhiễm Y suy nghĩ một chút, gật đầu một cái.

"Vói ai?"

Nhan Nhiễm Y khó có được yêm lặng suy nghĩ một chút, nói: "Ừ ... kỹ viện ...."

Rõ ràng là đi dạo kỹ viện ... Quả nhiên không lo học .... Nhưng mà kỹ viện thì không tính. ....

Diệp Linh Cẩm bĩu môi nói: "Nếu là kỹ viện, như vậy bỏ qua cho người đi ... đều nói người không phong lưu uống phí chứ sao. ...."

Nhan Nhiễm Y gật đầu một cái, khóe miệng có chút cong cong. Nhưng Diệp Linh Cẩm lại nói tiếp: "Nhưng về sau không cho phép đâu. ...."

Nhan Nhiễm Y cười gật đầu, nói: "Phải ... Ta cũng không muốn nhận thêm một cây dù nữa. . . ." Diệp Linh Cẩm nhớ lại chuyện lúc trước, có chút quần bách.

Trên nóc nhà ... Hạ Vân nhìn tình cảnh trong viện, mặt nghi ngờ: "Không đúng ... Tại sao lại là như vậy ... Con dâu cũng quá phóng khoáng đi. .... Làm sao người biết kết quả là như vậy?"

Nhan Tương nhíu mày nói: "Thằng nhóc kia đem con dâu ăn sạch rồi. ...."

Hạ Vân mặt như đưa đám, nói: "Ai ... Con dâu a ... Thế nào không có tiền đồ như vậy. ...."

Nhan Tương nhìn Hạ Vân đầy thâm ý, mỉm cười, nói: "Được rồi, bọn họ đều không sao, chúng ta cũng đi nghỉ ngơi đi. ...."

"Ghét. ...." Hạ Vân mặt đỏ lên.

Vừa "Vèo" một tiếng, trên nóc nhà không còn bóng người nào.

*****

Cách mấy ngày rồi, Nhan Nhiễm Y trước sau vẫn không nhận được tin của Bách Hiểu đưa đến, trong lòng có chút lo lắng, quyết định đi Lịch Thành sớm một chút.

Diệp Linh Cẩm cũng đồng ý, vì vậy hai người nói đi là đi, hướng Nhan Tương và Hạ Vân từ biệt.

Nhan Tương không nói gì nhưng Hạ Vân dĩ nhiên là không muốn, kéo tay Diệp Linh Cẩm dặn đi dặn lại thật lâu, mới lưu luyến buông ra.

"Con dâu ... Ở bên ngoài cẩn thận a ... Giang hồ rất nguy hiểm. . ." Hạ Vân nói.

Diệp Linh Cẩm có chút cảm động gật đầu một cái. Hạ Vân nhìn Nhan Nhiễm Y nói: "Thằng nhóc người ta không lo lắng, nhưng phải chăm sóc tốt cho con dâu ta. ...."

Nhan Nhiễm Y gật đầu một cái. Hạ Vân cười thần bí, nhẹ giọng nói: "Nếu như có thể để cho ta ẵm cháu trai trước là tốt nhất".

"Đúng vậy a, thằng nhóc .... Dám có dũng khí giống cha người năm đó không ..."

"Cái này không dám ..... " Nhan Nhiễm Y vẻ mặt ôn hòa cười như bình thường.

Diệp Linh Cẩm: ". .... " Các người nói nhỏ không dám cho ta nghe sao!

Từ biệt hai vợ chồng Nhan Tương, Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm ngồi vào xe ngựa chạy tới Lịch Thành.

"Chắc là. .... Bách Hiểu cô nương không có việc gì đâu. .... " trên đường đi Diệp Linh Cẩm nhìn Nhan Nhiễm Y không nói gì, vì vậy nàng an ủi.

Nàng biết Nhan Nhiễm Y thật xem Bách Hiểu là bạn bè, Bách Hiểu lâu như vậy không có tin tức là không bình thường, hẳn tự nhiên là lo lắng.

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng một chút, cười trừ nói: "Hôm nay Cẩm nhi thật đã trưởng thành, còn biết an ủi mẹ kể rồi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm: ". . . . ." Nàng nghiêm chỉnh nói mà!

Nhan Nhiễm Y mỉm cười đem Diệp Linh Cẩm có chút buồn bực kéo vào trong ngực, đường xóc nảy, xe ngựa không ngừng lắc lư, Diệp Linh Cẩm cũng có cảm giác muốn lắc lư.

Có lẽ không muốn để cho Diệp Linh Cẩm lo lắng, Nhan Nhiễm Y khôi phục lại dáng vẻ trước kia, vẫn cười, có lúc còn trêu chọc Diệp Linh Cẩm một chút.

Đoạn đường này bọn họ đi được rất nhanh, Diệp Linh Cẩm không muốn nghỉ ngơi, nàng biết, nếu Bách Hiểu thật sự đã xảy ra chuyện gì, thời gian này sẽ làm muộn mất.

Lúc trở về so với lúc rời đi thời gian chỉ có ba ngày. Vào Lịch Thành, Nhan Nhiễm Y liền dẫn Diệp Linh Cẩm chạy tới “Giang hồ Vãn”.

Còn chưa tới cửa, Diệp Linh Cẩm cũng cảm giác có cái gì không đúng, bởi vì, “Giang hồ Vãn” rộng như vậy, cảm giác không có sinh khí.

Bước chân Nhan Nhiễm Y dừng lại một chút, nắm tay Diệp Linh Cẩm thật chặt, nói: "Có ta ở đây, đừng sợ. . . . ." Nói xong, mang theo Diệp Linh Cẩm đi vào Giang hồ Vãn”.

"Người nào. . . . ." Một bóng người màu xanh dương nhanh nhẹn bay đến trước mặt bọn họ.

"Ai? Là các người?" Hắn chợt ngừng lại, mừng rỡ kêu lên.

Diệp Linh Cẩm cũng có chút vui mừng, người này lại là Dịch Tinh.

"Nhan huynh. . . . . Đã lâu không gặp. . . . ." Từ bên trong “Giang hồ Vãn” một người mặc trường bào màu đen đi ra, toàn thân cao thấp mỗi chi tiết cũng là người rất hoàn mỹ.

"Quan huynh, Dịch huynh. . . . ." Nhan Nhiễm Y nhìn bọn họ cong cong khóe miệng.

Quan Hoán Chi quanh năm mặt lạnh, lập tức nhẹ nhàng rất nhiều.

"Chắc, chắc. . . . . Ngốc tử, lâu nay không gặp vẫn còn nhận ra ta sao. . . . ." Dịch Tinh nhảy tới bên cạnh Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm liếc hắn một cái, nói: "Thần Thú. . . . ."

". . . . ." Dịch Tinh gãi gãi đầu, cười khan hai tiếng, nói: "Không tệ, không tệ. . . . . vẫn còn biết. . . . ." Sau đó ngoan ngoãn rời đi, không hề tự tìm mất mặt nữa.

"Nơi này. . . . . xảy ra chuyện gì?" Nhan Nhiễm Y hỏi.

Quan Hoán Chi mỉm môi. Dịch Tinh nói: "Giang hồ Vãn trước đó bị một đám người áo đen cướp sạch, Bách Hiểu cô nương không rõ tung tích. . . . ."

Không rõ tung tích? Diệp Linh Cẩm âm thầm cau mày.

"Sống chết không rõ?" Nhan Nhiễm Y hỏi.

Quan Hoán Chi gật đầu một cái. Mọi người ở đây đều xem Bách Hiểu là bạn, cũng không muốn một cô gái vô cùng tài hoa phong nhã như vậy gặp chuyện ngoài ý muốn.

"Vừa đúng lúc ta đi ngang qua, vụ án này cũng do ta phụ trách. . . . . Về khách sạn trước rồi nói. . . . ." Quan Hoán Chi nói.

Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm đi theo bọn Quan Hoán Chi đến khách sạn, sau đó thuê một gian phòng, mấy người gom lại cùng nhau.

Quan Hoán Chi ngồi, một tay gõ lên bàn, tựa như đang suy nghĩ cái gì. Chỉ thấy hắn chợt nhìn Diệp Linh Cẩm, lại nhìn Nhan Nhiễm Y, hỏi: "Vụ án ở Lãng Thành cũng do phụ trách. . . . ."

Khó được tìm được cơ hội bỏ đá xuống giếng, Dịch Tinh làm sao buông tha? Ở một bên nói xen vào: "Người nói lại một chút?" vẫn cứ bộ dạng cáo đội lột hổ, thành ngữ này có ý từ vô cùng.

Nhan Nhiễm Y mỉm cười nhìn Dịch Tinh một chút, Dịch Tinh ho nhẹ một tiếng. Nhan Nhiễm Y lại nói: "Chẳng quan hệ tới ta. . . . ."

"Hả? Vậy người nói một chút. . . . ." Quan Hoán Chi âm thanh gõ mặt bàn càng trở nên nhẹ nhàng.

Nhan Nhiễm Y nhìn hắn một cái, đem chuyện mình đi chữa bệnh sau đó bị vây giết, một người trong số đó đã giết viên ngoại, nói ra tất cả.

Nghe xong, Quan Hoán Chi trầm mặc không nói, Địch Tĩnh xoa cằm, trầm tư.

"Nhan Nhiễm Y a. . . . . Ngươi có phải hay không lại đang bên ngoài đắc tội người nào. . . . ." Địch Tĩnh xoa cằm hỏi.

Nhan Nhiễm Y ôn hòa mỉm cười, nói: "Tại hạ cũng không đắc tội với ai. . . ."

". . . . ."

" . . . . ."

". . . . ."

Còn có thể có loại da mặt dày như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Giết người diệt khẩu

"Ngay cả chuyện Diệp gia cũng làm cho bọn ta hoài nghi đến ngươi, những chuyện ở Liễu Thành, Lịch Thành chuyện cũng có thể tính lên đầu ngươi, xem ra ngươi đắc tội với người không phải bình thường. . . . ." Quan Hoán Chi nói.

Nhan Nhiễm Y mỉm cười không nói gì.

Quan Hoán Chi nói với hắn như vậy, chứng minh là hắn tin những chuyện này không liên quan đến Nhan Nhiễm Y.

"Nhan huynh. . . . . Theo tin tức nói ngươi đã đi một chuyến lên Kinh Đô. . . . Có thể nói lai lịch của ngươi một chút đi. . . . ."

Thì ra Quan Hoán Chi đã biết hướng đi của bọn họ. Diệp Linh Cẩm có chút kinh ngạc, nhìn bộ dạng Nhan Nhiễm Y cũng không kinh ngạc chút nào, chắc là hắn biết Quan Hoán Chi đã biết rồi.

Vốn cho là Nhan Nhiễm Y sẽ không nói nhưng Nhan Nhiễm Y lại nói.

"Tại hạ họ Nhan. . . . . Năm đó chuyện Trường Sinh Dẫn gây sóng gió trên giang hồ cũng có một người họ Nhan. . . . ." Hắn chậm rãi nói ra.

Địch Tĩnh kinh ngạc. "Nhan Trương!"

Nhan Nhiễm Y gật đầu một cái.

"Ta thế nào lại không nghĩ tới ! Thiệt là!" Địch Tĩnh buồn bực nói.

Quan Hoán Chi gật đầu một cái nói: "Thì ra là vậy ... Như vậy có rất nhiều chuyện cũng có thể hiểu được. . . . ."

Mặc dù Nhan Nhiễm Y không có đưa ra chứng cứ gì nhưng Quan Hoán Chi và Địch Tĩnh tin tưởng hắn. Diệp Linh Cẩm cảm thấy đây chính là sự tin tưởng giữa bằng hữu với nhau. . . . .

Dường như là nghĩ tới chuyện năm đó, nghĩ tới gia đình của mình, Địch Tĩnh có chút trầm mặc.

"Nói như vậy, mục đích của người đứng phía sau bức màn bí mật dường như không phải là Trường Sinh Dẫn, như vậy là cái gì. . . . ." Quan Hoán Chi tay gõ lên bàn suy tư nói.

Nhan Nhiễm Y lắc đầu một cái, nói: "Nếu biết thân phận người này thì dễ rồi ..."

"Thân phận?" Quan Hoán Chi giương mắt.

Nhan Nhiễm Y cong cong môi. Nói: "Thực không dám giấu. . . . . Lần này ta trở về nhà một chuyến để hỏi cha ta chuyện năm đó, sau đó suy đoán, người phía sau bức màn bí mật nếu biết nhiều như vậy, chỉ có thể là có quan hệ đến cái chết của Liễu Hồng Ước (Liễu Hồng Định) . . . . ."

"Cha ngươi không biết là người nào sao. . . . ." Quan Hoán Chi hỏi.

Nhan Nhiễm Y lắc đầu một cái, có chút hối hận, nói: "Cũng do ta nhờ Bách Hiểu tra xét, nếu không phải để cho nàng điều tra, nói không chừng sẽ không

xây ra chuyện như vậy. . . . ." Nói cho cùng Bách Hiếu bị bọn họ làm liên lụy.

Diệp Linh Cẩm cũng không muốn Bách Hiếu xây ra chuyện gì, dù sao, trước kia đã chết rất nhiều mạng người. . . . .

"Có lẽ Bách Hiếu đã điều tra ra được cái gì. . . . . Người bí mật kia mới muốn. . . . ." bốn chữ cuối cùng Quan Hoán Chi không nói ra nhưng tất cả mọi người đều hiểu: "Giết người bịt đầu mối".

Lúc chân tướng sắp sáng tỏ, lập tức bị bịt đầu mối, loại cảm giác này giống như bị đập một chùy vào tim, hết sức khó chịu.

Diệp Linh Cẩm yên lặng ngồi một bên, thật ra nàng rất muốn chen miệng hỏi một câu Diệp Linh Đoạn thế nào nhưng sợ đột nhiên mở miệng sẽ hù dọa bọn họ, trong lòng cực kỳ rối rắm

Nhan Nhiễm Y liếc mắt nhìn Diệp Linh Cẩm ngồi bên cạnh, sau đó nói: "Quan huynh và Dịch huynh sao lại đến nơi này?"

Diệp Linh Cẩm trong lòng cảm động, Nhan Nhiễm Y rất hiểu nàng nghĩ gì.

Dịch Tinh cảm động đã lâu liền khôi phục dáng vẻ trước kia, nói: "Ngày đó sau khi các người đi, Diệp Nhị cô nương làm âm ỉ thật lâu, làm cho ta có chút nhức đầu. . . . . nhưng sau đó bọn ta vẫn tin tưởng người, chẳng qua bọn ta có một loại cảm giác hung thủ đang kẻ bên nên để cho người rời khỏi để nhìn rõ động cơ của người đứng phía sau bức màn bí mật".

Hắn thở dài, tiếp tục nói: "Sau đó. . . . . Diệp Nhị tiểu thư nhất định phải đi tìm gốc tử, Bùi Lâu Tuấn liền mang theo nàng cùng bọn ta đi tìm người ... Sau đó Bùi Lâu Tuấn nói có việc, không thể tiếp tục tìm nữa, Diệp Nhị tiểu thư cũng nói không tìm nữa, nàng nói muốn đi theo Bùi Lâu Tuấn, sau đó bọn ta tách ra ... Vừa vặn vài ngày sau đó, lại nghe nói Lăng Thành xây ra chuyện. . . . ."

Diệp Linh Đoạn đi theo Bùi Lâu Tuấn mà không tìm nàng nữa? Diệp Linh Cẩm cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì theo Diệp Linh Đoạn rất lo lắng cho nàng, trước đó thà rằng rời khỏi Bùi Lâu Tuấn cũng phải tìm đi nàng.

"Ai. . . . . Kế tiếp phải làm sao. . . . ." Dịch Tinh thở dài.

Trong phòng thoáng chốc lại lâm vào trầm mặc.

"Trước tiên phải đi tìm Bách Hiếu ..... Có lẽ nàng thật sự biết được gì chăng ..." Quan Hoán Chi nói.

Mọi người gật đầu đồng ý, sau đó liền giải tán. Sau khi trở về phòng. . . . .

"Làm sao vậy. . . . ." Nhìn Diệp Linh Cẩm có chút buồn buồn không vui, Nhan Nhiễm Y hỏi.

Diệp Linh Cẩm lắc đầu một cái, nói: "Chẳng qua là cảm thấy có chút kỳ quái ... Đoạn nhi bình thường sẽ không làm như vậy. . . . ."

Nhan Nhiễm Y trầm ngâm một phen, nói: "Không nghĩ ra cũng đừng nghĩ nữa ... Chân tướng sẽ được vạch trần ra thôi. . . . ."

Những lời này rất đúng, trong cõi đời này, không có bức tường nào gió không lọt qua được, sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện. Diệp Linh Cẩm thở dài, gật đầu một cái, có lẽ mình suy nghĩ quá nhiều rồi.

Ngày thứ hai, mấy người bọn hắn đi tới "Giang hồ Vãn" xem xét, hy vọng có thể có manh mối gì.

Quả nhiên, lục tục có thật nhiều nha hoàn, gia đình thân trọng chạy trở lại, bọn họ đều gặp qua bọn Quan Hoán Chi, bị Quan Hoán Chi vặn hỏi, từng người một ngoan ngoãn nói ra tình huống lúc đó.

Diệp Linh Cẩm ở một bên vừa nghe, vừa cảm thán Quan Hoán Chi quả nhiên là làm quan, mỗi một câu hỏi đều đi thẳng vào trọng tâm, lời nói sắc bén.

Sau khi tra hỏi rất nhiều người, bọn họ căn bản hiểu là một buổi tối hai ngày trước, có một đám người áo đen tới, mục tiêu dường như là Bách Hiếu và một đồng tài liệu, tình huống buổi tối lúc ấy hết sức hỗn loạn, có một số gia đình, nha hoàn bất hạnh gặp nạn nhưng có rất nhiều người vẫn trốn thoát, có người nhìn thấy Bách Hiếu được một số cận vệ hộ tống chạy ra ngoài, sau đó thì không biết nữa.

Thư phòng của Bách Hiếu bị lục tung, ngổn ngang.

Diệp Linh Cẩm cảm thấy, bọn hắn đã đoán đúng, đám người kia tới là muốn tiêu hủy tài liệu, thuận tiện giết người bịt đầu mối. Nói như vậy, Bách Hiếu đã nắm giữ chứng cứ quan trọng trong tay.

Bọn họ đi men theo con đường do bọn gia đình, nha hoàn chỉ để tìm kiếm dấu vết. Bởi vì "Giang hồ Vãn" không nằm trong thành, cho nên đi tới đi lui liền đến ngoại thành. Ngoại thành ít người lui tới, dấu vết trên mặt đất vẫn còn, mơ hồ có thể thấy rất nhiều dấu chân hoảng hốt, lộn xộn.

Phía trước một bụi cỏ rõ ràng có dấu vết đánh nhau, Diệp Linh Cẩm vạch một bụi cỏ, lại bị sợ hết hồn.

"A. . . . ." Đột nhiên phát hiện đằng sau bụi cỏ có một cỗ thi thể nằm ở đấy, cái chết có chút thê thảm, Diệp Linh Cẩm sợ hãi đứng sững người tại chỗ.

"Ngaoan. . . . . Đừng nhìn. . . . ." Nhan Nhiễm Y đến bên nàng kéo nàng vào trong lòng, đè đầu của nàng xuống.

Quan Hoán Chi và Dịch Tinh chạy tới. Quan Hoán Chi vạch bụi cỏ ra, kiểm tra thi thể một chút, nói: "Bị người đâm thủng bụng, ruột gan toàn bộ lòi ra. . . . ."

Tuy Diệp Linh Cẩm không phải nhìn thấy qua người chết chỉ có một lần, nhưng toàn bộ ruột gan bị lòi ra thật sự là quá tàn nhẫn.

Bốn người trở về "Giang hồ Vãn", Quan Hoán Chi dùng thân phận quan phủ đi tìm quan phủ Lịch Thành, sai người tới đem thi thể về, sau khi nhận dạng thi thể này là cận vệ của Bách Hiểu.

Bọn họ tiếp tục tìm kiếm, lần tìm đến sông Trường Giang, chỉ thấy bên bờ sông có dấu chân người, rốt cuộc cũng không tìm được manh mối nào khác.

Hiện tại bọn họ cũng không dám xác định Bách Hiểu có phải bị gặp nạn hoặc đã được người cứu đi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Ta thật sự không ngốc

Qua hơn một ngày Diệp Linh Cẩm mới chậm rãi xuống giường, đầu có chút choáng váng, đi ra khỏi phòng muốn tìm một chút gì ăn nhưng ra đến cửa lại gặp Quan Hoán Chi.

"Diệp cô nương người không sao chứ. . . . ."

"Không có chuyện gì. . . . . Đừng lo lắng. . . . ." Diệp Linh Cẩm không chút suy nghĩ đáp lời. Đáp xong mới phát hiện ra mình quên giả bộ ngốc rồi, gần đây một hồi giả ngốc, một hồi không giả ngốc, nàng có chút không được tự nhiên.

Diệp Linh Cẩm nhìn Quan Hoán Chi, nàng có chút không biết làm sao .

Quan Hoán Chi hơi cong cong môi, đáng vẻ không hề kinh ngạc "Không có việc gì là tốt. . . . . Đừng làm cho Nhan huynh lo lắng. . . . ."

Diệp Linh Cẩm vò đầu "Ha ha" cười một tiếng, không biết nói gì, xem ra Quan Hoán Chi cũng đã nhìn ra. Nàng không biết nên nói là hần có nhãn lực tốt hay nên nói mình diễn xuất quá kém.

Quan Hoán Chi vốn là người không nói nhiều, cũng không nói thêm cái gì, liền rời đi. Diệp Linh Cẩm tiếp tục đi xuống lầu dưới, vừa đứng gặp Nhan Nhiễm Y đi tới.

"Không sao chứ. . . . ." Nhan Nhiễm Y cười ôn hòa hỏi.

Nhan Nhiễm Y cũng không có nói gì, gật đầu một cái nói: "Như vậy ăn xong liền đi lên, chú ý an toàn".

Diệp Linh Cẩm gật đầu. Lúc này, không phải giờ cơm, dưới lầu người ăn cơm cũng rất ít, tốp năm, tốp ba, rất thưa thớt.

Diệp Linh Cẩm kêu một ít thức ăn. Hiện tại nhiều người đã biết nàng không ngốc như vậy, nàng cũng không cần cố ý giả bộ ngốc.

"Người có nghe nói không. . . . ."

"Cái gì?"

Một bàn bên cạnh, ba người khách vỗ lăm dường như đang nói chuyện bát quái trong giang hồ, Diệp Linh Cẩm không hứng thú nên không thèm chú ý, trên căn bản là vào tai trái lại ra tai phải.

Trên giang tin tức hồ bát quái, thật thật, giả giả khó có thể phân biệt.

"Nghe nói a. . . . . đồ đệ của Liễu Cuồng năm đó là Liễu Hồng Ước tái xuất giang hồ rồi. . . ."

Diệp Linh Cẩm thính tai nghe được mấy cái chữ Liễu Hồng Ước, trong nháy mắt tinh thần trở nên hăng hái. Liễu Hồng Ước không phải là đã chết sao, làm sao tái xuất giang hồ? Diệp Linh Cẩm không hiểu, vì vậy không biến sắc, chú ý nghe.

Người nghe được liền có phản ứng giống như nàng, kinh ngạc nói: "Thật sao. . . . Năm đó Liễu Cuồng chết rồi, Trường Sinh Dẫn khuấy động giang hồ, cuối cùng Liễu Cuồng và Nhan Tương ra tay, nghe nói đã dẹp yên cơn sóng gió này, mà Liễu Hồng Ước, căn bản sau này cũng không xuất hiện a. . . ."

."

Một người khác, khoát tay nói: "Không đúng, không đúng, ta nghe nói Nhan Tương vì Trường Sinh Dẫn đã giết Liễu Hồng Ước, Trường Sinh Dẫn cũng theo đó biến mất, bây giờ, không biết thế nào lại xuất hiện. . . . ."

"Như vậy Liễu Hồng Ước đã chết rồi?"

"Có thể thôi. . . . ."

Nói xong, hai người cùng nhau nhìn người nói ra tin tức liên quan đến Liễu Hồng Ước muốn tái xuất giang hồ. Chỉ thấy người nọ vô tội khoát tay nói: "Cái này ta cũng là nghe từ vị huynh đệ bán tin tức nói, đừng hỏi ta. . . . ."

Hai người tò mò mở to hai mắt hỏi: "Còn có chuyện này sao . . . . . Nếu Liễu Hồng Ước thật sự tái xuất giang hồ, hắn muốn làm gì? Vẫn là vì Trường Sinh Dẫn?"

Người nọ suy tư nửa ngày rồi đáp: "Nghe nói là có cuộc hẹn ba năm gặp nhau với cô nhân . . ."

"Cô nhân? Ai là cô nhân? Là Nhan Tương sao . . . Hắn cũng muốn tái xuất giang hồ?"

"Chỗ kia là nơi nào?"

Người nọ bị hai người hỏi, nửa ngày không đáp lời. "Hỏi nhiều như vậy để làm gì, dù sao các ngươi cũng không biết, mau ăn!"

Tuy nói là tin đồn giang hồ nhưng Diệp Linh Cẩm nghe xong trong lòng kinh hãi, ước hẹn gì ba năm, nói cặn kẽ như vậy. . . . . Đường như thật sự hắn là Liễu Hồng Ước, nhưng Nhan Tương nói lúc ấy đã tự tay giết hắn rồi, hay là. . . . .

Hay là người bí mật đứng phía sau bức màn? Người đó có quan hệ với Liễu Hồng Ước hay mượn danh nghĩa của Liễu Hồng Ước?

Diệp Linh Cẩm càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, ăn cơm qua loa, lên lầu, chuẩn bị đi tìm bọn Nhan Nhiễm Y hỏi một chút.

Nhan Nhiễm Y không có trong phòng, như vậy thì ba người bọn họ ở trong phòng Quan Hoán Chi, Diệp Linh Cẩm cảm thấy tin tức này hơi lớn, có chút kỳ quái, nói không chừng là một manh mối gì hoặc là ám hiệu gì, vì vậy hết sức gấp gáp, gõ cửa phòng một cái.

Mở cửa là Địch Tinh.

"A. . . . . Ngốc tử. . . . . Tôi tìm mẹ kế ngươi sao?" Địch Tinh cười nói.

Diệp Linh Cẩm trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Có việc gấp. . . . ."

Nhan Nhiễm Y và Quan Hoán Chi nhìn về phía nàng. Chỉ có một mình Địch Tinh cười thật to, nói: "Chắc, chắc. . . . . Ngốc tử ngươi thì có thể có việc gì gấp?"

Diệp Linh Cẩm: ". . . . ."

Lười phải cùng hắn dây dưa, Diệp Linh Cẩm không nhịn được nói: "Ta không ngốc, ngươi đừng hồ đồ. . . . . " Diệp Linh Cẩm thế là lần này mình nói hết sức nghiêm túc.

Nhưng ai biết, Địch Tinh nghe xong, ha ha ha ha, bắt đầu đập bàn cười to.

"Ha ha ha ha. . . . . Ngốc tử, ngươi có thể đừng đùa được không. . . Ta biết rõ một kẻ ngốc đều không cảm thấy mình ngốc, nhưng mà ta lại chưa từng thấy qua người nào nói nghiêm túc giống như ngươi vậy. . . . . Ha ha ha ha. . . . ."

Trong nháy mắt Diệp Linh Cẩm cảm thấy trong lòng mình có trăm ngàn con sóng dữ tuôn ra, thiếu chút nữa đưa chân giẫm đạp Địch Tinh hai cái. . . . . nàng bị tức chết rồi.

Quan Hoán Chi một bên nhìn thấy, thái độ không còn mặt than nữa. Mà bộ dạng Nhan Nhiễm Y xem kịch vui, đợi đến khi gần kết thúc hắn mới chậm rãi mở miệng, hỏi: "Câm nhĩ, thế nào?"

Diệp Linh Cẩm hung hăng tròn mắt nhìn Địch Tinh một cái, vòng qua hắn, ngồi ở bàn trước mặt, nói với Nhan Nhiễm Y và Quan Hoán Chi: "Mới vừa rồi ở dưới lầu, lúc ta đang ăn thì có nghe một chút tin tức, vốn cho là tin vớ vẩn nhưng lại cảm giác không giống như tin đồn vô căn cứ. . . . ."

Địch Tinh ở một bên đập bàn dần dần ngừng lại, vẻ mặt đang cười, biến thành kinh ngạc, lại biến thành khiếp sợ, cuối cùng hóa đá.

"Tin tức gì?" Quan Hoán Chi hỏi.

Diệp Linh Cẩm trừng mắt liếc Địch Tinh dần dần hóa đá, trong lòng chậm rãi trở nên rất vui sướng, vì vậy cố ý dùng giọng vô cùng trôi chảy, một mạch đem chuyện mới vừa nghe ở dưới lầu nói ra.

Lúc này, Địch Tinh về mặt càng hóa đá. Mọi người không ai để ý hắn.

Sau khi nghe xong, Nhan Nhiễm Y và Quan Hoán Chi trầm mặc một hồi, Quan Hoán Chi hỏi: "Nhan huynh, cha huynh trước đó xác định Liễu Hồng Ước đã chết?"

Nhan Nhiễm Y gật đầu một cái nói: "Đúng vậy. . . . ."

Quan Hoán Chi tiếp tục phân tích nói: "Như vậy người này không thể là Liễu Hồng Ước, mà chuyện lúc trước cũng không có nhiều người biết, có thể ở trên giang hồ truyền ra tin tức này nhất định là có người cố ý".

Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái.

"Người này khẳng định quan hệ với Liễu Hồng Ước không ít, nếu không, không thể nào biết được nhiều chuyện như vậy, có khả năng là người phía sau bức màn bí mật, sau đó đặc biệt tung ra tin tức, có lẽ mục đích đúng là làm cho người liên quan đến chuyện năm xưa xuất hiện. . . . . Mà người đó. . . ."

Nhan Nhiễm Y nói tiếp: "Chính là cha ta. . . . ."

"Như vậy động cơ của người đứng phía sau là gì chứ?" Diệp Linh Cẩm chống cằm hỏi.

Quan Hoán Chi nhìn Diệp Linh Cẩm một cái, lắc đầu, nói: "Nếu như người này và hung thủ lúc trước là cùng một người, như vậy hẳn chẳng qua là lấy Trường Sinh Dẫn làm ngư trường rồi, mục đích thực sự khẳng định không phải là Trường Sinh Dẫn."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Mẹ kế ta đã rất khai ân rồi

Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái. "Vậy bây giờ nên làm gì?"

Nhan Nhiễm Y nói: "Chờ chút nữa ta sẽ báo tin cho cha biết ..."

Quan Hoán Chi gật đầu một cái. "Tin đồn đãi có nhắc tới ước hẹn ba năm ở nơi nào, Nhan huynh biết không?"

Nhan Nhiễm Y gật đầu một cái nói: "Trên một ngọn núi ở ngoài Mạt Thành ..."

"Vậy chúng ta mấy ngày nữa phải đi Mạt Thành thôi. . . ." Quan Hoán Chi nói.

"Tốt. . . . ."

"Được. . . . ."

Có thể bàn bạc ra một kết quả, bọn họ rốt cuộc cũng không còn bị mờ mịt không có mục tiêu như mấy ngày trước nữa, cuối cùng mọi người quyết định tan cuộc, ba ngày sau lên đường đi Mạt Thành. . . .

Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm chuẩn bị đi về phòng mình, nhưng mà cho tới bây giờ kẻ bị hóa đá Địch Tinh rốt cuộc có dấu hiệu sống lại, hắn kéo tay Diệp Linh Cẩm, về mặt khó tin hỏi: "Ngốc tử, ngốc tử ... Người thật sự không ngốc sao?"

Về mặt thương xót của Diệp Linh Cẩm nhìn Địch Tinh một chút, ý là: cô bé quảng khăn đỏ, người tiếp nhận thực tế thôi. . . .

Địch Tinh xoa trán, nhìn Quan Hoán Chi và Nhan Nhiễm Y một chút rồi nói: "Các người cũng biết rồi hả ?"

Nhan Nhiễm Y nhìn hắn cười ôn hòa, Quan Hoán Chi nhìn hắn một chút không nói gì. Ý là: đúng vậy. . . .

"Thì ra chỉ có mình ta không biết!" Địch Tinh phát điên nói.

Ba người nhìn Địch Tinh kêu rên, thở dài.

Nhan Nhiễm Y gỡ bàn tay đang kéo Diệp Linh Cẩm, dắt Diệp Linh Cẩm rời khỏi phòng, Quan Hoán Chi cũng tiếp tục làm chuyện khác, mọi người giải tán, bỏ lại một mình Địch Tinh lặng lẽ tiếp nhận thực tế. . . . .

Ngày thứ hai, Địch Tinh lần tránh không gặp Diệp Linh Cẩm, dường như hắn vẫn còn chìm trong bóng tối bị lửa gát, chưa thoát ra được.

Địch Tinh đang đi tới nhưng nhìn thấy Diệp Linh Cẩm liền không đi nữa mà nhất định đường vòng, nhưng bọn hắn ở hành lang lầu hai, không có đường khác để đi, Địch Tinh liền dùng khinh công bay xuống, hù dọa các vị khách quan ăn cơm dưới lầu.

Diệp Linh Cẩm lắc đầu một cái, tiếp tục đi về phía trước, trong lòng cảm thán: thì ra trong lòng cô bé quảng khăn đỏ lại yếu đuối như vậy. . . .

Lúc về phòng, Nhan Nhiễm Y đang thu dọn đồ đạc, nhìn than thở Diệp Linh Cẩm, Nhan Nhiễm Y hỏi: "Làm sao vậy, mấy ngày nay sao lại mất hồn mất vía. . . ."

Diệp Linh Cẩm nghiêng đầu, nói: "Còn không phải là vì Địch Tinh sao. . . Ai biết hắn yếu đuối như vậy. . . đáng về hoàn toàn không tiếp thu nỗi sự thật. . . . Ta đang suy nghĩ có nên nói lời xin lỗi với hắn hay không". Dù sao cũng là nàng lửa gát người ta. Diệp Linh Cẩm vừa suy nghĩ vừa nói, không nhìn thấy một con sói xám lớn bên cạnh khoe miệng nở nụ cười đối trả ngay càng rực rỡ.

"Thì ra là mấy ngày nay đều đang suy nghĩ chuyện Địch Tinh?" Nhan Nhiễm Y ôn hòa hỏi.

Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái, tiếp tục mất hồn. "Ai. . . . Người nói ta có nên đi tìm hắn nói chuyện một chút không. . . ."

"Nói chuyện gì?"

Diệp Linh Cẩm nhú nhú mày nhìn hắn, nói: "Đương nhiên là nói xin lỗi a. . . ." Thật không biết Nhan Nhiễm Y biết rõ rồi sao lại còn hỏi.

"Như vậy. . . . Người có phải nên nói xin lỗi với ta trước hay không?" Nhan Nhiễm Y buông vật trong tay ra, ngồi xuống, vẻ mặt nở nụ cười nhìn nàng nói.

"Ài?"

"Người lửa gát ta tính ra là rất nhiều lần. . . . Chẳng lẽ không nên nói xin lỗi với ta trước sao. . . ."

Diệp Linh Cẩm suy nghĩ một chút, chính xác là như vậy. Nàng và Nhan Nhiễm Y thời gian ở chung lâu nhất, tự nhiên lửa gát hắn thì lửa gát cũng nhiều nhất, nhưng Nhan Nhiễm Y thế nào đột nhiên lại so đo chuyện này? Nàng giương mắt, nhìn kỹ Nhan Nhiễm Y.

Kết quả phát hiện, Nhan Nhiễm Y đang nở nụ cười thật dịu dàng, có chút khác thường, quả thật có thể làm cho nàng rợn cả tóc gáy để hình dung, đơn giản mà nói chính là hắn mất hứng.

Mùa xuân trong lòng mẹ kế a. . . .chẳng lẽ thật sự trở thành mẹ kế nàng sao.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm nhanh chóng suy nghĩ lại xem mình có chỗ nào làm cho vị đại gia này mất hứng, sau đó trong nháy mắt xấu hổ. . . Trên lý thuyết mà nói, vị đại gia trước mắt đang ghen.

"Ha ha. . . Mẹ kế. . . ." bộ dạng của Diệp Linh Cẩm ôm lấy đùi nhìn Nhan Nhiễm Y mỉm cười.

"Ừ ừ?" Nhan Nhiễm Y nhú mày, bộ dạng rất giống Nhan Tương.

"A. . . Gì kia. . . ." Diệp Linh Cẩm cười khan hai tiếng, đầu suy nghĩ thật nhanh. "Hôm nay người ta ngủ với người. . . ." Diệp Linh Cẩm làm nũng, liền dựa sát lại gần, bàn tay nhỏ bé kéo kéo Nhan Nhiễm Y.

Nhan Nhiễm Y vẫn cười ôn hòa, nói: "Người mỗi ngày đều ngủ cùng ta. . . Hay là muốn nói. . . Người muốn hiến thân?"

Mặc dù trong lòng thấy quái bách nhưng vẻ mặt Diệp Linh Cẩm vẫn nở nụ cười, nàng "Ha ha" cười khan hai tiếng nói: "Đừng như vậy mà. . . . Bỏ qua cho ta đi. . . . Nhìn xem, chúng ta cùng giường, chung gối nhiều ngày như vậy. . . ."

"Mẹ kế ta đã rất khai ân rồi. . . ." Nhan Nhiễm Y nhìn nàng, chậm rãi nói.

Diệp Linh Cẩm cố gắng nhịn xuống, tiếp tục cười nói: "Người xem. . . chuyện này rõ ràng như ban ngày. . . . Còn có nhiều người a. . . . Hơn nữa chúng ta trên danh nghĩa là mẹ con. . . ."

Nhan Nhiễm Y chậm rãi nói ba chữ, làm cho Diệp Linh Cẩm cứng đờ. "Càng kích thích. . . ."

Diệp Linh Cẩm cảm giác sức chiến đấu của mình đã thất bại, hoàn toàn không chịu đựng nổi. . . Trong lòng Tiểu Diệp Linh Cẩm bức tức trốn ở góc phòng cắn khăn tay. . . .

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng một cái, đứng lên nói: "Quan huynh tìm ta còn có việc, ta và hắn đi ra ngoài một chút. . . . ."

"Ừ". Diệp Linh Cẩm hết sức vui sướng.

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng dịu dàng cười một tiếng, Diệp Linh Cẩm run lên, trong nháy mắt không dám thở. Nàng lập tức thay bằng vẻ mặt bất đắc dĩ, nói: "Mẹ kế. . . . . Người sớm đi trở lại, người ta muốn nhìn thấy người. . . . ."

"Yên tâm . . . . . Sẽ không để cho người chờ lâu . . . . ."

Diệp Linh Cẩm cố nén vui sướng trong lòng, đưa mắt nhìn Nhan Nhiễm Y đi tới cửa. Bước chân Nhan Nhiễm Y bỗng nhiên dừng lại, nói: "Ngoan ngoãn ở trong phòng .... Nếu mà .... Người hiểu chứ . . ." Nói xong, tiêu sái đi ra ngoài, còn cố ý không nói rõ ra, hẳn có lẽ gọi là nội công gì đó lên cánh cửa, xong tay khép cửa lại.

Diệp Linh Cẩm nhìn đến sững sờ, trong lòng vừa sùng bái vừa buồn rầu, dĩ nhiên nàng hiểu rõ ý tứ cuối cùng của Nhan Nhiễm Y: Nếu người đi tìm Dịch Tinh, sẽ giống như cái cửa này. . . . Người hiểu chưa.

Trong nháy mắt nàng cảm thấy, Dịch Tinh không quan trọng, bảo vệ tánh mạng mình quan trọng hơn.

Cứ như vậy, Diệp Linh Cẩm ngoan ngoãn ở trong phòng ngồi ngẩn ra cả buổi trưa, vốn cho là có thể yên ổn chờ Nhan Nhiễm Y trở lại, nhưng ai biết, trời không chịu ý người, không như mong muốn.

Diệp Linh Cẩm nhàm chán đến lúc sắp buồn ngủ, cửa sổ bên kia chợt truyền đến tiếng động, Diệp Linh Cẩm thức tỉnh, nàng chưa kịp phản ứng kịp, chỉ thấy cửa sổ từ từ bị đẩy ra, một bóng người màu xanh dương từ ngoài cửa sổ nhảy vào, cứ như vậy đến trước mặt nàng. . . . .

"Ngốc từ ..." Tiếng gọi dứt khoát, còn mang theo giọng điệu đặc biệt của chủ nhân.

Lúc đó, thiếu chút nữa làm cho Diệp Linh Cẩm ba hồn bảy vía, mất đi một nửa, trong lòng nàng kêu rên, thật là sợ điều gì sẽ gặp điều đó. . . . .

Nhìn về mặt Diệp Linh Cẩm rồi rầm, Dịch Tinh bỗng nhiên buồn bực, xoa cằm nói: "Thế nào, bây giờ lại nhìn người rất ngốc. . . . . Rốt cuộc là ngốc thật hay là giả ngốc a. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Nói dối đáng xấu hổ

". . . . ." Nghe xong, về mặt Diệp Linh Cẩm cứng đờ.

Dịch Tinh nhìn Diệp Linh Cẩm, về mặt của nàng có chút không thể giải thích được vì sao, trong lòng có chút bất đắc dĩ cùng phiền não."Ta nói . . . . . Ngốc từ người nói chuyện đi. . . . ."

Mỗi bước đi của Dịch Tinh để lại dấu giày, trong lòng Diệp Linh Cẩm run lên một cái.

"Ta không ngốc, được chưa. . . . ." Diệp Linh Cẩm hiện tại chỉ muốn mời cái vị Phật này đi ra ngoài, sau đó xóa hết dấu vết của hắn để lại.

Dịch Tinh đột nhiên "Phanh" vỗ một cái xuống bàn, Diệp Linh Cẩm sợ hết hồn.

"Người nhỏ tiếng một chút không được sao ..." Diệp Linh Cẩm đau khổ cầu xin.

Dịch Tinh lườm nàng một cái, ngồi xuống nói: "Tại sao kêu lão tử nhỏ giọng một chút? Lão tử bị người lừa gạt rất không vui. . . . ."

". . . . . Đại gia, ta sai rồi. . . . . Ta thật sự có lỗi . . . ." Diệp Linh Cẩm trong lòng hết sức gấp gáp, cố gắng ngồi xuống.

"Bộ đáng người làm sao lại miễn cưỡng vậy?" Người đã đoán đúng rồi, người còn không đi cho ta nhờ? Diệp Linh Cẩm oán thầm, ngoài miệng lại nói: "Nào có. . . . Làm sao có thể. . . . Người nghĩ nhiều. . . ." Đi nhanh lên đi. . . . .

Dịch Tinh suy nghĩ một chút, cảm thấy trong lòng nuốt không trôi chuyện này, vì vậy nói: "Người già bộ ngốc . . . . . Lừa ta bao nhiêu bí mật? Nhớ ngày đó bản đại gia vẫn xem người ngốc nên đã thổ lộ hết với người, nói với người nói nhiều như vậy. . . . ."

Đúng vậy a .... Nhưng lúc đó ta chỉ thụ động nghe mà. Diệp Linh Cẩm thầm nói trong lòng.

"Người hãy nói chuyện đi ..." Dịch Tinh nhìn về mặt rồi rầm của Diệp Linh Cẩm, hết sức khó chịu.

Diệp Linh Cẩm đâu có ý định nói chuyện với hắn? "Phải ... Phải ... Ta nói ...." Trong miệng trả lời lung tung.

"Lúc ấy người cảm thấy ta rất ngốc phải không?" Diệp Linh Cẩm không chút suy nghĩ, trực tiếp đồng ý với hắn, gật đầu một cái nói: "Phải . . . . Phải . . . ."

"Cái gì?" Dịch Tinh "Phanh" một tiếng, lại vỗ xuống bàn. Ly trà trên bàn trà nhảy lên, Diệp Linh Cẩm cả người cũng nhảy dựng theo.

"Người tại sao lại như vậy a. . . . ." Dịch Tinh nhìn bộ dạng này của Diệp Linh Cẩm, phiền não nói.

Diệp Linh Cẩm vừa cẩn thận lắng nghe động tĩnh ngoài cửa, đề phòng Mẹ kế của nàng trở lại, vừa phải trả lời Dịch Tinh, vô cùng khổ sở.

"Ta. . . . . Ta không phải đang nghe người nói sao . . . . ." Diệp Linh Cẩm có cảm giác bất đắc dĩ, sắp khóc.

"Tại sao lại lừa gạt ta như vậy ... Ta lại là người cuối cùng biết. . . . . Ta đã thật sự xem người là ngốc tử. . . . ." Dịch Tinh lắc đầu, tiếp tục. "Thật là quá đáng thương rồi. . . . ."

Diệp Linh Cẩm vừa chú ý ngoài cửa, trong lòng vừa châm chọc, ai bảo người dễ bị lừa gạt chứ, những người khác đã nhìn ra. . . . .Nếu là bình thường, Diệp Linh Cẩm nhất định sẽ nói ra, nhưng lúc này, nàng vội vàng nghĩ cách đưa Dịch Tinh ra ngoài, nếu không nàng sẽ chết chắc.

"Ta sai rồi, ta thật sự có lỗi. . . . ." Diệp Linh Cẩm lo đễnh lập lại một lần nữa, trong lòng hết sức gấp gáp, thái độ giống như muốn khóc.

Bên tai chợt không còn nghe tiếng Dịch Tinh oán trách, Diệp Linh Cẩm nhìn hắn một chút, lại phát hiện vẻ mặt hắn ảo não, gãi gãi đầu, nói: "Gi kia, ...có thể ta đã nói quá nặng lời rồi. . . . ."

"Ai?"

"Ta chẳng qua có chút tức giận mà thôi, nói nhiều với người như vậy cũng như không. ... Nhưng nhìn người muốn khóc. . . . . Nếu để tên Nhan Nhiễm Y khốn kiếp kia biết được, sẽ cho ta uống một bình độc được rồi".

". . . . ." Diệp Linh Cẩm trong nháy mắt không biết nói sao.

Dịch Tinh nhìn bộ dạng hết sức rối rắm của Diệp Linh Cẩm, thở dài nói: "Được rồi, ta cũng đã biết người biết sai rồi, cũng sẽ không nói người. . . . . Người cũng đừng khổ sở nữa. . . . ."

Tầm lòng Cô bé quàng khăn đỏ giống như Đức Mẹ a. . . . .Diệp Linh Cẩm hoàn toàn xuôi theo hắn, nói: "Được rồi, được rồi, ta không khóc. . . . . Người đi nhanh lên đi. . . . . Ta muốn điều chỉnh thật tốt, nếu không, nhìn thấy người, ta lại cảm thấy hối hận muốn khóc. . . . ." Nói xong, vẻ mặt nhìn rất đáng thương.

Cô bé quàng khăn đỏ luôn dễ dàng bị lừa gạt, nhất là bây giờ trong lòng cô bé quàng khăn đỏ rất bao dung giống như Đức Mẹ. Dịch Tinh thở dài, đứng lên, nói với nàng: "Ta không tức giận, người cũng đừng tự trách. . . . ."

Diệp Linh Cẩm gật đầu một cái. Chỉ cần người đi rồi ta sẽ không tự trách. . . . .

"Đợi đã nào...!" Diệp Linh Cẩm gọi lại, Dịch Tinh đang chuẩn bị mở cửa.

"Người đi bằng cửa sổ thôi. . . . ." Diệp Linh Cẩm nhanh mắt, nhanh miệng, thật may kịp thời gọi Dịch Tinh lại, nếu không để hắn chạm mặt với Nhan Nhiễm Y thật sự là không tốt lắm.

Dịch Tinh nhìn nàng một cái nói: "Ta cũng không phải trộm, làm sao không thể đi ra cửa?"

"A ...." Diệp Linh Cẩm suy nghĩ một chút, nói, "Bởi vì lúc người tới bằng cửa sổ, cửa sổ đóng chưa chặt, người ra bằng cửa sổ có thể thuận tiện đóng kỹ cửa sổ lại. . . . ." về mặt nàng như "Van người đẩy".

"Được rồi. . . . ." Dịch Tinh đầy ắp tâm lòng Đức Mẹ, nhảy ra cửa sổ, đóng lại.

Dịch Tinh đóng cửa sổ, phút chốc Diệp Linh Cẩm thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại bắt đầu vội vàng tiêu diệt chứng cứ, nói thí dụ như dấu chân của hắn trên bệ cửa sổ, cái ghế bị xô dịch.

"Ken két" cửa bị đẩy ra.

Diệp Linh Cẩm lập tức thẳng người lên đang tìm xem có nơi nào còn bỏ sót, lại nhìn Nhan Nhiễm Y nở nụ cười xán lạn. "Mẹ kế .... Người về rồi. . . . ."

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng một cái, đi vào trong phòng ngồi trước bàn, nhìn chung quanh, khóe miệng cong lên chậm rãi nói ra: "Cảm nhi đang đợi ta sao. . . . ."

Khi Nhan Nhiễm Y nhìn về phía cửa sổ, trong lòng Diệp Linh Cẩm bị thót một cái. "Ừ!"

Cũng may Nhan Nhiễm Y quay lại, nhìn nàng, dịu dàng cười nói: "Gấp gáp như vậy chờ ta trở lại làm gì. . . . ."

"A . . . ." Diệp Linh Cẩm vẫn mỉm cười.

"Giường ấm tốt lắm?" Nhan Nhiễm Y nhìn nàng hỏi.

"..." Giữa ngày hè giường ấm cái gì, không phải Mẹ kể người sợ nóng chết sao. . .

"Rất ấm áp, không cần làm nóng. . . . ." Diệp Linh Cẩm đáp lời.

Nhan Nhiễm Y mỉm cười không nói gì. Diệp Linh Cẩm thở phào nhẹ nhõm, xem ra, . . . Có lẽ. . . . . Thật sự. . . . . để nàng lừa gạt.

Chợt, cửa sổ có tiếng động, Diệp Linh Cẩm trong lòng giật mình. Nhan Nhiễm Y nhìn nàng một chút lại nhìn về phía cửa sổ, nhưng Cửa sổ không có tiếng động gì nữa.

"Ha ha .... Mèo hoang thôi. . . . ." Diệp Linh Cẩm nhìn Nhan Nhiễm Y, thần sắc ngây ngốc cười một tiếng. Nhan Nhiễm Y cong cong môi, nói: "Cẩm nhi, người biết câu nói này không. . . . ."

"Câu gì?"

Nhan Nhiễm Y cười, trong miệng chậm rãi phun ra bốn chữ: "Có tật giật mình ..."

Diệp Linh Cẩm thôi cười, ngay sau đó khôi phục bình thường, trong lòng nghĩ có phải mình biểu hiện quá rõ ràng hay không.

"Ha ha. . . . . Những lời này a. . . . . Ta biết. . . . ."

"Hả? Như vậy giải thích nghe một chút?"

Diệp Linh Cẩm cảm thấy càng nói càng bị Nhan Nhiễm Y cho vào tròng, nghĩ tới nghĩ lui thôi thì nói sang chuyện khác sẽ tốt hơn. Nàng dụi dụi con mắt, nói: "Không. . . . . Mẹ kể kể chuyện xưa đi. . . . . Ta buồn ngủ. . . . ."

Mặc dù nói dối đáng xấu hổ nhưng Diệp Linh Cẩm biết Nhan Nhiễm Y đã biết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Có đạo lý

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng một lúc, khoe miệng mang theo ý cười không rõ, biết rõ Diệp Linh Cẩm không thể làm gì nữa thì hần mới chậm rãi nói ra: "Được.....Đi ngủ....."

Ngoài cửa sổ, thì ra đã rồi đi, nghe thấy bên trong phòng tiếng động lớn như thế nên Diệp Linh Cẩm dừng động tác, sau đó đợi đến khi Nhan Nhiễm Y và Dịch Tinh cùng đi vào, rùng mình một cái.

Bên ngoài gió thổi rất lớn, vẫn nên về phòng là tốt nhất (_ _ |||)

.....

Chỉ chớp mắt ba ngày đã qua, bốn người Nhan Nhiễm Y lại tiếp tục lên đường, lần này bọn họ dựa theo lộ trình đã định trước, chuẩn bị đi qua Liễu Thành, Đan Thành, rồi Mạt Thành.

Liễu Thành vẫn tiêu tụy như cũ.

Nhìn dân chúng Liễu Thành vẫn như mấy tháng trước, trong lòng bốn người không cảm thấy dễ chịu, cho nên bọn họ không dừng chân lại Liễu Thành mà tiếp tục đi tiếp.

Ban đầu khi ở Liễu Thành Nhan Nhiễm Y vẫn là mẹ kế của nàng, Quan Hoán Chi vẫn là một người tâm khí cao ngạo chỉ nghĩ đến việc muốn làm một thiếu niên thần tốc trừ gian diệt ác, Dịch Tinh thì vẫn là một tên trộm, mà hiện giờ..... Mọi người ít nhiều đều đã thay đổi. Trong lòng Diệp Linh Cẩm thở dài.

Đến Đan Thành, bọn họ tùy ý tìm một khách điểm nghỉ lại một đêm rồi rời đi, bởi vì Diệp Linh Cẩm suy nghĩ cả nửa ngày nên quyết định không quấy rầy Diệp Linh Đoạn, có một số việc, nếu nàng là tỷ tỷ thì nên để nàng giải quyết.

"Làm sao vậy....." Nhan Nhiễm Y đi vào phòng, ảm áp hỏi.

Diệp Linh Cẩm lắc lắc đầu thờ dãi: "Ta luôn có cảm giác cảnh còn người mất....."

Nhan Nhiễm Y nghe xong, môi khẽ cong lên đi đến bên cạnh nàng, ôm lấy bờ vai nàng nói: "Nhưng mà bên cạnh ngươi.....vẫn còn người không thay đổi....."

Trong lòng ê ảm, Diệp Linh Cẩm dựa đầu lên trên người Nhan Nhiễm Y.....Đúng vậy, ít nhất thì mẹ kế của nàng vẫn như vậy.

"Ta muốn đi gặp một người....." Diệp Linh Cẩm nói.

Nhan Nhiễm Y cười cười nói: "Chung Sách. . . . ."

Diệp Linh Cẩm gật đầu. Không biết vì sao, nàng không muốn gặp Diệp Linh Đoạn, không muốn gặp Bùi Lâu Tuấn mà lại chỉ muốn đi gặp cái tên "ca ca" hờ kia. Tuy rằng chỉ ở cùng Chung Sách có vài ngày nhưng tình cảm mà hắn dành cho Bách Hiểu khiến nàng vô cùng cảm động, mà người đàn ông xinh đẹp giống như một đóa hoa trong địa ngục này vẫn đối xử với nàng rất đúng mực.

Trên giang hồ có muôn vàn nữ nhân, nếu không quý trọng cơ hội gặp mặt thì sẽ càng lúc càng cách xa, sau đó lẽ lãng quên nhau trên giang hồ.....

"Được.....Tối hôm nay, ta đưa ngươi đi....." Nhan Nhiễm Y nói.

Đến lúc chạng vạng, Nhan Nhiễm Y nói với Quan Hoán Chi nói bọn họ muốn đi, Quan Hoán Chi không nói gì, đó chính là đồng ý.

Vì thế Diệp Linh Cẩm và Nhan Nhiễm Y lặng lẽ đi đến phân đường của Kinh Phong lâu ở Đan Thành.

"Chúng ta đến tìm Chung Sách, làm phiền thông báo một tiếng....." Diệp Linh Cẩm nói.

Hai thủ vệ nhận ra là Diệp Linh Cẩm, là người mà lâu chủ truyền mệnh giết, nhưng trời cao hoàng đế xa, mà Chung Đường chủ của bọn hắn lại là người không thể động vào, vẫn nên thôi thì hơn.....

Một người trong đó trả lời: "Đường chủ không có ở đây."

"Không có ở đây? Vậy khi nào thì hắn trở về?" Diệp Linh Cẩm hỏi.

"Không biết. Đường chủ có việc, hai tháng trước đã đến Lịch Thành, nhưng vẫn chưa trở về. . . . ."

Hai tháng trước đã đi rồi sao?

Lịch Thành. . . . . Bách Hiểu. . . . . Một người nửa tháng trước vừa gặp chuyện không may.....

Diệp Linh Cẩm nhìn về phía Nhan Nhiễm Y, cũng vừa đúng lúc Nhan Nhiễm Y nhìn về phía nàng.

Dựa vào sự si tình của Chung Sách với Bách Hiểu thì Diệp Linh Cẩm đoán sự kiện kia không phải do Chung Sách làm, có lẽ.....Chung Sách đến để cứu Bách Hiểu?

"Vậy xin hỏi Chung Đường chủ đã có chút tin tức gì chưa....." Nhan Nhiễm Y nho nhả lễ độ hỏi.

Hai người liếc nhìn nhau rồi lắc lắc đầu.

"Đã làm phiền hai vị, nếu Chung Đường chủ không ở đây vậy thì chúng ta xin cáo từ trước, ngày khác sẽ quay lại....." Nhan Nhiễm Y chấp tay, sau đó đưa Diệp Linh Cẩm rời đi.

"Dù thế nào ta cũng cảm thấy chuyện của Chung Sách.....có quan hệ với Bách Hiểu....." Trên đường đi Diệp Linh Cẩm cau mày nói.

"Hả....."

Diệp Linh Cẩm cũng không biết phải nói như thế nào, chỉ là.....nhờ giác quan thứ sáu của phụ nữ mà nàng cảm thấy như vậy.

"Dựa theo đạo lý mà nói thì Chung Sách rời đi lấy như vậy thì sẽ phải có liên hệ với phân đường ở Đan Thành.....Một tên sát thủ của một tổ chức lớn như vậy mà hắn không sợ có người nhân lúc hắn không ở Đan Thành mà đột đi hay sao....." Nàng tiếp tục phân tích.

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng cười không nói gì.

Diệp Linh Cẩm có chút xấu hổ nhìn về phía hắn hỏi: "Chẳng lẽ ta nói không đúng sao....." So với nàng, Nhan Nhiễm Y thông minh hơn rất nhiều, chút suy nghĩ nhỏ bé có thể làm hại bọn họ nên nàng không dám nói bậy, bị hắn nhìn nên càng không có tự tin.

Nhan Nhiễm Y cười, vừa đúng lúc đi qua một người bán hàng rong mút quả, Nhan Nhiễm Y mua một chuỗi đường hồ lô đưa cho nàng nói: "Nói rất đúng, đây là phần thưởng cho ngươi....."

". . . . ." Diệp Linh Cẩm tiếp nhận mút quả.

Trong vòng nửa năm nay được ăn quá nhiều, Diệp Linh Cẩm nhìn quả màu hồng sáng bóng này không há nổi miệng, hơn nữa mút quả còn liên quan quá nhiều đến chuyện nàng phải giả ngốc.

Nàng nhìn về phía Nhan Nhiễm Y, vốn dĩ định dùng ánh mắt kháng nghị rằng mình không thích mút quả nhưng lại phát hiện hắn đang kéo nàng đi về phía trước, ánh mắt nhìn về phương xa, có vẻ khá đắm chiều.....

Nhìn dáng vẻ này của Nhan Nhiễm Y, Diệp Linh Cẩm cũng không định quấy rầy hắn, đành phải ngoan ngoãn cầm mút quả đi theo sau.

"Có lẽ thật sự Bách Hiểu đã được Chung Sách cứu....." Nhan Nhiễm Y nhìn về phía, cong cong môi, bỗng nhiên mở miệng nói.

Mọi thứ xung quanh dường như trở nên nhẹ nhàng hơn. Còn một chút nữa thôi thì mặt trời lặn xuống sau ngọn núi, dường như cũng không biểu trưng cho một buổi chiều thê lương mà là một ngày mai có thể có những tia hy vọng mới.

Diệp Linh Cẩm biết, nhiều ngày nay trong lòng hắn luôn có một tảng đá đè nặng, cuối cùng thì cũng nhẹ nhàng đi một chút. Tuy rằng bình thường hắn luôn có thái độ không quan tâm nhưng nếu thật sự Bách Hiểu xảy ra chuyện gì thì có lẽ hắn sẽ phải áy náy suốt đời.

Trở về khách điểm, Quan Hoán Chi và Dịch Tinh đang chờ bọn họ ăn cơm chiều.

"Nhanh như vậy đã về rồi sao....." Dịch Tinh đã nhanh chóng khôi phục lại bình thường, giọng nói cũng giống như thường ngày.

Quan Hoán Chi nhìn bọn họ một cái rồi nói: "Ăn cơm đi....."

Trong lòng Diệp Linh Cẩm cảm thấy cực kỳ ấm áp.

Ăn cơm chiều xong, Nhan Nhiễm Y kể lại chuyện nghe được ở Kinh Phong lâu cho hai người bọn họ, hơn nữa còn nói ra suy đoán của mình và Diệp Linh Cẩm.

"Ai! Đừng nói là thật sự là khả năng như vậy nha....." Sau khi nghe xong Dịch Tinh nắm cằm trầm mặc một lúc rồi nói.

Nhan Nhiễm Y nhìn về phía Quan Hoán Chi nói: "Quan huynh, người cảm thấy như thế nào?"

Trên mặt Quan Hoán Chi vẫn không có biểu cảm gì nhưng bàn tay thì gõ lên mặt bàn theo tiết tấu rồi chậm rãi nói: "Cũng có khả năng.....Hy vọng thật sự là như vậy.....Nếu thật sự được Chung Sách cứu thì không biết chừng không lâu nữa bọn họ sẽ tìm đến chúng ta, đến lúc đó thì chúng ta có thể biết được rõ ràng chân tướng mọi việc rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Danh tiết là cái gì

Mọi người đồng ý cùng gặt đầu. Nếu thật sự là như vậy, thì chân tướng thật sự không còn xa nữa rồi. . . . .

Ngày hôm sau phải lên đường đến Mật Thành nên mấy người chỉ hàn huyên vài câu rồi đi ngủ sớm, chỉ là càng cách chân tướng càng gần thì trong lòng mọi người đều có chút chờ mong có chút khẩn trương, nên đa số đều có chút mất ngủ.

Ngày hôm sau, một chiếc xe ngựa vừa chậm rãi mà cũng vừa nhanh chóng rời khỏi Đan Thành.

Bởi vì không tiện thuê người đánh xe nhưng Diệp Linh Cẩm lại không biết cưỡi ngựa nên bắt đầu từ Liễu Thành thì Dịch Tinh và Quan Hoán Chi đánh xe, còn Nhan Nhiễm Y và Diệp Linh Cẩm ngồi trong xe ngựa.

Có thể khiến thần bỏ đại nhân và Trích Tinh Thánh Thủ vì nàng mà đánh xe làm mỗi lần nghĩ đến Diệp Linh Cẩm đều muốn lên mặt trên giang hồ.

Bỗng nhiên, xe ngựa ngừng lại.

Nhan Nhiễm Y vén màn lên hỏi: "Làm sao vậy....."

Dịch Tinh quay đầu, ý bảo hắn nhìn về phía trước mà xem.....

Diệp Linh Cẩm cũng cúi đầu nhìn ra phía trước, chỉ thấy ở phía trước cách đó không xa là hai con ngựa, một con màu trắng và một con màu trắng nữa.....Thì ra là Bùi Lâu Tuấn và Diệp Linh Đoàn.

Hai người chậm rãi tiến lại gần.

"Bùi huynh. . . . ." Quan Hoán Chi chấp tay nói.

Bùi Lâu Tuấn chào hỏi từng người rồi sau đó nói: "Tin đồn trên giang hồ mọi người đều biết đến, cái hẹn mừng ba tháng tám, các người đi chuyến này.....Làm sao có thể thiếu đi chúng ta?"

"Quả nhiên lúc ở Đan Thành đã không lừa được Bùi huynh....." Nhan Nhiễm Y xuống xe chậm rãi nói.

Như thế Diệp Linh Cẩm mới biết thì ra tin đồn trước kia mình nghe được vẫn không phải là toàn bộ, thậm chí cả ngày tháng cụ thể cũng có, tính tính một chút thì còn cách bây giờ hơn một tháng.

Bùi Lâu Tuấn cười cười, luôn là một màu trắng như vậy, làm cho người khác có cảm giác của một hiệp sĩ: "Nếu không phải là ta chú ý thì sợ mấy người các người tự mình đi rồi.....Như thế thì không kịp suy nghĩ rồi....."

"Tỷ tỷ. . . . ."

Nghe thấy giọng nói Diệp Linh Đoàn, Diệp Linh Cẩm xuống xe ngựa nói: "Đoạn nhi.....".Không biết vì sao, khi nhìn thấy bọn họ, phản ứng đầu tiên của nàng là tiếp tục giả ngu.

"Tỷ tỷ. . . . ." Diệp Linh Đoàn xuống ngựa chạy đến, trên mặt mang theo vui sướng. "Làm sao mà khi đó tỷ lại chạy cùng hần như vậy..... Ta đi tìm khắp nơi cũng không thấy tỷ đâu....."

Trong lòng Diệp Linh Cẩm cũng có chút xấu hổ nên không nói gì, hơn nữa nàng còn cảm thấy Diệp Linh Đoàn vẫn còn nghi ngờ Nhan Nhiễm Y, nàng cũng không có ý nói cho nàng ấy biết là nàng không ngốc và cơ bản đã định chung thân với Nhan Nhiễm Y.

Sau khi mấy người nói mấy câu xong thì quyết định cùng khởi hành. Vốn dĩ Diệp Linh Đoàn không muốn để Diệp Linh Cẩm ngồi chung xe ngựa với Nhan Nhiễm Y nhưng Diệp Linh Cẩm ý vào việc mình là một kẻ ngốc, chỉ thích ở bên Nhan Nhiễm Y nên cho dù nói cái gì cũng không nghe thôi, sau đó Diệp Linh Đoàn cũng phải đồng ý.

Bên cạnh, có hai khán giả đang thấy xấu hổ thay nàng.

Mấy người tiếp tục khởi hành đi đến Mạt Thành.

Trong xe ngựa, Nhan Nhiễm Y cười khi nhớ lại chuyện đáng về Diệp Linh Cẩm nói không thể rời xa hần vừa nãy, cười nói: "Mới như vậy mà Cẩm nhi đã không thể rời xa ta rồi sao?"

Mặt Diệp Linh Cẩm đỏ lên, nói: "Đúng vậy. . . . . Người là mẹ kế ta nha. . . . ." Chỉ là cảm thấy ở cùng một chỗ với Nhan Nhiễm Y thì cảm thấy an toàn hơn thôi. (￣^￣o#) nhưng mà nàng không thể nói ra.

Nhan Nhiễm Y cong môi, không nói gì nữa.

Đêm đó, không kịp đi đến cái trấn phía trước nên mấy người bọn họ quyết định dã ngoại một đêm.

Đây là lần đầu tiên Diệp Linh Cẩm dã ngoại qua đêm, nghe tiếng ve kêu, nghe tiếng gió thổi qua lá phát ra những âm thanh xào xạc, xung quing là một mảng tối đen, trong lòng vừa có cảm giác sợ hãi vừa có cảm giác hưng phấn.

Sáu người ngồi vây quanh một khóm lửa, vừa nướng thỏ hoang bắt được vừa trò chuyện.

"Các vị làm sao mà biết được ước hẹn gặp nhau ở trên núi Mạt Thành?" Bùi Lâu Tuấn hỏi.

Nhan Nhiễm Y cười cười, dưới ánh lửa khuôn mặt hần ửng sáng. "Bởi vì. . . . . Thật không dám dấu giếm, Nhan Tương đúng là phụ thân ta. . . . ."

"Cái gì?" Diệp Linh Đoàn ngạc nhiên hỏi.

Bùi Lâu Tuấn nghe xong, gật đầu cười nói: "Chẳng trách.....Chẳng trách Nhan huynh lại biết nhiều chuyện như thế....."

Lần này thì mọi nghi ngờ hướng về phía Nhan Nhiễm Y đã được rửa sạch cả rồi.

"Vậy thì mục đích mà hung thủ muốn giá họa cho Nhan huynh là gì....." Bùi Lâu Tuấn hỏi.

Quan Hoán Chi lắc đầu.

Diệp Linh Cẩm nhàn rỗi không có việc gì nhìn trái rồi lại nhìn phải, phát hiện thấy Diệp Linh Đoàn nhìn Bùi Lâu Tuấn đến xuất thần, không thấy rõ biểu tình. Nàng cười cảm thán, quả nhiên Diệp Linh Đoàn vẫn là một cô gái có nhiều suy nghĩ nha.

"Người nào!" Bỗng nhiên Quan Hoán Chi lạnh giọng hỏi.

Phía sau, bỗng nhiên trên cây lay động mạnh, phát ra một loạt âm thanh, sau đó có một bóng người màu đen bay ra chạy thoát.

"Đề ta đuổi theo!" Dịch Tinh cuốn tay áo lên đuổi theo lại bị Quan Hoán Chi dùng tay giữ lại.

Quan Hoán Chi chỉ nói một câu "Đề ta" rồi sử dụng khinh công đuổi theo.

Bỗng nhiên không khí có chút cứng ngắc, bóng người kia có thể là hung thủ hay không? Cuối cùng hung thủ cũng chịu xuất hiện và cách bọn họ càng ngày càng gần rồi sao?

"Thật là! Quá khinh thường Trích Tinh Thánh Thủ lão tử ta rồi!" Bị kéo lại nên Dịch Tinh cảm thấy vô cùng khó chịu đánh lên cây làm cho không khí đang có chút cứng ngắc trở nên thoải mái hơn nhiều.

"Đừng sợ. . . . ." Nhan Nhiễm Y nắm lấy tay Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm gật gật đầu. Có Nhan Nhiễm Y ở đây, nàng không sợ.

Bên kia, Bùi Lâu Tuấn cau mày cũng che chở Diệp Linh Đoạn.

Diệp Linh Cẩm nhìn Dịch Tinh đang gây ồn ào nên cũng không cảm thấy sợ hãi nữa rồi. Khi đó không cho Dịch Tinh đuổi theo là đúng, tuy khinh công của Dịch Tinh vô cùng cao cường nhưng khả năng giao chiến lại kém, nhờ đầu đó là hung thủ thật sự, lại ra tay độc ác thì vẫn sẽ có nguy hiểm. Mà Nhan Nhiễm Y phải che chở nàng, Bùi Lâu Tuấn thì bảo vệ Diệp Linh Đoạn, nên để Quan Hoán Chi đuổi theo là thích hợp nhất.

Mấy người ngồi trước đồng lửa, nhìn lửa cháy và đợi tin tức của Quan Hoán Chi.

Lửa cháy nhánh cây phát ra tiếng "Bốp bốp" vô cùng quỷ dị.

"Ai! Trở lại rồi!" Bỗng nhiên Dịch Tinh nói.

Diệp Linh Cẩm nghiêng đầu nhìn về hướng Dịch Tinh đang nhìn, vẫn là một mảng tối đen, cái gì cũng chưa thấy.

Qua một lúc lâu sau, một bóng người xuất hiện, là Quan Hoán Chi.

"Như thế nào?" Bùi Lâu Tuấn hỏi.

Quan Hoán Chi nghiêm mặt, mím môi, chậm rãi mở miệng nói: "Để cho hắn chạy thoát....."

"Chạy thoát? Tự nhiên lại để hắn chạy thoát? Như thế còn không cho ta đi....."

Quan Hoán Chi lạnh lùng trừng mắt Dịch Tinh một cái, Dịch Tinh ngoan ngoãn ngậm miệng.

Giọng nói ôn nhu của Nhan Nhiễm Y vang lên: "Chạy càng tốt, nếu là hung thủ thì nhất định sẽ còn quay lại....."

"Đúng vậy.....Đúng vậy. . . . ." Dịch Tinh lấy lòng nói.

Tặc sợ quan, đó là một lý lẽ vĩnh hằng không thể thay đổi.

Quan Hoán Chi không nói gì, ngồi xuống.

Mọi người cũng đều quen với việc Quan Hoán Chi tiết kiệm lời nói nên cũng không ngạc nhiên.

"Mọi người vẫn nên đi nghỉ ngơi sớm một chút....." Lúc này, Bùi Lâu Tuấn nói.

Mọi người đồng ý gật đầu.

Diệp Linh Cẩm muốn ngủ cùng Nhan Nhiễm Y nhưng đương nhiên là Diệp Linh Đoạn tuyệt đối không đồng ý.

"Tỷ tỷ. . . . . Tỷ là một cô gái chưa chồng sao có thể ngủ cùng một người đàn ông!" Diệp Linh Đoạn giữ nàng lại.

Tại người không biết ta đã sớm ngủ cùng hắn rồi..... Trong lòng Diệp Linh Đoạn lặng lẽ trả lời.

"Đối với người phụ nữ danh tiết cực kỳ quan trọng! Tỷ làm sao có thể làm như vậy." Diệp Linh Đoạn tiếp tục giảng đạo lý.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Ta cũng nhớ người.....

"Danh tiết?" Diệp Linh Cẩm biểu hiện vẻ mặt khó hiểu. Cái danh tiết này có thể ăn được sao..... Từ lúc đồng hành cùng Nhan Nhiễm Y đến nay thì đã không có nữa rồi.....

Cuối cùng, Diệp Linh Cẩm không thể lay chuyển được Diệp Linh Đoạn nên quay đầu nhìn thoáng qua Nhan Nhiễm Y rồi ngoan ngoãn đi ngủ cùng Diệp Linh Đoạn.

Nhan Nhiễm Y mỉm cười với nàng.

Nhìn nụ cười này mà Diệp Linh Cẩm lại thấy được sự ủy khuất? (ノ=Д=)ノ—— Mẹ kể thật sự rất được rồi đó..... Diệp Linh Cẩm thở dài, ngoan ngoãn đi ngủ cùng Diệp Linh Đoạn.

"Tỷ tỷ. . . . . Tuy hấn không phải là người xấu nhưng tỷ cũng không thể ngốc nghếch đến mức đi ngủ cùng hấn được!" Khi đi ngủ, Diệp Linh Đoạn nhỏ giọng nhắc nhở.

"Sau này hấn sẽ cưới tỷ sao?"

ngươi nói đúng rồi. . . . . Hấn đã nói như vậy. . . . . Trong lòng Diệp Linh Cẩm lặng lẽ bổ sung. Nhớ đến dáng vẻ cầu hôn của Nhan Nhiễm Y trong lòng nàng lại ngọt ngào lên rất nhiều.

Tuy rằng nàng sẽ phải chọn một thời điểm thích hợp để nói với Diệp Linh Đoạn nếu không chỉ sợ nàng không tiếp thu được.

Ngày thứ hai, mọi người đều dậy sớm, cảm nhận được không khí trong lành nơi sơn dã, tiếng chim hot, hương thụ không khí yên lặng, mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Cho dù có lưu luyến khoảnh khắc yên lặng này nhưng bọn họ vẫn phải đi về phía trước, mấy người chuẩn bị xuất phát, vẫn là một chiếc xe ngựa và hai con ngựa.

Vì Diệp Linh Đoạn có ý đi xuống nên Nhan Nhiễm Y cưỡi ngựa, còn Diệp Linh Cẩm và Diệp Linh Đoạn cùng ngồi chung trên một xe ngựa.

Dù sao để cho một người con gái cưỡi ngựa còn một đại nam nhân lại ngồi xe ngựa thì không tốt cho lắm.

Tuy rằng được đoàn tụ với Diệp Linh Đoạn, Diệp Linh Cẩm cũng rất vui vẻ, nhưng còn mẹ kế của nàng Diệp Linh Cẩm ngồi ở trong xe, từ cửa nhìn ra, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Nhan Nhiễm Y cưỡi ngựa.

Toàn thân màu tím đẹp như ánh sáng rạng đông, vừa có chút nhu hòa lại có chút hương vị thoát ly thế tục, tóc tùy ý tung bay trong gió.....

Mẹ kế nhà nàng thật sự. . . . . Rất đẹp trai. . . . . Trong lòng Diệp Linh Cẩm thở dài.

"Tỷ tỷ?" Diệp Linh Đoạn nhìn Diệp Linh Cẩm kêu lên.

"Hả?" Diệp Linh Cẩm lưu luyến quay đầu nhìn về phía Diệp Linh Đoạn.

Diệp Linh Đoạn cười với nàng, dựa vào trong nàng, thật sự giống như một muội muội.

Bỗng nhiên Diệp Linh Cẩm dựa vào làm cho Diệp Linh Cẩm không biết nên làm sao. Trong lòng nàng thở dài nói: dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi thôi.

"Chuyện này sẽ kết thúc nhanh thôi....." Diệp Linh Đoạn nói.

Diệp Linh Cẩm không nói gì.

"Đến lúc đó. . . . . Thật sự có thể buông xuống tất cả mọi thứ....."

Diệp linh cẩm gật gật đầu. . . . .

"Cuối cùng thì có thể giải thoát được khỏi ma chướng....."

Diệp Linh Cẩm thấy Diệp Linh Đoạn càng ngày càng nguy hiểm, chính mình cũng không nghe hiểu. Nàng cúi đầu, chỉ thấy trên mặt Diệp Linh Đoạn không quá lo lắng.

Bốn ngày tiếp theo, trên cơ bản bọn họ đều qua đêm ở nơi hoang dã, trên cơ bản Diệp Linh Đoạn cũng ở bên người Diệp Linh Cẩm suốt nên cơ hội để Diệp Linh Cẩm nói chuyện với Nhan Nhiễm Y cũng ít đi, điều này làm cho Diệp Linh Cẩm thấy cực kỳ sốt ruột.....

Làm sao lại nhẫn tâm chia rẽ tình yêu đang trong lúc cuồng nhiệt của cặp tình nhân chứ.....

Ngày thứ năm, bọn họ đi đến một trấn nhỏ, bởi vì Bùi Lâu Tuấn có tiền nên mấy người bọn họ đều được ở trong những gian phòng hảo hạng. Tuy rằng đó là phòng hảo hạng nhưng trên cơ bản thì phòng bên cạnh có động tĩnh gì lớn thì đều có thể nghe thấy.

Phòng Diệp Linh Cẩm, phòng bên cạnh thì không rõ, phòng bên kia là Diệp Linh Đoạn, rồi đến Bùi Lâu Tuấn, Nhan Nhiễm Y, Dịch Tinh, Quan Hoán Chi.

Sau khi ăn xong bữa cơm, mấy người đều trở về phòng của mình, đã nhiều ngày ngủ trên đường, cuối cùng thì cũng có thể được ngủ trên giường rồi.

Diệp Linh Cẩm nằm ở trên giường, trần trọc.

Bốn năm ngày nay trên cơ bản gặp Nhan Nhiễm Y chỉ có thể là gặp mặt chào hỏi cũng giống như là không gặp, đây chính là lần đầu tiên từ khi bọn họ quen biết đến nay tách ra lâu đến như vậy.

"Quả nhiên là số mệnh của kẻ nữ nha....." Nàng nằm ở trên giường, nhìn màn che của giường, cảm thán chính mình không tốt.

"Két... Két.... . . . ." Cùng với thanh âm của người.

Diệp Linh Cẩm dựng lên lỗ tai lên nghe ngóng, rồi bỗng nhiên đỏ mặt.....

Hiệu quả cách âm của phòng này quá kém rồi..... Đôi nam nữ phòng bên đang làm gì.....Nàng đều nghe được rất rõ.....

Vốn định tự nhắc nhở là phi lễ chó nghe để an tâm đi ngủ nhưng những âm thanh như có như không của phòng bên làm Diệp Linh Cẩm không tự giác bắt đầu mơ mộng chính mình và Nhan Nhiễm Y cùng làm cái gì gì kia.....

"Quả thực là quá đủ rồi!" Không chịu được suy nghĩ lung tung của mình, Diệp Linh Cẩm tức giận ngồi dậy.

Chỉ là trong đại não suy nghĩ một chút mà mặt đều đã đỏ hết rồi.....

Nàng phiền não đi một vòng trong phòng, đang suy nghĩ xem có nên gõ lên vách tường để nhắc nhở phu thê cách vách tiết chế đi chút hay là nên đổi phòng ngủ.

Suy nghĩ một lúc lâu thì phương án sau có lẽ vẫn khả thi hơn, xoắn xuýt hồi lâu, nàng quyết định đi tìm Nhan Nhiễm Y. đúng vậy, nàng muốn gặp mẹ kế nhà nàng, vô cùng vô cùng muốn..... Nhưng mà lúc đi không thể để cho Diệp Linh Đoạn phát hiện.

Lúc chân nàng đang chuẩn bị bước ra khỏi cửa thì bỗng nhiên cửa sổ mở ra.....

"Dịch Tinh?" Diệp Linh Cẩm thăm dò kêu lên.

"Cực kỳ hi vọng là Dịch Tinh sao. . . . ." Một bóng người màu tím cùng với giọng nói vô cùng nhu hòa xuất hiện, thì ra là mẹ kế nhà nàng Nhan Nhiễm Y.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm nửa vui sướng, nửa sợ hãi.....Nàng ngượng ngùng cười, nói: "Ha ha. . . . . Không phải. . . . . Chỉ là kiểu nhảy từ cửa sổ này không phải chỉ có trộm mới thường làm hay sao....."

"Trộm mới thường làm?" Nhan Nhiễm Y đóng cửa sổ lại, xoay người nhún mày hỏi.

Diệp Linh Cẩm suy nghĩ xem có nên tiếp tục dây dưa hay không, nếu không thì chuyện lần trước Dịch Tinh nhảy cửa sổ vào phòng nàng sẽ bị phát hiện mất, vì thế nàng phải bắt đầu nũng nịu, nhõng nhẽo.

Nàng đi đến trước mặt Nhan Nhiễm Y nói: "Mẹ kế.....Người ta rất nhớ người nha....." Nàng nhận ra, cái giọng điệu của kẻ ngốc này có thể khiến người khác không cảm thấy xấu hổ.

Nếu để bình thường mà bảo nàng nói như này thì hoàn toàn không thể.

Nói xong, nàng cũng định ngoan ngoãn nhưng nhớ yêu thương mà ôm Nhan Nhiễm Y một cái, cũng coi như an ủi chút tình cảm tương tư của nàng.

Nhan Nhiễm Y nhanh hơn nàng một bước, bắt được tay nàng, kéo nàng vào trong lòng nhẹ nhàng nói: "Ta cũng nhớ người....."

Diệp Linh Cẩm ngẩng đầu: "Thật.....Sao....."

Nhan Nhiễm Y trực tiếp cúi đầu, hôn nàng.

Đều nói là tiểu biệt thăng tân hôn, bọn họ như thế này miễn cưỡng có thể coi là tiểu biệt, làm cho tình cảm của hai người sâu đậm lên hơn rất nhiều.

Đối diện với nụ hôn không thể kháng cự của Nhan Nhiễm Y, Diệp Linh Cẩm ngậy ra một lúc, ôm cổ hắn, sau đó hé miệng, đưa lưỡi ra quấn lại đầu lưỡi của hắn, đáp lại hắn.

Dường như Nhan Nhiễm Y cực kỳ miễn cưỡng việc Diệp Linh Cẩm đáp lại hắn, trong thời gian nghỉ ngơi nỉ non nói: "Có thể tưởng tượng nỗi nhớ của người rồi....."

Chưa bao giờ Diệp Linh Cẩm cảm thấy mình lại có thể nhiệt tình như vậy, nhưng mà khi nghe được Nhan Nhiễm Y nói như vậy thì nàng cũng buông ra.

Nam nữ cách vách truyền đến tiếng rên ngâm liên hồi làm hai người bên này có chút ngượng ngùng.

Nhan Nhiễm Y buông đôi môi đỏ sẫm của nàng ra, liếm vành tai nàng, sau đó theo tai chậm rãi đi xuống dưới, đến cái cổ trắng nõn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Bị bắt thông dân ngay tại trận

Hai mắt Diệp Linh Cẩm trở nên mơ màng, môi hé ra, nghe âm thanh cách vách truyền đến rồi ôm đầu Nhan Nhiễm Y. Cảm giác này giống như trên người đang có vạn con kiến đang bò vô cùng khó chịu, nhưng lại có thêm cảm giác thoải mái muốn đến tận mây xanh, tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.....

"Thùng thùng thùng --" lúc này bỗng nhiên cửa bị gõ vang, hai người đang đắm chìm trong đó đều không nghe thấy.

"Thùng thùng thùng --" cửa lại bị gõ vang lần nữa. "Tỷ tỷ? Tỷ có ở bên trong không?"

Bỗng nhiên toàn thân Diệp Linh Cẩm giật mình một cái, trong nháy mắt đã tỉnh táo lại một nửa.

"Phía sau.....Mẹ kè. . . . . Đoạn nhi ở bên ngoài. . . . ." Diệp Linh Cẩm cũng không biết tại sao giọng nói của mình lại có thể trở nên như vậy.....Gọi tiếng "mẹ kè" cũng trở nên quỵến rũ như vậy.

"Ừ....." Nhan Nhiễm Y trả lời, ngoài miệng nói thế như tay vẫn di chuyển không ngừng.

"Tỷ tỷ. . . . . Tỷ tỷ tại sao thế. . . . . Nghe thấy trong phòng tỷ có tiếng động, tỷ vẫn khỏe chứ. . . . ."

Có lẽ vì có tật giật mình nên Diệp Linh Cẩm cảm thấy Diệp Linh Đoạn sẽ rất nhanh đẩy cửa đi vào, Nhan Nhiễm Y vẫn cắn cổ nàng không rời, Diệp Linh Cẩm cắn môi, một bàn tay nắm chặt cánh tay Nhan Nhiễm Y, cố gắng không chế để mình không run rẩy, mở miệng nói: "Ta. . . . . Ta không sao. . . . . Ngủ. . . . . A. . . . ."

Bỗng nhiên Nhan Nhiễm Y hung hăng cắn cổ nàng một cái, ngay lập tức Diệp Linh Cẩm che miệng lại.

Ngươi làm gì thế! Diệp Linh Cẩm trừng mắt nhìn hắn, đúng là Nhan Nhiễm Y không biết tiết chế gì cả, vẫn tùy tiện làm bậy trên người kẻ nữ như vậy.

Diệp Linh Đoạn ở ngoài cửa cảm giác có cái gì đó không đúng lắm, tiếp tục gõ cửa thét lên: "Tỷ tỷ. . . . . Tỷ tỷ?"

"Hả? Ta. . . . . Đã đi ngủ. . . . . rồi. . . . ." Diệp Linh Cẩm gian nan trả lời.

"Đi ngủ rồi sao đèn vẫn sáng?"

"Kìa, cái kia.....Ta lập tức.....A, lập tức đi tắt....."

Cả thân thể Diệp Linh Cẩm xui xẻo trong lòng Nhan Nhiễm Y, hắn không cho nàng cử động thì căn bản nàng không thể cử động được..... Vì quá khản trương nên hiện tại toàn thân nàng đều đặc biệt miễn cảm, mỗi một chỗ Nhan Nhiễm Y chạm đến, tùy ý trêu chọc đều có thể khiến nàng run rẩy.

TT__TT làm sao bây giờ, làm sao để tắt đèn bây giờ.....Một bên đại não của Diệp Linh Cẩm đang bị áp lực đè xuống, một bên thì đang cố gắng suy nghĩ làm sao để có thể tắt được cái đèn cách nàng năm sáu bước để Diệp Linh Đoạn còn rời đi.

Một cái đầu nào đấy vùi vào giữa cổ nàng, hai tay tùy ý vỗ về, phía sau lưng nàng là một người đàn ông đang thở gấp, sự đau đớn truyền đến trên cánh tay càng kích thích hắn.

"Nhan Nhiễm Y.....Người.....Đại gia người có thể.....Trước tiên đừng làm gì .....được không!" Diệp Linh Cẩm muốn nói một câu thật tốt thế mà lại biến thành tiếng rên nên chỉ có thể thờ dài.

"Tỷ tỷ?"

Tiếng hỏi bên ngoài truyền vào làm cho lông tơ toàn thân Diệp Linh Cẩm đều dựng đứng cả lên. Lần đầu tiên yêu đương vụng trộm ㄗㄗ___ㄗㄗ chả lẽ lại muốn bắt kẻ thông dâm ngay tại trận hay sao.

Người nào đó vẫn đang chôn mặt đột nhiên tùy ý vung tay một tay cái, "Vù" một tiếng, tất cả đèn trong phòng đều tắt.

Xung quang tối đen như mực, chỉ có thể cảm giác được khí tức của Nhan Nhiễm Y, loại cảm giác khẩn trương này làm cho người ta sản sinh ra cảm giác khoái cảm.

Diệp Linh Cẩm hít sâu một hơi, mỗi chỗ toàn thân đều đã hưng phấn, nhưng nàng không quên được ngoài cửa còn có người. "Đèn, đèn tắt. . . . . Đoạn nhi. . . . . Trờ về đi. . . . ." Mới vừa nói xong thì cảm thấy trời đất quay cuồng rồi sau đó gục xuống ở trên giường.

Tuy rằng cảnh tối lửa tắt đèn này không nhìn thấy gì, nhưng mà Diệp Linh Cẩm có thể cảm thụ được tầm mắt của hắn.

"Tỷ tỷ. . . . . Ta vào đây!"

"A. . . . . Đùng!" Diệp Linh Cẩm nhất thời bị dọa đến hôn mê.

Chỉ nghe thấy kết một cái.....cửa bị đẩy ra, trong nháy mắt Diệp Linh Cẩm ngậy ngấn cả người. May mà nhan nhiễm y phản ứng cực nhanh, vung tay lên một cái, rèm hai bên giường được thả xuống.

"Tỷ tỷ. . . . . Tỷ căn bản không ngốc. . . . . Đúng không. . . . ." Diệp Linh Đoạn đi vào căn phòng tối đen nói.

Σ(ㄟ°ㄏ°;)ㄗ Trong nháy mắt Diệp Linh Cẩm cảm thấy nguy to rồi, vừa rồi mình đã quên phải giả ngốc, chẳng trách Diệp Linh Đoạn lại muốn đi vào.

Trong phòng tối đen như mực, Diệp Linh Đoạn không thấy rõ phía trước, từ trong lồng ngực lấy ra dụng cụ đánh lửa rồi châm đèn lên, trong nháy mắt căn phòng được khôi phục ánh sáng.

Trước mắt sáng lên, Diệp Linh Cẩm phát hiện Nhan Nhiễm Y với thần thái âm u ở trên người nàng, nhìn nàng, mà cổ áo của mình đã sớm mở rộng. Vừa mới bị kích thích qua, hiện tại Diệp Linh Cẩm cảm thấy vạn phần khó xử muốn đẩy Nhan Nhiễm Y ra ngoài, nhưng mà không dám động, sợ Diệp Linh Đoạn phát hiện ra cái gì đó.

Nhan Nhiễm Y sắc mặt phiem hồng của Diệp Linh Cẩm, dáng vẻ xoắn xuýt, cười dịu dàng.

Diệp Linh Cẩm trừng mắt. Người còn dám xằng bậy thử xem?

Nhan Nhiễm Y nhú mày. Ta có gì không dám sao?

Trong nháy mắt Diệp Linh Cẩm bị đánh bại, đúng vậy, hắn là Nhan Nhiễm y không gì không dám làm.....

"Tỷ tỷ?" Ở trong phòng nhìn một vòng, không tìm được người, Diệp Linh Đoạn chuyển mục tiêu đến phía sau cái rèm giường đang hạ xuống kia.

"A? Ta không sao. . . . . Chỉ là, lừa dối này là vạn bất đắc dĩ. . . . ." Diệp Linh Cẩm nói.

Dường như Diệp Linh Cẩm có chút kích động nói: "Ta cũng có thể đoán ra được.....Chỉ là hiện tại đã có thể chứng thật.....Tỷ tỷ ta không trách người....."

"Uh m. . . . ." Hiện tại trái tim Diệp Linh Cẩm đã lên đến cổ họng, nếu Diệp Linh Đoạn tiến thêm vài bước không biết chừng nó sẽ nhảy ra, mà đầu sỏ gây nên thì không biết từ lúc nào đã khôi phục dáng vẻ cầm thú hào hoa phong nhã, ở trên người nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Diệp Linh Đoạn bước lên trước."Tỷ. . . . ."

Bỗng nhiên, cách vách truyền đến thanh âm, đó là tiếng kêu nam nữ, dù sao Diệp Linh Đoạn vẫn là một tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi, chưa từng trải qua cái gì, trong nháy mắt đỏ mặt, ngẩn người tại chỗ.

Không có nghe thấy tiếng bước chân tiếp tục, tạm thời Diệp Linh Cẩm nhẹ nhàng thở ra, lại nghe thấy âm thanh không biết kiểm chế của đôi nam nữ cách vách kia trong lòng không biết nên vui hay là buồn.....

Nàng chăm chú nhìn nhan nhiễm y, phát hiện mặt hắn toàn bộ là ý cười, vì thế nàng xấu hổ dời tầm mắt về phía cái màn giường, ho nhẹ nói: "Ách. . . . . Cái kia. . . . . Tôi hôm nay người thấy đấy. . . . . Cũng không quá thích hợp để nói mấy cái này, chúng ta để ngày mai hoặc là ngày khác đi. . . . ."

Lúc này Diệp Linh Đoạn mới phản ứng kịp, đỏ mặt, chạy vù một cái ra ngoài, đóng cửa lại,với dáng vẻ hận không thể lập tức biến đi.

Nghe thấy âm thanh cửa bị đóng, Diệp Linh Cẩm nhẹ nhàng thở ra, lau trán, quay đầu chống lại ánh mắt đầy ý cười của Nhan Nhiễm Y. Thiếu chút nữa

nàng đã quên, phía trên vẫn còn vị phạt này nữa.

Bây giờ nàng thế nào thì cũng không có biện pháp mặt dày mày dạn nhiệt tình cùng hắn nữa rồi..... Dù sao cũng gần giống như yêu đương vụng trộm, quá khó xử rồi. . . . . Che mặt lại. . . . .

"Ha ha. . . . ." Diệp Linh Cẩm cười ngây ngô với Nhan Nhiễm Y nói, "Sắc trời đã tối, nên đi ngủ. . . . . Gần đây đi đường cũng khá mệt mỏi rồi....." Vừa nói vừa nhìn thần sắc của Nhan Nhiễm Y.

Nếu Nhan Nhiễm Y có ý tiếp tục thì nàng. . . . . Nàng cũng chỉ cố gắng theo thôi.

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng, cười mà không nói.

"Chúng ta tắm rửa rồi đi ngủ đi?" Diệp Linh Cẩm tiếp tục cẩn thận hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Thật sự là tự nguyện

Ai ngờ, đột nhiên Nhan Nhiễm Y cực kỳ hợp tác đồng ý với nàng, nói một chữ "Được" rồi nghiêng người một cái, ngủ bên cạnh nàng. . . . .

Diệp Linh Cẩm nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà trong lòng có chút thất vọng nho nhỏ..... nàng mới không thừa nhận. . . . .

"Ngủ đi. . . . ." Nhan Nhiễm Y vung tay lên, trong phòng lại tối sầm.

Vừa kinh ngạc công phu thâm kỳ của hắn nàng "Ừ. . . . ." một tiếng, tìm một chỗ trong lòng hắn, ngoan ngoãn nhắm nghiền mắt, trong lòng tính toán, đã đến lúc nói chuyện cùng Diệp Linh Đoạn rồi. . . . .

Phòng bên kia, Diệp Linh Đoạn mang về mặt khó xử chạy về phòng, sau một hồi mới nhớ ra là tỷ tỷ mình còn ở bên trong nhưng mà.....Nàng không có dũng khí lại đi vào. . . . . Thanh âm kia. . . . . Thật sự là quá xấu hổ rồi. . . . . Trong lúc này đã quên muốn hỏi gì đó rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Diệp Linh Cẩm tỉnh, Nhan Nhiễm Y đã sớm rời đi, nhìn một khối trống trơn bên người, nàng đuổi thất lung.

Đây là lần ngủ ngon nhất trong mấy ngày nay của nàng.

Đợi đến khi nàng ngồi trước gương trang điểm, mới phát hiện, cổ áo mình đang rộng mở nhìn xuống là thấy một đám ấn ký hồng hồng. Hoặc nhạt hoặc thâm, hình dáng lớn nhỏ không đồng nhất, có chỗ còn có dấu răng.

Trong nháy mắt Diệp Linh Cẩm đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi vỗ xuống bàn, hung hăng nói: "Nhan. . . . . Nhiễm. . . . . Y. . . . ."

"Oa. . . . . Đồ ngốc, hôm nay thế nào mà người mặc nhiều như vậy?" Khi ăn điểm tâm, Dịch Tinh nói.

Tuy rằng thời tiết đã không còn nóng bức như trước, nhưng mà mặc y phục cao cổ thật sự là có chút dày.

Diệp Linh Cẩm cười ha ha muốn nói cho người khác biết: ta là ngốc tử. . . . . Sau đó, không nói gì. Nhưng mà trong lòng nàng đã sớm đem cái tên Dịch Tinh lắm miệng này mắng đến trăm ngàn lần, còn cái tên ngồi bên cạnh nàng, về mặt của tên đầu sỏ mặt người dạ thú làm Diệp Linh Cẩm hận không thể hảo hảo mà ngược đãi hắn.....

đúng là cho đến giờ chỉ có nàng mới bị ngược đãi mà.

Quan Hoán Chi không nói gì, Diệp Linh Đoạn thì dường như còn nhớ đến chuyện hôm qua, không lòng có nhiều khúc mắc nên tâm thần cũng có chút bất định. Đến cả Bùi Lâu Tuấn, bình thường vẫn có dáng vẻ khéo đưa đẩy, nói chuyện khéo léo, vô cùng hoàn mỹ.

"Gần đây vất vả rồi. . . . . Ăn nhiều một chút. . . . ." Nhan Nhiễm Y gấp cái bánh bao thịt đưa cho Diệp Linh Cẩm, nhìn nàng cười có ý tứ.

là tối hôm qua vất vả thôi. . . . . Diệp Linh Cẩm oán thầm Nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm bánh bao thịt ăn, coi như là đang ăn Nhan Nhiễm Y.

Sau khi ăn xong, Quan Hoán Chi quyết định sẽ nói chuyện vào buổi chiều, buổi sáng thì đi chợ chuẩn bị lương thực tiếp viện, vì thế mấy người bọn họ đều rời khỏi khách điểm chỉ để lại tỷ muội Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm ngoan ngoãn trở về phòng, càng nhanh đến lúc mấu chốt thì nàng càng không dám đi lung tung, nếu xảy ra chuyện còn gây thêm phiền

toái cho người khác.

Nàng vừa vào phòng không bao lâu thì cửa phòng bị gõ vang, Diệp Linh Đoạn đẩy cửa đi vào.

Nhìn dáng vẻ ăn com mắt hồn mắt vía của Diệp Linh Đoạn, nàng cũng đoán được là Diệp Linh Đoạn sẽ không nhận được, quả nhiên, hiện tại đã đến hồi. . . . .

"Tỷ tỷ. . . . ." Diệp Linh Đoạn ngồi ở trước mặt Diệp Linh Cẩm, muốn nói lại thôi.

Diệp Linh Cẩm thờ dài, nói: "Đoạn nhi. . . . . Trước là ta lừa gạt ngươi, kỳ thật ta thật sự không ngốc, nếu ngươi có trách thì trách đi. . . . ." Giả ngốc để trốn tránh trách nhiệm, hại muội muội chính mình bị nhiều khổ sở như vậy, đây là lỗi của nàng.

Diệp Linh Đoạn trầm mặc một hồi rồi lắc lắc đầu, nói: "Không. . . . . Ta không có trách tỷ. . . . . Thật sự. . . . ."

"Đoạn nhi. . . . ." Diệp Linh Cẩm có chút cảm động cầm lấy tay Diệp Linh Đoạn.

Nàng từ một tiểu thư điêu ngoa biến thành như ngày nay thì tất nhiên phải trải qua rất nhiều khổ sở.

"Trước đều đều là lỗi của tỷ tỷ, từ hôm nay trở đi, toàn bộ mọi việc tỷ tỷ sẽ gánh vác. . . . ." Diệp Linh Cẩm kiên định nắm tay nàng nói.

Nhưng mà Diệp Linh Đoạn lại có sắc mặt phức tạp lắc đầu, sau đó cắn cắn môi, thập phần vùng vẫy.

"Kỳ thật. . . . . Còn không bằng tỷ tỷ vẫn tiếp tục giả ngốc. . . . . Cái khác để ta làm cho. . . . ." Diệp Linh Đoạn nói có chút thống khổ.

Điều này làm cho Diệp Linh Cẩm càng thêm áy náy. "Không, làm sao có thể như vậy, toàn bộ việc này vốn nên do ta gánh vác. . . . ."

Diệp Linh Đoạn nhìn xuống mặt bàn một hồi rồi quay đầu nhìn về phía Diệp Linh Cẩm nói: "Vốn dĩ nên có người kết thúc, việc này để ta làm càng thêm thuận tiện....."

Diệp Linh Cẩm nghe có chút không hiểu. "Cái gì?"

Diệp Linh Đoạn cắn môi, cười trừ nói: "Không. . . . . Không có gì. . . . . Chỉ là chân tướng sắp phơi trần khắp thiên hạ rồi. . . . ."

"Không phải là ngươi biết cái gì đấy chứ?" Diệp Linh Cẩm dựa vào giác quan thứ sáu của phụ nữ hỏi.

Diệp Linh Đoạn lắc lắc đầu, nói: "Không có gì, tỷ tỷ suy nghĩ nhiều. . . . ."

Diệp Linh Cẩm cực kỳ tin tưởng vào giác quan thứ sáu của mình, lại thêm vẻ mặt muốn che giấu gì đó của Diệp Linh Đoạn, nàng càng thêm khẳng định. "Rốt cuộc thì đã biết cái gì?" Thân thể Diệp Linh Cẩm nghiêng về phía trước.

"Thật sự không. . . . . Tỷ tỷ, cổ của tỷ sao lại thế này?"

"A?" Diệp Linh Cẩm nhanh chóng rút trở về, che che cổ. "Không có gì. . . . ."

"Làm sao có thể không có gì?" Tìm được cơ hội nói sang chuyện khác nên Diệp Linh Đoạn làm sao có thể buông tha?

"Thật sự không. . . . ." Diệp Linh Cẩm cũng biết dáng vẻ của mình hiện tại giống như là có tật giật mình. Phát hiện tầm mắt của Diệp Linh Đoạn dừng lại trên cổ mình, Diệp Linh Cẩm dùng tay che lại, vốn dĩ định che kín lại một chút, nhưng ai ngờ lại hủy đi bức tường đồng tây, cổ tình che một bên thì sẽ hở bên còn lại.

Diệp Linh Đoạn nghĩ cũng biết đại khái đây là cái gì, nghĩ đến đây, nàng đỏ mặt kinh ngạc nhìn Diệp Linh Cẩm: "Tỷ tỷ. . . . . Ngươi. . . . ."

Giấu không được rồi. . . . . Diệp Linh Cẩm thờ dài danh tiết a. . . . . Triệt để xem như không có rồi. . . . .

"Cái kia. . . . . Là. . . . . Là Nhan Nhiễm Y. . . . ." Diệp Linh Cẩm thành thật khai báo, nàng vốn không định giấu diếm Diệp Linh Đoạn, nhưng cũng không nghĩ là sẽ nói cho nàng ý trong tình huống như thế này, thật sự.....Quá là quần bách rồi.....

Dáng vẻ Diệp Linh Đoạn khi nghe xong dường như cũng không quá ngạc nhiên, chỉ hỏi: "Là do hấn bắt nạt tỷ hay là do tỷ tự nguyện?"

Nhớ đến khuôn mặt căn rỡ của người nào tối hôm qua nhưng lại nhớ đến mình đáp lại trước . . . . . ài. . . . . "Tự, tự nguyện "

"Tỷ đi theo hấn cũng được. . . . ."

"Hả? Ngươi không phản đối sao?" Diệp Linh Cẩm kinh ngạc hỏi lại.

Diệp Linh Đoạn nhìn về phía nàng: "Phản đối cái gì?"

"Ví dụ như nói hấn không đáng tin? Cả ngày chỉ có một thái độ?"

Diệp Linh Đoạn lắc lắc đầu, cười với nàng, nói: "Trước lần đầu tiên gặp tỷ, phát hiện Nhan Nhiễm Y chỉ đối tốt với tỷ, lúc trước cảm thấy hắn có mưu đồ. . . . . Cho nên ta cũng vẫn hoài nghi hắn."

Bỗng nhiên Diệp Linh Cẩm cảm thấy mắt nhìn của Diệp Linh Đoạn tốt hơn nàng nhiều, lúc trước Nhan Nhiễm Y đối nàng rất tốt, nàng cũng ngây ngô đi theo hắn.

"Về sau mới biết được. . . . . Hắn là con trai của Nhan Tương, hắn phụng lệnh của cha mẹ tới cứu tỷ sau đó đưa tỷ đi cùng, nhưng mà hắn đối với tỷ rất tốt, hoàn toàn vượt qua những điều. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Đều do người làm chuyện tốt

Trong lòng nàng đã có lúc không thèm nghĩ đến vấn đề này nữa, nhưng mà thật sự Diệp Linh Cẩm rất ngạc nhiên, những người khác đều có thể nhận ra sao..... Bỗng nhiên nàng cảm thấy có chút áy náy, bởi vì Nhan Nhiễm Y vẫn chăm sóc cho nàng rất tốt, đối tốt với nàng..... Ngay cả đêm hôm qua, đại khái là cũng có một chút do dự nên mới không thể tiếp tục kéo dài.

"Trước khi chúng ta lên xe ngựa, tỷ tỷ nhìn ánh mắt của Nhan Nhiễm Y, khiến ta mơ hồ cảm thấy được tỷ không ngốc rồi..... Bởi vì cái loại này ánh mắt, ta biết. . . . ." Là ngưỡng mộ, là yêu say đắm.

(_ _ |||) Thì ra bình thường chính mình không biết kiểm chế như vậy. . . . . Diệp Linh Cẩm có chút xấu hổ.

"Cho nên ta cố ý tách hai người ra, chỉ muốn để cho hắn càng thêm quý trọng tỷ thôi. . . . ." Diệp Linh Đoạn vừa nói, khóe miệng vừa mỉm cười, vui vẻ giống như nhìn thấy con gái của chính mình tìm được nơi chốn tốt.

"Thì ra..... Thì ra là người cố ý....." Cố ý tách bọn họ ra, ném trái nõi khô tương tự..... Diệp Linh Cẩm cũng hiểu được chính mình có chút làm quá lên rồi.

Diệp Linh Đoạn cười cười, nàng lúc này trông giống như một tiểu cô nương thích đùa dai.

"Cái kia. . . . . Các người đều đã như vậy, Nhan Nhiễm Y nói khi nào thì sẽ cưới tỷ?" Diệp Linh Đoạn có chút lo lắng hỏi.

"Làm sao cơ?" Diệp Linh Cẩm hỏi lại.

Diệp Linh Đoạn cắn cắn môi, mặt có chút hồng, không biết nên mở miệng như thế nào.

Nhìn đáng vẻ muốn nói lại không của Diệp Linh Đoạn, ngay lập tức Diệp Linh Cẩm hiểu ra rồi.

Nàng có chút xấu hổ, Diệp Linh Đoạn cho rằng nàng và Nhan Nhiễm Y đã có cái gì kia rồi sao, dù sao những vết hôn ngân trên cổ quả thật dễ làm cho người ta hiểu lầm, nhưng mà nếu nói cuối cùng Nhan Nhiễm Y cũng dừng lại, lại sợ sẽ tạo tin đồn cho Nhan Nhiễm Y hoặc là không có khả năng hoặc là bắt lặc gì gì đó.

Vì thế, Diệp Linh Cẩm căn cứ vào tinh thần "Hy sinh cái tôi, giúp đỡ người khác" gật gật đầu nói: "Hắn nói. . . . . Sau khi mọi chuyện đều kết thúc thì sẽ thành thân với ta. . . . ." Hắn quả thật cũng nói như vậy, vào một buổi tối.

"Vậy là tốt rồi rồi. . . . . Tỷ tỷ, tỷ nhất định phải hạnh phúc. . . . ." Diệp Linh Đoạn dường như vừa vui vừa buồn nói.

Diệp Linh Cẩm gật gật đầu, có chút xấu hổ nói: "Uh`m. . . . . Ta sẽ. . . . ." Tin tưởng rằng có mẹ kế nàng ở đây, có thịt ăn, không có gì phải đau khổ, sẽ cực kỳ hạnh phúc.

"Đoạn nhi cũng phải hạnh phúc với Bùi công tử nha....." Diệp Linh Cẩm cười nói.

Diệp Linh Đoạn không nói gì, cười gật đầu.

Cứ như vậy, đề tài lại được mở ra, đợi đến khi Diệp Linh Cẩm muốn hỏi Diệp Linh Đoạn thì Diệp Linh Đoạn lại nghe được âm thanh mấy người trở về, lập tức bỏ chạy ra ngoài.

Rốt cuộc nàng đã biết cái gì? Muốn làm gì? Trong lòng Diệp Linh Cẩm không yên, chuyện làm cho người ta phải phiền não cứ một việc lại kéo thêm một việc.

Bỗng nhiên cửa bị đẩy ra, một tay Diệp Linh Cẩm đang tựa vào cửa nên cũng không muốn quay đầu lại xem, chỉ biết người có thể không cần gõ cửa mà vẫn đi vào phòng mình thì chỉ có mẹ kế nhà nàng, là kẻ mặt người dạ thú Nhan Nhiễm Y rồi.....

"Đều đã thu dọn xong rồi sao.....Một lúc nữa sẽ đi dùng cơm, nên chuẩn bị thôi....." Nhan Nhiễm Y chậm rãi đến gần.

Hắn không đến không sao, bọn họ đều đã quên chuyện này, chỉ cần hắn vừa xuất hiện, nàng lại nghĩ đến cổ nàng, xương quai xanh của nàng và đám án ký đầu sỏ gây tội kia.

"Làm sao vậy. . . . ." Nhan Nhiễm Y ngồi ở bên cạnh nàng, thân thiết hỏi.

Diệp Linh Cẩm liếc mắt nhìn tội phạm, làm cho chính mình đủ sự tức giận, sau đó lấy lại tinh thần như hung thần ác sát nhìn Nhan Nhiễm Y.

Dường như dáng vẻ của người nào vẫn còn không tự biết, ngoài miệng còn cười ôn nhu với nàng, nhìn nàng.

"Người xem. . . . . Người xem. . . . ." Diệp Linh Cẩm kéo thấp cổ áo của mình, lộ ra một mảng da với một đám án ký màu đỏ. "Đây đều là chuyện tốt người làm ! Người khiến ta làm sao có thể ra ngoài gặp người khác được đây!"

Nhan Nhiễm Y nhìn chằm chằm cổ và xương quai xanh của Diệp Linh Cẩm không nói gì.

"Nhìn cái gì vậy. . . . ." Diệp Linh Cẩm che kín mình lại.

"Đương nhiên là buổi sáng Cẩm nhi gặp người khác như thế nào thì chờ một lúc nữa cũng sẽ gặp người như thế....." Nhan Nhiễm Y dùng thái độ ôn hòa hữu lễ nói, nói xong càng làm cho người ta tức giận.

Cho nên, Diệp Linh Cẩm chỉ có thể ngừng công kích, yên lặng bất đắc dĩ. . . . .

Kỳ hoa nha. . . . . Nghịch thiên tồn tại nha. . . . . Vì sao mà ông trời không trực tiếp thu nhận hắn đi! (ノ=Д=)ノ┐┌┐┐

"Chuẩn bị đi, sau đó ra ngoài ăn cơm....." Tên đầu sỏ gây nên tội chỉ bỏ lại một câu rồi đi, từ y cao nhã, quả nhiên vẫn là tác phong nhanh nhẹn.

Diệp Linh Cẩm càng nhìn càng thấy tức giận. Dựa vào cái gì mà hắn lại có được dáng vẻ của một công tử tao nhã còn chính mình thì như kẻ nữ bị ngược đãi? Rõ ràng nghe người ta nói, trong tình yêu, người nào động tâm trước thì thua. Đúng là điều này đặt trên người mẹ kế nhà nàng thì hoàn toàn đúng sao ㄗㄗㄗㄗ

Quá không khoa học rồi. . . . .

Ăn cơm trưa xong, mấy người thu thập xung quanh, xuất phát.

Diệp Linh Đoạn như một đứa trẻ cứ đòi cưỡi ngựa, không chịu ngồi xe ngựa, vì thế đổi chỗ với Nhan Nhiễm Y.

Lúc này, đầu sỏ đắc tội với Diệp Linh Cẩm đang ngồi bên cạnh nàng với vẻ mặt hưởng thụ. Nhưng mà hiện tại Diệp Linh Cẩm không có tâm tư quan tâm đến những thứ này, bởi vì nàng nhận ra được dường như Diệp Linh Đoạn đang cố trốn tránh nàng, không muốn cùng nàng nói chuyện.

Lúc này, Diệp Linh Cẩm càng thêm xác định Diệp Linh Đoạn nhất định biết cái gì. Nhìn thái độ kiên quyết của Diệp Linh Đoạn, Diệp Linh Cẩm cảm thấy mình sẽ không hỏi được cái gì rồi.

Hơn nữa, dọc đường đi còn lại, dường như Diệp Linh Đoạn tận lực né tránh Diệp Linh Cẩm, không cho nàng cơ hội hỏi, cho nên nàng càng vội hơn.

Lúc này, Diệp Linh Cẩm đang ngồi ở trong xe ngựa, vén rèm lên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hai người cưỡi ngựa, Diệp Linh Đoạn và Bùi Lâu Tuấn cười song song với nhau, bóng dáng tiêu sái, trai tài gái sắc, giống như một đôi giang hồ hiệp lữ.

Có lẽ vì đến cuối buổi chiều, một đôi bóng dáng ở đây dưới ánh chiều tà làm cho Diệp Linh Cẩm có cảm giác "Trong chốn giang hồ quên nhau"

Diệp Linh Cẩm buông mình xuống, quay đầu đi, thở dài. Trời chiều thật sự dễ dàng làm cho người ta trở nên bi quan. . . . .

"Mùng ba tháng tám. . . . . Thật là nhanh. . . . ." Trong xe ngựa, đột nhiên Nhan Nhiễm Y đang dựa nghiêng thở dài nói.

Đúng vậy, đã sắp hết tháng bảy rồi, đi qua cái trấn nhỏ phía trước là Mạt Thành rồi..... Tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc ở đây.....

Hai con ngựa cùng một chiếc xe ngựa vào trấn nhỏ, dừng lại ở trấn này trước khi vào Mạt Thành.

Quan Hoán Chi là người của quan phủ nên có mạng lưới quan hệ của chính mình, có lẽ kém hơn tin tức của Bách Hiểu, nhưng ở phía sau tìm được cho họ một số tin tức.

"Gần đây trên giang hồ đang cực kỳ xôn xao....." Quan Hoán Chi nói.

Lúc này, sáu người bọn họ cùng ngồi trong một căn phòng, vốn dĩ tiểu khách điểm của tiểu trấn là một nơi không lớn cho nên sáu người phải chen chúc một chút, nhưng cũng làm cho người ta có cảm giác an tâm.

"Bởi vì mừng ba tháng tám sắp đến rồi hà?" Địch Tinh nói.

Quan Hoán Chi lắc đầu. "Cũng không phải tất cả đều như thế. . . . ."

"Oa? Còn có cái gì?" Địch Tinh hỏi.

Những người khác cũng nhìn Quan Hoán Chi. Gần đây, có thể khiến giang hồ xôn xao hỗn loạn trừ việc mừng ba tháng tám Trường Sinh dẫn thì còn có thể có cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Mẹ kế nuôi ta

Quan Hoán Chi mím chặt môi mỏng, sau đó mở miệng nói: "Chung Sách mất tích, Lâu chủ Kinh Phong Lâu ở Kinh Thành đang phái người tìm hắn. . . . Trên giang hồ có chút ít hỗn loạn".

Kinh Phong Lâu là tổ chức sát thủ nổi tiếng trên giang hồ, cách thức bọn họ hành sự, mọi người cũng hiểu, lấy hành động sấm sét tìm người, tất nhiên sẽ khiến giang hồ lại nổi sóng.

Nhan Nhiễm Y, Diệp Linh Cẩm, Địch Tinh ba người vừa nghe liền nghĩ tới Bách Hiểu, có lẽ Bách Hiểu thật được Chung Sách cứu rồi, bây giờ đang ở nơi nào chưa biết.

Gần tới ngày mừng 3 tháng 8, lòng của mọi người cũng theo từng ngày trầm xuống, có lẽ sắp phải đối mặt với người bí mật phía sau màn, hoặc chân tướng truy tìm đã lâu sắp được sáng tỏ. . . . . Bọn họ cũng không dám ở l

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Trước khi quyết chiến

Đến Mạt Thành, đã qua một ngày, mọi người ngược lại nhàn rồi. Địch Tinh dường như rất thích Mạt Thành, thường chạy ra bên ngoài, mang về rất nhiều vật nhỏ.

Bùi Lâu Tuấn vẫn chăm sóc Diệp Linh Đoạn, dường như Diệp Linh Đoạn vẫn chưa khôi phục, Nhan Nhiễm Y đã xem bệnh cho nàng, hắn nói là thân thể bị hư nhược, phải nghỉ ngơi cho tốt.

Quan Hoán Chi thường xuyên ra ngoài Thành đi dạo với Nhan Nhiễm Y, Diệp Linh Cẩm vì không muốn phiền toái, thường ở trong phòng một mình, Nhan Nhiễm Y cũng thường xuyên đến xem nàng.

Cuộc sống tốt đẹp như thế nhưng chẳng qua là yên tĩnh trước cơn giông bão. Ngày mai là ngày mừng 1 tháng 8 rồi. . . . .

Diệp Linh Cẩm quyết định đi xem Diệp Linh Đoạn một chút, gần đây, Diệp Linh Cẩm rất ít nhìn thấy nàng nên muốn đi thăm Diệp Linh Đoạn, nàng nằm trên giường, trò chuyện vài câu đã nói mệt nhọc. Mỗi lần muốn hỏi lại thôi, Diệp Linh Cẩm kiềm chế vô cùng khó chịu.

"Diệp cô nương. . . . ."

Nhìn thấy Diệp Linh Cẩm tới, vốn là ngồi bên giường với Diệp Linh Đoạn, Bùi Lâu Tuấn đứng lên. Vẫn mặc y phục trắng như lúc đầu.

"Đề ta thăm Đoạn nhi một chút. . . . ." Diệp Linh Cẩm nói. Bây giờ nàng đã không còn giả bộ ngốc nữa, hưởng chi Bùi Lâu Tuấn vốn là người thông minh lanh lợi, cũng có thể nhìn ra được.

Bùi Lâu Tuấn cười với nàng, nói: "Ngươi tới trò chuyện với Đoạn nhi cũng tốt . . . . . vậy tại hạ đi ra ngoài trước. . . . ."

Lúc đi qua nhau, Diệp Linh Cẩm nhìn hẩn gật đầu một cái.

Lúc nàng nhìn lại Diệp Linh Đoạn thì phát hiện Diệp Linh Đoạn đang nhìn theo hướng Bùi Lâu Tuấn rồi khỏi có chút mất hồn, cả người xung quanh tràn ngập hơi thở bi thương.

"Ngươi làm sao vậy. . . . . Cùng hẩn cãi nhau?" Diệp Linh Cẩm cảm thấy bộ dáng của Diệp Linh Đoạn như vậy nhất định có liên quan đến Bùi Lâu Tuấn.

Diệp Linh Đoạn cúi đầu lại lắc đầu một cái, nói: "Không có. . . . ."

"Làm sao mà có thể không có!" Diệp Linh Cẩm nhìn bộ dạng này của nàng, trong lòng khó chịu, có chút tức giận. "Nếu như ngươi không muốn nói, ta liền đi hỏi Bùi Lâu Tuấn!" Nàng làm bộ muốn đứng dậy.

"Đừng. . . . . Tỷ tỷ!" Diệp Linh Đoạn khẩn trương giữ nàng lại.

Lần này, Diệp Linh Cẩm trong lòng càng thêm khẳng định, Diệp Linh Đoạn buồn phiền có liên quan đến Bùi Lâu Tuấn.

"Ngươi rốt cuộc thế nào!" Diệp Linh Cẩm hỏi.

"Thật, thật không có gì. . . . ." Diệp Linh Đoạn cắn môi, dường như trong lòng hết sức giãy giụa.

"Ngươi. . . . ." Diệp Linh Cẩm tức giận vô cùng, "Ngươi không muốn nói thì thôi, ta lười phải quản ngươi rồi!" Nói xong tay áo vung, rồi đi. . . . .
Nàng cũng đau lòng cho Diệp Linh Đoạn, nhưng nhìn dáng vẻ cô ấy lại không đành lòng ép nàng. Nàng tức giận chính mình, lại làm cho em gái của mình chịu uất ức, nhưng không giúp được.

Diệp Linh Cẩm trở về phòng, đóng sầm cửa, tức giận ngồi trước bàn, trong lòng nhớ lại trạng thái gần đây của Diệp Linh Đoạn.

Thật ra nàng cảm thấy lúc bọn họ gặp nhau ở bên ngoài Đan thành, Diệp Linh Đoạn trong lòng đã có chuyện rồi. Nhưng nàng không hiểu, nếu khi đó trong lòng Diệp Linh Đoạn đã có chuyện thì có liên quan gì đến Bùi Lâu Tuấn, làm sao vẫn nhìn thấy rất tốt với Bùi Lâu Tuấn như vậy?

Trừ phi. . . . . Trừ phi chuyện trong lòng nàng có liên quan đến Bùi Lâu Tuấn nhưng không thể để cho Bùi Lâu Tuấn biết?

Diệp Linh Đoạn được Bùi Lâu Tuấn cứu đi, sau đó một mực sống cùng nhau, làm sao có thể có chuyện gì có liên quan đến hẩn mà lại không thể cho hẩn biết?

Diệp Linh Cẩm cẩn thận nhớ lại từng ly từng tý lúc bọn họ gặp nhau với bọn người Diệp Linh Đoạn, chợt, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu nàng. . . . .

"Điều này, điều này không thể nào đâu. . . . ." Diệp Linh Cẩm tự lẩm bẩm. Ý nghĩ này thật sự quá kinh hãi rồi, nàng hoàn toàn không dám tin.

Thời gian từng ngày trôi qua, cách mừng 3 tháng 8 ngày càng gần, bọn Quan Hoán Chi Nhan, Nhiễm Y bắt đầu bận rộn, nàng cũng không dám đem suy đoán của mình tùy tiện nói ra ngoài, nếu không đúng, còn làm ảnh hưởng bọn họ. Vì vậy Diệp Linh Cẩm một mình giấu trong lòng.

Chỉ chớp mắt, đã là mừng 2 tháng 8, buổi tối, mọi người quyết định tụ tập một chỗ ăn chung một bữa cơm.

Thân thể Diệp Linh Đoạn dường như cũng khôi phục lại, ngồi bên cạnh Bùi Lâu Tuấn, vẻ mặt bình thường, không nhìn ra có gì khác thường.

"Ai! Sắp đến ngày mai rồi! Hôm nay chúng ta ăn thật ngon bữa cuối cùng này, ngày mai lên đường!" Địch Tinh giờ ly rượu lên nói.

". . . . ."

". . . . ."

"Miệng chó không mọc ra ngà voi. . . . ." Diệp Linh Cẩm mở miệng nói, vẫn tốt mà, nói quạ đen cái gì chứ. . . . .

Địch Tinh giương mắt, "Ngốc tử, ngươi nói cái gì?" Mặc dù biết Diệp Linh Cẩm không ngốc nhưng Địch Tinh vẫn có thói quen gọi nàng là ngốc tử.

"Mẹ kế. . . Hẩn khi dễ ta. . ." Diệp Linh Cẩm cố làm ra vẻ sợ hãi, kéo tay áo Nhan Nhiễm Y.

"Không có việc gì. . . ." Nhan Nhiễm Y nhẹ nhàng linh hoạt mà nói hai chữ, dường như hoàn toàn không đem Địch Tinh để ở trong mắt.

Địch Tinh nhìn Nhan Nhiễm Y một chút, Nhan Nhiễm Y cũng cười nhìn hẩn. "Ai. . . . . xem như ngươi lợi hại. . . . ." Địch Tinh trút giận, ngồi xuống, hết sức cáu kỉnh.

"Ha ha ha a. . . . ." Diệp Linh Cẩm cười. Có lẽ bởi vì ngày mai sẽ là thời khắc quan trọng, nàng nghĩ muốn vui đùa một chút, Diệp Linh Đoạn cũng nói năng hết sức như bình thường làm cho nàng cũng rất yên lòng.

"Ngươi, ngươi, ngươi. . . . ." Địch Tinh ủy khuất nhìn Quan Hoán Chi, nói: "Ngươi xem, bọn họ khi dễ ta. . . . ."

"Có quan hệ gì đến ta?" Quan Hoán Chi nhàn nhạt phun ra bốn chữ.

"Bây giờ, làm quan cũng không còn vì dân làm chủ nữa a. . ." Địch Tinh kêu lên.

Quan Hoán Chi liếc hắt, dáng vẻ bình tĩnh của hắn và Địch Tinh tạo thành thế đối lập. "Phải nói là không vì kẻ trộm mà làm chủ".

Địch Tinh: ". . . . ."

"Được rồi, được rồi. . . Địch huynh cũng là có ý tốt. . . , chúng ta cạm ly. . ." Bùi Lâu Tuấn cười giảng hòa, nâng ly rượu lên.

Mọi người cùng nâng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch. Trên bàn món ăn hết sức phong phú. Mặc dù hiện tại đang có nhiều người khác nhưng Địch Tinh không nhận được cứ nói hoài, Diệp Linh Cẩm lại thích châm chọc, Bùi Lâu Tuấn thì giảng hòa, xem ra hết sức náo nhiệt.

Mọi người hàn huyên rất nhiều nhưng cuối cùng vẫn quay lại đề tài chuyện của ngày mai.

"Nhan huynh. . . . . Cha huynh nói thế nào?" Quan Hoán Chi hỏi.

Nhan Nhiễm Y đáp: "Đã liên lạc được với cha và mẹ ta rồi, bọn họ nói đang trên đường đi, ngày mai sẽ đến. . . . ."

Quan Hoán Chi gật đầu một cái, lại nói: "Ngày mai là mùng 3 tháng 8, trên giang hồ có rất nhiều tin đồn, rất nhiều người vì Trường Sinh Dẫn mà đến, rất nhiều người tập tập muốn xem náo nhiệt, đương nhiên, cũng có rất nhiều người đã tới Mạt Thành".

Không có tường nào gió không lọt qua được, tin đồn trên giang hồ thật thật, giả giả, rất nhiều tin tức nhưng có lẽ chỉ có một tin là thật.

"Xem ra, ngày mai không chỉ phải đề phòng hung thủ sau màn, còn phải đề phòng những kẻ vì Trường Sinh Dẫn đột nhiên xuất hiện. . ." Địch Tinh cau mày nói.

Xem ra ngày mai sẽ không dễ dàng. Mọi người gật đầu một cái.

"Ngày mai để cho ta mang theo vài người lên chân núi dò xét xung quanh, tận lực giảm bớt những kẻ vì Trường Sinh Dẫn đến, cuối cùng lại biến thành kẻ quấy rối. . . . ." Bùi Lâu Tuấn nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Mạt Thành quyết chiến 1

"Làm phiền Bùi huynh rồi. . . . ." Quan Hoán Chi chấp tay, sau đó lại nói "Chúng ta đối với người bí mật đó biết quá ít, do vậy nếu chuẩn bị nhiều kế hoạch cũng chỉ phí công thôi, ngày mai mọi người nhất định phải cẩn thận, tùy cơ hành sự. . . . ." Quan Hoán Chi nhìn Diệp Linh Đoạn.

Diệp Linh Đoạn dường như đã hiểu ý, lập tức nói: "Ta muốn đi! Chuyện này cũng liên quan đến nhiều mạng người lớn, nhỏ của Diệp gia như vậy!"

"Đúng vậy, ta cũng vậy muốn đi!" Diệp Linh Cẩm phụ họa nói. Quan Hoán Chi nhìn thoáng qua các nàng, không nói gì, coi như là đồng ý.

Hàn huyên một lát, vì mọi người chuẩn bị tinh thần đối phó chuyện ngày mai nên giải tán sớm. Nhan Nhiễm Y đưa Diệp Linh Cẩm về phòng xong, khi hắn chuẩn bị rời đi thì Diệp Linh Cẩm kéo tay áo Nhan Nhiễm Y.

"Như thế nào? Muốn ta ở lại một đêm?" Nhan Nhiễm Y xoay người cười hỏi.

Đến lúc nào rồi mà còn nói giỡn. Diệp Linh Cẩm nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định nói với Nhan Nhiễm Y suy nghĩ trong lòng nàng. "Chuyện đó. . . . ."

Nhan Nhiễm Y cắt lời nàng, sờ sờ đầu của nàng, nói: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, đi ngủ sớm một chút thôi. . . . . Qua ngày mai, tất cả sẽ kết thúc".

"Không phải. . . . . Vậy. . . . ."

"Ngươi bây giờ nên nghỉ ngơi, tốt nhất là chuẩn bị cùng ta trở về Kinh Thành để thành thân".

Có thể đừng nghĩ thành thân trước hay không?

"Ngoan ... ngủ sớm đi..." Nói xong, Nhan Nhiễm Y rời đi. Diệp Linh Cẩm thở dài. Thôi vậy. . . . . Nhan Nhiễm Y và Quan Hoán Chi, bọn họ thông minh như vậy, nếu thật sự có chuyện gì, bọn họ sẽ phát hiện, không cần nàng phải lo lắng. Vì không nói khi nào nên bọn họ thức dậy thật sớm chuẩn bị cùng nhau lên núi.

"Chính là nơi này. . . . ." Nhan Nhiễm Y nói.

Mọi người dừng lại, phía trước là vách núi dựng đứng, cũng là nơi mà Liễu Hồng Ước đã bị giết chết.

Mọi người nhìn xung quanh. Nơi này ngoại trừ đá lởm chởm thì còn có một gốc cây, trước vách đá là một khoảng đất trống bằng phẳng, trên mặt đất có rất nhiều đá vụn.

"Ta đi dạo xung quanh. . . . ." Nói xong, Dịch Tinh vận khinh công, "Vèo" một tiếng không thấy bóng đâu, chỉ cảm thấy gió thổi cây "Ào ào" vang dội.

Những người khác vẫn ở ngay tại chỗ.

Địa thế hơi cao, có thể nhìn thấy mặt trời đang dần dần lên lên cao, mặc dù mặt trời mọc đem cho người cảm giác đẹp đẽ, nhưng mảnh đất xơ xác tiêu điều nơi duy nhất này lại có thể làm cho tâm tình người ta vui vẻ .

Diệp Linh Cẩm nhìn đến xuất thần. Chợt, tay nàng bị giữ chặt, thì ra Nhan Nhiễm Y đi tới bên cạnh nàng, sóng vai đứng cùng với nàng. Nửa năm trước, Diệp Linh Cẩm luôn đi theo sau lưng Nhan Nhiễm Y, sau đó, Nhan Nhiễm Y nói muốn nàng và hắn sóng vai đi, bây giờ Nhan Nhiễm Y đi tới bên cạnh sóng vai cùng với nàng.

Cảm nhận hơi ấm trong lòng bàn tay, nhớ lại hơn nửa năm nay, trong lòng Diệp Linh Cẩm tràn đầy cảm thán.

"Bây giờ không phải là lúc nói chuyện yêu đương". Giọng nói Quan Hoán Chi lạnh lùng vang lên.

Diệp Linh Cẩm rút tay trở về, có chút ngượng ngùng, bây giờ chính xác không phải là lúc "trước thềm hoa ngấm trăng".

"Ài?" Bùi Lâu Tuần nhìn cây cối lay động bốn phía, cảnh giác nói.

Ngay sau đó, tám người áo đen nhảy ra. Bùi Lâu Tuần kéo Diệp Linh Đoạn, nhanh chóng thối lui đến gần bên Nhan Nhiễm Y và Quan Hoán Chi.

Bọn này người áo đen không nói gì, từ ba hướng trực tiếp vung kiếm đâm tới bọn họ. Sau lưng của bọn họ là vách đá.

Quan Hoán Chi mím môi, rút kiếm tiến lên. Kiếm pháp của hắn cũng giống như người của hắn, mười phần mạnh mẽ, mỗi một chiêu, mỗi một thức hết sức nghiêm cẩn, không cho kẻ địch cơ hội hít thở.

Nhan Nhiễm Y không dám rời xa Diệp Linh Cẩm, từ trong lòng ngực móc ra vài cây ngân châm, phất tay, một chiêu thêu hoa trên gấm, ánh sáng màu xanh biếc tràn lan, ngân châm hướng bọn người áo đen bay đến.

Một người áo đen không thể không khua kiếm ngăn cản, để cho Quan Hoán Chi tìm được kẻ hở, chỉ thấy hắn vung thanh kiếm lên, hai chân đạp một cái, kiếm thẳng tắp đâm vào ngực người áo đen, người áo đen ngã xuống, Quan Hoán Chi không một chút do dự, lật nghiêng mình trên không trung, một kiếm nữa đâm về phía một người khác.

Lần này xem như giải quyết hai người.

"Bọn người áo đen tới rất đông nhưng võ công không thấp, Bùi huynh, làm phiền chăm sóc họ, ta đi giúp Quan huynh. . . . ."

"Tốt. . . . ."

Nói xong, Nhan Nhiễm Y nhảy lên không trung, lần mình một cái, thuận tiện một chiêu thêu hoa trên gấm, vẩy ra vài ngân châm. Màu áo tím tung bay, ánh sáng xanh biếc lóe lên.

Đang ngăn cản kiếm của Quan Hoán Chi, người áo đen không để ý liền trúng chiêu ngã xuống.

Quan Hoán Chi nghiêng mắt nhìn Nhan Nhiễm Y hạ xuống, không nói gì, hắn phi thân nhảy lên, một cước giẫm lên ngực người áo đen. Toàn thân mặc y phục màu đỏ sậm, kèm theo kiếm khí bén nhọn, từng chiêu thức cũng dứt khoát, lưu loát, tuyệt đối không hoa mỹ, giống như người của hắn .

"Thế nào, ta mới rời khỏi ở đây liền đánh nhau? Đánh nhau sao có thể thiếu ta?"

Dịch Tinh vừa nói vừa giẫm bên trên một người áo đen, sau đó hai chân kẹp lấy cổ của hắn, nghiêng người trên không trung lộn hai vòng, người áo đen bị thụ động cũng lộn theo, sau đó, Dịch Tinh vận mười thành công lực, một cước đá vào cằm người áo đen, người áo đen trong nháy mắt bay ra ngoài, rơi xuống đất, không hề đứng dậy nữa.

Diệp Linh Cẩm nhìn thấy trong lòng bật cười. Diệp Linh Đoạn dắt tay Diệp Linh Cẩm, nắm thật chặt, vẻ mặt khấn trương, xem ra hết sức phòng bị.

Bùi Lâu Tuần ở trước mặt bọn họ, nhìn về phía trước. Chợt, Dịch Tinh một cước đá lên một người áo đen, người áo đen kia bị đá bay lên không trung,

Địch Tinh nhảy lên, giống như chơi đá cầu, đem người áo đen đá bay đi. Chỉ thấy một bóng đen vượt qua đỉnh đầu Diệp Linh Cẩm, rơi thẳng tắp xuống vách đá, để lại một tiếng "A.....", từ bên dưới vách đá trống trải truyền đến.

Trong nháy mắt, tám người áo đen đã được giải quyết hết năm. Nhan Nhiễm Y hạ độc người khác thì không thể bàn cãi, hắn rất ít ra chiêu, nhưng dựa vào nội lực thâm hậu của hắn có thể biết, võ công của hắn càng thâm sâu không lường được.

Cho dù đánh nhau, hắn vẫn nở nụ cười, động tác nhìn có chút tao nhã, thông dong nhưng thật ra ẩn chứa sát cơ. Hắn nhìn người áo đen trước mặt nở nụ cười tao nhã, thân thiện, trong nháy mắt ngân châm bay ra, lúc người áo đen còn chưa phản ứng kịp, ngân châm đã đâm vào mi tâm của hắn.

"Cái này có độc a. . . . ." Nhan Nhiễm Y lúc ra chiêu vận nội lực phát ra, ôn hòa cười một tiếng.

Người áo đen ngã xuống đất. Trước khi chết hắn nhìn thấy được nụ cười, có lẽ hắn nhìn thấy nụ cười đẹp nhất trong cuộc đời mình.

Giải quyết tên trước mặt xong, Nhan Nhiễm Y tung người bay lên, lộn trên không trung hai cái, cuối cùng một tay dựng ngược chống thẳng lên vai một người áo đen, một tay khác cầm ngân châm, đâm vào huyệt Bách Hội của người áo đen, sau đó hắn xoay người, rơi bên cạnh Địch Tinh.

"Ai cho ngươi nhanh như vậy, ta còn muốn chơi một lát !" Địch Tinh bất mãn nói.

Bên kia, Quan Hoán Chi cũng đã giải quyết người áo đen trên tay, rồi nhảy đến trước mặt bọn họ.

Địch Tinh cười đắc ý nói: "Những người này còn chưa đủ cho bản đại gia luyện tay, người đứng sau bức màn kia bản lãnh cũng không cao lắm đâu!"

Chợt, có tiếng thanh chủy thủ rơi xuống đất truyền vào tai bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Mạt Thành quyết chiến 2

Bọn họ nhìn lại, chỉ thấy Diệp Linh Đoạn té lăn quay trên đất, thanh chủy thủ bên người nàng, hiển nhiên, thanh chủy thủ này là của nàng.

"Tỷ tỷ!" Nàng nỗ lực bò dậy, trong miệng kêu to.

Lúc này, có một bàn tay đang nắm lấy cổ họng của Diệp Linh Cẩm, hai cổ tay nàng bị một bàn tay kiềm chặt sau lưng, không thể cử động.

Nhìn ống tay áo màu trắng trước cổ họng của nàng, chủ nhân của cái tay kia là một người mặc áo trắng, hết sức anh tuấn, chính là Bùi Lâu Tuấn!

"Bùi Lâu Tuấn! Ngươi làm gì đây! Buông ngốc tử ra!" Địch Tinh kêu lên.

Diệp Linh Cẩm cả người bị kiềm chặt hết sức khó chịu, cái tay kia nắm cổ họng nàng làm cho nàng hết sức khó chịu. Quả nhiên, hung thủ phía sau là Bùi Lâu Tuấn.

"Là ngươi. . . . ." Quan Hoán Chi lạnh giọng nói.

Bùi Lâu Tuấn cười to: "Ha ha ha ha. . . . . Các ngươi không nghĩ tới sao!" Sau đó hắn nhìn Nhan Nhiễm Y, "Nếu muốn nàng sống. . . . . Nhan Tương không có ở đây, vậy thì ngươi chết thay đi. . . . ." Nói xong, bàn tay càng siết chặt cổ họng của Diệp Linh Cẩm.

"Ngươi điên rồi! Dừng tay!" Địch Tinh kêu lên.

"Tỷ tỷ!" Diệp Linh Đoạn chậm rãi bò dậy, trên người nhiều chỗ da bị trầy xước.

Bùi Lâu Tuấn nhìn bọn họ một cái, mỉm cười, nói: "Trước tiên tất cả các ngươi để vũ khí xuống cho ta! Nếu không, không cần nói nữa!"

"Loãng xoãng. . . . ." Bùi Lâu Tuấn rút kiếm ra.

"Nhan Nhiễm Y, đừng cho là ta không biết, ngươi bắn ngân châm!" Bùi Lâu Tuấn một tay siết cổ của Diệp Linh Cẩm, uy hiếp Nhan Nhiễm Y.

Nhan Nhiễm Y nhìn Diệp Linh Cẩm, trên vẻ mặt không tỏ ra lo lắng, chẳng qua từ trong lòng ngực móc ra một hộp châm, ném xuống đất.

Diệp Linh Cầm nhìn Nhan Nhiễm Y, hắc lâm nguy không loạn, vẻ mặt hết sức bình tĩnh, nàng nhìn hiểu ý hắc: tin ta, có thịt ăn. . . . . Đây là lần đầu tiên nàng đối mặt nguy hiểm, trong lòng sớm không sợ, sau lưng là vách núi, ngộ nhờ Bùi Lâu Tuấn thẹn quá thành giận, cá chết rách lưới, mang theo nàng nhảy xuống vách núi vậy thì xong rồi.

Nàng hết sức không chế không để cho mình run rẩy, nhìn Nhan Nhiễm Y, trong lòng tự an ủi: Nhan Nhiễm Y không có cái gì không làm được, phải tin tưởng hắc! Đồng thời nàng cũng hối hận, rõ ràng mình hoài nghi Bùi Lâu Tuấn nhưng không đề cao cảnh giác.

"Muốn gặp cha ta sao. . . . . ông ấy sẽ lập tức tới ngay, thả người ra trước đi. . . ." Nhan Nhiễm Y chậm rãi nói.

Bùi Lâu Tuấn cười lạnh: "Hừ. . . . . Thả nàng? Buồn cười! Chờ nguoi hoặc Nhan Tương chết rồi nói!"

"Bùi đại ca. . . Nguoi, nguoi tại sao gạt ta. . . . . Trước kia chuyện của Diệp gia đều do nguoi làm?" Diệp Linh Đoạn đứng lẻ loi, vẻ mặt đau lòng nhìn hắc hỏi.

"Ha ha ha ha... Đúng vậy! Ta muốn báo thù! Ta muốn báo thù!" Bùi Lâu Tuấn cười điên cuồng, cả người rung run, kéo Diệp Linh Cầm lui lại hai bước.

Diệp Linh Cầm không nhìn hấy rõ phía sau cách vách đá có xa lắm không, lui về phía sau một bước, trong Diệp Linh Cầm chìm xuống một chút, sắc mặt biến thành trắng bệch.

"Nguoi, làm sao nguoi có thể gạt ta như vậy. . . . . Ngay cả tình cảm chúng ta cũng là giả sao. . . . ." Diệp Linh Đoạn chỉ vào hắc, chảy nước mắt.

Bùi Lâu Tuấn lại lui phía sau hai bước, cười nói: "Ha ha... Dĩ nhiên đều là giả ha ha ha ha..." Nhưng Diệp Linh Cầm cảm thấy hắc hốt hoảng, hô hấp rối loạn.

"Nguoi. . . . . Nguoi. . . . ." Diệp Linh Đoạn nói không nên lời, cắn môi, cố gắng không để cho nước mắt chảy xuống.

Bùi Lâu Tuấn nhìn Nhan Nhiễm Y, giọng nói đột nhiên hung dữ: "Hoặc là nguoi chết hoặc là Nhan Tương chết, nếu không thì nàng chết!"

"A!" Sắp cảm giác hít thở không thông khiến Diệp Linh Cầm không nhin được giấy giụa ra tiếng.

"Có thể nói cho ta biết tại sao không. . . . ." Nhan Nhiễm Y hỏi.

Bùi Lâu Tuấn chợt có chút điên cuồng. "Ha ha ha ha. . . . . Tại sao? Tại sao? Nguoi phải đi hỏi Nhan Tương! Lúc trước vì Trường Sinh Dẫn mà nỡ giết chết cha ta!"

"Cha nguoi là Liễu Hồng Ước?" Quan Hoán Chi hỏi.

"Ha ha ha ha. . . . . Ta vốn nên gọi Liễu Lâu Tuấn!"

"Phương thuốc ở Liễu Thành là do nguoi để lại? chuyện lấy máu Lịch Thành cũng là do nguoi dạy?" Quan Hoán Chi hỏi.

Bùi Lâu Tuấn thừa nhận rất sáng khoái. "Không sai".

"Nguoi vì báo thù, những người đó quan hệ gì đến nguoi? Còn có Diệp gia nữa". Quan Hoán Chi tiếp tục hỏi.

Ánh mắt của Bùi Lâu Tuấn có chút ửng hồng, chuyện giấu trong lòng nhiều năm hôm nay rốt cuộc có thể kết thúc. "Tại sao? Ha ha. . . . . Ngày đó, mẹ ta kể lại, cha ta tới Mạt Thành để phó ước, kết quả thì sao! Cha ta bị Nhan Tương giết! Mẹ ta mang theo ta trốn đi, sống cuộc sống như thế nào? Lúc mẹ ta chết đã nói cho ta biết, phải tìm Nhan Tương báo thù! Sau đó, ta được Bùi gia thu dưỡng. . . sau khi trưởng thành, ta một mực tìm kiếm tung tích của Nhan Tương nhưng là kể từ lúc đó, hắc đã mai danh ẩn tích rồi. . . . Nếu không dùng Trường Sinh Dẫn làm mồi nhử, phát sinh nhiều chuyện làm xôn xao trên giang hồ, ta làm sao tìm được hắc?"

Hắc nhìn Nhan Nhiễm Y một chút, "Tại sao nguoi xuất hiện?"

"Người của Diệp gia. . . . Còn có nhiều dân chúng. . . vô tội. . . . Làm sao nguoi có thể độc ác như vậy!" Diệp Linh Đoạn chảy nước mắt hỏi.

Nhiều sinh mạng như vậy, cứ như vậy giúp hắc trên con đường báo thù cho người đã chết.

"Ha ha ha ha. . . . . Ta độc ác? Năm đó Nhan Tương không độc ác sao? Vì lấy được Trường Sinh Dẫn tự tay giết Sư Đế mình, hủy diệt một nhà chúng ta!"

Bùi Lâu Tuấn tâm tình hết sức kích động, tay nắm cổ Diệp Linh Cầm run run, Diệp Linh Cầm bắt đầu hoảng hốt, vô cùng lo sợ tay hắc nắm run run sẽ bẻ gãy cổ của mình.

"Rõ ràng là cha nguoi mơ ước Trường Sinh Dẫn. . . Muốn nuốt một mình, còn muốn giết mẹ ta. . . . . Mối. . . . ."

"Im miệng!" Bùi Lâu Tuấn hung hăng siết cổ nàng, không để cho nàng nói chuyện, "Cha ta làm sao có thể! Rõ ràng là Nhan Tương, rõ ràng là Nhan Tương!"

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai bên giằng co. Bùi Lâu Tuấn từng chút lui về phía sau, cách vách đá càng lúc càng gần thì trong lòng Diệp Linh Cẩm càng lúc càng sợ, trái tim nàng bị treo lơ lửng, cảm giác lùi về phía sau một bước nữa là vực sâu vạn trượng. Bởi vì cô bị khống chế, nàng không cách nào quay đầu, không thể làm gì khác hơn là thông qua mắt, tìm kiếm bóng dáng màu tím kia, nhìn bóng dáng đó sẽ làm cho nàng an tâm một chút.

"Người, người tỉnh táo một chút. . . . ." Diệp Linh Cẩm ép buộc mình tỉnh táo lại, thời khắc quan trọng, mình cũng phải nghĩ biện pháp tự cứu thôi.

"Người, người đừng lui về phía sau nữa, phía sau là vách đá a . . . không phải người muốn đợi Nhan Tương xuất hiện sao. . . . . Người tìm nhiều năm như vậy chẳng lẽ không muốn gặp lão, sau đó hỏi hắn cho rõ sao . . ." Diệp Linh Cẩm nói.

"Đừng phí lời!" Bùi Lâu Tuấn siết tay thật chặt, Diệp Linh Cẩm lập tức cảm thấy không khí mỏng manh. Chẳng qua cũng may Bùi Lâu Tuấn không lui về phía sau nữa.

"Ngốc tử!" Định Tinh thấy Diệp Linh Cẩm thở hổn hển khó khăn, lo lắng kêu lên.

"Ta. . . . . Ta không sao . . . . ." Diệp Linh Cẩm khó khăn đáp lại.

Nhan Nhiễm Y nhìn Bùi Lâu Tuấn và Diệp Linh Cẩm, mím môi, không nói gì, ông tay áo màu tím, siết chặt nắm đấm.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Mạt Thành quyết chiến 3

"Nhan Tương không tới, người sẽ chết! Nếu không chính là nàng chết!" Bùi Lâu Tuấn cảnh giác nhìn bọn họ nói.

Định Tinh nóng nảy nói: "Nhan Tương sẽ đến, người gấp cái gì a!" Nói xong, gãi gãi đầu.

Lúc này, Nhan Nhiễm Y trầm mặc thật lâu chợt mở miệng nói: "Trước tiên thả nàng ra, ta làm con tin cho người. . . . ."

Định Tinh kinh ngạc nhìn Nhan Nhiễm Y, Quan Hoán Chi nhìn hắn một chút, không nói gì.

"Ta tại sao tin người?" Nhan Nhiễm Y mặc dù không dùng ngân châm nhưng võ công đúng là cao sâu khó lường, đến bây giờ ai cũng không thể biết chính xác.

"Tự ta phong bế nội lực, hoặc là người tới điểm huyết của ta. . . . ." Nhan Nhiễm Y nói lạnh nhạt, trên gương mặt nhàn nhạt nụ cười, giống như hắn nói cho người khác biết hôm nay ăn cái gì.

Diệp Linh Cẩm trong lòng cảm động hết sức, nàng biết, Nhan Nhiễm Y tâm tình không biểu hiện trên mặt, nhưng trong lòng hắn hết sức nóng nảy. Nhưng nếu Bùi Lâu Tuấn ép buộc Nhan Nhiễm Y, có thể không đợi Nhan Tương mà trực tiếp giết hắn, kết quả này sẽ làm cho Nhan Tương càng thêm đau đến không muốn sống nổi.

"Bù đại ca. . . . . Chuyện năm đó có lẽ không phải giống như người nghĩ, có thể tha tỷ tỷ của ta trước hay không? Từ từ nói chuyện cho rõ ràng đi . . ." Diệp Linh Đoạn van nài, trong lòng không hy vọng Bùi Lâu Tuấn tiếp tục phạm sai lầm nữa.

"Không giống như ta tưởng tượng? Chẳng lẽ Nhan Tương không giết chết cha ta sao?" Bùi Lâu Tuấn cười châm biếm nói.

Chính xác là Nhan Tương đã giết Liễu Hồng Ước, chính hắn cũng thừa nhận.

"Bù đại ca . . . Người lừa ta . . . Ta không thêm đề ý . . . Nhưng người có thể dừng nữa tiếp tục phạm sai lầm nữa. . . . ." Diệp Linh Đoạn không nhận được cầu xin, nước mắt ào ào chảy xuống.

"Ta . . . Ta đã không có đường quay lại rồi . . . chuyện báo thù này vẫn đè nặng trong lòng ta . . . Ta làm sao có thể buông tha tay!" Bùi Lâu Tuấn tâm tình có chút kích động.

"Ha ha . . . Buông tha . . . Người nói nhẹ nhàng như vậy sao . . ." Hắn cười bỏ sung.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm có chút bi ai thay Bùi Lâu Tuấn, hắn được lớn như vậy, trong lòng vẫn thù hận một người chưa từng gặp mặt, trong lòng một mực tính toán, cho tới bây giờ sao có thể vì mình mà bỏ qua. . . . .

Bọn họ giằng co gần nửa canh giờ rồi. Diệp Linh Cẩm trong cổ có chút chua, cả người đứng không có điểm tựa nên hết sức khó chịu.

Chợt, trên cổ tay nàng được nói lỏng một chút, sức lực kẹp chặt hai tay nàng ở sau lưng cũng nhẹ một chút, sau đó dần dần, sức trên cổ tay nàng mất đi, cả người nàng cũng thoát khỏi trói buộc.

Đột nhiên mất đi chống đỡ, Diệp Linh Cẩm té xuống, trước khi rơi xuống đất, một bóng dáng màu tím bay tới, ôm lấy nàng.

"Mẹ kìa. . . . ." Rốt cuộc cũng an toàn, cố làm ra vẻ trấn định cũng biến mất, thay vào đó là vô cùng sợ hãi. . . . .

"Ngoan. . . . . Đừng sợ. . . . . Ta ở đây. . . . ." Nhan Nhiễm Y sờ sờ đầu của nàng, dịu dàng cười như lúc mới gặp nhau.

"Ừ. . . . ." Diệp Linh Cẩm khóc mắt chảy ra nước mắt.

Nhan Nhiễm Y ôm Diệp Linh Cẩm, thối lui đến bên người mọi người.

"Này, này. . . . ." Thân thể chợt không còn hơi sức, té ngã xuống, Bùi Lâu Tuấn không rõ hiểu ra sao.

Dáng vẻ vừa rồi nóng nảy Dịch Tinh biến mất, hần cười hả hê, nói: "Hắc, hắc ... Không nghĩ tới. . . . . Chúng ta đã sớm phát hiện ra người!"

"Sao, làm sao có thể?" Về mặt Bùi Lâu Tuấn kinh ngạc. Diệp Linh Cẩm cũng rất kinh ngạc.

"Người trên cây, có thể xuống rồi. . . . ." Nhan Nhiễm Y chậm rãi nói.

Chỉ thấy, một bóng người mặc y phục đen rộng thùng thình và một cô gái mặc y phục trắng từ trên cây đáp xuống, nhẹ nhàng giống như hai con bướm. Khiến cho Diệp Linh Cẩm kinh ngạc, hai người này chính là Chung Sách và Bách Hiểu!

"Vừa xem màn kịch vui. . . . ." Chung Sách hí hóp đôi mắt hẹp dài miễn cưỡng nói.

Diệp Linh Cẩm: ". . . . ." Thiếu chút nữa người chết chính là nàng. Thì ra bọn Quan Hoán Chi sớm liên lạc với Bách Hiểu, không trách là đã biết được.

"Người, Các người gặp nhau lúc nào ...." Bùi Lâu Tuấn nằm trên mặt đất, không cam lòng hỏi.

"Còn nhớ có một đêm, tại nơi ngoại thành, có bóng người, ta chạy đuổi theo ..." tiếng nói của Quan Hoán Chi lạnh lùng vang lên.

Người khi đó là Chung Sách!

"Khi đó, Chung Sách dẫn dụ Quan Hoán Chi ra ngoài, ta liền đem chuyện mà ta điều tra được nói cho hắn biết". Bách Hiểu đứng bên cạnh Chung Sách nói, toàn thân tản ra hơi thở đặc biệt của một nữ lưu giang hồ, hào sảng và can đảm.

"Người, người không phải. . . . ."

Bách Hiểu lấy ra cây quạt đàn hương đặc trưng của nàng, phe phẩy nói: "Đã làm cho người thất vọng rồi, ta rơi xuống sông Trường Giang nhưng không chết ....."

"Nhưng các người làm sao có thể vẫn đi theo ta?" Bùi Lâu Tuấn mang theo một đám Võ lâm cao thủ, trước khi bọn họ đến Mạt Thành, vẫn phòng bị bốn phía.

"Hắc, hắc .... Cái này phải nhờ vào bản đại gia rồi!" Dịch Tinh hả hê sờ sờ mũi.

Diệp Linh Cẩm bừng tỉnh hiểu ra. Không trách được tới ngày đó, Dịch Tinh muốn ra ngoài đi dạo, sau đó vẫn chạy ra ngoài, trên danh nghĩa là đem một ít đồ về cho nàng, thì ra là ngầm báo tin tức.

"Còn có cái gì muốn biết hay không? Bản đại gia đều nói cho người biết!" Dịch Tinh rộng rãi nói.

Bùi Lâu Tuấn nằm trên mặt đất cau mày, nói: "Tại sao ta. . . . . Ta lại. . . . ."

"Lại đột nhiên toàn thân vô lực, té xuống đất?" Dịch Tinh nói tiếp.

"Sớm đoán được người sẽ ép buộc ngốc tử uy hiếp hắn, tên Nhan Nhiễm Y khốn kiếp này, trước đó đã bỏ thuốc lên người ngốc tử. . . . ." Thuốc này hắn cũng hưởng qua nhiều lần, ai dùng người này biết! Dịch Tinh trong lòng thở dài nói.

Khốn kiếp? Nhan Nhiễm Y nhìn Dịch Tinh một chút. Dịch Tinh coi như không thấy, tiếp tục nhìn Bùi Lâu Tuấn cười đắc ý.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm đã hiểu một chút, không trách được tại sao bọn họ không nóng nảy, vẫn là đang trì hoãn thời gian, nhưng tại sao sau đó Nhan Nhiễm Y lại muốn hắn làm con tin vậy?

"Vì báo thù làm liên lụy nhiều người vô tội như vậy, sao người quá nhân tâm ...." Quan Hoán Chi cau mày nói, toàn thân mặc y phục màu đỏ sậm và áo choàng màu vàng kim, mỗi chi tiết cũng hết sức nghiêm cẩn, toàn thân tản mát ra hơi thở uy nghiêm làm cho người ta cảm thấy hắn là đại biểu cho lẽ trời, ra phán quyết cuối cùng.

"Vô tội? Chẳng lẽ cha ta không vô tội?" Bùi Lâu Tuấn cười không cam lòng.

Lúc này, Nhan Nhiễm Y chậm rãi nói ra: "Năm đó, ở nơi này, cha ngươi Liễu Hồng Ước muốn độc chiếm Trường Sinh Dẫn, cố giết Liễu Như Sương và cha ta, cuối cùng thất bại bị cha ta giết chết, cha ta không để ý đến tình nghĩa huynh đệ, tất nhiên là có lỗi, nhưng tất cả cũng vì cha ngươi tự mình tạo nghiệt. . . . ."

Diệp Linh Cẩm nghe xong, vì Bùi Lâu Tuấn mà cảm thấy bi ai, dù sao trưởng bối của nàng và Nhan Nhiễm Y, Bùi Lâu Tuấn có quan hệ thân thiết với nhau, vậy mà hôm nay cũng dùng đao kiếm để giải quyết, Bùi Lâu Tuấn vì không hiểu rõ thù hận đã lãng phí công sức nhiều năm như vậy. . . . .

"Chuyện này không thể nào ... Chuyện này không thể nào ...." Bùi Lâu Tuấn có chút điên cuồng, trong lòng hấn, cha hấn là một thần y trị bệnh cứu người, lòng dạ tốt, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy! Hấn không tin! Không tin!

"Làm thương tổn nhiều người vô tội như vậy, còn không khoanh tay chịu trời?"

Mọi người đều cảm thấy bị thương thay cho Bùi Lâu Tuấn, hấn không hiểu rõ chuyện, bị thù hận làm mất đi nhân tính, hấn vốn là con trai độc nhất Bùi gia, ngày sau thừa kế gia nghiệp Bùi gia, lấy vợ sinh con, cả đời này nhất định là thuận lợi vui vẻ, hắc, bạch hai nhà thuận buồm xuôi gió, vậy mà hôm nay. . . . .

Nhưng Quan Hoán Chi là một vị quan tòa xét xử, hấn đeo đuổi sự thật và chính nghĩa, hấn công bình, ngay thẳng, vì những người vô tội bị chết thảm mà đòi lại công đạo.

Bùi Lâu Tuấn chợt cất tiếng cười lớn, cười tuyệt vọng. "Ha ha ha ha. . . . . Ta chết, các ngươi cũng đừng nghĩ trốn thoát ... Đừng nghĩ ... Ha ha ha ha . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Mạt Thành quyết chiến 4

Có ý tứ gì? Diệp Linh Cẩm kinh ngạc, chẳng lẽ hấn còn chuẩn bị phía sau. . . . . Nghĩ tới đây, nàng không rét mà run.

Địch Tinh khoanh tay, nhìn hấn thờ dài một hơi nói: "Ta mới vừa đi chung quanh nhìn một vòng. . . . . Hơn nữa, thuốc của tên Nhan Nhiễm Y khôn kiếp này dùng rất được".

Bùi Lâu Tuấn nhất thời sắc mặt như tro tàn.

"Khôn kiếp?" Nhan Nhiễm Y nghiêng đầu, trên mặt nở nụ cười nhìn Địch Tinh. Hôm nay, lá gan hấn càng lúc càng lớn.

"Nhìn trước mặt, chăm chú một chút, chăm chú một chút. . . . ." Địch Tinh rất biết mình, nhanh chóng đem ý nghĩ trong lòng mình nói ra, không thể làm gì khác hơn là cười lạnh.

Nhan Nhiễm Y nhìn hấn một cái, nghiêng đầu. Ý là: còn nhiều thời gian. . . . .

"Các ngươi muốn chém muốn giết, hay đưa quan phủ chặt đầu thì cứ ra tay đi ..." Bùi Lâu Tuấn hai mắt nhắm nghiền, trong lòng vẫn chưa cam tâm, nhưng đại cục đã định.

Quan Hoán Chi nhìn Diệp Linh Cẩm và Diệp Linh Đoạn, nói: "Chuyện giang hồ có thể để giang hồ giải quyết, hai vị cô nương thấy thế nào ... hay chuyển giao cho quan phủ là tùy các ngươi. . . . ."

Chốn quan trường rất vô tình, nhưng dù sao cũng là chuyện giang hồ, Bùi Lâu Tuấn trong lòng dao động, nếu đưa đến quan phủ, rốt cuộc cũng là chém đầu hấn thôi, khi đó, Bùi Lâu Tuấn sẽ không còn khí thế oai phong của Bùi gia Thiếu chủ, mà sẽ như món đồ bị vạ người phi nhô. . . . . Giết người thì thường mạng đạo lý hiển nhiên, huống chi là nhiều mạng người như vậy, nhưng cho hấn cơ hội có thể chết có tôn nghiêm một chút.

Diệp Linh Cẩm trong lòng có chút rối rắm, Quan Hoán Chi có ý tứ để họ tự mình ra tay hoặc là để cho người khác ra tay, dùng phương pháp trên giang hồ giải quyết nhưng nàng tuyệt đối không có biện pháp để cho người ta giết hấn. . . . .

"Ta làm. . . . . Ta nói rồi, ta sẽ tự tay giết chết kẻ thù đã giết cả nhà Diệp gia!" Diệp Linh Đoạn chảy nước mắt mở miệng nói, đôi tay siết thật chặt, móng tay đã sớm bấm vào trong thịt.

"Đoạn nhi. . . . ." Diệp Linh Cẩm đau lòng, Diệp Linh Đoạn có tình ý rất sâu với Bùi Lâu Tuấn, lại phải đối mặt kết quả là tự tay giết hấn. . . . .

Diệp Linh Cảm biết, nàng muốn cho hắn tôn nghiêm cuối cùng, hoặc là Bùi Lâu Tuấn cũng hy vọng có thể chết trong tay Diệp Linh Đoạn.

Diệp Linh Đoạn siết chặt nắm đấm, nàng nghiêng đầu, mang theo nụ cười ôn hòa quay mặt đi vẫn vô cùng tao nhã.

Mà thôi. . . . . Diệp Linh Cảm hiểu ra.

"Người. . . . . Người lúc nào thì biết là ta?" Bùi Lâu Tuấn nhìn Diệp Linh Đoạn một tay cầm chủy thủ, chậm rãi từ trong bọn người họ đi ra.

Diệp Linh Đoạn hai mắt trống không, giống như cái xác không hồn nhưng nước mắt cũng không cảm được rơi xuống. "Có lẽ là từ lúc Nhan công tử mang tỷ tỷ đi. . . . . Bên cạnh người có rất nhiều Võ lâm cao thủ, người nói là tiêu sư tiêu cục, nhưng có một lần, ta không cẩn thận nghe được thanh âm của một người có giọng nói giống nhau như đúc thiếu chút nữa giết chết ta trong cái đêm Diệp gia gặp chuyện không may. . . . ." Giọng nói của nàng cực kỳ bình tĩnh.

Địch Tinh không lên tiếng, mọi người lẳng lặng nhìn bọn họ, trong lòng cũng có chút bi thương.

"Trước đó, người ngã bệnh. . . . . Là giả. . . . ." Bùi Lâu Tuấn tiếp tục hỏi.

Diệp Linh Đoạn cười lạnh: "Ha ha. . . . . Đúng vậy a. . . . . Ta lừa người. . . . . Nếu ta không giả bộ bệnh để giữ người lại, bọn họ làm sao chuẩn bị nhiều như vậy mà không bị người phát hiện. . . . ."

Bùi Lâu Tuấn nghe xong, mỉm cười tuyệt vọng, nhìn nàng nói: "Ra tay đi. . . . . Rốt cuộc là ta đã lừa người trước, nợ người rất nhiều. . . . . Có thể chết trong tay người, không còn gì tốt hơn. . . . ."

"Người nợ ta. . . . . Còn có bao nhiêu mạng người lớn, nhỏ của Diệp gia. . . . ." Diệp Linh Đoạn cầm chủy thủ đi tới trước mặt hắn, cúi đầu nhìn hắn.

Trên đất, từng giọt từng giọt đỏ thẫm từ từ loang ra, giống như trời mưa.

Mặt trời đã lên cao, bóng dáng Diệp Linh Đoạn che khuất gương mặt tuần tú Bùi Lâu Tuấn, che đi ánh mặt trời chói mắt hắn.

Bùi Lâu Tuấn hai mắt nhắm nghiền, chờ đợi cái chết. Diệp Linh Cảm thương tâm nhìn đáng vẻ trấn định của Diệp Linh Đoạn, lúc này, nếu nàng khóc lớn tiếng hoặc chất vấn Bùi Lâu Tuấn thì không sao nhưng nàng cố tình chịu đựng, trấn định như thế.

Có lẽ, Diệp Linh Đoạn xuống tay không được. . . . . Có lẽ, Quan Hoán Chi sẽ bỏ qua cho hắn. . . . . Diệp Linh Cảm nghĩ như vậy.

Nhưng khi chủy thủ trong tay Diệp Linh Đoạn đâm vào ngực Bùi Lâu Tuấn, máu tươi bắn ra, vẩy vào khuôn mặt tái nhợt của Diệp Linh Đoạn, thắm đỏ quần áo của nàng, cô đại trên đất âm ảm, Diệp Linh Cảm mới biết, Diệp Linh Đoạn thật giết Bùi Lâu Tuấn.

Khi chủy thủ phá vỡ da thịt, đâm vào trái tim của hắn, Diệp Linh Đoạn lập tức buông lỏng tay ra, nàng nắm chủy thủ, dường như có thể cảm thấy trái tim nhảy lên Bùi Lâu Tuấn, có thể cảm nhận được trái tim của hắn bị đâm một lỗ. Nàng lập tức ngồi bệch trên mặt đất, ngay sau đó, giống như nỗi điên ôm lấy kẻ thoi thóp, Bùi Lâu Tuấn nằm trên mặt đất.

"Bùi đại ca. . . . . Bùi đại ca. . . . ." Nàng ôm hắn vào trong lòng, lắc lắc hai mắt nhắm nghiền của hắn, tiếng gọi thể thắm, cầu xin.

Bùi Lâu Tuấn chậm rãi mở mắt, nhìn Diệp Linh Đoạn, mấy lần há miệng nhưng nói không ra lời.

"Bùi đại ca! Bùi đại ca!" Diệp Linh Đoạn nước mắt rơi xuống trên mặt của hắn, hòa lẫn máu của hắn chảy xuống.

Máu tươi trong miệng không ngừng tuôn ra, chặt vật không chịu nổi, đem đó hắn làm chuyện có lỗi với Diệp gia, đại hiệp áo trắng bay vọt tới cứu nàng, đã vô số đêm ngồi canh giữ bên giường nàng, nhìn nam tử săn sóc biết nàng an tâm đi vào giấc ngủ, Bùi gia Thiếu chủ càng khéo léo lẫn lộn, ăn hết cả hai giới hắc đạo, bạch đạo thuận buồm xuôi gió.

Chỉ thấy Bùi Lâu Tuấn nghiêng mình gom tất cả lực khí, đưa tay ra, muốn nắm lấy bàn tay đã đâm chủy thủ vào ngực hắn, vậy mà cô gái lúc này lại ôm hắn khóc không thành tiếng.

"Ta. . . . . Ta duy nhất. . . . . Không có. . . . . Không có lừa gạt người. . . . . Phải. . . . . Ta yêu người. . . ." Những lời này đã nói hết chân tình trong lòng hắn.

"Ta hiểu rõ. . . . . Ta hiểu rõ! Bùi đại ca. . . . ." Diệp Linh Đoạn ôm hắn thật chặt, dường như muốn dùng sức mình, trói buộc linh hồn của hắn sắp biến mất.

Rốt cuộc. . . . . Hắn gom hết hơi sức cuối cùng, vuốt mặt của nàng, lau đi giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt nàng. . . . . Sau đó, hắn chậm rãi, toét miệng, máu từ miệng tràn ra hai bên, hắn cười. . . . . Chân chân thật thật cười. . . . .

Nếu có kiếp sau, hắn nhất định không muốn gánh vác công việc bề bộn như vậy. . . . . Sinh ở một gia đình bình thường, sau đó gặp gỡ nàng cũng sinh ra trong gia đình bình thường. . . . .

"Bùi đại ca. . . . . Bùi đại ca. . . . ." Nàng thế nào kêu, lắc thế nào, lần này hắn chậm rãi nhắm lại, hai mắt cũng không mở ra nữa. . . . . Nàng thật làm được, tự tay giết kẻ thù của mình nhưng cũng đồng thời, giết người nàng yêu. . . . .

Vạt áo trắng rơi trên mặt đất, dính bụi bặm, nhuộm máu tươi, cũng không có biện pháp làm cho hân anh hùng oai phong nữa. . . . .

"Bùi đại ca. . . . ." Diệp Linh Đoạn hai mắt vô hồn, dường như mất đi hi vọng, trong miệng càng không ngừng gọi tên Bùi Lâu Tuấn. Nàng chậm rãi buông Bùi Lâu Tuấn xuống, xộc xệch đứng lên, trên mặt, máu của hân và nước mắt của nàng bị gió thổi qua, vĩnh viễn khô cạn cùng nhau.

Nàng lẩm bẩm "Nếu. . . . . Ta giết chết ngươi. . . . . Vậy ta dùng mạng đền mạng, đi theo ngươi đi. . . . ." Nói xong, chậm rãi cầm thanh kiếm trên đất lên.

"Đoạn nhi! Không cần!" Diệp Linh Cẩm chảy nước mắt gào lên. Mắt thấy lưỡi kiếm hướng cổ của nàng, nàng không thể ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Đại Kết Cục 1

Bỗng nhiên, một hòn đá sỏi đánh vào tay Diệp Linh Đoạn, kiếm trong tay rơi xuống đất, cả người Diệp Linh Đoạn ngây ngốc nhìn kiếm rơi xuống đất.

"Đoạn nhi!" Diệp Linh Cẩm chạy tới ôm lấy Diệp Linh Đoạn, sợ nàng không thể xua bỏ ý nghĩ tự tử đó đi.

"Tiểu cô nương tuổi còn trẻ làm sao mà lại nghĩ không thông như thế....." Hai người bay ra.

"Con dâu. . . . ." Hạ Vân cười chào hỏi với Diệp Linh Cẩm, hoàn toàn không kinh ngạc với vẻ mặt đờ đẫn hiện tại của Diệp Linh Cẩm.

Hóa ra người đến là Nhan Tương và Hạ Vân!

"Tiền bối. . . . ." Mọi người nhìn thấy Nhan Tương thì lập tức hành lễ, dù sao, Nhan Tương vẫn một truyền thuyết trên giang hồ, rất nhiều thiếu hiệp, nữ hiệp đều vô cùng kính nể họ.

Hai vợ chồng Nhan Tương nhìn nhau rồi nhìn bọn họ cười cười, đi đến trước thi thể Bùi Lâu Tuấn thì trầm mặc rất lâu.

"Đây là con trai của Sư đệ ta sao....." Trong giọng nói mang theo sự thê lương vô tận của hồi ức.

Diệp Linh Đoạn nhìn thi thể Bùi Lâu Tuấn, nhào vào trong lòng Diệp Linh Cẩm khóc lớn.

"Ngoan. . . . . Đoạn nhi. . . . ." Diệp Linh Cẩm không biết nói cái gì, đành phải vỗ về phía sau lưng an ủi nàng.

"Vì sao. . . . . Vì sao không cho ta cùng chết đi. . . . ." Trong lời nói của Diệp Linh Đoạn chỉ có bất đắc dĩ.

Trong lòng Diệp Linh Cẩm yêu thương ôm lấy Diệp Linh Đoạn, chảy nước mắt nói: "Đoạn nhi, đừng như vậy.....Ngươi vẫn nên cố gắng sống thật tốt.....Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì thì ngươi đều nên kiên cường hoặc là." Mặc kệ như thế nào, có thể sống mới là tốt.

Hạ Vân đi đến, nhìn Diệp Linh Đoạn không kịp thở nói: "Đứa trẻ ngoan như vậy làm sao lại có thể gặp phải chuyện như này.....Đừng khóc nữa.....Có thể còn sống với hân mới là điều tốt nhất, hân đi mới an tâm....." Nói xong, sờ sờ đầu Diệp Linh Đoạn.

Người đã chết thì không có cách gì có thể sống lại, cho dù là Trường Sinh dẫn có xuất hiện thì cũng không có cách nào có thể cải tử hồi sinh, việc duy nhất người còn sống có thể làm chính là làm thật tốt việc của mình.

Nhan Tương nhìn Nhan Nhiễm Y nói: "Tiểu tử, các ngươi còn không mau đi? Dưới chân núi có một đám nhân sĩ võ lâm không biết từ nơi này lấy được tin tức, đang chạy tới đây. . . . ."

Nhan Nhiễm Y gật gật đầu.

Mọi người liếc nhìn nhau.

Nhan Tương đi đến trước mặt Diệp Linh Cẩm, nói: "Con dâu, còn nên về nhà chúng ta rồi thành thân với tiểu tử đó, chúng ta ở đây chờ các ngươi." Sau đó nhìn về phía Quan Hoán Chi, Địch Tĩnh, Chung Sách, Bách Hiếu: "Các ngươi đều nhớ là phải đến đó nha....."

Bách Hiếu cười cười, quay đầu nhìn về phía Chung Sách, lại thấy Chung Sách đang nhắm mắt nhìn nàng. Nàng mở quạt ra lắc lắc. Có một số việc, nàng đã buông xuống.

Dù sao Diệp Linh Đoạn cũng đã trải qua nhiều chuyện, kiên cường hơn nhiều so với trong tưởng tượng của nàng. Nàng rời khỏi lòng Diệp Linh Cẩm, lẳng lặng nhìn thi thể Bùi Lâu Tuấn, trên mặt vẫn rung rung nước mắt.

"Nha đầu kia nhìn rất có tố chất.....ta sẽ mang nàng đi!" Nói xong Nhan Tương kéo Diệp Linh Đoạn và Hạ Vân cùng rời khỏi rừng cây.

Sau đó, bọn họ mang theo thi thể Bùi Lâu Tuấn xuống núi, đưa thi thể Bùi Lâu Tuấn đến Bùi gia.

"Biểu ca. . . . . Biểu ca!" Lâm Mạc Khê khóc lóc chạy ra, cầm lấy vạt áo Nhan Nhiễm Y chất vấn hấn: "Vì sao..... Vì sao biểu ca ta lại trở nên như thế này....."

Mặt Nhan Nhiễm Y không chút thay đổi nói: "Thực xin lỗi. . . . . Lâm cô nương. . . . ."

Rốt cuộc bọn họ cũng gặp được cha nuôi của Bùi Lâu Tuấn, Bùi Hưng.

Khi nhìn thấy thi thể Bùi Lâu Tuấn, cho dù người đàn ông trung niên trước mắt này đã nhìn thấy hết cái gọi là hắc bạch lưỡng đạo thì cũng không nhận được biểu lộ sự bi thương ra bên ngoài.

"Ai..... Thật ra.....Rất nhiều chuyện ta đều biết một chút. . . . . Nhưng vẫn là do hấn. . . . . Nhưng ai biết. . . . . Ai!" Hấn cau mày, vẻ mặt ảo não.

"Bùi lão gia. . . . . Nén bi thương. . . . ." Quan Hoán Chi cau mày nói.

Bùi Hưng xoay người qua, nhắc lại: "Nếu có oán thì hãy oán ta....." Rồi rời đi, bóng dáng có chút tiêu tụy.

Tiền thi thể Bùi Lâu Tuấn xong, mấy người lại phải chia ra mỗi người một ngả.

"Các ngươi không cùng chúng ta đến kinh thành sao. . . . ." Diệp Linh Cẩm nhìn Bách Hiểu và Chung Sách nói.

Bách Hiểu vẫn là y phục trắng như cũ, phe phẩy cây quạt nhỏ nói: "Giang hồ còn đang có chút lộn xộn, còn chờ ta đi xử lý, hãy cứ đi trước đi....."

Chung Sách tung tay áo rộng rãi, vén sợi tóc bị gió bắc thổi loạn rồi nhìn Bách Hiểu nói: "Ta đưa nàng trở về. . . . ."

Nhan Nhiễm Y nhìn Bách Hiểu, lại nhìn Chung Sách, cười nói: "Chúng ta thành thân các ngươi cũng không đến sao. . . . ."

Chung Sách nở nụ cười, trông vô cùng đào hoa: "Muội muội thành thân làm gì có đại ca nào lại không đến chứ? Tuy nhiên, ngươi cũng giả ngọc lừa ta khá lâu rồi đó....."

"Ha ha. . . . . Tinh thể bất đắc dĩ. . . . ." Diệp Linh Cẩm nâng đầu cười lạnh nói.

Chung Sách lắc lắc rộng rãi tay áo, nói: "Thôi. . . . . Không so đo với ngươi.....Đến lúc đó chúng ta sẽ đến để đồ, thuận tiện tham gia tiệc cưới của các ngươi.....Lão nhân gia cũng muốn có con dâu nhiều năm nay rồi....."

Chung Sách nhìn Bách Hiểu..... Diệp Linh Cẩm trừng mắt nhìn Chung Sách, trong lòng vui vẻ thay bọn họ.....

"Đưa quân ngàn dặm cũng có lúc phải từ biệt.....Cáo từ!" Mỗi lần chào tạm biệt, Bách Hiểu đều tiêu sái như thế, làm cho người khác ấn tượng khắc sâu.

"Tạm biệt!" Mọi người chấp tay.

Nhan Nhiễm Y, Diệp Linh Cẩm, Quan Hoán Chi, Địch Tĩnh nhìn bóng dáng hai người rời đi cho đến khi không nhìn thấy nữa.

"Cuối cùng thì đều đã kết thúc!" Địch Tĩnh buông tay.

Nhan Nhiễm Y nhìn về phía Diệp Linh Cẩm, dịu dàng cười nói: "Đúng vậy a. . . . . Cuối cùng đã kết thúc. . . . ."

Ý tứ chính là bọn họ nên thành thân rồi đúng không? Bỗng nhiên Diệp Linh Cẩm có chút xấu hổ.

Quan Hoán Chi vẫn như cũ không nói gì, tuy nhiên mày kiếm dần ra khuôn mặt hấn cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

"Nói. . . . . Gì nữa. . . . . Ta đi trước.....Khi các ngươi thành thân nhất định ta sẽ đến náo một trận....." Địch Tĩnh đứng bên cạnh nói, rồi chân bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Quan Hoán Chi lạnh lùng nhìn về phía hấn: "Ngươi đi đâu?"

Địch Tĩnh di chuyển ánh mắt nói: "Cái này, đồ ngọc thành thân, dù sao ta cũng phải.....Ta cũng nên đưa cho bọn họ một chút lễ vật đúng không?" Nói đến phần sau, hấn đã sớm dùng chân đạp khế, rồi bay lên.

Quan Hoán Chi quay đầu, lạnh lùng để lại một câu: "Gặp lại ở đế đô." Rồi sử dụng khing công đuổi theo.

Đây mới chính là một tặc một quan.....Trước kia mọi người hòa bình ở chung một chỗ làm cho nàng có cảm giác không đứng lắm.....Diệp Linh Cẩm nhìn nơi hai người rời đi, cong cong khóe miệng, tâm tình tốt lên rất nhiều.

Cuối cùng, quanh quẩn nửa năm thì mọi chuyện đều đã được giải quyết.

Nàng thoải mái thở ra một hơi, nhún vai, nhìn về phía Nhan Nhiễm Y, muốn hỏi hắn sau đó bọn họ sẽ đi đâu, lại phát hiện chính hắn đang mang vẻ mặt với ý cười sâu thẳm nhìn nàng cười.

Nhìn ánh mắt này, giống như ánh mắt của con sói nhìn con mồi của mình.....

Diệp Linh Cẩm cảm thấy mình sắp gặp nạn rồi.

"Đi thôi . . . . . Quay về đế đô. . . . ."

"Quay về đế đô. . . . ." Trong giọng nói của Diệp Linh Cẩm có chút thất vọng nho nhỏ, nhưng mà nàng sẽ không thừa nhận o(╯^╰o#).

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lư Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Đại Kết Cục 2

"Thành thân." Nhan Nhiễm Y bổ sung thêm hai chữ.

Phụ nữ vẫn luôn khẩu thị tâm phi: "Nhanh như vậy sao?"

"Người cho là, trừ bỏ ta ra còn có ai chịu nuôi người?" Nhan Nhiễm Y cười đến đắc ý.

như thế nào mà không có chứ! Diệp Linh Cẩm phản bác nói: "Ta dựa vào Dịch....." Câu nói kế tiếp, nàng nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Nhan Nhiễm Y, cảm giác thế nào cũng không cười được nữa.

Hắn đang nói cho nàng biết, người mà nói ra cái gì thì nhất định người phải chết.....

được rồi. . . . . Nàng lại không có chút khí thế nào.

"Đi thôi. . . . ." Một bàn tay vươn đến trước mặt Diệp Linh Cẩm.

Diệp Linh Cẩm bỗng dừng một chút, vô số hình ảnh xuất hiện trong đầu nàng, mỗi một lần, đều là đôi bàn tay này, nắm lấy tay nàng, cứ nắm lấy tay nàng như vậy, chứng kiến những chuyện đại sự của võ lâm.

"Ừ!" Diệp Linh Cẩm không do dự, vương tay mình ra.

Ba tháng sau, ở đế đô.

Trước cửa Ngọc Nhiễm.

"Ông chủ nói, hôm nay thiếu gia nhà chúng tôi thành thân, nên tất cả vãi vốc bên trong Ngọc Nhiễm đều bán với giá rẻ!"

"Ai nha.....Thật không?"

"Nhanh lên nhanh lên....."

Rất nhiều dân chúng đi vào, trong lúc này, trước cửa Ngọc Nhiễm người ta ra vào tấp nập.

Một bên khác, ba cổng viện treo đầy màu đỏ biểu thị cho chuyện vui, mấy chục cái bàn được bày trong sân, vô cùng khí phái.

Bỗng nhiên, có một luồng khí tức rét lạnh truyền vào, nhiều người trong viện đều tự giác dừng mọi thanh âm, cẩn thận nhìn về phía cửa. Chỉ thấy một đoàn người mặc trang phục màu đen đứng chia ra hai bên, chờ người phía sau xuất hiện.

"Nhìn qua giống người giang hồ, chẳng lẽ là đến đập phá sân bãi?" Có người nhỏ giọng hỏi.

Đám người có chút xôn xao.

Một người từng trải nhận ra đây bộ quần áo của tổ chức sát thủ đệ nhất giang hồ Kinh Phong lâu! Nhất thời hít phải khí lạnh.

Chẳng lẽ Kinh Phong Lâu muốn giết người ở tiệc cưới sao!

Chỉ thấy phía sau hai hàng người có một người đang đi đến, là một nam tử mặc áo bào đen rộng rãi cực đẹp, đi cùng với một cô nương mặc trang phục màu trắng ở phía sau, đi theo đó là một đồng lễ vật.

"Như vậy là không chào đón người Kinh Phong Lâu chúng ta đến uống ly rượu này sao....." Chung Sách híp đôi mắt đào hoa miên cưỡng nói.

"Chung Đường chủ. . . . ." Trong đám người, có một người mặc hi phục màu đỏ đi đến, khoe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt. "Làm sao có thể không chào đón a. . . . . Bách Hiểu cô nương, Chung Đường chủ mời vào."

Những người đứng gần vĩnh viễn không thể quên ba người như đứng chung một chỗ như một bức tranh cực đẹp này được.

Nhan Tương và Hạ Vân chiêu đãi các nhân vật được mời đến.

Có người nói, gặp được Lý tướng quân và phu nhân của hắn, có người nói là nhìn thấy Thừa tướng, còn có người nói ngày đó gặp được Tân khoa Trạng Nguyên và nhất phẩm cáo mệnh phu nhân.....

Có người nghe xong lại cảm thấy không thể có khả năng này, một thương nhân nho nhỏ làm sao có thể quen biết nhiều người trong triều đình như vậy được.

"Giờ lành đã đến. . . . . Bái đường. . . . ."

Tân nương tử bị người ta đưa ra, trên đầu che khăn voan đỏ, rất nhiều người ra sức chen đến phía trước, cũng chỉ nhìn thấy được cái bóng dáng màu đỏ.

"Nhất Bái Thiên Địa --"

"Từ từ!" Một bóng dáng màu lam theo tường vây nhảy vào, sau đó, là một bóng dáng màu đỏ sậm.

"Đây là muốn đến cướp cô đây sao?"

"Lại vẫn hai người?"

"A. . . . . Kia không phải Quan gia thiếu gia sao?"

Mọi người nhao nhao nghị luận.

Địch Tinh thông dong từ phía trên nhảy xuống, cầm một cái hộp nói: "Rất không dễ dàng để đưa được hạ lễ này đến, cầm đi! Khẩn trương bái đường đi!" Sau đó hắn xoay người nói với người đuổi theo Quan Hoán Chi: "Ta đã đưa lễ vật cho bọn họ rồi, ngươi có thể đến đoạt lấy sao?" Hắn cười đắc ý.

Cuối cùng thì trước mặt Quan Hoán Chi hắn vẫn có thể tiêu thụ vật ăn cắp, không uổng đại danh Trích Tinh Thánh Thủ của hắn rồi!

Quan Hoán Chi nhú mày, không lên tiếng.

"Thì ra là Trích Tinh Thánh Thủ trên giang hồ!" Có người nhận ra hắn.

Ở đây có nhiều vị quan cũng từng bị hắn quan tâm chăm sóc qua, nhưng bọn họ ngại mặt mũi của chủ nhân nên không nói gì.

"Tiếp tục đi tiếp tục đi. . . . ." Hạ Vân ngồi bàn trên nhấc nhở.

"Nhất Bái Thiên Địa --"

"Nhị Bái Cao Đường --"

"Phu Thê Giao Bái --"

"Kết thúc buổi lễ -- đưa vào động phòng --"

Giờ phút này, một mình Diệp Linh Cầm ngồi trong tân phòng. Vẫn là căn phòng đầy mảnh lụa đỏ đó, đầy tình ý, là một căn phòng thú vị. Thời khắc người phụ nữ mặc áo cưới là thời khắc đẹp nhất trong cuộc đời họ, nàng cũng không ngoại lệ. Thật ra, Diệp Linh Đoạn muốn ở lại ngọn núi trước kia Nhan Tương từng ở, nhưng mà nàng không đồng ý.

Cứ như thế, nàng ở một thế giới xa lạ thành thân với một người đàn ông, nghe ra thì rất không tưởng tượng nổi, nhưng hiện tại trong lòng nàng vô cùng thỏa mãn, đối với cuộc sống trong tương lai cảm thấy vô cùng tò mò.

Trong tương lai, nàng và Nhan Nhiễm Y sẽ sống như thế nào? Có thể vì một chút việc vặt mà cãi nhau hay không? Nhưng lập tức, nàng đã bình thường trở lại, cuộc sống như vậy thì mới là cuộc sống chứ.

Đèn long phượng cháy sáng, ánh lửa thiêu đốt, chiếu sáng cả căn phòng mang lại cảm giác mê ly.

"Két... --" Cửa bị mở ra, một mình đi vào, đóng cửa, cách ly những tiếng động ồn ào ở bên ngoài, cả căn phòng trở nên đặc biệt yên tĩnh.

Là Nhan Nhiễm Y.

Diệp Linh Cẩm nghe thấy tiếng bước chân của Nhan Nhiễm Y càng ngày càng gần, cuối cùng, khoăn voan bị xóc lên, nàng xấu hổ ngẩng đầu lên. Đã bái đường, quan hệ giữa bọn họ giờ đã khác trước rồi.

Dường như cũng uống một chút rượu, Nhan Nhiễm Y cười đến mê ly.

Hắn không nói gì, cầm lấy tay Diệp Linh Cẩm, đưa nàng đến trước đèn long phượng. Sau đó rót hai ly rượu, đưa một chén cho nàng.

Nàng biết, cái này gọi là rượu giao bôi.

Nàng ngoan ngoãn cầm lấy cái chén, cùng với Nhan Nhiễm đan tay vào nhau, ngửa đầu, uống xong rượu.

Rượu, chảy qua cổ họng, mang theo sự thanh khiết. Đây là thời điểm khó có dịp Nhan Nhiễm Y mặc kệ nàng uống rượu, trong lòng Diệp Linh Cẩm nhớ lại.

Bỗng nhiên nàng bị Nhan Nhiễm Y ôm lấy, cái chén rơi xuống đất, nàng không đứng vững lùi về phía sau vài bước, bám vào vài tảng màn lụa đỏ, cuối cùng dựa vào trên cửa.

Nhan Nhiễm Y cúi đầu, hô hấp gian mang theo mùi rượu, giống như khi Diệp Linh Cẩm vừa uống hết chén kia.

"Úm . . . ." Hiện tại thì nàng còn đang nghĩ về mùi rượu vừa nãy thì Nhan Nhiễm Y bất ngờ hôn tới, đầu lưỡi quấn lấy đầu lưỡi của nàng, vô cùng lưu luyến, so với mùi rượu vừa rồi còn thuần khiết hơn.

Diệp Linh Cẩm trầm luân trong nụ hôn của hắn, chậm rãi nhắm nghiền mắt, kiễng chân, ôm lấy cổ hắn.

Hô hấp của hai người dần trở nên dồn dập, một tay của Nhan Nhiễm Y dạo chơi trên người Diệp Linh Cẩm, đi đến chỗ nào thì đều đốt lên ngọn lửa ở chỗ ấy, như muốn đốt sạch toàn bộ giả y này, rơi xuống đất.

Lụa đỏ bên cạnh lướt qua mặt bọn họ.

Diệp Linh Cẩm kè sát hắn, đã sớm không còn ý thức, thân thể vận vẹo.

"Ầm --" nàng không cẩn thận va phải cánh cửa.

Kéo lại chút ý thức, Diệp Linh Cẩm di chuyển đầu, rời khỏi nụ hôn của Nhan Nhiễm Y.

"Sao thế" Nhan Nhiễm Y hướng nụ hôn về phía mặt nàng, sau đó mút vào vành tai của nàng.

"Cửa.....A.....Cửa" Toàn thân Diệp Linh Cẩm trở nên vô lực, một tay cầm lấy một dải lụa đỏ, một tay nắm lấy cổ của hắn, cả người dựa trên cửa.

Nhờ đâu.....Bọn người Dịch Tinh ở bên ngoài nghe được thì sao bây giờ?

Nhan Nhiễm Y hoàn toàn không để ý đến nàng, đi xuống phía dưới, găm lấy cổ của nàng, một bàn tay tiến về phía ngực của nàng.

"A. . . . ." Không biết từ lúc nào mà toàn thân đã trần như nhộng, một cái tay quen thuộc chạm vào nàng, ma sát da thịt của nàng.

Một tay nàng nắm chặt dải lụa đỏ, cố gắng không chế để mình không kêu ra tiếng.

Nhan Nhiễm Y ngẩng đầu, hôn lên môi của nàng, giọng nói khàn khàn nói: "Ngoan. . . . . Nghe lời, kêu lên. . . . ."

"Được.....Nhưng mà....." Trước ngực nhói một cái, định kêu lên thì lại cố gắng kiềm chế."Ngoài cửa. . . . . Có người. . . . ."

Tay Nhan Nhiễm y vuốt ve từ lưng đến eo nàng."Ngoan. . . . . Bọn người Dịch Tinh. . . . . Ta hạ được. . . . . Không có ai. . . . ."

Bỗng nhiên Diệp Linh Cẩm không biết nên nói cái gì cho tốt.....

"Ngoan, kêu lên!" Nhan Nhiễm Y ở trước ngực nàng dùng sức một chút.

"A!" Diệp Linh Cẩm cau mày, trên tay liền dùng lực, dải lụa đỏ bị nắm chặt, che trên đỉnh đầu hai người, che đầy cả người hai bọn họ.

Bởi vì bị dải lụa đỏ trói buộc, nên khoảng cách giữa hai người càng được thu hẹp hơn. Từ sâu trong thân thể tản mát ra khát vọng làm cho khuôn mặt Diệp Linh Cẩm ửng hồng, đôi mắt trở nên mê ly.

Bỗng nhiên Nhan Nhiễm Y dừng lại, xé rách mảnh lụa trên đầu bọn họ, sau đó, dùng mảnh lụa đỏ bọc lấy thân thể Diệp Linh Cẩm đi về hướng cái giường, mỗi bước đi, đều kéo theo mảnh lụa bay bay.

Cuối cùng cũng đến, Diệp Linh Cẩm chậm rãi mở mắt, nhìn mảnh lụa căn bản không thể che được cái gì trên thân thể nàng, lại nhìn tiếp Nhan Nhiễm Y chỉ thấy tóc hắn có chút rối loạn, cổ áo chỉ có chút rộng mở, trong lòng cảm thấy vô cùng không công bằng.

Ánh mắt Nhan Nhiễm Y dừng lại trên cơ thể nàng, tuy rằng có mảnh lụa đỏ mỏng che đi nhưng da thịt trắng nõn, trước ngực lồ ra, đẹp xương quai xanh và bắp đùi thon dài thì căn bản không che được, ngược lại mảnh lụa đỏ còn có tác dụng hấp dẫn.

Có một số thời điểm, không mặc gì mới là hấp dẫn nhất.

Diệp Linh Cẩm bị ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm như vậy toàn thân cảm thấy khó chịu, tay đang tìm cái chắn để che lại thì bỗng nhiên Nhan Nhiễm Y cúi người xuống bắt được tay nàng, dùng một tay đưa hai nàng cố định trên đỉnh đầu, còn một tay thì di chuyển trên tấm lụa đỏ mỏng cảm thụ da thịt của nàng.

Tấm lụa đỏ dường như đang ngăn cản những luồng nhiệt trong cơ thể nàng muốn đi ra ngoài, nàng cảm thấy mình như đang bị thiêu đốt. Diệp Linh Cẩm bất an vặn vẹo, càng ngày càng thở gấp, miệng phát ra những tiếng ư ơ ô ô.

Ngay khi nàng cảm thấy mình sắp bị đốt cháy đến nơi thì bỗng nhiên Nhan Nhiễm Y dùng một tay kéo tấm lụa đỏ ra, bắt đầu đi lên.

Khi hần tiến vào thân thể nàng, nàng điên cuồng kêu lên, hai tay nắm lấy vai hắn, móng tay khảm vào da thịt hắn.....Đau đớn đi qua là khoái cảm vô tận làm cho nàng vô cùng điên cuồng khoái hoạt.

Đèn long phượng vẫn cháy sáng như cũ, từng tầng lụa đỏ mỏng, chồng chất, loáng thoáng, cách đó lại có cảnh tượng làm cho người ta đỏ mặt, trên mảnh lụa đỏ chỉ có bóng dáng của một nam một nữ ở cùng một chỗ, mãi cho đến đêm khuya thanh tĩnh.

Ở phía ngoài đại đường, Chung Sách đang ngồi cùng Bách Hiếu, Hạ Vân và Nhan Tương.

Hạ Vân nhìn dáng vẻ cao hứng của Nhan Tương, Chung Sách cười cười, ghé sát vào lỗ tai Bách Hiếu nói: "Khi nào thì nàng có thể khiến lão nhân gia nhà ta vui vẻ đây?"

Bách Hiếu cầm cây quạt trong tay che mặt lại, không nói lời nào.

Mặt khác một bên. . . . . Địch Tinh suy yếu vô lực ngã trên bàn, nhìn Quan Hoán Chi đến gần mà không có sức phản kháng.

"Người. . . . . Người muốn làm gì. . . . ."

Quan Hoán Chi với vẻ mặt vô tội nói: "Đương nhiên là bắt người....."

Địch Tinh bị phản kêu lên, giận dữ nói: "Nhan Nhiễm Y! Thằng khốn nhà ngươi mà động phòng thì hòng hết kế hoạch của ta!"

Đương nhiên, sâu trong tầng lớp lụa đỏ có hai người không thể nghe thấy được.....

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Ngoại truyện 1: Cuộc chiến Nhan - Diệp 1

Sau khi thành thân, mỗi ngày Diệp Linh Cẩm đều bị Nhan Nhiễm Y tàn phá, tuy nhiên, chỉ là tàn phá ở trên giường.

Chẳng cần biết là ngày hay đêm, khi nào hay chỗ nào có được hay không! Diệp Linh Cẩm mới vừa rời giường, xoa xoa eo của mình, toàn thân đau nhức.

Nàng ngẩng đầu lên một góc bốn lăm độ nhìn trời, lại nhớ đến khi nàng ở trong phòng, tầng tầng lớp lớp lụa đỏ kia ngăn cản ánh sáng mặt trời chiếu vào.

Bọn họ ở căn phòng có màn lụa đỏ, mỗi ngày đều có trận chiến..... thật sự Diệp Linh Cẩm không rõ vì sao mỗi lần vào thời điểm đó Nhan Nhiễm Y đều muốn dùng một mảnh lụa đỏ làm dụng cụ.....Che mặt lại.....

Đẩy cửa phòng ra, Diệp Linh Cẩm đi ra ngoài, duỗi cánh tay mình một cái. Nhìn ánh mặt trời nhô lên cao, chính mình cũng không nghĩ mình lại ngủ thẳng đến tận trưa.....

May mà. . . . . Mỗi ngày nàng đều dậy muộn như thế, vợ chồng Nhan Tương, à không, là cha chồng và mẹ chồng của nàng cũng không quá để ý, chỉ ngẫu nhiên nói ra một câu: "Chú ý tiết chế. . . . ."

chú ý tiết chế có nghe thấy không!

"A, con dâu, hôm nay thức dậy sớm thế....." Hạ Vân tiêu sái đi qua.

(_ _ ||) quá khen. . . . .

"Ngủ có thoải mái không?"

"Mẹ cải tạo giường giống như Tịch Mộng Tư của chúng ta ở nơi đó, ngủ rất thoải mái....." Những lời này Diệp Linh Cẩm nói ra cực kỳ chân thành.

"Hả?" Bỗng nhiên Hạ Vân kích động nắm lấy tay Diệp Linh Cẩm.

"Tịch tịch tịch tịch. . . . ." Hạ Vân nói mãi cũng chỉ được một chữ "Tịch"

Cánh tay Diệp Linh Cẩm bị nắm có chút đau.

"Con dâu. . . . . Ngươi, ngươi. . . . . Xuyên không?" Hạ Vân với vẻ mặt kích động nhìn Diệp Linh Cẩm, trên mặt mang theo sự kỳ vọng và vui vẻ.

Xuyên không.....Thật là một từ xa lạ.....

Xuyên không! Nhất thời Diệp Linh Cẩm trở nên minh mẫn, nhìn Hạ Vân nói: "Mẹ, người, người người....." Nàng nói mãi từ "người" mà không có đoạn dưới.

"Ừ!" Thiếu chút nữa thì Hạ Vân đã lệ rơi đầy mặt rồi.

Hạ Vân thế mà cũng xuyên không đến! Chẳng trách nơi này có nhiều bài trí mình cảm thấy quen mắt.

"Mẹ....."

"Con dâu. . . . ."

Hai người ôm ấp thành một đoàn. Đồng hương gặp đồng hương, hai mắt lưng tròng.

Kích động qua đi, hai người đơn giản ngồi ở trên thềm đá, bắt đầu hàn huyên.

"Mẹ.....Người là hồn xuyên qua hay là....." Diệp Linh Cẩm cầm lấy tay nàng hỏi.

"Cả thân thể xuyên qua....."

"Con là hồn xuyên qua....."

Diệp linh cẩm lại hỏi: "Mẹ.....Người đã từng tìm phương pháp để trở về chưa....."

Hạ Vân thở dài nói: "Làm sao mà lại không đi tìm chứ, nhưng đúng là không tìm được, hơn nữa nếu tìm được thì còn phải do dự có đi hay không, nếu đã đi thì không thể trở về nữa....." Ở nơi này có vương bản của nàng.

Diệp Linh Cẩm chống cằm thở dài nói: "Đúng thế.....Nếu đã đi, thì không thể trở về nữa....."

Khi hai người nhận ra nhau thì cũng vừa vặn có một đôi cha con cũng nghe thấy..... Càng trùng hợp hơn là đôi cha con này đều thuộc loại mặt người dạ thú, cho nên cực kỳ hiểu nhau, ngầm dừng bước, đứng ở phía xa yên lặng lắng nghe.

Cặp cha con này từ từ tiêu hóa mà tin tức họ nghe được, sau đó khi nghe thấy chữ "đi" này thì đồng thời nhú mày, sau đó chậm rãi hiện thân.

Hạ Vân sững sờ, Diệp Linh Cẩm cũng sững sờ, sau đó đều cười ngây ngô với người đàn ông của mình.....Hai người các ngươi chưa nghe thấy gì đâu?

Hai cha con cùng nhú mày. Chúng ta đều nghe thấy được.....

Sau đó, trong đại sảnh.....

Hai cha con ngồi trên ghế dựa, khoe miệng thâm thúy nhếch lên, mang theo ý cười không rõ.

Hai người đàn bà bất an đứng phía dưới

Nhan Tương nhìn Hạ Vân nói: "Xuyên không? Trở về?"

Hạ Vân cười lấy lòng Nhan Tương nói: "Ha ha. . . . . Tướng công, ta nói đùa . . . . . Nhiều năm như vậy nếu đi.....Thì đã sớm đi rồi....."

Nhan Tương miễn cưỡng vừa lòng gật đầu.

"Cầm nhi. . . . . Còn muốn chạy sao? Không muốn trở lại rồi hả ?" Nhan Nhiễm Y nhìn Diệp Linh Cầm, cười thập phần ôn nhu.

"Không, không có. . . . . Cầm nhi như thế nào bỏ được mẹ kế. . . . ." Thời khắc nguy cấp vẫn nên bán chút uy nghiêm đi.....

Nhan Nhiễm Y cười vừa lòng, hai người khác thì một trận lạnh lẽo.

Hạ Vân tiếp tục nói: "Tướng công và con trai ta đều ở đây.....Nhà cũng ở đây, làm sao có thể đi được chứ....."

Dường như Nhan Tương rất vừa lòng với câu trả lời này.

Diệp Linh Cầm gật đầu phụ họa nói: "Đúng thế! Đúng thế!.....Tướng công ta cũng ở đây nha!"

Nhan Nhiễm y thoáng nhú mày.

Làm sao, lại nói sai rồi hả? Trong lòng Diệp Linh Cầm đã núm cả lại, cố gắng suy nghĩ xem vừa rồi mình đã nói sai cái gì.....Nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Linh Cầm cảm thấy mình và mẹ chồng nói cũng không khác nhau lắm.....

Dường như Nhan Tương cực kỳ thỏa mãn, đứng lên, xoay người. Hạ Vân vui mừng chạy theo Nhan Tương.

mẹ chồng.....Chạy rồi a, rụt rè thế! Diệp Linh Cầm xấu hổ.

Sau đó, trong đại sảnh to như vậy chỉ còn hai người nàng và Nhan Nhiễm Y, một người ngồi, một người đứng không yên.

Nhan Nhiễm Y không nói gì, trong đại sảnh yên tĩnh đến mức làm cho Diệp Linh Cầm cảm thấy run sợ.

Bỗng nhiên nàng nghe thấy Nhan Nhiễm Y nhẹ nhàng nói chuyện, dường như là tự lẩm bẩm: "Có tướng công và con..... Xem ra vẫn nên có đứa bé là tốt nhất....." Nhan Nhiễm Y vẫn ở chỗ cũ.

Trái lại đứa bé giống như càng có thêm sự tin tưởng.

Diệp Linh Cầm: ". . . . ."

Trong khi Diệp Linh Cầm đang ngây người thì bỗng nhiên Nhan Nhiễm Y đi đến.

"Làm gì thế?" Nàng bị dọa sợ rồi.

Nhan Nhiễm Y cầm tay nàng nói: "Nhanh chóng sinh một đứa bé đi....." Khi nói chuyện đó sắc mặt hắn bình thường giống như nói: "Chúng ta đi ăn cơm đi....."

Diệp Linh Cầm sửng sốt. "Liên tiếp liên tiếp. . . . . Sinh con!"

Nhan Nhiễm Y thờ dãi, thì thào tự nói: "Cái thân thể này, sinh con ra chắc cũng không có ảnh hưởng gì đi....."

Gi? Diệp Linh Cầm cân nhắc một phen, trong nháy mắt đã hiểu rồi.

là Nhan Nhiễm Y ghét nàng quá ngốc nghếch, sợ di truyền xuống con nàng! Có ý gì đây a

Bỗng nhiên, Diệp Linh Cầm cảm thấy trời đất di chuyển, còn mình thì không còn đứng bằng hai chân nữa rồi.

Nhan Nhiễm Y thoải mái mà ôm lấy nàng, cúi đầu nói: "Lựa ngày không bằng trúng ngày. . . . ."

Diệp Linh Cầm phản kháng: "Đại gia a. . . . . Con không phải nguoi muốn là có thể sinh được a!"

Nhan Nhiễm Y ôm nàng ra khỏi đại sảnh, không để ý những ánh mắt của người khác, nhìn nàng một bên rồi bỏ lại bốn chữ: "Đạo trời đền sông năng....."

này, này, đây là muốn ra sức làm sao!

"Àm" một tiếng, cửa phòng bọn họ bị Nhan Nhiễm Y đá văng, Nhan Nhiễm Y ôm Diệp Linh Cẩm đi vào, cửa được khép lại.

Trong tầm mắt Diệp Linh Cẩm toàn là màu đỏ, trong lòng rơi lệ..... Quý tha ma bắt căn phòng này.....Mới nửa tháng ngắn ngủi không đến, mà căn phòng này cũng có quá nhiều hồi ức khiến nàng phải đỏ mặt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Ngoại truyện: Quan Hoán Chi, Dịch Tinh

Lại nói, sau ngày thành thân của Diệp Linh Cẩm, Dịch Tinh bị Nhan Nhiễm Y hạ được sau đó bị Quan Hoán Chi bắt đi, về sau khuyên can mãi, rồi nhắc đến chuyện lấy công chuộc tội, thái độ tốt bụng, lại nộp ra rất nhiều tang vật nên cuối cùng cũng được thả ra. Sau đó hai người một người ở quan trường, một người ở giang hồ.

Dịch Tinh tiếp tục hành tẩu giang hồ nhưng trở thành hiệp khách, bên dưới có nghìn nghìn tiểu tặc sùng bái kính ngưỡng, còn có tiểu tặc mang theo bên người đồ của hắn giống như cầu phù hộ.

Quan Hoán Chi..... Không để ý người nhà phản đối, cự tuyệt tiếp tục giữ chức ở để đô, mà lựa chọn làm tiểu quan, chuyên môn giải quyết những tranh cãi nhỏ trên giang hồ.

Tuy nói rằng người giang hồ đều chỉ biết đánh đánh giết giết, nhưng có những thời điểm vô cùng bức tức vẫn đến tìm Quan Hoán Chi để giải oan.....Dần dần, thấy Quan Hoán Chi không nề tình riêng, lại công bằng liêm chính, lại thấy hắn vẫn không đuổi bắt Trích Tinh Thánh Thủ nổi tiếng trên giang hồ.

Dịch Tinh.

Dịch Tinh trở thành người được hàng nghìn tiểu tặc sùng bái, cho nên tự nhiên cũng nhận được sự ái mộ của nhiều nữ tặc.

Có một lần, hắn có ý để lại tờ giấy cho Quan Hoán Chi nói hắn vừa đến nhà kho của thủ phủ Lạc Thành trộm một pho tượng Phật, trong thời gian một năm này, trên cơ bản hắn và Quan Hoán Chi là người đuổi ta chạy. (Hai anh này vui vẻ thật đó!)

Tin tức Trích Tinh Thánh Thủ muốn đến Lạc Thành rất nhanh được truyền ra khắp giang hồ, rất nhiều tiểu tặc sùng bái hắn cũng nhao nhao đến Lạc Thành tụ tập, trong lúc này, tình hình trị an của Lạc Thành nảy sinh nhiều cái mới trước nay chưa từng có, khiến cho quan viên Lạc Thành đau đầu không thôi.

Thủ phủ Lạc Thành cũng đã sớm báo cho Quan Hoán Chi, đi đến trấn giữ.

Tuy nói rằng Quan Hoán Chi đã sớm không còn là vị quan nắm đó chỉ biết điều tra án, nhưng Dịch Tinh cũng không còn là cô bé quảng khăn đỏ dễ bị ăn hiếp như trước, hiện giờ, hắn có thể dễ dàng tìm được rất nhiều "tiểu đệ, tiểu muội" đến hỗ trợ, cũng là cách để che mắt người khác.

Nói đến tối hôm đó, Dịch Tinh dùng quá nhiều tiểu tặc đến để che giấu giúp mình, đều hành động nhanh như chớp nên đều ẩn thân được vào thủ phủ Lạc Thành, mà chính hắn cũng là một trong số đó.

Nhưng khi hắn đang vận khí muốn leo lên mái tường thì đai lưng lại bị người nào đó kéo, thiếu chút nữa thì ngã xuống. Hắn tức giận quay đầu thì thấy một hắc y nhân là một người phụ nữ không mang theo mặt nạ bảo hộ.

"Người đừng đi. . . . . Để cho ta vào đi. . . . ." Nàng kia mở miệng nói.

Dịch Tinh tâm tình không tốt. "Gi?"

"Chính là người đừng đi vào, để cho ta trà trộn cho.....Vừa đúng lúc ta muốn nhìn thấy Trích Tinh Thánh Thủ....."Nàng kia ngẩng đầu nhìn hắn, giọng nói mang giọng điệu ra lệnh.

Nếu hắn không đi vào, thì cho dù nàng đi vào cũng sẽ vô dụng nha.....Trong lòng Dịch Tinh thầm nghĩ.

Trong lòng Dịch Tinh nhớ lại đánh giá của Quan Hoán Chi, không muốn lãng phí thời gian, chuẩn bị nhân lúc người phụ nữ này không chú ý thì sẽ đào tẩu, nhưng ai ngờ, phản ứng của nàng ta vô cùng nhanh, thấy rõ lực đạo rất mạnh, rõ ràng dường như không quá chú ý hắn nhưng thời điểm hắn vận khí lại có thể ngăn cản hắn.

". . . . ." Địch Tinh gãi gãi đầu. "Rốt cuộc thì ngươi muốn làm gì....."

"Đi vào trong....." Người phụ nữ đó trả lời.

"Vậy ngươi đi đường của ngươi, có thể dừng cản ta nữa được không....."

"Trích Tinh Thánh Thủ tìm vài người hỗ trợ, nhưng mà không có ta.....Ta muốn vào nhìn chân dung Trích Tinh Thánh Thu, nhưng lại sợ nhiều người sẽ phá hủy kế hoạch của hần cho nên ngươi ở lại đi....." Tuy rằng người phụ nữ này ngẩng đầu nhìn hần nhưng hần lại có cảm giác nàng đang từ trên cao nhìn xuống.

Địch Tinh: ". . . . ." Hần thật sự rất vội nha.....

Vì thế, hần không còn cách nào khác, đồng ý với nàng, để cho nàng nhanh chóng đi vào trước còn mình sẽ hành động sau.

Người phụ nữ đó hài lòng gật đầu, sau đó, treo tường..... Không, chính xác mà nói là treo tường, đúng là bò, mà còn dùng toàn bộ sinh mệnh để treo.

Cứ thất bại rồi lại thất bại.

Địch Tinh thấy cực kỳ buồn bực. "Ta nói này cô nương. . . . . Có phải ngươi không có chút công phu gì chỉ đến để xem náo nhiệt thôi đúng không....."

Nàng ý trợn mắt nhìn hần, vừa bò vừa nói: "Bản tiểu thư vì Trích Tinh Thánh Thủ mới thích treo tường, làm sao không....."

Địch Tinh: ". . . . ." Đúng là làm mất cả hứng của hần.....

Xoắn xuýt một phen, hần quyết định trực tiếp bỏ lại nàng, thay đổi địa điểm. Nhưng mà, hần vừa xoay người thì đã xuất hiện một đồng quan binh cầm đuốc.

Cô nương đang treo tường bị cái trận thế này làm cho giật mình, lại ngã xuống. "Ồi. . . . ." Nàng xoa xoa eo, thấy bốn phía nhiều người như vậy, vô cùng tiêu sái đi đến bên người Địch Tinh, đánh hần một cái rồi nói: "Đều tại ngươi! Dẫn quan binh đến đây!"

". . . . ." Địch Tinh cực kỳ vô tội.

Quan binh từ từ tách ra, Quan Hoán Chi toàn thân trường bào màu đỏ sậm từ bên trong đi ra.

"Đã lâu không thấy. . . . . Địch Tinh. . . . ." Hần lạnh lùng phun ra bốn chữ.

Địch Tinh cười cười, nói: "Hô hô. . . . . Đúng vậy a. . . . ." Nói xong chuẩn bị đào tẩu, cánh tay lại một lần nữa bị giữ lại.

Vẫn là người phụ nữ kia.

"Ngươi ngươi ngươi. . . . . Lại có thể là. . . . ." Hai mắt trở nên sáng như tuyết, gắt gao nắm lấy cánh tay hần. "Ta đã được nhìn thấy diện mạo thật của ngươi!"

Quan Hoán Chi chẳng muốn theo chân họ làm điều vô nghĩa, trực tiếp thủ thế, để người khác vây quanh bọn họ, còn chính mình thì chuẩn bị hành động.

Địch Tinh bỏ tay nàng ra khỏi tay mình, chuẩn bị chạy trốn nhưng lại bị nàng bắt lấy. "Mang ta đi với!" Mắt thấy Quan Hoán Chi sắp xông đến, Địch Tinh bắt đắc dĩ đành phải kéo nàng cùng đi.

"Đại nhân muốn đuổi hay không?"

Quan Hoán Chi lắc đầu, khóe miệng hiếm thấy lộ ra nụ cười khế.

Ngày hôm sau, trên giang hồ truyền tin, Trích Tinh Thánh Thủ không chỉ trộm đồng trộm tây mà còn trộm cả cô nương..... Nhất thời có một đạo tặc tan nát cõi lòng, còn nữ tặc thì oán rằng vì sao người bị trộm không phải là mình, nhưng có người lại càng sùng bái hần thêm.

Nhưng mà, sau khi Địch Tinh trộm người phụ nữ kia đi thì mới cảm thấy hối hận, bởi vì đích thị mình đã mang về một tổ tông.....

Nửa năm sau. . . . .

Ở trong một tiểu viện nông gia, có một cái bóng màu lam đang di chuyển vào.

"Ai ôi....." Bóng người màu lam hét thảm một tiếng.

Trong viện còn có một người mặc bộ đồ màu đen, giả dạng tác phong của phu nhân, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp vừa mang khí chất của nữ vương vừa có khí chất của một người phụ nữ.

"Để ngươi không có việc gì làm ngươi lại đi trêu chọc Quan Hoán Chi, lần này thì tốt rồi, hiện tại hấn ngăn chúng ta ở Mạt Thành, ngươi nói xem phải làm sao bây giờ!"

Lỗ tai Dịch Tinh bị nhéo lên, đây đích thị là Trích Tinh Thánh Thủ đại danh鼎鼎 trên giang hồ. . . . . hiện tại lại lưu lạc đến nông nổi này.

Dịch Tinh cau mày cầu xin tha thứ, vẻ mặt bức tức nói: "Nương tử. . . . . Khi đó cũng là nàng đồng ý với ta mà....." Rõ ràng là nàng đồng ý .

Phụ nhân trừng hai mắt nói, lông mày dựng đứng. "Ngươi còn lý sự sao?"

Dịch Tinh cầu xin tha thứ.

Bỗng nhiên hấn cực kỳ oán niệm vì sao hấn lại là tặc, mà Quan Hoán Chi vì cái gì lại quản lý vấn đề phu thê gia đình nhà hấn.....

Quan Hoán Chi

Quan Hoán Chi trở thành cầu nối giữa triều đình và giang hồ, triều đình an bài cho hấn một phủ đệ ở Đan Thành, vừa làm nơi công tác vừa làm nơi cư trú.

Ở cửa có một cái trống, dùng để kêu oan. Tuy nhiên chưa từng thấy nó vang lên lần nào. Bởi vì người trong giang hồ thấy thể loại gõ trống kêu oan này giống với dân chúng phổ thông thường làm, mà bọn họ là những người thân mang võ nghệ mà gõ thì quá là dọa người.....

Nhưng vào đúng một ngày, ở một cửa đột nhiên vang lên.....

Người gõ trống đích thị là một cô nương mặc y phục màu đỏ rực, vô cùng xinh đẹp..... Mang theo đoàn kiếm, vừa nhìn là biết là nhân sĩ giang hồ.

"Thăng đường. . . . ." "Uy. . . . . Vũ. . . . ."

Quan Hoán Chi mặc một thân quan phục ngồi trên đại đường, rất có phong phạm quan phụ mẫu, mặc dù đã 26 tuổi không còn non nớt như trước, năm tháng qua đi càng khắc họa thêm sự anh tuấn trên khuôn mặt hấn, bình tĩnh bình tĩnh.

Nhậm chức ở Đan Thành hai năm qua, hấn không chỉ cùng Dịch Tinh đấu trí đấu dũng, mà còn thường xuyên giải quyết một số chuyện khó. Ví dụ như bí tịch của một môn phái bị trộm, môn phái này bị môn phái khác vây hãm..... Chỉ cần là chuyện mà bọn họ không thể giải quyết thì đều đến tìm Quan Hoán Chi.

"Chuyện gì?" Hấn ngồi ở trên, nhìn nữ tử ở phía dưới với vẻ mặt uy nghiêm

Cô gái toàn thân mặc đồ đỏ rực nhìn hấn nuốt nước miếng nói: "Quan đại nhân. . . . ."

"Sao?" Quan Hoán Chi cố gắng để mình biểu hiện nhu hòa, không dọa đến tiểu cô nương.

Chỉ thấy nàng kia do dự một hồi, sau đó cắn chặt răng, mở miệng nói: "Quan đại nhân. . . . . Tiểu nữ đã đến tuổi thành thân nhưng đến nay vẫn chưa có một mối hôn sự nào cả!"

Mấy quan sai quay sang nhìn nhau. Chẳng lẽ sau này Quan đại nhân của bọn hấn không chỉ bắt trộm phá án, tìm bảo tàng mà còn nhận làm bà mối? Có lẽ về sau người nên tìm thêm đệ tử đi?

Nhiều năm được rèn luyện nên dưới tình huống này Quan Hoán Chi vẫn duy trì được dáng vẻ bình tĩnh. "Cho nên?"

"Cho nên. . . . . Cho nên đại nhân ngươi cố mà cưới ta đi!" Cô gái mặc đồ đỏ một hơi nói ra, sau đó mím môi, chớp mắt nhìn hấn.

Toàn thân đỏ rực như lửa.

Nháy mắt, đại đường yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy hơi thở của cô gái kia.

Quan Hoán Chi vẫn im lặng không nói gì, nhủ thầm, những người khác đều chờ đợi xem hấn nói như thế nào.

"Việc này hoãn lại, thăm tra lại....."

Mọi người: ". . . . ."

Đối mặt với một nữ tử nhiệt tình như lửa, bọn họ gặp nguy mà không loạn, Quan Hoán Chi mặt lạnh vô địch đã bỏ trốn mất dạng rồi.....

Sau đó, cứ vài ngày, ở cửa quan phủ sẽ lại có một cô gái mặc đồ đỏ đến đánh trống, giằng co trong vòng ba năm.....

Ba năm sau, không biết có một ngày không nhìn thấy người con gái kia đánh trống nữa.....

Lại không bao lâu sau, có người thấy Quan đại nhân khi ra ngoài phá án, bên người có một người con gái mặc đồ đỏ đi theo, cười rộ lên lửa.

Hắn gọi nàng là "phu nhân"

Bốn, chung kết cuộc chiến Quan - Dịch

Đưa theo vợ đến biên quan xa xôi Dịch Tinh nghe được tin tức Quan Hoán Chi thành thân thì đã là hai tháng sau.....

"Hô hô. . . . . Quan Hoán Chi, người cũng có ngày gặp hạn rồi!" Sau khi nghe được tin tức, Dịch Tinh cười đến rút gân. Hắn quyết định sẽ trở lại Đan Thành nhìn hắn một chút.

Một buổi tối ngày kia, Dịch Tinh mang theo mình và người vợ không biết khinh công trở về Đan Thành, xông vào chỗ ở của Quan Hoán Chi, muốn tìm đến Quan Hoán Chi trêu đùa một phen.

Rất không dễ dàng có thể mò đến chỗ ở của Quan Hoán Chi, hắn mang theo vợ trốn ở cửa sổ, chuẩn bị hấp dẫn sự chú ý của Quan Hoán Chi thì lại phát hiện từ trong phòng truyền ra âm thanh không bình thường.

"Không cần. . . . . A. . . . ." Là tiếng một nữ tử thở gấp.

Trong nháy mắt Dịch Tinh phản ứng kịp, thì ra Quan Hoán Chi đang thân thiết với phu nhân nhà hắn.

Chắc chắn. . . . . Thì ra Quan Hoán Chi cũng không giống như vẻ bên ngoài vô dục vô cầu. Dịch Tinh biết mình đã tìm được đề tài để có thể trêu chọc hắn, đặc ý vênh váo, quên mất còn có vợ mình bên cạnh cũng đang nghe lén.

Vợ hắn nghe được trong phòng có động tĩnh, đỏ mặt, hung hấn nắm lấy tai Dịch Tinh: "Người thế mà dám mang theo ta đến....."

"Người nào!" Quan Hoán Chi ở trong phòng nghe được lớn tiếng hỏi. Phu thê hai người ngừng lại.

Dịch Tinh nhanh chóng nắm tay vợ mình chạy.

Sau này, ân oán của Quan Hoán Chi và Dịch Tinh càng thêm không rõ ràng rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Ngoại truyện 2: Cuộc chiến Nhan, Diệp

Nhờ việc Nhan Nhiễm Y không ngừng cày cấy, cuối cùng Diệp Linh Cẩm cũng mang thai.....

Trong lúc đang vui sướng, Nhan Nhiễm Y cân nhắc mình có nên tiếp tục nghiên cứu y thuật, hay là nghiên cứu thêm phương diện phụ khoa.....

Mỗi lần Diệp Linh Cẩm thấy hắn cầm những ghi chép chăm chú nhìn như vậy liền cảm thấy.....thật kỳ quái (dù sao cũng là người đàn ông của mình thì làm sao có thể dùng từ biến thái để hình dung được).....

Thì ra, sau khi hai vợ chồng kết hôn, Nhan Tương và Hạ Vân giao Ngọc Nhiễm lại cho bọn họ, còn chính mình thì trở về ngọn núi kia, tiếp tục làm thần tiên bầu bạn, nhưng mà, từ sau khi biết tin Diệp Linh Cẩm có thai, Nhan Nhiễm Y dùng một con bò câu đưa thư, kêu hai người kia trở về.

Nhan Tương và Hạ Vân tất nhiên là không muốn, nhưng con trai nhà mình lại dùng bò câu đưa thư với ý tứ chính là: nếu các người không về thì cũng đừng mong con ta gọi hai người là ông nội bà nội.....Hai người đành phải ngoan ngoãn địa trở về, tiếp tục tiếp nhận Ngọc Nhiễm, thuận tiện chiếu cố con dâu.

Tuy rằng mang thai sẽ có những lúc không khỏe, nhưng mà Diệp Linh Cẩm vẫn rất đặc ý, tối thiểu, hiện tại trước mặt Nhan Nhiễm Y nàng có thể là đại gia, không cần phải chịu áp bách rồi.

Ví dụ như lúc này. . . . .

Diệp Linh Cẩm nhàn nhã nằm ngù trên ghế, hưởng thụ ánh sáng sau giờ Ngọ, nhưng Nhan Nhiễm Y lại di chuyển một cái ghế đến bên cạnh ngồi đọc sách.....

Điều này làm cho Diệp Linh Cẩm nhớ tới đã từng có vô số lần sau giờ Ngọ, như vị trí đảo lộn.....Ai..... Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh a. . . . .

"Nhan Nhiễm Y."

Nhan Nhiễm Y đang đọc sách thì lông mi khẽ chớp, nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Linh Cẩm. Đã hơn một năm đi qua, Diệp Linh Cẩm luôn có lúc nhìn hấn đến ngây người, năm tháng trôi qua càng làm cho hấn có thêm mị lực của người đàn ông.

Nhìn dáng vẻ tự phi tự tiện của Nhan Nhiễm Y, Diệp Linh Cẩm khản trương nuốt nước miếng, tiếp thêm cho mình chút tinh thần.

Sợ cái gì, hiện tại nàng đang có thai, nàng mới đứng đại gia!

Diệp Linh Cẩm bất an nhìn nhìn chung quanh, sau đó nói: "Gi kìa. . . . . Nhan Nhiễm Y, lão nương, không, ta muốn ăn quả táo. . . . . Gọt cho ta một quả....." Nên lưu lại chút đường sống, suy nghĩ một chút cho sau này.

Nếu đổi tại là trước kia, nhất định sẽ diễn ra cảnh tượng như vậy: Nhan Nhiễm Y miễn cưỡng nằm ở trên ghế, Diệp Linh Cẩm ngồi ở băng ghế bên cạnh hấn, sau đó lôi kéo tay áo hấn nói: "Mẹ kè. . . . . Ta muốn ăn quả táo. . . . ." Cuối cùng kết quả vẫn là nàng phải tự động thủ.

Mà hiện giờ, Nhan Nhiễm Y buông sách trong tay ra, nhìn nàng, không nói câu nào, đứng lên cầm quả táo, bắt đầu gọt.

Diệp Linh Cẩm vô cùng đắc ý.

Mọi việc như thế diễn ra trong thời điểm Diệp Linh Cẩm mang thai còn rất nhiều.....Nàng lên mặt hơn chín tháng. . . . . Nhưng mà nàng đã quên, mẹ kế nhà nàng là người vô cùng thù dai.....

Hai

Cuối cùng sau giờ Ngọ một ngày đầu hạ.....Diệp Linh Cẩm đang chuẩn bị sai sử Nhan Nhiễm Y thì đột nhiên, bụng bắt đầu đau quặn.....Lúc này nàng bắt đầu hồi hận rồi. . . . .Làm đại gia đã lâu như vậy, cuối cùng, sắp phải chịu trừng phạt rồi.....

"Thiếu phu nhân sắp sinh rồi!"

Một đám người bắt đầu vội vàng.

"Tìm bà đỡ tìm bà đỡ!" Có người hô to.

Nhan Nhiễm Y ôm lấy Diệp Linh Cẩm vào phòng, bảo người ta chuẩn bị nước ấm, vài các loại gì đó, sau đó phịch một tiếng, đem mọi người nhốt ở ngoài cửa.

Có người đã tìm được bà đỡ đến.

Hạ Vân nhìn bà đỡ bị nhốt ngoài cửa, nghe ngóng động tĩnh trong phòng, trong lòng sốt ruột, kéo Nhan Tương hỏi: "Người nói xem tiểu tử kia thật sự có thể đỡ đẻ?" Không phải là hấn chỉ thích dùng độc thôi sao.

"Có lẽ là thế đi." Nhan Tương bỏ lại bốn chữ, lúc này trong lòng hấn cũng đang vô cùng lo lắng cho cháu trai hoặc cháu gái nhà hấn.

Khi mọi người đang sốt ruột ở bên ngoài thì Nhan Nhiễm Y đang thản nhiên ở bên trong đỡ đẻ cho Diệp Linh Cẩm.

Giờ phút này toàn thân Diệp Linh Cẩm như đang xé rách, gọi Nhan Nhiễm Y, may mà Nhan Nhiễm Y ngồi bên cạnh người nàng, nàng cũng không phải cực kỳ sợ hãi.

Cuối cùng.....Hơn nửa canh giờ sau, một tiếng trẻ sơ sinh ni non vang lên khiến tất cả mọi người được yên tâm.

Là một bé trai.....

Ba

Bọn họ đặt tên cho bé trai đó là Nhan Dạ. Nhũ danh Đường Phên.

Vừa thấy đã biết, đại danh là do Nhan Nhiễm Y đặt, còn nhũ danh là do Diệp Linh Cẩm đặt, nàng cũng chỉ có quyền lợi được đặt nhũ danh thôi.....

Chỉ chớp mắt, Nhan Dạ đã được bốn tuổi.

Sau khi dứt sữa, Nhan Dạ đã bị phụ thân vô tình của hấn ném mình vào ngủ một phòng.

Đều nói con cái là thịt trên người mẫu thân, Diệp Linh Cẩm nhìn con trai mình nhỏ như vậy đã phải ngủ một mình một phòng, trong lòng vô cùng cảm thấy có lỗi, nên ban ngày thường xuyên ở bên cạnh bồi thường hấn.

Nhưng mà, dường như tính cách con trai nàng giống với Nhan Nhiễm Y, cả ngày chỉ có dáng vẻ lãnh khốc. Thêm nữa lại không thích dựa vào cha mẹ và ông nội bà nội, tính cách Nhan Dạ cũng vô cùng cổ quái, khó có thể nắm bắt, ít nhất thì Diệp Linh Cẩm cũng không nắm bắt được.

"Đường Phèn. . . . ." Diệp Linh Cẩm cười hi hi chạy đến trước mặt con trai mình, hôn một cái trên mặt hấn.

Nhan Dạ trốn khỏi ma trảo của Diệp Linh Cẩm, dùng tay xoa xoa má, vẻ mặt ghét bỏ.

"Mẹ. . . . . Đừng gọi ta là Đường Phèn. . . . ."

ㅈㅈㅈㅈㅈㅈ Diệp Linh Cẩm cực kỳ ưu thương, lại bị chính con trai mình ghét bỏ rồi. Nàng ngồi xồm trước mặt hấn, đáng thương tội nghiệp nhìn hấn.

"Phụ thân. . . . ." Nhan Dạ nhìn thấy Nhan Nhiễm Y thì kêu lên, một lớn một nhỏ giống như từ một khuôn mẫu khắc ra.

Đương nhiên phụ thân Nhan Nhiễm Y vẫn tuấn mỹ vô song, mặc toàn thân màu tím chân thành mà đến.

"Đi chơi đi. . . . ."

"Vâng!" Được phụ thân nói một câu, Nhan Dạ vui vẻ chạy đi.

Diệp Linh Cẩm tan nát cõi lòng rồi..... Nàng chậm rãi đứng lên, nhìn Nhan Nhiễm Y lên án nói: "Mẹ kế. . . . . Đường Phèn hấn ghét bỏ ta ㅈㅈㅈㅈㅈㅈ"

Nhan Nhiễm Y nhìn nàng, cười không nóng không lạnh nói: "Hồ lô thì chắc sẽ không....."

"Hồ lô?" Diệp Linh Cẩm với vẻ mặt không rõ ràng nhìn về phía Nhan Nhiễm Y.

Nhan Nhiễm Y đến gần, ôm lấy bả vai nàng. "Tiếp tục sinh thêm con gái đi....."

Trong nháy mắt Diệp Linh Cẩm đỏ mặt. Rõ ràng là ban ngày mà hấn còn có thể như vậy.....Hơn nữa cái tên cũng đã chuẩn bị xong.

Bốn.

Sau đó, nhờ Nhan Nhiễm Y cố gắng cuối cùng Nhan gia có thêm một quả hồ lô, là một bé gái, được gọi là Nhan Hồ Lô.

Ba tuổi Nhan Hồ Lô dường như rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, miệng ngọt, được Nhan gia từ trên xuống dưới vô cùng yêu thích.

Ngay cả cha con Nhan Nhiễm Y và Nhan Dạ trên cơ bản thì đều nàng nói gì thì nghe nấy. Điều này lại làm cho Diệp Linh Cẩm vừa đắc ý vừa ghen tị ㅈㅈㅈㅈㅈㅈ vì cái gì chồng và con trai nàng đều ghét bỏ nàng.

Mỗi lần gọi "mẹ kế" đều phải thừa lúc tâm tình Nhan Nhiễm Y đang tốt đẹp, nếu như tâm tình không tốt thì hấn cũng lười phản ứng lại nàng, mà chỉ cần Nhan Hồ Lo ngọt ngào ngây thơ gọi hấn một tiếng "cha" thì Nhan Nhiễm Y đều nở nụ cười ôn nhu rồi dịu dàng hôn lên khuôn mặt nàng.

Mỗi lần, nàng gọi "Đường Phèn" đều bị con trai mình ghét bỏ, nhưng mà khi Nhan Hồ Lô gọi tên thân mật của Nhan Dạ "Nhan Đường Phèn" "Nhan Đường Phèn" thì Nhan Dạ đều sẽ dừng bước, xoay người ôm lấy muội muội của mình.

Diệp Linh Cẩm thật sự thật hâm mộ.

Lúc này, nàng đang nhìn Đường Phèn dạy Hồ Lô ở phía xa.

Đường Phèn: "Cha của cha gọi là ông nội....."

Hồ Lô lặp lại: "Cha của cha gọi là ông nội....."

Đường Phèn: "Cha của mẹ gọi là ông ngoại....."

Hồ Lô tiếp tục ngọt ngào ngây thơ lặp lại.

Đường Phèn: "Muội muội của mẹ gọi là dì....."

Hồ Lô lặp lại.

. . . . .

Sau khi Hồ Lô học xong, thì bỗng nhiên kéo tay áo Đường Phèn, ngọt ngào ngây thơ tự hào nói: "Ca! Thật ra Hồ Lô cũng biết những cái này nha....."

"Cái gì?"

Hồ Lô tự hào lớn tiếng thì thầm: "Mẹ kế của mẹ gọi là cha."

Đường Phên: ". . . . ."

Diệp Linh Cẩm đang ở nơi xa". . . . ." Trong nháy mắt cảm thấy con gái mình thật sự đã biết dọa người rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Thê Lưu Lạc Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.